FĂRĂ SPERANȚĂ
Colleen Hoover

Sâmbătă, 28 octombrie 2012
7:29 p.m.

Mă ridic şi privesc patul, ţinându-mi respiraţia de teama sunetelor care-mi urcă din adâncul pieptului.

N-o să plâng.

N-o să plâng.

Lăsându-mă uşor în genunchi, îmi pun mâinile pe marginea patului şi-mi trec degetele peste stelele galbene revărsate pe fundalul albastru-închis al cuverturii. Fixez cu privirea stelele, până când încep să se înceţoşeze din cauza lacrimilor care-mi înnegurează vederea.

Închid ochii, strâns, şi-mi îngrop faţa în moliciunea patului, umplându-mi pumnii cu faldurile mototolite ale păturii. Umerii încep să-mi tremure, fiindcă hohotele pe care m-am străduit să le ţin în frâu îmi izbucnesc cu violenţă. Dintr-o singură mişcare iute, mă ridic, ţip şi smulg pătura de pe pat, azvârlind-o cât colo prin cameră.

Strâng din pumni şi caut înnebunită în jur altceva de aruncat, înşfac pernele de pe pat şi le arunc în imaginea reflectată de oglindă a unei fete pe care n-o mai recunosc. Privesc cum fata din oglindă se holbează la mine, hohotind jalnic. Slăbiciunea din lacrimile ei mă înfurie. Ne repezim una spre cealaltă, până când pumnii ni se izbesc de sticlă, spărgând oglinda. Urmăresc cu privirea milioanele de cioburi sclipitoare căzând pe covor.

Apuc de margini măsuţa pentru toaleră şi-o împing într-o parte, scoţând un alt ţipăt de prea multă vreme zăgăzuit. Când măsuţa ajunge să zacă pe spate, îi smulg sertarele şi împrăştii conţinutul prin cameră, rotindu-mă şi aruncând şi izbind cu picioarele tot ce-

mi iese în cale. Mă agăţ de draperiile de un albastru pur şi le smucesc până când se rupe tija galeriei şi ele cad în jurul meu. Mă întind spre cutiile stivuite până sus într-un colţ şi, fară să ştiu măcar ce e în ele, o iau pe cea de deasupra şi o arunc de perete cu toata forţa pe care şi-o poate permite statura mea de un metru şaizeci.

– Te urăsc! urlu din răsputeri. Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

Arunc cu orice văd în faţa ochilor în orice văd în faţa ochilor. Ori de câte ori deschid gura să ţip, simt gustul sărat al lacrimilor care-mi şiroiesc pe obraji.

Deodată, din spate mă cuprind braţele lui Holder şi mă strâng până când nu mai pot să mă mişc. Mă smucesc şi mă scutur şi ţip în continuare, până când acţiunile mele ajung să nu mai fie gândite. Sunt doar reacţii.

– Încetează, îmi zice el calm ia ureche, deloc dispus să-mi dea drumul.

Îl aud, dar mă prefac că nu. Sau, pur şi simplu, că nu-mi pasă. Mă zbat mai departe în strânsoarea lui, însă el nu face decât să şi-o înteţească.

– Nu mă atinge! urlu din adâncul plămânilor, înfigându-mi ghearele în braţele lui.

Nici aşa nu-l tulbur.

Nu mă atinge. Te rog, te rog, te rog.

Vocea firavă îmi reverberează prin minte şi, imediat, mă las moale în braţele lui. Sunt tot mai slabă, pe măsură ce lacrimile îmi devin tot mai puternice, mistuindu-mă. Ajung să nu mai fiu decât un recipient pentru lacrimile care nu contenesc să se reverse.

Sunt slabă şi-i permit lui să învingă.

Holder îşi slăbeşte strânsoarea şi-şi pune mâinile pe umerii mei, după care mă întoarce cu faţa spre el. Nu sunt în stare nici măcar să-l privesc. Mă preling la pieptul lui, epuizată şi înfrântă, apucându-l strâns cu amândouă mâinile de tricou, şi hohotesc, cu obrazul lipit

de inima lui. Mă prinde cu o mână de ceafă şi-şi coboară buzele spre urechea mea.

– Sky, îmi zice, cu o voce hotărâtă şi rece. Trebuie neapărat să pleci de-aici. Imediat.

Sâmbătă, 25 august 2012
11:50 p.m.

Acum două luni...

Aş vrea să cred că, în majoritatea lor, hotărârile pe care le-am luat de-a lungul celor şaptesprezece ani ai mei au fost inteligente. Sper ca inteligenţa să se măsoare după greutate, iar cele câteva hotărâri tâmpite să atârne mult mai puţin în balanţă decât cele inteligente. Dacă aşa o fi, atunci am nevoie să iau o grămadă a naibii de mare de hotărâri deştepte mâine, fiindcă faptul că-l strecor pe Grayson pe fereastra dormitorului meu pentru a treia oară pe luna asta apasă destul de greu pe talerul celor tâmpite. Cu toate astea, unica măsurătoare precisă a nivelului de stupiditate al unei decizii o dă timpul... motiv pentru care presupun că va trebui să aştept şi să văd dacă voi fi prinsă, înainte de a adjudeca licitaţia.

În ciuda aparenţelor, nu sunt o desfrânată. Asta, desigur, dacă nu cumva definiţia desfrânării s-ar întemeia pe faptul că mă pup cu o sumedenie de tipi, indiferent de lipsa mea de atracţie faţă de ei. În cazul acesta, s-ar putea găsi temei pentru argumentaţii.

– Mai repede, mimează din buze Grayson de dincolo de fereastra închisă, evident iritat de faptul că nu mă grăbesc deloc.

Desfac închizătoarea şi ridic fereastra cu cât mai puţin zgomot posibil. O fi Karen un părinte mai neconvenţional, dar când vine vorba despre băieţi strecuraţi pe fereastra dormitorului la miezul nopţii, devine mama tipică, dezaprobatoare.

– Taci, îi şoptesc.

Grayson se ridică în mâini şi-şi saltă un picior peste pervaz, apoi se strecoară în camera mea. E un avantaj faptul că ferestrele de pe partea asta a casei sunt la doar un metru deasupra solului: e aproape de parcă aş avea o uşă a mea. La drept vorbind, probabil că eu şi Six ne-am folosit ferestrele ca să intrăm şi să ieşim în şi din casele fiecăreia mai mult decât uşile în sine. Karen a ajuns să se obişnuiască într-atât cu asta, încât nici nu mai întreabă de ce am fereastra deschisă în majoritatea timpului.

Înainte să trag draperia, arunc o privire spre fereastra camerei lui Six. Îmi face semn cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, îl trage de braţ pe Jaxon, care tocmai se strecoară în dormitorul ei. De îndată ce se vede ajuns în siguranţă înăuntru, el se întoarce şi scoate capul pe fereastră.

– Ne întâlnim la camioneta ta peste o oră, îi transmite, într-o şoapta sonoră, lui Grayson.

Apoi, închide fereastra lui Six şi trage draperiile

Eu şi Six suntem ca siamezele de când s-a mutat ea în casa vecina, acum patru ani. Ferestrele camerelor noastre sunt faţă în faţă, fapt care s-a dovedit extrem de convenabil. Totul a început într-un mod destul de nevinovat. Când aveam paisprezece ani, mă strecuram noaptea în camera ei, şterpeleam îngheţată din congelator şi stăteam să vedem filme. La cincisprezece, începeam să strecurăm şi băieţi cu care să mâncăm îngheţată şi să vedem filme. După ce am trecut de şaisprezece, îngheţata şi filmele au cedat întâietatea băieţilor. Acum, la şaptesprezece, nici măcar nu ne mai sinchisim să ne părăsim dormitoarele decât după ce pleacă băieţii acasă. Abia atunci îngheţata şi filmele revin în prim-plan.

Six îşi schimbă iubiţii aşa cum schimb eu mărcile îngheţatelor. În prezent, marca ei preferată pe luna asta e Jaxon. A mea e Rocky Road. Grayson şi Jaxon sunt cei mai buni prieteni, tocmai acesta fiind motivul pentru care am ajuns eu să mă cuplez cu Grayson. Când marca preferată a lunii pentru Six are un bun prieten cu

înfăţişare ispititoare, ea are grijă să-l strecoare în preferinţele mele. Iar Grayson e, categoric, ispititor. Are, fără discuţie, un corp superb, părul perfect răvăşit, ochi negri pătrunzători... tot tacâmul. Majoritatea fetelor pe care le cunosc s-ar simţi privilegiate fie şi numai să se afle în aceeaşi încăpere cu el.

Mare păcat că nu e valabil şi pentru mine.

Trag draperiile şi fac stânga-mprejur, la timp să-l văd pe Grayson la doar câţiva centimetri de faţa mea, pregătit să înceapă spectacolul. Îmi cuprinde obrajii în palme şi mă fulgeră cu zâmbetul lui doborâtor.

– Salut, frumuseţe, îmi zice.

Nici nu-mi mai dă ocazia să-i răspund: buzele lui le întâlnesc pe-ale mele, într-o introducere pripită. Continuă să mă sărute în timp ce se descalţă. Se descotoroseşte de pantofi fără cel mai mic efort, pe măsură ce ne îndreptăm amândoi spre pat, cu gurile încă strivite una de cealaltă. Uşurinţa cu care le face pe amândouă simultan e impresionantă şi tulburătoare. Mă dirijează cu încetul spre pat.

– Ai încuiat uşa?

– Du-te să mai verifici o dată, îi zic.

Mă pupă la repezeală pe buze înainte de a sări să se asigure că uşa e încuiată. Am reuşit în cei treisprezece ani de convieţuire cu Karen să nu fiu pedepsită niciodată; nu vreau să-i dau vreun motiv de a începe acum. Împlinesc optsprezece peste câteva săptămâni, dar chiar şi-atunci, mă îndoiesc că-şi va modifica principiile părinteşti, câtă vreme locuiesc sub acoperişul ei.

Nu zic că principiile ei părinteşti ar fi greşite. Ci doar... extrem de contradictorii. A fost strictă de când o ştiu. N-am avut niciodată acces la internet, telefoane mobile, şi nici măcar televizor, deoarece ea crede că tehnologia reprezintă rădăcina tuturor relelor din lume. Cu toate astea, e extrem de îngăduitoare în alte privinţe. Îmi dă voie să ies cu Six ori de câte ori vreau, atât timp cât ştie unde sunt. Nici măcar oră limită de ajuns acasă n-am. Totuşi, n-am întins coarda

prea mult, aşa că e posibil să am o oră limită şi doar să nu-mi dau seama de existenţa ei.

N-o deranjează dacă înjur, chiar dacă mi se-ntâmplă rareori. Îmi permite chiar să beau vin la masa de seară, din când în când. Vorbeşte cu mine mai degrabă ca o prietenă decât ca o mamă (chiar dacă m-a adoptat, acum treisprezece ani) şi a reuşit cumva să mă facă să fiu (aproape) total sinceră cu ea în privinţa a tot ce se petrece în viaţa mea.

Cu ea, nu există cale de mijloc. Ori e extrem de îngăduitoare ori extrem de strictă. E ca o conservatoare liberală. Sau o liberală conservatoare. Oricum ar fi, e greu s-o intuieşti, motiv pentru care am şi încetat să încerc de ani buni.

Singura temă pe care ne-am dat vreodată cap în cap de-a binelea a fost cea referitoare la şcoala de stat. Ea m-a ţinut cu profesori la domiciliu toată viaţa (şcoala de stat e o altă rădăcină a răului), iar eu am tot implorat-o să mă înscrie de când mi-a implantat Six ideea în minte. Mi-am depus cereri de înscriere la mai multe facultăţi şi simt că aş avea şanse mai bune să ajung la una dintre preferatele mele dacă aş putea adăuga la dosar şi câteva activităţi extraşcolare. După luni de neîncetate rugăminţi din partea mea şi-a lui Six, Karen a cedat, în fine, şi mi-a permis să mă înscriu în ultimul an de liceu. Puteam să adun suficiente puncte ca să obţin diploma de absolvire în cadrul programului meu de învăţământ la domiciliu peste doar vreo două luni, însă o părticică din mine şi-a dorit totdeauna să cunoască viaţa de adolescentă normală.

Evident, dac-aş fi ştiut că Six avea să plece în străinătate în cadrul unui schimb de experienţă şcolar chiar în săptămâna care trebuia să fie prima din ultimul nostru an de liceu împreună, n-aş mai fi mers pe idea şcolii de stat. Cu toate astea, sunt inadmisibil de încăpăţânată şi mai bine mi-aş fi înfipt singură furculiţa în podul palmei, decât s-o anunţ pe Karen că m-am răzgândit.

Am încercat să evit gândurile referitoare la faptul că n-o voi avea pe Six lângă mine anul ăsta. Ştiu cât de mult spera ea ca schimbul de experienţa să dea roade, însă latura mea egoistă nădăjduia de fapt să un fie aşa. Ideea că va trebui să intru pe uşile alea fără compania ei mă îngrozea. Totuşi, mi-am dat seama că despărţirea noastră era inevitabilă şi că atât mi-a fost până să fiu forţată să intru în lumea reală, în care trăiesc şi alţi oameni, nu numai Six şi Karen.

Inexistentul meu acces la lumea reală a lăsat un loc total liber pentru cărţi şi nu e deloc sănătos să trăieşti pe un tărâm al poveştilor cu final fericit. Lectura mi-a mai făcut cunoştinţă şi cu ororile (posibil excesiv dramatizate) ale liceelor, cu prima zi de şcoală, şi găştile, şi fetele rele. Nu mi-a fost de folos nici faptul că, din ceea ce spune Six, am deja o anumită reputaţie, doar fiindcă sunt asociată cu ea. Six nu are antecedente prea favorabile în privinţa castităţii şi se pare că nici câţiva dintre băieţii cu care mi-am făcut eu de cap nu au antecedente prea favorabile în privinţa discreţiei. O astfel de combinaţie ar putea duce la o primă zi de şcoală extrem de interesantă.

Nu că mi-ar păsa de asta. Nu m-am înscris la liceu ca să-mi fac prieteni sau ca să impresionez pe cineva, aşa că, atât timp cât reputaţia mea neîntemeiată nu-mi stânjeneşte atingerea scopului final, o să mă împac cu ea cât se poate de bine.

Sper.

Grayson se întoarce spre pat, după ce s-a asigurat că uşa camerei mele e încuiată, şi-mi expediază un zâmbet seducător.

– Ce-ai zice despre un mic striptease? mă întreabă.

Îşi leagănă şoldurile şi-şi ridică tricoul, centimetru cu centimetru, scoţându-şi la iveală pachetul de muşchi abdominali clădiţi cu mare trudă. Încep să constat că are grijă să şi-i arate în orice ocazie posibilă. E, în mare măsură, tipul de băiat rău, absorbit de sine.

Izbucnesc în râs când îşi învârteşte tricoul pe deasupra capului şi apoi îl azvârle în mine, după care se prelinge din nou deasupra mea. Îşi strecoară mâna pe după ceafa mea, trăgându-mă spre el astfel încât să fiu cu gura în poziţia dorită.

Prima dată când s-a furişat Grayson în camera mea a fost acum un pic mai mult de-o lună şi mi-a pus clar în vedere, de la început, că nu e în căutarea unei relaţii de durată. Eu i-am pus clar în vedere că nu sunt în căutarea lui, aşa că, în mod firesc, ne-am văzut de treabă imediat. Desigur, el va fi unul dintre puţinii mei cunoscuţi de la şcoală şi mă îngrijorează gândul că ar putea strica tot ce-am avut bun până acum: adică, absolut nimic.

E aici de mai puţin de trei minute şi deja şi-a vârât mâna pe sub tricoul meu. Cred că nu greşesc dacă afirm că n-a venit pentru o conversaţie interesantă. Buzele i se mută de pe gura mea, preferându-mi gâtul, aşa că profit de răgaz ca să inspir adânc şi să încerc din nou să simt ceva.

Orice.

Îmi fixez privirea pe stelele din plastic fosforescent lipite pe tavan deasupra patului, vag conştientă de faptul că buzele i s-au strecurat tiptil spre pieptul meu. Sunt şaptezeci şi şase. Stelele, adică. Ştiu asta pentru că, în ultimele câteva săptămâni, am avut timp berechet cas ă le număr, în vreme ce înduram aceleaşi cazne. Întinsa pe pat, într-o insesizabilă lipsă de reacţie, cu Grayson explorându-mi faţa şi gâtul, câteodată şi pieptul, cu buzele lui curioase, extrem de excitate.

De ce, dacă tot nu mă atrage, îl las să-şi facă de cap?

N-am avut niciodată vreun cât de mic contact la nivel emoţional cu tipii cu care m-am tăvălit. Sau, mai degrabă, cu tipii care s-au tăvălit cu mine. Din nefercire, în general a fost ceva unilateral. Un singur tip a ajuns aproape de a-mi provoca o reacţie fizică sau emoţională, o singură dată, dar s-a dovedit până la urmă că era doar

o amăgire auto-provocată. Se numea Matt şi am ajuns să fim împreună timp de aproape o lună, până când nu i-am mai putut suporta idiosincraziile. Cum ar fi că refuza să bea apă îmbuteliată dacă un avea un pai. Sau felul în care-i fremătau nările imediat înainte să se aplece spre mine ca să mă sărute. Sau tonul pe care spunea *Te iubesc*, după doar trei săptămâni de când ne declaraserăm ca fiind o pereche.

Mda. Asta, ultima, a pus capac. Pa-pa, Matty, băiete.

Am analizat de multe ori, în trecut, împreună cu Six, lipsa mea de reacţie fizică faţă de băieţi. O vreme, ea chiar a bănuit că aş fi gay. După o foarte scurtă şi stânjenitoare partidă de sărut între noi, *pentru testarea teoriei*, pe când aveam şaisprezece ani, am ajuns amândouă la concluzia că un e cazul. Nu e vorba că un mi-ar plăcea să mă giugiulesc cu băieţii. Ba îmi place; altfel n-aş mai face-o. Doar că nu-mi place din aceleaşi raţiuni ca ale altor fete. N-am simţit niciodată că plutesc. N-am avut fluturi în stomac. De fapt, însăşi idea de a fi data pe spate de cineva îmi e străină. Adevăratul motiv pentru care-mi place să mă giugiulesc cu băieţii este, pur şi simplu, acela că mă faces ă mă simt întru total confortabil de insensibilă. Sunt situaţii precum cea în care mă aflu chiar în clipa asta, cu Grayson, când îmi face plăcere să-mi deconectez creierul. Pur şi simplu, se opreşte din funcţionare şi-mi place senzaţia.

Privirea mi-e concentrată asupra celor şaptesprezece stele ale sfertului din dreapta sus din mănunchiul de pe tavanul meu, când deodată mă trezesc brusc la realitate. Mâinile lui Grayson s-au aventurat mai departe decât le-am permis până acum şi devin repede conştientă de faptul că mi-a descheiat nasturii de la blugi, iar degetele lui îşi fac de lucru pe lângă tivul chiloţilor mei din bumbac.

– Nu, Grayson, îi şoptesc, îndepărtându-i mâna.

Şi-o retrage cu un geamăt de protest, după care-şi înfundă fruntea în perna mea.

– Haide, Sky.

Îi simt răsuflarea greoaie în ceafa. Îşi lasă greutatea pe braţul drept şi mă priveşte de sus, încercând să mă zăpăcească de cap cu zâmbetul lui.

V-am spus cumva că sunt imună la zâmbetul lui irezistibil?

– Cât timp ai de gând s-o mai ţii aşa cu asta? mă întreabă, strecurându-şi mâna peste abdomenul meu şi furişându-şi din nou vârfurile degetelor pe sub blugi.

Mi se face pielea ca de găină.

– S-o ţin aşa cu ce? îl întreb, încercând să ies de sub el.

Se ridică în mâini şi mă priveşte ca pe o ignorantă.

– Cu jocul de-a *fata cuminte* în care încerci să mă atragi. Mi-a ajuns, Sky. Hai s-o facem odată.

Ceea ce mă readuce cu gândul la faptul că, în pofida credinţei populare, eu nu sunt o desfrânată. N-am avut niciodată relaţii sexuale cu vreunul dintre băieţii cu care am flirtat, aici incluzându-l şi pe actualmente bosumflatul Grayson. Îmi dau seama că lipsa mea de reacţie pe plan sexual ar putea, probabil, să-mi faciliteze pe plan emoţional întreţinerea unor astfel de relaţii cu parteneri întâmplători. Cu toate astea, sunt conştientă şi de faptul că ar putea reprezenta adevăratul motiv pentru care n-ar trebui să am relaţii sexuale întâmplătoare. Ştiu că, de îndată ce aş trece graniţa asta, zvonurile despre mine ar înceta să fie doar zvonuri. Vor deveni toate realităţi. Iar ultimul lucru pe care mi l-aş putea dori e ca tot ce spune lumea despre mine să capete validitate. Presupun că pot să-mi trec pe răboj cei aproape optsprezece ani de virginitate până la încăpăţânarea absolută.

Pentru prima oară în cele zece minute de când e el aici, remarc mirosul de alcool pe care-i emană.

– Eşti beat, îi zic, proptindu-mi mâna în pieptul lui şi împingându-l. Doar ţi-am spus să un mai vii aici beat.

Se rostogolește într-o parte de pe mine, iar eu mă ridic ca să-mi închei pantalonii și să-mi trag tricoul la loc. Mă liniștește gandul că e beat. Sunt mai mult decât dornică să-l văd plecat.

Se ridică în capul oaselor pe marginea patului și mă apucă de mijloc, trăgându-mă spre el. Mă încolăcește cu brațele și-și lasă capul pe abdomenul meu.

– Scuză-mă, îmi zice, numai că te vreau atât de mult, încât un cred c-aș mai putea să vin aici vreodată, dacă nu mă lași să te am.

Îți coboară mâinile și mă prinde de fese, după care-și apasă buzele pe porțiunea de piele dintre tricoul și blugii mei.

– Atunci, nu mai veni, ripostez, dându-mi ochii peste cap și îndepărtându-mă de el.

Pornesc spre fereastră. În clipa în care trag draperia într-o parte, Jaxon deja iese pe fereastra camerei lui Six. Cumva, am reușit să comprimăm vizita asta de o oră în numai zece minute. Mă uit la Six, iar ea îmi răspunde cu prea-cunoscuta ei privire de *e timpul pentru o nouă marcă*.

Iese și ea pe fereastră în urma lui Jaxon și vine spre mine.

– și Grayson e beat?

Fac semn că da.

– Mangă, îi răspund.

Mă întorc și-l privesc pe Grayson, care s-a întins pe spate fără să înțeleagă că nu mai e bine-venit aici. Mă duc spre pat și-i ridic tricoul, pe care i-I arunc în față.

– Pleacă, îi zic.

Își ridică privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană, după care, când vede că nu glumesc, se ridică în silă de pe pat. Se încalță, cu mutra bosumflată a unui țânc de patru ani. Mă dau deoparte, făcându-i loc să iasă.

Six așteaptă ca Grayson să elibereze spațiul ferestrei, după care se cațără înăuntru, chiar în timp ce unul dintre ei mormăie cuvântul

curve. Odată ajunsă înăuntru, Six îşi dă ochii peste cap, după care se întoarce şi pese pe jumătate pe fereastră.

– Ce nostim, suntem curve din cauză că nu ne-am tras-o cu voi. Dobitocilor.

Închide fereastra şi vine spre pat, trântindu-se pe el cu mâinile la ceafă.

– Uite cum s-a mai dus unul!

Izbucnesc în râs, dar hohotele îmi sunt întrerupte brusc de o bătaie puternică în uşă. Mă duc imediat să descui, după care mă dau deoparte, făcându-i loc lui Karen să dea buzna înăuntru. Instinctele ei materne nu m-au dezamăgit. Îşi roteşte frenetic privirea prin cameră, până când o zăreşte pe Six întinsă pe pat.

– Fir-ar să fie, exclamă, răsucindu-se pe călcâie spre mine – se încruntă şi-şi propteşte mâna în şold. Aş fi putut să jur că am auzit voci de băieţi aici.

Mă îndrept spre pat, străduindu-mă să-mi ascund senzaţia de panică totală care-mi străbate întregul corp.

– Şi pari să fii dezamăgită tocmai din cauză că... zic.

Pur şi simplu, nu-i înţeleg deloc reacţiile în anumite cazuri. Cum am spus şi mai devreme: contradictorii.

– Împlineşti optsprezece ani peste o lună. Încep să nu mai am când să te pedepsesc, pentru prima oară în viaţă. Ar fi cazul să faci şi tu ceva mai multe boacăne, puştoaico!

Răsuflu uşurată, observând că glumeşte. Ea nici măcar nu bănuieşte că fata ei s-a lăsat pipăită doar cu cinci minute mai devreme, chiar în camera asta, ceea ce mă face să mă simt aproape vinovată. Inima îmi bate atât de zgomotos în piept, încât mă tem că ar putea s-o audă.

– Karen? o aud pe Six din spatele meu. Dacă asta te face să te simţi mai bine, tocmai ne-am giugiulit cu doi frumuşei, dar le-am dat papucii imediat înainte să vii tu, din cauză că erau beţi.

Îmi pică brusc falca şi mă întorc spre Six, săgetând-o cu o privire care sper să-i dea de înţeles că sarcasmul ei nu e deloc amuzant atunci când spune adevărul.

Karen izbucneşte în râs.

– Ei bine, poate că mâine seară o să vă aduceţi nişte băieţi drăguţi care să fie şi treji.

Nu-mi mai fac griji: acum, Karen n-are cum să-mi mai audă bătăile inimii, din cauză că s-au oprit de tot.

– Băieţi treji, hm? Cred că pot să aranjez ceva, îi dă replica Six, făcându-mi cu ochiul.

– Rămâi aici peste noapte? o întreabă Karen, îndreptându-se spre uşă.

Six ridică din umeri.

– Cred c-o să stăm la mine în seara asta. E ultima săptămână pe care-o mai petrec în patul meu, până peste şase luni. Plus că-l avem pe Channing Tatum la televizor.

Întorc privirea spre Karen şi văd ce urmează.

– Un, mamă, îi zic, pornind spre ea, dar deja îi văd umezeala adunându-se în ochi. Nu, nu, nu!

Până să ajung la ea, e prea târziu. Boceşte. Dacă există un lucru pe care nu-l suport, atunci este plânsul. Nu numai pentru că-mi stârneşte emoţiile, ci şi din cauza că mă irită al naibii de mult. Şi e stânjenitor.

– Încă o dată, zice, repezindu-se spre Six.

Deja a îmbrăţişat-o de nu mai puţin de zece ori pe ziua de azi. Aproape mi se pare mai întristată decât mine de ideea că Six o să plece peste câteva zile. Six îi acceptă dorinţa celei de-a unsprezecea îmbrăţişări şi-mi face cu ochiul peste umărul lui Karen. Practic, sunt nevoită să le desprind cu forţa, doar ca s-o văd pe Karen plecată din camera mea.

Se duce spre uşă, dar se mai întoarce pentru o ultimă replică.

– Sper să-ţi găseşti un italian sexy, îi zice lui Six.

– Ar fi cazul să găsesc mai mulţi, i-o trânteşte Six fără să clipească.

După ce se închide uşa în urma lui Karen, mă răsucesc pe călcâie şi mă arunc în pat, trăgându-i lui Six un pumn în braţ.

– Mare javră mai eşti, îi zic. N-a fost deloc amuzant. Am crezut că m-a prins.

Ea izbucneşte în râs, mă apucă de mână, apoi se ridică.

– Hai. Am cumpărat Rocky Road.

Nu e nevoie să-mi spună de două ori.

Luni, 27 august 2012
7:15 a.m.

Am tot stat să mă gândesc dacă să alerg sau nu în dimineaţa asta, dar până la urmă am ajuns să-mi prelungesc somnul, în loc de alergat. Alerg în fiecare zi, cu excepţia duminicilor, dar mi s-a părut anapoda să mă trezesc şi mai devreme azi. Prima zi de şcoală înseamnă, prin ea însăşi, o tortură suficientă, aşa că m-am hotărât să-mi amân alergarea până după ore.

Din fericire, am maşina mea de cam un an deja, deci nu depinde decât de mine ca să ajung la timp la şcoală. şi nu numai că am ajuns la timp, dar şi cu trei sferturi de oră mai devreme. Maşina mea e a treia din toată parcarea, aşa că măcar mă aleg cu un loc bun.

Îmi folosesc timpul rămas ca să văd dotările sportive din apropierea parcării. Dac-o fi să dau probă pentru lotul de atletism, cel puţin să ştiu unde să mă duc. Pe lângă asta, doar n-o să stau aşa, în maşină, timp de o jumătate de oră, numărând minutele.

Când ajung la pistă, îl văd pe un tip alergând de partea cealaltă, dând ture, aşa c-o tai direct spre tribune. Mă aşez pe gradena situată cel mai sus şi-mi studiez noul mediu înconjurător. De aici, de sus, pot să văd întreaga suprafaţă a şcolii întinzându-se în faţa mea. Nu mi se pare nici pe departe atât de mare, sau de intimidantă, pe

cât mi-o imaginasem. Six îmi schiţase de mână o hartă şi chiar îmi notase şi câteva indicaţii, aşa că-mi scot foaia din ghiozdan şi-o examinez pentru prima oară. Cred că ea exagerează cu amabilităţile, deoarece se simte vinovată pentru că mă părăseşte.

Privesc şcoala şi terenurile ei, apoi din nou harta. Pare destul de simplu. Sălile de clasă, în clădirea din dreapta. Sala de mese, în stânga. Pista şi terenul pentru atletism, în spatele sălii de sport. Lista cu indicaţiile ei e lungă, aşa că încep s-o citesc.

– Niciodată să nu foloseşti toaleta de lângă laboratorul pentru ştiinţele naturii. Niciodată. Nici măcar o dată.

– Cară-ţi rucsacul numai pe un umăr. Niciodată pe amândoi, e penibil.

– Verifică mereu data expirării laptelui.

– Cantina. Evit-o cu orice preţ, dar dacă e vreme rea afară, prefă-te doar că ştii ce faci atunci când intri. Ei ştiu să-ţi miroasă frica.

– Dac-o fi să-l ai pe domnul Declare la mate, stai în fundul clasei şi evită-i privirea. El adoră fetele de liceu, dacă înţelegi ce vreau să spun. Sau, şi mai bine, stai în faţă. O să iei uşor calificativul maxim.

Lista mai continuă, dar eu un mai pot să citesc nimic deocamdată. Am rămas blocată la *Ei ştiu să-ţi miroasă frica*. Astea sunt momentele în care-mi doresc să fi avut un telefon mobil, fiindcă în clipa de faţă aş fi sunat-o imediat pe Six şi i-aş fi cerut explicaţii. Împăturesc foaia şi mi-o pun la loc în geantă, după care-mi concentrez atenţia asupra alergătorului singuratic. Acum s-a aşezat pe pistă, cu spatele spre mine, şi face extensii. Nu ştiu dac-o fi elev sau antrenor, dar dacă Grayson l-ar vedea pe tipul din faţa mea fără tricou pe el, probabil ar deveni mai rezervat în a-şi scoate tot timpul în evidenţă muşchii abdominali.

Tipul se ridică şi porneşte spre tribună, fără să-şi ridice nici măcar pentru o clipă privirea spre mine. Iese pe poartă şi se îndreaptă spre una dintre maşinile din parcare. Deschide portiera,

îşi ia un tricou de pe scaunul din faţă şi-l îmbracă, trăgându-l pe cap. Apoi, sare în maşină şi demarează, exact în timp ce parcarea începe să se umple. şi se umple în ritm alert.

Of, Doamne!

Îmi iau rucsacuk şi, intenţionat, îmi strecor braţele prin ambele barete, după care cobor scara care duce direct spre Iad.

* * *

Am zis cumva iad? Asta înseamnă că m-am exprimat cu blândeţe. Şcoala de stat e întru totul cum m-am temut c-o să fie, şi mai rău de-atât. La ore nu e chiar atât de rău, dar am fost nevoită (din pură necesitate şi neobişnuită fiind) să folosesc toaleta de lângă laboratorul pentru ştiinţele naturii şi, cu toate că am supravieţuit încercării, o să rămân marcată pe viaţă. O simplă adnotare prin care Six să mă informeze că joacă mai degrabă rolul de bordel, decât de toaletă normală, ar fi fost suficientă.

Am ajuns la ora a patra şi-am auzit cuvintele *curvă* şi *paraşută* şoptite nu foarte discret de aproape toate fetele pe lângă care am trecut pe coridoare. Şi, apropo de *nu foarte discret*, teancul de bancnote de câte un dolar care tocmai mi-a căzut din dulăpior, împreună cu un bilet, ar putea reprezenta un bun indiciu că e posibil să nu fiu foarte bine-venită. Biletul era semnat de director, dar îmi vine greu să cred, dacă mă iau după faptul că *ţi-e* e scris *ţie*, şi că mesajul sună astfel: *Ne pare rău că dulăpiorul nu fie prevăzut şi cu o bară, curvo.*

Privesc cu un zâmbet crispat biletul din mână, acceptându-mi spre ruşinea mea soarta pe care singură mi-am adus-o pentru următoarele două semestre. Credeam cu toată convingerea că lumea se comportă aşa doar în cărţi, dar acum primesc dovada indiscutabilă a faptului că idioţii există şi în realitate. În acelaşi timp, mai sper că majoritatea farselor jucate la adresa mea va fi exact ca asta cu banii pentru stripteuze de care am parte acum. Ce

fel de idiot aruncă banii în chip de insultă? Presupun că unul bogat. Sau unii.

Sunt sigură că gașca de fete chicotind în spatele meu, toate îmbrăcare sumar, dar scump, se așteaptă din partea mea să-mi scap lucrurile pe jos și să dau fuga în prima toaletă, plângând în hohote. Există doar trei probleme în privința așteptărilor lor.

1) Eu nu plâng. Niciodată.
2) Am mai fost în toaleta aia și n-o să mai intru în viața mea.
3) Îmi plac banii. Cine-ar fugi de așa ceva?

Îmi așez ghiozdanul pe podeaua coridorului și culeg banii de jos. Sunt pe puțin douăzeci și una de bancnote risipite acolo și mai mult de zece rămase încă în dulăpior. Le pescuiesc și pe-astea și mi le îndes pe toate în ghiozdan. Fac schimb de cărți, după care încui ușa, îmi salt rucsacul pe ambii umeri și zâmbesc.

– Spuneți-le tăticilor voștri că le transmit mulțumiri.

Și trec pe lângă gașca fetelor (care au încetat să chicotească), neluandu-le în seamă privirile fioroase.

* * *

E pauza de prânz și, dacă e să mă iau după cantitatea de precipitații care inundă curtea școlii, mi se pare evident că soarta a ales să se răzbune prin intermediul unei vremi tâmpite. Pe cine s-o răzbuna, asta e o întrebare încă rămasă în suspensie.

Hai că pot.

Apuc cu ambele mâini ușile de la intrarea cantinei și le deschid aproape așteptându-mă să fiu întâmpinată de flăcări și pucioasă.

Trec pragul, și un focul și pucioasa sunt cele care mă întâmpină. Ci decivelii unui zgomot deloc asemănător cu orice au mai îndurat vreodată timpanele mele. Aproape de parcă absolut toți cei prezenți în întreaga sală de mese s-ar strădui să vorbească mai tare decât

absolut toţi ceilalţi prezenţi în întreaga sală de mese. Tocmai m-am înscris într-o şcoală frecventată numai de persoane care vor să fie neapărat numărul unu.

Fac tot posibilul să simulez că sunt încrezătoare în forţele mele nevrând, să atrag vreo atenţie nedorită din partea oricui ar fi. Băieţi, găşti, paria sau Grayson. Ajung nevătămată până la jumătatea drumul spre linia pentru servire, când cineva îşi strecoară braţul pe sub al meu şi mă trage după el.

– Te aşteptam, îmi zice.

Nici măcar nu apuc să-l văd bine la faţă, fiindcă mă conduce prin sala cantinei, şerpuind printre mese. M-aş fi împotrivit acestei bruşte întreruperi, dacă n-ar fi fost întâmplarea cea mai palpitantă de care am avut parte toată ziua. Îşi scoate braţul de sub al meu şi mă apucă de mână, trăgându-mă după el şi mai repede. Încetez să opun rezistenţă şi mă las dusă de val.

După cum arată din spate, are stil, oricât de ciudat ar părea stilul ăsta. Poartă o cămaşă din bumbac, tivită cu exact aceeaşi nuanţă de roz aprins ca a pantofilor lui. Pantalonii îi sunt negri şi strâmţi şi extrem de măgulitori pentru forme... dac-ar fi fost fată. Aşa, doar îi accentuează fragilitatea construcţiei. Părul şaten închis e tuns scurt în părţi şi lăsat un pic mai lung în creştet. Iar ochii... mă privesc cu atenţie. Aşa îmi dau seama că ne-am oprit, iar el nu mă mai ţine de mână.

– Zău dacă asta n-o fi târfa Babilonului, exclamă, zâmbind larg.

În ciuda cuvintelor care tocmai i-au ieşit pe gură, expresia feţei e contrastant de înduioşătoare. Se aşează pe un scaun la masă şi-şi zvâcneşte mâna spre mine, ca şi cum m-ar invita să-i urmez exemplul. Sunt două tăvi în faţa lui, însă numai una a lui. Pe cealaltă o împinge spre scaunul liber din faţa mea.

– Stai jos. Avem de discutat o alianţă.

Nu mă aşez. Nu fac nimic timp de mai multe secunde, cât îmi trebuie ca să analizez situaţia din faţa mea. Habar n-am cine-o fi

băiatul ăsta, şi totuşi el se comportă de parcă m-ar fi aşteptat. Să nu trecem cu vederea nici faptul că tocmai m-a făcut târfă. Şi, din câte se vede, mi-a cumpărat... mâncare? Îl privesc pieziş, străduindu-mă să înţeleg ce-o vrea de la mine, când privirea îmi e atrasă de ghiozdanul de pe scaunul de lângă el.

– Îţi place să citeşti? îl întreb, arătându-i spre cartea care scoate capul din ghiozdanul lui.

Nu e o carte de şcoală. E chiar o carte-carte. Ceva despre care crezusem că ar fi dispărut în generaţia asta de diavoli ai internetului. Mă întind şi-o scot de-acolo, după care mă aşez pe scaunul din faţa lui,

– Ce gen e? Te rog, nu spune SF!

Se lasă pe spătar, zâmbind de parcă tocmai ar fi câştigat ceva. Ce naiba, poate că a şi câştigat. Doar m-am aşezat la masa lui, nu?

– Ce importanţă are genul, dacă e o carte bună? replică el.

Răsfoiesc paginile, neputând să-mi dau seama dacă e un roman de dragoste sau nu. Sunt leşinată după romanele de dragoste şi, judecând după cum arată tipul din faţa mea, s-ar putea ca şi el să fie la fel.

– şi este? îl întreb, continuând să răsfoiesc. Bună?

– Da. Poţi s-o păstrezi. Tocmai am terminat-o în timpul orei de informatică.

Îmi ridic privirea spre el şi-i văd chipul scăldat încă de lumina triumfului. Îmi vâr cartea în ghiozdan, apoi mă aplec în faţă şi-mi examinez conţinutul tăvii. Primul lucru pe care-l fac e să verific data de pe cutia de lapte. E în termen.

– Dar dac-aş fi fost vegetarian? îl întreb, cu ochii pe bucăţile de piept de pui din salata mea.

– Poţi să le ocoleşti, ripostează el.

Iau furculiţa, o înfig într-o bucată de pui, după care o duc la gură.

– Ei bine, norocul tău că nu sunt.

Zâmbeşte, după care-şi ia şi el furculiţa şi începe să mănânce.

– Împotriva cui alcătuim alianța? îl întreb, curioasă să aflu de ce m-a ales tocmai pe mine.

Își plimbă privirea în jur și ridică o mână, întârtind-o în toate direcțiile.

– A idioților. A haidamacilor. A bogoților. A scorpiilor.

Își lasă mâna în jos, ocazie cu care constat că are unghiile toate vopsite cu negru. Mă vede că i le studiez și-și coboară privirea, bosumflându-se.

– Am ales negrul pentru că-mi zugrăvește cel mai bine starea de spirit de azi. Poate că, după ce-o să accepți să mi te alături în cruciada mea, o să trec la ceva un pic mai vesel. La galben, eventual.

Scutur din cap a dezaprobare.

– Detest galbenul. Rămâi la negru, se potrivește cu sufletul tău.

Râde. E un râs sincer, limpede, care mă face să zâmbesc. Îmi place… băiatul ăsta pe care nici un știu cum îl cheamă.

– Cum te cheamă? îl întreb.

– Breckin. Iar tu ești Sky. Cel puțin, așa sper. Cred că ar fi trebuit să obțin confirmarea identității tale, înainte de a-ți destăinui amănuntele maleficului și sadicului meu plan de a pune stăpânire pe școală prin alianța a două persoane.

– Da, sunt Sky. Și chiar n-ai de ce să-ți faci griji, dat fiind faptul că, în realitate, nu mi-ai împărtășit deocamdată vreun detaliu al maleficului tău plan. Totuși, sunt curioasă să aflu de unde știi cine sunt. Cunosc patru sau cinci tipi din școala asta și m-am tăvălit cu fiecare dintre ei. Tu nu faci parte dintre ei, așa că, unde ajungem?

Pentru o fracțiune de secundă, îi zăresc în ochi o fulgerare de ceea ce pare să fie milă. Norocul lui că n-a fost decât ceva fulgerător, totuși.

– Sunt nou pe-aici, îmi răspunde Breckin, ridicând din umeri. Și, dacă n-ai dedus după impecabilul meu simț vestimentar, cred că pot să-ți spun că sunt...

Se apleacă în faţă şi-şi duce mâna căuş la gură, ca pentru un secret.

– Mormon, şopteşte el.

Izbucnesc în râs.

– şi eu, care mă gândeam c-o să spui gay.

– şi asta, aprobă el, cu un gest nepăsător din încheietura mâinii.

Îşi sprijină bărbia pe degetele împletite între ele şi se apleacă spre mine cu încă vreo câţiva centimetri.

– Vorbesc cât se poate de serios, Sky. Te-am remarcat azi la ore şi e evident că şi tu eşti nouă pe-aici. Iar după ce am văzut cum îţi cad banii din dulăpior înaintea orei a patra şi ţi-am observat lipsa de reacţie de la faza asta, am ştiut că trebuie să facem echipă. Pe lângă asta, mi-am imaginat că, dacă ne aliem, am putea preveni cel puţin două sinucideri inutile în rândul populaţiei adolescentine pe anul în curs. Aşadar, ce zici? Vrei să-mi fii cea mai bună şi mai bună prietenă dintotdeauna şi din toată lumea largă?

Râd. Cum aş putea să nu râd la aşa ceva?

– Sigur că da, răspund. Dar dacă e naşpa cartea, o să ne reevaluăm prietenia.

Luni, 27 august 2012
3:55 p.m.

Până la urmă, Brecklin a însemnat izbăvirea mea pe ziua de azi... şi chiar e mormon. Noi doi avem multe în comun, încă mai multe ieşite din comun, ceea ce-l face să devină şi mai atrăgător. şi el a fost adoptat, însă are o relaţie apropiată cu familia lui naturală. Are doi fraţi, care nu sunt adoptaţi, şi nici gay, motiv pentru care părinţii lui presupun că homosexualitatea (el a zis-o, nu eu) are de-a face cu inexistenţa relaţiilor de sânge dintre ei. Din câte-mi spune, ei speră să-i dispară odată cu înteţirea rugăciunilor şi absolvirea liceului, însă el insistă să afirme că doar o să-i sporească.

Visul lui e să ajungă, într-o zi, un star celebru pe Broadway, însă, după cum spune, îi lipseşte talentul muzical, ca şi cel actoricesc, aşa că şi-a mai redus din visuri şi se pregăteşte să se înscrie, în schimb, la o facultate economică. Eu i-am mărturisit că vreau să mă specializez în literatură de ficţiune, ca să stau toată ziua în pantaloni pentru yoga şi să nu fac altceva decât să scriu cărţi şi să mănânc îngheţată. Când m-a întrebat ce gen aş vrea să scriu, i-am răspuns: Ce importanţă are, atâta timp cât e bună, nu? şi cred că replica asta ne-a pecetluit soarta.

Acum sunt în drum spre casă, gândindu-mă dacă s-o pun la curent pe Six cu întâmplările dulci-amărui ale primei zile sau să mă duc la magazin ca să-mi iau raţia de cafeină înainte de alergarea de fiecare zi.

Cafeina are câştig de cauză, în ciuda faptului că afecţiunea mea faţă de Six e un picuţ mai mare.

Meschinul meu aport în gospodărie constă în aprovizionarea săptămânală. Totul în casa noastră e fără zahăr, fără carbohidraţi şi fără gust, graţie neconvenţionalei diete strict vegetariene a lui Karen, aşa că, de fapt, eu chiar prefer să mă ocup de cumpărături. Înşfac un bax cu şase cutii de sucuri carbogazoase şi cea mai mare pungă cu batonaşe de Snickers pe care-o pot găsi şi le azvârl în căruţ. Am o ascunzătoare simpatică pentru proviziile mele secrete, la mine în cameră. Majoritatea adolescenţilor îşi face provizii de ţigări şi de iarbă: eu ascund dulciuri.

Câng ajung la casa de marcat, o recunosc pe fata care-mi face semn să mă apropii, fiindcă a fost în clasă cu mine la ora a doua, la engleză. Îmi amintesc destul de sigur că numele ei e Shayna, însă pe ecuson scrie Shayla. Shayna/Shayla e tot ce mi-aş fi dorit să fiu. Înaltă, voluptoasă, blondă şi bronzată. Eu poate c-o să depăşesc un metru şaizeci într-o bună zi, iar părului meu şaten şi lins i-ar prinde bine o tunsoare; poate chiar şi câteva şuviţe. Dar ar fi infernal de întreţinut aşa ceva, la cât păr am. Îmi vine până la vreo

cincisprezece centimetri mai jos de umeri, însă în cea mai mare parte a timpului mi-l prind în creştet, din cauza umidităţii specifice sudului.

– Tu nu eşti cu mine în clasă la Ştiinţe? mă întreabă Shayna/Shayla.

– Engleză, o corectez eu.

Îmi aruncă o privire superioară.

– Am vorbit în engleză, se explică ea. Te-am întrebat: *nu eşti cu mine în clasă la Ştiinţe?*

Of, ce mama naibii! Poate că n-aş vrea să fiu o blondă ca asta.

– Nu, zic. Engleză înseamnă că *nu sunt cu tine în clasă la Ştiinţe*, *sunt cu tine în clasă la Engleza.*

Mă priveşte nedumerită pentru o clipă, după care izbucneşte în râs.

– Aha, exclamă, luminându-se la faţă.

Priveşte ecranul din faţa ei şi-mi citeşte suma totală. Îmi strecor mâna în buzunarul de la spate şi scot cardul de credit, sperând să se grăbească şi să mă scutească de ceea ce mă tem că e pe cale să devină o conversaţie nu tocmai strălucitoare.

– O, Sfinte Doamne, zice ea încet. Ia uite cine s-a întors!

Îmi ridic privirea spre ea şi-o văd că se holbează la cineva din spatele meu, care aşteaptă la cealaltă casă de marcat.

Ba nu, daţi-mi voie să mă corectez. Salivează spre cineva din spatele meu, care aşteaptă la cealaltă casă de marcat.

– Bună, Holder, îi zice, pe un ton seducător, etalându-şi zâmbetul cu toată gura.

Mi s-a părut mie sau a fâlfâit din gene? Mhî. Sunt destul de sigură că a fâlfâit din gene. Credeam cu toată sinceritatea că aşa ceva poţi să vezi numai în desenele animate.

Îmi întorc privirea ca să văd cine-o fi personajul ăsta, Holder, de-a reuşit, cine ştie cum, să alunge orice aparenţă a respectului de sine pe care-ar mai fi putut-o avea Shayna/Shayla. Tipul îşi ridică

privirea spre ea şi clatină din cap în semn de salut, vizibil lipsit de interes.

– Bună...

Mijeşte ochii spre ecusonul ei.

– Shayla, completează apoi şi se întoarce spre casiera lui.

Chiar n-o bagă în seamă? Una dintre cele mai drăguţe fete din toată şcoala îi adresează practic o invitaţie făţişă, iar el se poartă de parcă l-ar sâcâi? Oare o fi om, măcar? Nu aşa s-ar comporta tipii pe care-i cunosc eu.

– Shayna, pufneşte ea enervată că tipul nu-i cunoaşte numele.

Iar eu mă întorc la loc spre Shayna şi-mi trec cardul de credit prin aparat.

– Scuze, îi răspunde el. Dar ştii că pe ecusonul tău scrie Shayla, da?

Ea îşi coboară privirea spre piept şi-şi întoarce ecusonul, ca să-l poata citi.

– Ha, exclamă, împreunându-şi sprâncenele de parcă ar fi adâncită în gânduri.

Totuşi, mă îndoiesc că ar gândi chiar atât de adânc.

– Când te-ai întors? îl întreabă apoi pe Holder, uitând cu desăvârşire de mine.

Tocmai mi-am trecut cardul prin terminal şi sunt aproape convinsă ca ar fi rândul ei să acţioneze cumva, dar văd că e prea ocupată să-şi plănuiască măritişul cu tipul din spate, ca să-şi mai aducă aminte că are o clientă.

– Săptămâna trecută, răspunde el sec.

– Şi, te-or lăsa să te întorci la şcoală? se interesează ea.

Îl şi aud oftând, din locul meu.

– Nu contează, răspunde el tăios. Nu mă întorc.

Ultima lui replică o face imediat pe Shayna/Shayla să-şi piardă curajul. Îşi dă ochii peste cap şi-şi întoarce privirea spre mine.

– Mare păcat că la un asemenea corp nu există şi creier, îmi şopteşte.

Nu-mi scapă deloc substratul ironic al afirmaţiei ei.

Când, în sfârşit, se apucă să tasteze cifrele pe casa de marcat, pentru încheierea tranzacţiei, profit de neatenţia ei şi mai arunc o privire spre tipul care dă impresia că ar fi iritat de blonda cu picioare lungi. E cu privirea în portofel, râzând de cine ştie ce-o fi spus casiera lui. Imediat cum dau cu ochii de el, remarc trei lucruri:

1) Uluitor de alba lui dantură ascunsă în spatele seducătorului zâmbet viclean.

2) Gropiţele care i se formează în încreţiturile dintre colţurile gurii şi obraji, când zâmbeşte.

3) E cât se poate de sigur că mă trec căldurile.

Sau că am fluturi în stomac.

Sau poate că m-am ales cu o viroză digestivă.

Senzaţia îmi e într-atât de străină, încât nu-mi dau seama precis ce o fi. N-aş putea spune ce are el atât de diferit, încât să-mi stârnească pentru prima oară în viaţă fireasca reacţie fiziologică faţă de o altă persoană. Cu toate astea, nu sunt convinsă că aş mai fi văzut vreodată pe cineva atât de formidabil ca el. E superb. Nu în sensul de băiat frumos. Nici măcar în cel de tip dur. Ci doar un perfect amestec al căilor de mijloc. Nici prea mare, dar nicidecum prea mic. Nici prea necioplit, nici prea cizelat. E îmbrăcat în jeanşi şi un tricou alb, nimic deosebit. Părul nu dă impresia c-ar fi fost măcar pieptănat azi şi probabil că nu i-ar strica o tunsoare, la fel ca şi mie. E exact cât trebuie de lung în faţă, ca să fie nevoit să şi-l dea într-o parte când îşi ridică privirea şi mă prindă holbându-mă de-a dreptul la el.

La naiba.

În mod normal, aş fi întors capul de îndată ce ni s-ar fi întâlnit privirile, dar e ceva neobişnuit în felul în care îl văd reacţionând

când dă cu ochii de mine şi mă face să rămân absorbită de el. Zâmbetul i se şterge imediat de pe faţă şi-şi lungeşte gâtul. O expresie întrebătoare i se strecoară în privire; clatină încetişor din cap, ori nevenindu-i să creadă, ori… a neplăcere? Nu pot s-o identific, dar în mod sigur nu e o reacţie neplăcută. Îmi rotesc privirea în jur, sperând să nu fiu eu destinatara nemulţumirii lui. Dar când întorc din nou capul spre el, văd că privirea i-a rămas neclintită.

Spre mine.

Mă simt tulburată, ca să nu spun mai mult, aşa că-mi întorc repede faţa la loc spre Shayla. Sau Shayna. Cum naiba o chema-o. simt nevoia să revin cu picioarele pe pământ. Nu ştiu cum, dar, în decurs de un minut, tipul de colo a reuşit să mă dea pe spate, după care să mă înspăimânte ca naiba. Iar reacţiile astea amestecate nu-i fac bine organismului meu lipsit de cafeină. Preferam să mă fi privit cu aceeaşi indiferenţă pe care o manifesta faţă de Shayna/ Shayla, decât să-i mai văd o dată expresia aia în ochi. Întind mâna spre cum-o-cheamă, îi smulg chitanţa şi mi-o vâr în buzunar.

– Hei.

Vocea îi e profundă şi poruncitoare şi imediat îmi taie respiraţia. Un ştiu dacă i s-o adresa lui cum-o-cheamă sau mie, aşa că-mi strecor mâinile printre toártele sacoşelor cu cumpărături, sperând să ajung la maşină înainte ca el să termine de plătit.

– Cu tine cred că vorbeşte, îmi zice ea.

Eu îmi iau şi ultima sacoşă şi, făcându-mă că n-o aud, mă îndrept cât pot de repede spre ieşire.

Cum ajung la maşină, răsuflu din adâncul plămânilor, în timp ce deschid portiere din spate ca să-mi aşez sacoşele. Ce naiba o fi cu mine? Un tip arătos încearcă să intre în vorbă cu mine, iar eu fug? Nu obişnuiesc să mă simt stânjenită de prezenţa băieţilor. Ba chiar sunt încrezătoare până la prostie. E prima dată în viaţă când chiar s-ar putea să simt o atracţie faţă de cineva, şi eu fug.

Six o să mă omoare.

Dar ce privire! Fusese ceva atât de tulburător în felul în care mă privise. Neliniştitor, stânjenitor, dar cumva şi măgulitor, totodată. Nu sunt deloc obişnuită să am de-a face cu astfel de reacţii, cu atât mai puţin când sunt mai multe la un loc.

– Hei.

Încremenesc. De data asta, vocea lui mi se adresează, fără îndoială, mie.

Tot nu reuşesc să disting dacă sunt fluturi sau o viroză digestivă, dar, oricum ar fi, nu mă dau în vânt după felul în care vocea asta îmi pătrunde tocmai până în fundul stomacului. Devin rigidă şi mă întorc lent, dintr-odată conştientă de faptul că nu sunt nici pe departe atât de sigură de mine, pe cât m-ar fi determinat să cred trecutul meu.

Într-o mână ţine pe lângă corp două sacoşe, iar cu cealaltă se scarpină la ceafă. Chiar mi-ar fi plăcut ca vremea să fie şi acum urâtă şi ploioasă, ca să nu mai stea el aici, în faţa mea, în clipa asta. Îşi opreşte privirea asupra mea, iar expresia nemulţumită din incinta magazinului lasă acum locul unui zâmbet şiret, care mi se pare un pic cam forţat în situaţia noastră actuală. Acum, când îl văd mai de aproape, îmi devine evident că viroza digestivă nu e câtuşi de puţin izvorul bruştelor mele probleme stomacale.

Ci, pur şi simplu, el.

Totul la el, începând cu părul ciufulit, închis la culoare, continuând cu ochii de un albastru pur şi cu... gropiţele alea şi până la braţele vânjoase pe care-mi vine să le pipăi.

Să le pipăi? Serios, Sky? Vino-ţi în fire!

Totul la el îmi face plămânii să dea rateuri şi inima s-o ia la goană. Am senzaţia că, dacă mi-ar zâmbi aşa cum încearcă Grayson să-mi zâmbească, mi-ar cădea chiloţii în timp record.

Imediat cum ochii mi se dezlipesc de fizicul lui, îndeajuns cât să ni se întâlnească iar privirile, el îşi descleştează mâna de ceafă şi-şi mută sacoşele în stânga.

– Eu sunt Holder, îmi zice, întinzându-mi mâna.

I-o privesc, după care fac un pas înapoi, fără să i-o strâng, Întreaga situaţie e întru totul prea incomodă pentru mine, ca să mai pot avea încredere în nevinovata lui prezentare. Poate că dacă nu m-ar fi străpuns cu privirea aia de o mare intensitate când eran în magazin, aş fi fost mai sensibilă la perfecţiunea lui fizică.

– Şi ce vrei? îl întreb, având grijă să-i adresez o privire bănuitoare, nu adoratoare.

Gropiţele îi reapar odată cu râsul pripit. Scuturp din cap şi-şi desprinde privirea de mine.

– Hm, mormăie, cu o bâiguială emoţionată care nu se potriveşte câtuşi de puţin cu tipologia lui, de om sigur pe sine.

Ochii îi fug prin parcarea magazinului de parcă ar căuta o cale de scăpare, apoi oftează, după care îmi caută din nou privirea. Multitudinea reacţiilor lui mă derutează al naibii de rău. Acum pare aproape dezgustat la vederea mea, şi în clipa imediat următoare practic sare pe mine. De obicei, mă pricep destul de bine să-i descifrez pe alţii, dar dac-ar fi să emit o presupunere despre Holder pe baza ultimelor două minute petrecute împreună, aş fi nevoită să afirm ca suferă de dublă personalitate. Bruştele lui treceri de la frivolitate la ardoare mă descumpănesc.

– Poate că sună penibil, îmi zice, dar zău că-mi pari cunoscută. Te superi dacă te întreb cum te cheamă?

Dezamăgirea se instalează imediat cum replica pentru agăţat îi iese pe buze. E unul dintre tipii ăia. Ştiţi care. Tipii incredibil de superbi, care pot avea pe oricine, oricând, oriunde, şi sunt conştienţi de asta. Tipii care n-au nevoie decât să etaleze un zâmbet şiret, sau gropiţe în obraji, ca s-o întrebe pe o fată cum o cheamă, iar

ea să se prelingă până când ajunge în genunchi în faţa lui. Tipii care-şi petrec serile de sâmbătă intrând pe ferestrele fetelor.

Mă simt extrem de dezamăgită. Îmi dau ochii peste cap şi bâjbâi cu mâna în spate, după clanţa portierei.

– Am un iubit, îi zic, servindu-i minciuna.

Mă întorc, deschid portiere şi mă urc în maşină. Când dau s-o închid după mine, mă pomenesc că refuză să se clintească. Îmi ridic privirea şi-i văd mâna încleştată pe marginea de sus a portierei, ţinând-o deschisă. Iar în ochii lui zăresc o disperare intensă care-mi trimite fiori reci prin braţe.

Doar mă priveşte, şi mă trec fiorii? Ce naiba am?

– Numele. E tot ce vreau de la tine.

Stau să mă gândesc dac-ar trebui sau nu să-i explic că numele meu nu i-ar servi la nimic în strădaniile lui de hărţuire. Sunt, mai mult decât probabil, singura adolescentă de şaptesprezece ani din America rămasă fără o prezenţă online. Fără să-mi iau mâna de pe clanţă, îl bombardez cu o privire de avertisment.

– Îmi dai voie? rostesc tăios, săgetând cu privirea mâna care mă împiedică să-mi închid portiera.

Dar ochii îmi coboară încet spre tatuajul întipărit cu litere mici pe antebraţul lui.

Hopeless

Nu mă pot abţine să râd în sinea mea. Astăzi, sunt în mod evident ţinta răzbunărilor sorţii. În sfârşit, fac cunoştinţă cu unicul tip pe care-l găsesc atrăgător şi uite-l că e unul care s-a lăsat de liceu şi mai are şi tatuat cuvântul incurabil.

Acum deja m-am enervat. Mai trag o dată de portieră, dar el nici nu se clinteşte.

– Spune-mi numele tău. Te rog.

Iar disperarea din ochii lui în timp ce spune *te rog* îmi provoacă o surprinzător de înţelegătoare reacţie, total nepotrivită.

– Sky, îi răspund brusc, simţind dintr-odată compasiune faţă de suferinţa evident ascunsă în spatele ochilor ăia albaştri ai lui.

Uşurinţa cu care cedez la rugămintea lui, doar la o simplă privire, mă face să mă simt dezamăgită de mine însămi. Dau drumul portierei şi ambalez motorul.

– Sky, îl aud repetând, pentru sine; stă să se gândească o clipă, după care clatină din cap, de parcă n-ar fi primit răspunsul corect la întrebarea lui. Eşti sigură? mă întreabă, aplecându-şi capul într-o parte.

Dacă sunt sigura? Ce, îşi închipuie că sunt Shayna/Shayla şi nici măcar nu ştiu cum mă cheamă? Îmi dau ochii peste cap şi mă sucesc pe scaun, scoţându-mi din buzunar cartea de identitate, pe care i-o vâr în ochi.

– Sunt destul de sigură că ştiu cum mă cheamă, ripostez.

Dau să-mi trag înapoi cartea de identitate, când el dă drumul portierei şi-mi smulge actul din mână, ca să-l examineze mai de aproape. Îl studiază timp de câteva secunde, după care îl răsuceşte între degete şi mi-l întinde.

– Scuze, zice, trăgându-se cu un pas înapoi de lângă maşina mea. Am făcut o confuzie.

Înfăţişarea îi e ascunsă acum sub o spoială de încrâncenare, când mă priveşte cum îmi vâr înapoi în buzunar actal de identitate. Îl fixez cu privirea pentru o clipă, aşteptând să se mai întâmple ceva, dar el un face decât să-şi împingă maxilarul înainte şi înapoi, în timp ce eu îmi prind centura de siguranţă.

Renunţă atât de uşor să mă vrăjească? Pe bune? Pun mâna pe clanţa portierei, aşteptându-mă s-o împiedice iar, ca să-şi mai reverse vreo replică penibilă pentru agaţamente. Dar, cum nu se-ntâmplă una ca asta şi-l văd că se dă îndărăt şi mai mult in timp ce închid, simt cum mă cuprinde o senzaţie de nelinişte. Dacă un m-a urmărit până aici cas ă mă agaţe, atunci ce naiba au însemnat toate astea?

Îşi trece degetele prin păr şi mormăie ceva, ca pentru sine, dar nu aud ce anume, prin fereastra închisă. Dau în marşarier, rămânând cu ochii pe el în timp ce mă îndrept spre ieşirea din parcare. Rămâne pe loc, nemişcat, fixându-mă cu privirea cum mă îndepărtez. Iar cand pornesc în direcţia opusă, îmi potrivesc oglinda retrovizoare astfel încât să-l mai văd o dată înainte de a ieşi din parcare. Îl văd întorcându-se să plece, apoi izbind cu pumnul în capota unui automobil.

Bravo ţie, Sky. E cam iute la mânie.

Luni, 27 august 2012
4:47 p.m.

După ce-mi pun cumpărăturile la locul lor, iau o mână de batoane de ciocolată din rezervă şi mi le îndes în buzunar, după care mă strecor afară pe fereastră. Împing în sus fereastra camerei lui Six şi mă salt înăuntru. E aproape patru după-amiaza şi ea doarme, aşa că mă îndrept în vârful picioarelor spre patul ei şi îngenunchez lângă el. Are masca pe faţă, iar părul blond închis, cu şuviţe, i s-a lipit de obraz, din cauza cantităţii abundente de salivă pe care o produce în timp ce doarme. Mă apropii cât pot de mult de faţa ei şi urlu din răsputeri.

– SIX! TREZEŞTE-TE!

Ea zvâcneşte în sus cu o asemenea forţă, încât nu mai am timp să mă feresc. Cotul i se repede drept în ochiul meu, făcându-mă să cad pe spate. Îmi acopăr imediat ochiul îndurerat cu palma şi mă împrăştii pe podeaua camerei ei. O văd cu ochiul teafar cum stă pe pat, ţinându-se cu mâinile de cap şi încruntându-se la mine.

– Mare javră mai eşti, se vaită ea, aruncându-şi deoparte pătura şi ridicându-se din pat, după care se duce direct la baie.

– Cred că mi-ai învineţit ochiul, protestez eu.

Six lasă uşa băii deschisă şi se aşează pe vasul de toaletă,

– Foarte bine. O meriţi.

Înşfacă hârtia igienică şi închide uşa cu piciorul.

– Ar fi bine să ai ceva interesant de spus, dacă tot m-ai trezit. Toată noaptea am stat să-mi fac bagajele.

Six n-a fost niciodată o persoană matinală, iar din câte se pare, nu e în largul ei nici după-amiaza. Sinceră să fiu, nici că ar fi o persoană nocturnă n-aş putea spune. Dac-ar fi să ghicesc care e perioada cea mai plăcută a zilei pentru ea, aş zice că, probabil, e atunci când doarme; poate că tocmai de-aia detestă atât de mult să se trezească.

Six are un simţ al umorului dezvoltat şi e deschisă la minte, motive hotărâtoare pentru faptul că ne înţelegem atât de bine. Fetele fandosite, false, mă enervează ca naiba. Nici măcar nu ştiu dacă în vocabularul lui Six există cuvântul *fandoseală*. O desparte o întreagă garderobă în negru de adolescente tipice, melancolice. Cât despre falsitate? Ea e cât se poate de directă, fie că-ţi place, fie că nu. Nu există absolut nimic fals la Six, în afară de prenumele ei.

Când avea paisprezece ani, iar părinţii au anunţat-o că se vor muta din Texas în Maine, ea s-a răzvrătit, refuzând să mai reacţioneze când e strigată pe nume. În realitate, o cheamă Seven Marie, aşa că n-a mai vrut să mai răspundă decât la numele Six, doar ca să le facă în ciudă părinţilor pentru că au pus-o să se mute. Ei tot Seven îi spun, dar tot restul lumii o strigă Six. Asta nu face decât să demonstreze faptul că e la fel de încăpăţânată ca mine; însă unul dintre numeroasele motive pentru care suntem cele mai bune prietene.

– Cred c-o să te bucuri că te-am trezit, îi zic, ridicându-mă de pe podea şi aşezându-mă pe pat. S-a întâmplat ceva monumental azi.

Six iese din baie şi se întoarce spre patul ei. Se întinde lângă mine şi se înveleşte până peste cap. Rostogolindu-se ceva mai departe, îşi umflă perna bătând-o cu mâna până când reuşeşte să stea comod.

– Lasă-mă să ghicesc… Karen şi-a instalat cablu?

Mă întorc şi eu pe-o parte şi mă apropii de ea, cuprinzând-o cu un braţ. Îmi pun capul pe perna ei şi o îmbrăţişez din spate.

– Mai încearcă.

– Ai cunoscut pe cineva azi la şcoală şi acum eşti gravidă şi-o să te măriţi, iar eu nu pot să-ţi fiu domnişoară de onoare la nuntă din cauză c-o să fiu tocmai la capătul celălalt al lumii ăsteia afurisite?

– Eşti pe-aproape… dar, nţ, zic, bătându-i darabana cu degetele pe umăr.

– Atunci, ce? replică enervată.

Mă întorc din nou pe spate şi scot un suspin adânc.

– Am văzut un tip la magazin, după şcoală, şi naiba să mă ia, Six. Era superb. Înfricoşător, dar superb.

Six se răsuceşte imediat spre mine, reuşind să-mi expedieze un cot drept în ochiul pe care mi-l maltratase acum abia câteva minute.

– Ce?! strigă ea din răsputeri, neluând în seamă faptul că mă ţin cu mâna de ochi şi mă vait.

Se ridică în capul oaselor şi-mi desprinde mâna de pe faţă.

– Ce?! urlă ea din nou. Pe bune?!

Rămân întinsă pe spate, străduindu-mă să-mi alung cu puterea minţii durerea din ochiul care-mi zvâcneşte.

– Serios! Cum l-am văzut, parcă m-am topit toată şi m-am prelins pe jos. Era... uau.

– Ai vorbit cu ei? I-ai luat numărul de telefon? Te-a invitat să ieşiţi împreună?

N-am mai văzut-o până acum pe Six să fie atât de însufleţită. E un pic cam prea agitată şi nu sunt convinsă că-mi place aşa.

– Dumnezeule, Six. Las-o mai moale.

Mă priveşte de sus, încruntându-se.

– Sky, eu de patru ani îmi tot fac griji pentru tine, gândindu-mă că aşa ceva s-ar putea să nu se-ntâmple niciodată. M-aş fi împăcat cu gândul că ai fi gay. M-aş fi împăcat şi dacă ţi-ar fi plăcut doar tipii

slăbănogi, mititei şi tocilari. M-aş fi împăcat chiar şi cu ideea că ai fi atrasă doar de bărbaţii foarte bătrâni şi zbârciţi, cu penisuri şi mai zbârcite. Cu ce nu m-aş fi împăcat, e gândul că s-ar putea să nu cunoşti niciodată pofta trupească.

Se lasă să cadă pe spate, zâmbind.

– Pofta trupească e cel mai grozav dintre păcatele de moarte.

Izbucnesc în râs şi scutur din cap.

– Dă-mi voie să fiu de altă părere. Pofta trupească e naşpa. Cred că m-ai bătut destul la cap cu asta atâţia ani. Votul meu rămâne pentru lăcomie.

Şi, acestea fiind zise, scot din buzunar o bucată de ciocolată şi încep s-o ronţăi.

– Îmi trebuie amănunte, cere ea.

Mă trag înapoi pe pat, până când mă lipesc cu spinarea de tăblie.

– Nu ştiu cum să-ţi descriu senzaţia. Când am dat cu ochii de el, nu-mi mai venea să mă opresc din privit. M-aş fi holbat la el toată ziua. Dar când m-a privit şi el, m-a înfricoşat. Era de parcă l-ar fi enervat până şi că-l remarcasem. Iar după asta când m-a urmărit până la maşină şi mi-a cerut să-i spun cum mă chemă, parcă era furios pe mine din cauza asta. Ca şi cum l-aş fi deranjat. De unde-mi venea să-i ling gropiţele de pe faţă, atunci un voiam decât să fug naibii de el.

– Te-a urmărit? Până la maşină? mă întreabă ea sceptică.

Îi fac semn din cap că da, după care-i ofer absolut toate amănuntele despre expediţia mea la magazin, până în punctul în care şi-a repezit el pumnul în maşina de alături.

– Doamne, cât e de bizar, exclamă ea, după ce închei.

Se ridică în capul oaselor, lipindu-se cu spinarea de tăblia patului, exact ca mine.

– Eşti sigură că un flirta cu tine? Că nu încerca să îţi obţină numărul de telefon? Cum să-ţi spun, te-am mai văzut cum eşti cu tipii, Sky. Te prefaci foarte bine, chiar dacă un simţi nimic pentru ei.

Știu că te pricepi să-i descifrezi, dar poate faptul că el chiar te-a atras ți-o fi înceţoşat intuiția. Nu crezi?

Ridic din umeri. Posibil să aibă dreptate. Poate că doar l-am citit greşit, iar reacţia mea negativă l-a îndemnat să se răzgândească şi să nu mă mai invite să ieşim împreună.

– Se poarte. Dar, indiferent ce-o fi fost, s-a dus la râpă la fel de repede. Tipul s-a lăsat de şcoală, are toane, e iute la mânie şi… pur şi simplu… e un distrus. Nu ştiu care-o fi genul meu, dar ştiu că nu vreau să fie Holder.

Six mă apucă de obraji, strângându-mi faţa între palme şi întorcând-o spre ea.

– Ai zis cumva Holder? mă întreabă, arcuindu-şi curioasă sprâncenele splendid pensate.

La cât de tare îmi strânge obrajii, buzele îmi sunt strivite aşa că doar fac semn din cap că da, în loc să-I dau un răspuns verbal.

– Dean Holder? Șaten, ciufulit? Ochi albaştri dogoritori? Şi-un temperament exact ca-n Fight Club?

Ridic din umeri.

– Şa şe fare, zic, cuvintele fiindu-mi prea puţin inteligibile din cauza strânsorii ei.

Îmi dă drumul, aşa că repet.

– Aşa se pare.

Îmi duc mâna la faţă şi încep să-mi masez obrajii.

– Îl cunoşti?

Se ridică pe pat şi-şi azvârle mâinile spre tavan.

– De ce, Sky? Dintre toţi tipii care-ar fi putut să te atragă, de ce naiba a trebuit să fie Dean Holder?

Pare dezamăgită. De ce-o părea atât de dezamăgită? N-am auzit-o niciodată pomenind despre Holder, aşa că e puţin probabil să fi fost vreodată cuplată cu el. De ce naiba am impresia că a trecut de la un soi de entuziasm... la ceva foarte, foarte rău?

– Îmi trebuie amănunte, îi zic.

Clatină din cap şi-şi aruncă picioarele jos din pat. Se duce la şifonier şi-şi scoate de-acolo o pereche nou-nouţă de jeanşi, pe care şi-o trage pe ea.

– E o canalie, Sky. A fost în liceul nostru, dar l-au trimis la penitenciarul pentru minori anul trecut, imediat după vacanţa de vară. Nu-l cunosc prea bine, dar ştiu destule despre el ca să-mi dau seama că nu e marfă de iubit.

Modul în care mi-l descrie ea pe Holder nu mă miră. Aş fi vrut să pot spune că nici nu mă dezamăgeşte, dar nu e cazul.

– Şi de când ar fi cineva marfă de iubit? o întreb, fiindcă nu cred să fi avut Six vreun iubit pentru mai mult de o noapte, de când se ştie.

Mă priveşte, apoi ridică din umeri.

– Touché.

Îşi trage pe cap un tricou şi se duce în baie, la chiuvetă. Ia o periuţă şi stoarce pastă pe ea, după care se întoarce în cameră, periindu-şi dinţii.

– De ce l-au trimis la penitenciarul pentru minori? o întreb, nefiind sigură că aş vrea cu adevărat să aflu răspunsul.

Six îşi scoate periuţa din gură.

– L-au luat pentru infracţiunea de discriminare... l-a snopit în bătaie pe un tip gay de la şcoală. Destul de clar că a fost o chestie gravă.

Îşi vâră la loc periuţa în gură şi se întoarce spre chiuvetă, ca să se clătească.

Discriminare? Pe bune? Stomacul îmi face o tumbă, dar un într-un mod plăcut, de data asta.

Six se întoarce în cameră după ce şi-a prins părul într-o coadă de cal.

– E naşpa, îmi zice, în timp ce-şi inventariază bijuteriile. Dac-o fi singura dată când te bagă în călduri un tip şi n-o să mai ai senzaţia asta niciodată?

Felul în care şi-a ales termenii mă face să mă strâmb.

– N-am fost în călduri după el, Six.

Flutură din mână nepăsătoare.

– În călduri. Atrasă. Tot aia e, îmi răspunde, pe un ton uşuratic, întorcându-se spre pat.

Îşi pune un cercel pe genunchi, iar pe celălalt şi-l potriveşte în ureche.

– Bănuiesc că ar trebui să fim liniştite acum, ştiind că nu eşti total pierdută, îmi zice apoi.

Deodată, mijeşte ochii şi se apleacă spre mine. Mă apucă de bărbie cu două degete, întorcându-mi faţa spre stânga.

– Ce naiba s-a întâmplat cu ochiul tău?

Izbucnesc în râs şi mă rostosoiesc mai încolo pe pat, îndepărtându-mă de pericol.

– Tu să-mi spui, îi zic, ridicându-mă şi îndreptându-mă spre fereastră. Simt nevoia să-mi lipezesc creierul. Mă duc să alerg. Vii şi tu?

Six strâmbă din nas.

– Mda... nu. Distracţie plăcută.

Sunt deja cu un picior dincolo de pervaz, când mă strigă iar.

– Mai târziu, vreau să ştiu tot despre prima ta zi de şcoală. şi am un cadou pentru tine. Îţi fac o vizită diseară.

Luni, 27 august 2012
5:25 p.m.

Mă doare în piept; tot corpul mi-a amorţit încă de când eram pe Aspen Road. Respiraţia mi s-a transformat dintr-o inhalare controlată a aerului într-o serie de icnete şi şuierături nestăpânite. Este tocmai punctul în care alergarea îmi face, de obicei, cea mai mare plăcere. Când absolut fiecare gram din corp se revarsă în

propulsarea mea înainte, lăsându-mă cu desăvârşire concentrată asupra următorului pas şi a nimic altceva.

Următorul meu pas.

Nimic altceva.

Până acum, n-am mai alergat atât de departe. De obicei, mă opresc când ştiu că mi-am parcurs norma de doi kilometri şi jumătate, la câteva cvartale în urmă, dar de data asta n-a mai fost aşa. În ciuda familiarei disperări în care se află în prezent corpul meu, încă nu reuşesc să-mi deconectez mintea. Alerg mai departe, sperând c-o să ajung şi la punctul acela, dar îmi ia mai mult decât în mod obişnuit. Singurul lucru care mă determină să renunţ este gândul că voi avea de parcurs aceeaşi distanţă până acasă şi aproape c-am rămas fără apă.

Mă opresc în capătul unei alei şi mă sprijin de o cutie poştală, apoi îmi destup sticla cu apă. Îmi şterg transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei şi-mi duc sticla la gură, reuşind să-mi mai torn vreo patru picături pe gât înainte de a o goli de tot. Deja am terminat o sticlă întreagă de apă, în arşiţa asta din Texas. Mă mustru în sinea mea pentru hotărârea de a sări peste alergare azi-dimineaţă. Pe caniculă, sunt ca o cârpă.

De teama deshidratării, mă hotărăsc să merg normal până acasă, fără să mai alerg. Nu cred că, dacă m-aş împinge până la epuizarea fizică totală, Karen ar fi prea mulţumită. Şi-aşa o deranjează destul faptul că alerg.

Abia fac câţiva paşi, când aud o voce cunoscută din spate.

– Hei!

De parcă inima nu mi-ar fi bătut destul de repede şi-aşa, mă întorc cu încetineală şi-l văd pe Holder privindu-mă de la înălţimea lui, zâmbind, cu gropiţele răsărindu-i la colţurile gurii. Are părul ud de transpiraţie şi se vede clar că şi el a alergat.

Clipesc de două ori, aproape crezând că e un miraj provocat de starea mea de epuizare. Instinctul mă îndeamnă s-o rup la fugă, ţipând, însă trupul meu îşi doreşte să fie înfăşurat de braţele lui

lucioase, asudate.

Trupul meu e un trădător afurisit.

Spre norocul meu, încă un mi-am revenit după distanţa parcursă, deci el n-ar putea să-şi dea seama că respiraţia mea dezordonată se datorează în cea mai mare măsură tocmai revederii lui.

– Hei, îi răspund, cu răsuflarea tăiată.

Fac tot posibilul să-l privesc în faţă, dar ochii parcă nu mi se pot împiedica să alunece mai jos de gâtul lui. Aşa că mai bine îmi privesc propriile picioare, ocolind astfel realitatea că el un poartă nimic altceva decât un şort şi pantofii pentru alergare. Iar felul în care-i atârnă şortul pe şolduri e un motiv suficient ca să uit absolut toate informaţiile negative aflate astăzi despre el. Niciodată, din câte pot să-mi amintesc, n-am fost genul de fată care să-şi dea ochii peste cap din cauza înfăţişării vreunui tip. Mă simt superficială. Demnă de milă. Penibilă, chiar. şi un pic iritată pe mine însămi, pentru că-i permit să mă aducă într-o astfel de stare.

– Alergi? mă întreabă, rezemându-se cu cotul de cutia poştală.

Facem semn din cap că da.

– De obicei, dimineaţa. Am uitat cât e de cald după-amiezile.

Încerc să-mi ridic privirea spre faţa lui, făcându-mi mâna streaşină deasupra ochilor împotriva soarelui care-i străluceşte ca un nimb în jurul capului.

Ce ironie.

Întinde mâna spre mine şi tresar, până să-mi dau seama că doar îmi oferă sticla lui cu apă. Felul ăn care strânge din buze, într-o tentativă de a-şi stăpâni zâmbetul, îmi dă clar de înţeles că s-a prins cât sunt de surescitată în prezenţa lui.

– Bea, mă îndeamnă, împingându-şi spre mine sticla pe jumătate goală. Arăţi istovită.

În mod normal, n-aş accepta apă de la o persoană străină, şi cu atât mai puţin de la una despre care am aflat lucruri rele, dar mi-e sete. Al naibii de sete.

Îi iau sticla din mână şi-mi las capul pe spate, luând trei înghiţituri uriaşe. Tare mult aş vrea să beau şi ce-a rămas, dar nu se poate să-i epuizez şi proviziile lui.

– Mersi, îi zic, întinzându-i înapoi sticla.

Mă şterg la gură şi arunc o privire peste umăr, spre trotuar.

– Ei, eu mai am doi kilometri şi jumătate până acasă, aşa că aş face bine s-o iau din loc, îl anunţ.

– Mai degrabă patru, mă corectează el, săgetându-mi cu privirea abdomenul.

Îşi lipeşte apăsat buzele de sticlă, fără s-o mai şteargă la gură, şi nu mă slăbeşte din ochi cât timp gâlgâie apa rămasă. Nu mă pot abţine să-i privesc buzele strânse pe gura sticlei abia atinse de buzele mele. Practic, ne sărutăm.

Scutur din cap.

– Ha? zic, deşi nu sunt sigură dacă şi cu voce tare.

Sunt cam preocupată să-i privesc transpiraţia picurându-i pe piept.

– Am zis că sunt mai degrabă patru. Tu stai pe Conroe şi sunt mai mult de trei kilometri până acolo. Asta înseamnă un drum total, dus-întors, de aproape opt kilometri.

A spus-o pe un ton de parcă ar fi impresionat. Îl privesc, intrigată.

– Tu ştii pe ce stradă stau?

– Mda.

Nu mai dezvoltă răspunsul. Continui să-l privesc în ochi şi să tac, aşteptând o explicaţie, ceva.

Îşi dă seama că nu sunt mulţumită de simplul lui *mda*, aşa că scoate un oftat.

– Linden Sky Davis, născută pe 29 septembrie, strada Conroe numărul 1455. Un metru şaizeci înălţime. Donatoare de sânge.

Fac un pas înapoi, dintr-odată zărindu-mi asasinul din viitorul apropiat răsărind în faţa ochilor mei de sub masca pretendentului visat. Oare n-ar fi bine să-mi mai umbresc ochii, ca să-l pot vedea mai bine, în eventualitatea că scap cu viaţă? Poate voi avea nevoie să-i descriu trăsăturile, pentru cel care se ocupă de portretul-robot.

– După cartea ta de identitate, îmi explică el, văzându-mi amestecul de groază şi de confuzie de pe chip. Mi-ai arătat cartea de identitate mai devreme. La magazin.

Nu ştiu de ce, dar explicaţia asta nu-mi domoleşte câtuşi de puţin temerile.

– Dar n-ai privit-o decât pentru două secunde.

– Am o memorie bună, îmi răspunde, ridicând din umeri.

– Mă urmăreşti, i-o trântesc eu direct, dar el izbucneşte în râs.

– Eu te urmăresc? Tu eşti cea care s-a oprit în faţa casei mele, îmi zice, arătând peste umăr spre clădirea din spatele lui.

Casa lui? Care naiba ar fi probabilitatea?

Îşi îndreaptă spinarea şi ciocăneşte cu degetele literele de pe capacul cutiei poştale.

Familia Holder.

Simt cum tot sângele îmi năvăleşte în obraji, dar nu mai contează. După o alergare de jumătate de după-amiază prin canicula din Texas şi cu proviziile de apă epuizate, sunt convinsă că tot corpul îmi e înroşit. Încerc să nu privesc spre casa lui, însă curiozitatea e slabiciunea mea. E o casă modestă, nu prea bătătoare la ochi. Se potriveşte perfect cu cartierul de clasă medie în care suntem. La fel, maşina de pe alee. Oare o fi maşina lui? Pot să deduc din ce-a discutat la magazin cu cum-o-cheamă, că e de vârsta mea, aşa că sigur locuieşte cu părinţii. Dar cum se face că nu l-am mai văzut până acum? Cum de n-am ştiut că stau la mai puţin de cinci kilometri de singurul băiat în viaţă capabil să mă prefacă într-un ghem de fierbinţeli disperate?

Îmi dreg glasul.

– Atunci, mersi pentru apă, zic, nefiind în stare să mă gândesc la altceva, decât la cum să fug de stânjeneala asta.

Îi fac la repezeală un semn de rămas-bun şi pornesc cu paşi mari şi iuţi.

– Stai o clipă, urlă el din spate.

Eu nu încetinesc, aşa că trece de mine şi se întoarce cu faţa, alergând de-a-ndărătul spre soare.

– Aşteaptă să-ţi umplu sticla, îmi zice.

Se întinde şi-mi ia sticla din mâna stângă, atingându-mi în treacat abdomenul. Îngheţ din nou.

– Vin imediat, mai zice el, alergând spre casă.

Mă simt perplexă. E un act de bunăvoinţă total contradictoriu. Să fie un alt efect secundar al dublei sale personalităţi, oare? Poate c-o fi suferit o mutaţie, ca Hulk. Sau Jekyll şi Hide. Mă întreb dacă Dean o fi ipostaza lui cumsecade, iar Holder cea înspăimântătoare. Holder e, categoric, cel pe care l-am văzut mai devreme la magazin.

Cred că-mi place mult mai mult Dean.

Mă simt stingheră aşteptându-l, aşa că mă întorc spre aleea lui, oprindu-mă la fiecare câteva secunde ca să privesc drumul care duce spre casa mea. Habar n-am ce să fac. Am impresia că orice hotărâre aş lua într-un astfel de moment s-ar situa pe talerul balanţei rezervat neghiobiilor.

Să rămân?

Să fug?

Să mă ascund prin tufişuri, până nu se întoarce el cu o pereche de cătuşe şi un cuţit?

Dar, până să pot fugi, uşa din faţă a casei se deschide şi el iese cu o sticlă plină cu apă în mână. De data asta, am soarele în spate, aşa că nu trebuie să mă străduiesc prea tare ca să-l văd şi asta iar nu e bine, fiindcă tot ce-mi doresc e să mă zgâiesc la el.

Uff! Categoric, detest pofta trupească.

O. Detest.

Ştiu, cu fiecare fibră a fiinţei mele, că el nu e de încredere; cu toate astea, corpului meu pare să nu-i pese câtuşi de puţin.

Îmi întinde sticla şi mă grăbesc să mai beau câteva guri. Şi-aşa urăsc canicula din Texas, dar în combinaţie cu Dean Holder, îmi dă senzaţia că sunt în cazanele iadului.

– Aşa... ceva mai devreme... La magazin, îmi zice, poticnindu-se stânjenit. Dacă te-am incomodat, îmi cer scuze.

Ba m-ai cam băgat în sperieţi.

Holder mă priveşte cu ochii mijiţi timp de câteva clipe, studiindu-mă. Am descoperit astăzi că nu-mi place să fiu studiată. Îmi place să trec neobservată.

– Şi să ştii că n-am încercat nici să mă dau la tine, continuă el. Doar am crezut că ai fi altcineva.

– Nu-i problemă, răspund, forţându-mă să zâmbesc, deşi e o problemă.

De ce mă simt deodată mistuită de dezamăgire din cauză că n-a încercat să se dea la mine? Ar trebui să fiu bucuroasă.

– Nu că n-aş fi vrut să mă dau la tine, adaugă el, zâmbind larg. Doar că nu despre asta era vorba în momentul respectiv.

O, Slavă ţie, Doamne! Lămurirea asta chiar mă face să zâmbesc, în ciuda sforţărilor de a mă abţine.

– Vrei să alerg cu tine? mă întreabă, arătând cu capul spre trotuarul din spatele meu.

Da, te rog.

– Nu, stai liniştit.

Clatină din cap aprobator.

– Păi, oricum aveam drum încolo. Eu alerg de două ori pe zi şi încă mai am vreo câţiva...

Se întrerupe în mijlocul frazei şi face un pas grăbit spre mine. Mă apucă de bărbie şi-mi înclină capul pe spate.

– Cine ţi-a făcut asta?

Aceeaşi duritate pe care i-am zărit-o în ochi lângă magazin îi revine sub sprâncenele încruntate.

– Mai devreme n-aveai ochiul aşa, adaugă el.

Îmi retrag bărbia din mâna lui şi izbucnesc într-un râs nepăsător.

– A fost un accident. Niciodată să nu-i strici somnul unei adolescente.

El nu zâmbeşte. Dimpotrivă, se mai apropie cu un pas şi-mi aruncă o privire pătrunzătoare, după care-şi trece degetul mare pe sub ochiul meu.

– Dar ai spune, nu-i aşa? Dacă ţi-ar fi făcut-o cineva?

Vreau să-i răspund. Zău că vreau. Doar că nu pot. El îmi atinge faţa. E cu mâna pe obrazul meu. Nu pot să gândesc, nu pot să vorbesc, nu pot să respir. Ardoarea care-i iradiază din întreaga fiinţă îmi absoarbe tot aerul din plămâni şi toată vigoarea din genunchi. Încuviinţez neconvingător, iar el se încruntă, după care-şi retrage mâna.

– Alerg cu tine, zice, şi nu mai e o întrebare.

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă întoarce în direcţia opusă, împingându-mă uşurel. Îşi potriveşte pasul după al meu şi alergăm în tăcere.

Aş vrea să vorbesc cu el. Aş vrea să-l întreb despre anul petrecut la penitenciarul pentru minori, de ce s-a retras din liceu, de ce are tatuajul ăla… dar mi-e pera frică de răspunsuri. Ca să un mai spun că sunt total lipsită de suflu. Aşa că, în loc să discutăm, alergăm într-o tăcere deplină pe tot drumul până la mine acasă.

Când ajungem aproape de aleea mea, încetinim amândoi la pas.

Habar n-am ce încheiere aş putea găsi. Nimeni n-a alergat vreodată cu mine, aşa că nu prea ştiu cerinţele etichetei, atunci când doi alergători se despart. Mă întorc spre el şi-mi flutur mâna în grabă.

– Ne mai vedem, presupun, îi zic.

– Fără discuţie, răspundem privindu-mă fix.

Îi zâmbesc stânjenită şi-i întorc spatele. *Fără discuţie*? Întorc cuvintele pe toate părţile în timp ce mă îndrept spre casă. Ce-o vrea să spună cu asta? N-a încercat să-mi afle numărul de telefon, chiar dacă nu ştie că n-am. Nu m-a întrebat dacă vreau să mai alerg şi altădată cu el. Dar a zis *fără discuţie* de parcă ar fi fost sigur; şi într-un fel, cam sper să fie.

Felul în care vocea lui îmi îmbracă numele mă face să-mi doresc ca singurul cuvânt din vocabularul lui să fi fost *Sky*. Mă răsucesc spre el, rugându-mă în sinea mea să-mi sevească vreo altă replică siropoasă de agăţat. De data asta, aş pica în plasă de-a binelea.

– Îmi faci un serviciu?

Orice. Fac orice-mi ceri, atât timp cât n-ai tricou pe tine.

– Da!?

Îmi azvârle sticla lui pentru apă. O prind şi o privesc, simţindu-mă vinovată pentru că nu mi-a dat prin minte să mă ofer eu însămi să i-o umplu. O agit prin faţa ochilor şi-i fac un semn de încuviinţare, după care urc în fugă treptele şi intru în casă. Karen tocmai pune vasele la spălat în maşină cand dau buzna în bucătărie. Imediat cum se închide uşa de la intrare după mine, casc gura larg în căutarea aerului după care-mi tânjeau plămânii de atât timp.

– Doamne, Dumnezeule, Sky! Arăţi de parcă ai fi pe cale să leşini. Stai jos.

Îmi ia sticla din mână şi mă împinge cu forţa pe un scaun. Cât timp aştept s-o umple, inspir pe nas şi expir pe gură. Ea se întoarce spre mine şi mi-o întinde, iar eu îi înşurubez capacul, după care mă ridic şi mă reped afară, la el.

– Mersi, îmi zice.

Stau să-l privesc cum îşi lipeşte aceleaşi buze pline de gura aceleiaşi sticle cu apă.

Practic, ne sărutăm din nou.

Nu reuşesc să fac diferenţa dintre efectul avut asupra mea de alergarea cale de aproape opt kilometri şi efectul exercitat asupra

mea de Holder. Ambele mă fac să simt că sunt pe cale să leşin din cauza lipsei de oxigen. Holder îşi astupă sticla cu apă, iar privirea începe să-i rătăcească pe trupul meu, zăbovind cu o clipă prea mult pe abdomenul dezgolit înainte de a se ridica spre ochi.

– Faci atletism?

Îmi acopăr abdomenul cu braţul stâng, peste care-mi încleştez mâna dreaptă.

– Nu. Dar mă gândesc să încerc.

– şi face bine. Nu prea ţi-ai pierdut suflul, deşi tocmai ai alergat aproape opt kilometri, zice el. Eşti în ultimul an?

Nici prin gând nu-i trece de cât efort e nevoie din partea mea ca să nu mă prăbuşesc, hârâind din lipsă de aer. N-am mai alereat până acum atât de mult dintr-odată şi am nevoie de toată energia disponibilă ca să mă prefac că nu e cine ştie ce. Se pare că reuşesc.

– N-ar trebui să fi ştiut deja dacă sunt în ultimul an? Ţi-au cam slăbit aptitudinile de urmăritor.

Când văd că-i reapar gropiţele, îmi vine să bat palma cu mine însămi.

– Păi, tu cam îngreunezi urmărirea, îmi răspunde. N-am reuşit să te găsesc nici măcar pe Facebook.

Tocmai a recunoscut că m-a căutat pe Facebook. L-am cunoscut acum mai puţin de două ore; prin urmare, faptul că s-a dus direct acasă şi m-a căutat pe Facebook e un picuţ măgulitor. Un zâmbet involuntar îmi năvăleşte pe faţă şi-mi vine s-o iau la pumni pe tentativa asta jalnică de fată care s-a instalat în locul obişnuitei mele firi indiferente.

– N-am cont pe Facebook. N-am acces la internet, îi explic eu.

Mijeşte ochii spre mine şi zâmbeşte cu superioritate, ca şi cum n-ar crede o iotă din ce spun. Îşi îndepărtează cu mâna părul căzut peste frunte.

– Dar pe telefon? Nu poţi să intri pe internet de pe telefon?

– N-am nici telefon. Mama nu e printre fanii tehnologiei moderne. N-am nici televizor.

– Pe naiba, exclamă el, râzând. Vorbeşti serios? Şi cum te distrezi?

Îi răspund la zâmbet şi ridic din umeri.

– Alerg.

Holder mă examinează din nou cu privirea, oprindu-şi atenţia pentru scurt timp asupra abdomenului meu. De-acum încolo, o să mă gândesc mai bine înainte de a mă hotărî să ies îmbrăcată numai cu un bustier pentru atletism.

– Ei bine, în cazul ăsta, nu cumva ştii la ce oră se trezeşte o anumită persoană, ca să-şi facă alergarea de dimineaţă?

Îşi ridică iar ochii spre mine şi nu zăresc absolut deloc în ei persoana pe care mi-a descris-o Six. Nu văd decât un băiat, cochetând cu o fată şi având un înduioşător licăr semi-emoţionat în ochi.

– Nu ştiu dacă ţi-ai dori să te trezeşti atât de devreme, îi răspund.

Felul în care mă priveşte, conjugat cu arşiţa Texasului, îmi înceţoşează dintr-odată vederea, aşa că inspir adânc, vrând să par oricum, numai istovită şi fâstâcită nu, ca în clipa de faţă.

Îşi smuceşte capul spre mine, îngustându-şi privirea.

– Habar n-ai cât de mult îmi doresc să mă trezesc atât de devreme, îmi zice, adresându-mi zâmbetul lui plin de gropiţe, iar eu leşin.

Da, da... la propriu. Chiar am leşinat.

Şi, dacă e să mă iau după durerea de la umăr, plus pământul şi pietricelele care mi-au intrat în obraz, n-a fost o căzătură frumoasă, graţioasă. Am leşinat şi m-am izbit de sol înainte ca el să aibă măcar o şansă de a mă prinde. Atât de diferit faţă de eroii din cărţi!

Acum sunt lungită pe canapea, presupun unde m-a întins el, după ce m-a cărat înăuntru. Karen e în picioare, lângă mine, ţinând în mână un pahar cu apă, iar Holder, în spatele ei, urmăreşte deznodământul celui mai jenant episod din viaţa mea.

– Sky, bea puţină apă, mă îndeamnă Karen, apucându-mă de ceafă şi ridicându-mi capul ca să mă împingă spre pahar.

Sorb un pic, după care mă las la loc pe pernă şi închid ochii, sperând mai mult decât orice să leşin la loc.

– O să-ţi aduc o compresă rece, zice Karen.

Deschid ochii, sperând că Holder se va hotărî să se furişeze afară de îndată ce Karen va ieşi din cameră, dar îl văd că e încă aici. şi acum e mai aproape. Îngenunchează pe podea lângă mine şi-şi întinde mâna spre părul meu, ştergând ceea ce presupun că ar fi ori

ţărână, ori pietriş.

– Eşti sigură că te simţi bine? A fost o căzătură destul de nasoală, îmi zice el.

Îi văd privirea plină de îngrijorare; îmi şterge ceva de pe obraz, cu degetul mare, după care-şi lasă mâna să se odihnească pe canapea, lângă mine.

– O, Doamne, exclam, acoperindu-mi ochii cu braţul. Îmi pare foarte rău. E cât se poate de jenant.

Holder mă apucă de încheietură şi-mi îndepărtează braţul de pe faţă.

– Şşt, zice şi îngrijorarea din ochi i se mai domoleşte, un zâmbet jucăuş punând stăpânire pe trăsăturile lui. Mie îmi cam place, adaugă el.

Karen revine în living.

– Uite-ţi compresa, scumpo. Vrei să-ţi dau ceva contra durerii? Ţi-e greaţă?

În loc să-mi dea mie compresa, i-o întinde lui Holder şi pleacă iar spre bucătărie.

– S-ar putea să am ceva gălbenele sau rădăcină de brusture, zice ea.

Grozav. Ca şi cum n-aş fi fost şi-aşa destul de jenată, ea e pe cale să-mi înrăutăţească situaţia, obligându-mă să-i înghit tincturile producţiei proprie chiar de faţă cu el.

– N-am nevoie, mama. Nu mă doare nimic.

Holder îmi pune cu blândeţe compresa pe obraz şi mi-l şterge uşor cu ea.

– Poate că nu te-o durea acum, dar o să te doară, îmi zice, prea încet ca să-l poată auzi Karen.

Încetează să-mi mai examineze obrazul şi mă priveşte în ochi.

– Ar fi bine să iei ceva, pentru orice eventualitate.

Nu-mi dau seama de ce propunerea mi se pare mai tentantă venind din partea lui, decât din a lui Karen, însă o aprob. Şi înghit în sec. Şi-mi ţin respiraţia. şi strâng din coapse. şi încerc să mă ridic în capul oaselor, fiindcă dacă stau întinsă pe canapea, iar el se învârteşte pe deasupra, risc să leşin din nou.

Când vede ce efort fac ca să mă ridic, el mă apucă de cot şi mă ajută. Karen se întoarce în living şi-mi întinde un pahar mic cu suc

de portocale. Tincturile ei sunt atât de amare, încât trebuie să le înghit împreună cu sucuri, ca să nu le scuip afară. Îi iau paharul din mână şi-l golesc mai repede ca oricând, după care i-l dau imediat înapoi. Nu vreau decât ca ea să se întoarcă în bucătărie.

– Îmi cer scuze, zice ea, întinzându-i mâna lui Holder. Eu sunt Karen Davis.

Holder se ridică şi-i strânge mâna, ca răspuns.

– Dean Holder. Prietenii îmi spun Holder.

Sunt geloasă pe ea, din cauză că-i atinge mâna. Îmi vine să-mi iau bon de ordine şi să mă aşez la rând.

– De unde vă cunoaşteţi tu şi Sky? se interesează ea.

El îşi coboară privirea spre mine în acelaşi timp în care mi-o ridic eu spre el. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet aproape imperceptibil, numai că eu îl observ.

– La drept vorbind, nu ne cunoaştem, răspunde, întorcându-şi privirea spre ea. Doar am fost în locul potrivit, la momentul potrivit, am impresia.

– Ei bine, îţi mulţumesc că ai ajutat-o. Nu ştiu de ce-o fi leşinat. N-a mai leşinat niciodată, adaugă, întorcând capul spre mine. Ai mâncat ceva azi?

– O bucăţică de pui, la prânz, îi răspund, evitând să recunosc şi batonul de Snickers de dinaintea alergării. Mâncarea de la cantină e o porcărie.

Karen îşi dă ochii peste cap şi-şi azvârle braţele spre tavan.

– De ce te duci să alergi fără să mănânci mai întâi?

Ridic din umeri.

– Am uitat. De obicei, nu alerg după-amiaza.

Karen pleacă spre bucătărie cu paharul, oftând adânc.

– Nu vreau să mai alergi, Sky. Ce s-ar fi întâmplat dac-ai fi fost singură? Şi, oricum, alergi prea mult.

Probabil că glumeşte. Nici gând să renunţ la alergat.

– Auziţi, intervine Holder, privind cum mi se risipeşte şi restul de culoare din obraji şi întorcând capul spre bucătărie. Eu stau chiar aproape, pe Ricker, şi alerg în fiecare după-amiază pe aici. (Minte. L-aş fi observat.) Dacă asta vă face să vă simţiţi mai liniştită, aş alerga bucuros împreună cu ea dimineţile, săptămâna asta sau mai mult. De obicei alerg la şcoală, pe pista de atletism, dar n-ar fi o

problema. Ştiţi, doar ca să fim siguri că n-o să se mai întâmple ca azi.

Aha. S-a aprins becul. Nu mă mai mir de ce musculatura asta abdominală mi se părea cunoscută.

Karen se întoarce în living şi mă priveşte mai întâi pe mine, apoi pe el. Ea ştie cât de mult îmi plac alergările mele solitare, dar citesc în ochii ei că s-ar simţi mai liniştită dacă aş avea un parter.

– Eu n-am nimic împotrivă, zice, întorcându-şi din nou privirea spre mine. Dacă Sky e de părere că ar fi o idee bună.

Da. Da, sunt. Dar numai dacă noul meu partener de alergare un are tricou pe el.

– Da, bine, zic.

Încerc să mă ridic, dar imediat cum o fac, mă apucă iarăşi ameţeala. Presupun că m-am şi albit la faţă, fiindcă mâna lui Holder e pe umărul meu în mai puţin de o secundă, oligându-mă să mă aşez la loc pe canapea.

– Uşurel, îmi zice, apoi îşi ridică privirea spre Karen. Aveţi ceva biscuiţi să-i daţi? Ar putea să-i facă bine.

Karen se duce încă o dată spre bucătărie, iar Holder îşi coboară privirea spre mine, din nou plină de îngrijorare.

– Eşti sigură că n-ai nimic? mă întreabă, trecându-şi uşor degetul mare peste obrazul meu.

Mă cutremur.

Un zâmbet diavolesc i se strecoară pe chip când mă vede încercând să-mi ascund pielea de găină de pe braţe. Aruncă o privire spre bucătărie, să vadă ce face Karen, după care-şi concentrează iar atenţia asupra mea.

– La ce oră să vin mâine ca să te urmăresc? mă întreabă în şoaptă.

– Şase jumate? şoptesc şi eu, ridicându-mi privirea neajutorată spre el.

– Şase jumate sună bine.

– Holder, nu eşti obligat să faci asta.

Ochii lui albaştri hipnotici îmi studiază chipul timp de câteva secunde tăcute şi nu mă pot stăpâni să-i privesc gura la fel de hipnotică atunci când începe să vorbească.

– Ştiu că nu sunt obligat să fac asta, Sky. Fac ceea ce vreau.

Se apleacă spre urechea mea şi-şi coboară tonul şi mai mult.

– Iar ceea ce vreau eu e să alerg cu tine.

Se ridică la loc şi-mi examinează expresia feţei. Din cauza întregului haos care-mi devastează creierul şi stomacul, nu reuşesc să înjgheb vreun răspuns înainte de întoarcerea lui Karen.

– Hai, mănâncă, mă îndeamnă ea, punându-mi biscuiţii în mână, Holder se ridică, îşi ia rămas-bun de la Karen, după care îşi întoarce din nou capul spre mine.

– Ai grijă de tine. Ne vedem dimineaţă?

Încuviinţez şi-l privesc cum se întoarce şi pleacă. Nu pot să-mi iau ochii de pe uşa de la intrare nici după ce se închide în urma lui. Sunt pierdută. Mi-am pierdut complet orice formă de autocontrol. Aşadar, asta e ceea ce adoră Six? Asta e pofta trupească?

O detest. Sunt absolut, categoric sigură că urăsc senzaţia asta minunată, magică.

– A fost foarte drăguţ, comentează Karen. Şi e chipeş, adaugă, întorcându-se cu faţa spre mine. Chiar nu-l ştii?

Ridic din umeri.

– Ştiu ceva despre el, îi răspund.

Şi asta-i tot ce spun. Dacă ar şti ea ce soi de ratat tocmai mi-a desemnat ca *partener de alergare*, ar face o criză de isterie. Prin urmare, cu cât ştie ea mai puţine despre Dean Holder, cu atât va fi mai bine pentru amândouă.

Luni, 27 august 2012
7:10 p.m.

– Ce naiba ai păţit la faţă?

Jack îmi eliberează bărbia şi trece pe lângă mine spre frigider.

Jack e o componentă a vieţii lui Karen de un an şi jumătate deja. Cinează cu noi de câteva ori pe săptămână şi, din moment ce astă-seară e dineul de despărţire al lui Six, ne onorează cu prezenţa lui. Indiferent cât de mult i-o plăcea să-i facă zile fripte lui Six, ştiu că şi lui o să-i lipsească.

– M-am luat la trântă cu aleea din faţa casei, îi răspund.

– Şi se pare că a câştigat lupta, comentează el, râzând.

Six ia o felie de pâine şi desface un borcan cu Nutella. Eu îmi iau

farfuria şi-o umplu cu cea mai recentă născocire vegetariană a lui Karen. Arta culinară a lui Karen e una specială, una cu care Six încă n-a reuşit să se împace nici după patru ani. Jack, pe de altă parte, e personificarea fratelui geamăn al lui Karen, aşa că nu-l deranjează cum găteşte. Meniul din seara asta constă în ceva al cărui nume nu pot nici măcar să-l pronunţ, dar e complet lipsit de produse de origine animală, ca de fiecare dată. Karen nu mă forţează să am un regim vegetarian, aşa că, atunci când nu sunt acasă, mănânc de obicei orice vreau.

În schimb, orice mănâncă Six e doar o completare a felului principal pe bază de Nutella. Astă-seară, şi-a făcut un sandviş cu caşcaval şi Nutella. Nu ştiu dac-o s-ajung vreodată să-mi placă aşa ceva.

– Şi, când ai de gând să te muţi la noi? îl întreb pe Jack.

El şi Karen au tot discutat următorul pas, dar niciodată nu par capabili să treacă peste obstacolul reprezentat de regula ei strictă anti-tehnologie. Adică, mă rog, Jack nu poate să treacă. Şi nu e un obstacol care să poată fi vreodată diminuat de Karen.

– Oricând se va hotărî mama ta să cedeze şi să instaleze ESPN, îmi răspunde Jack.

Ei nu stau să se certe pe tema asta. Cred că situaţia le convine ambilor, aşa că niciunul dintre ei nu se grăbeşte să-şi sacrifice punctul de vedere antagonist asupra tehnologiei moderne.

– Sky a leşinat azi, intervine Karen, schimbând subiectul. A adus-o acasă un domnişor adorabil.

– Un băiat, mamă, o corectez, izbucnind în râs. Te rog zi-i băiat şi gata.

Sky îmi aruncă o privire nimicitoare peste măsură, ceea ce mă face să-mi dau seama că n-am informat-o cu privire la alergarea mea de după-amiază. Şi nici despre prima mea zi de şcoală n-am informat-o. Azi a fost o zi activă. Oare pe cine o să mai informez, de mâine, după ce ea o să plece? Simplul gând că Six o să fie la celălalt capăt al lumii peste două zile mă umple de groază. Sper că Breckin va putea să intre în pielea ei. Mă rog, lui probabil că i-ar plăcea la nebunie să intre în pielea ei. La propriu. Dar sper să poată face asta în sensul figurat.

– Te simţi bine? se interesează Jack. Probabil c-o fi fost o

căzătură destul de zdravănă, de te-ai ales cu o vânătaie ca asta.

Îmi pipăi faţa şi mă strâmb. Uitasem complet de ochiul învineţit.

– Asta nu e de la leşin. M-a lovit Six cu cotul. De două ori.

Mă aşteptam ca măcar unul dintre ei să mă întrebe de ce m-a atacat Six, dar nu se-ntâmplă aşa. Asta nu face decât să demonstreze cât de mult ţin ei la ea. Nu i-ar interesa nici dacă m-ar bate măr: probabil, mi-ar spune că am meritat-o.

– Nu te enervează chestia asta, să ai un număr în chip de prenume? o întreabă Jack. N-am înţeles-o niciodată. La fel şi când părinţii îşi botează copiii cu numele unei zile din săptămână.

Se opreşte din gesticulat, cu furculiţa în aer, şi-şi întoarce privirea spre Karen.

– Când o să avem un copil, n-o să-i facem una ca asta. Orice se găseşte în calendar e tabu.

Karen îl fixează cu o privire de gheaţă. Dac-ar fi să deduc după reacţia ei, asta e prima dată când pomeneşte Jack despre copii. Iar dacă e să deduc după expresia feţei, copiii nu reprezintă ceva pe care ea să-l anticipeze pentru propriul viitor. În veci.

Jack îşi concentrează din nou tirul asupra lui Six.

– Nu-i aşa că prenumele tău adevărat e ceva de genul Seven sau Thirteen? Nu mă prind de ce-ai ales Six. S-ar putea să fie cel mai rău număr din câte puteai alege.

– O să-ţi accept insultele ca atare, îi dă replica Six. Doar ca un mod de a-ţi îngropa disperarea provocată de iminenta mea lipsă.

– Poţi să-mi îngropi insultele oriunde vrei, ripostează Jack, râzând. Vei găsi mai multe când te vei întoarce, peste şase luni.

După ce pleacă Jack şi Six, mă duc în bucătărie s-o ajut pe Karen la vase. Din clipa în care Jack a adus în discuţie copiii, ea a rost neobişnuit de tăcută.

– De ce te-a speriat chiar atât de tare? o întreb, întinzându-i o farfurie ca s-o şteargă.

– Ce?

– Remarca lui, despre a avea un copil cu tine. Ai doar treizeci şi ceva de ani. Oamenii tot fac copii la vârsta asta.

– A fost atât de evident?

– Pentru mine, da.

Îmi ia o altă farfurie din mână, apoi oftează.

– Ţin la Jack. Doar că, în acelaşi timp, ţin şi la noi două. Îmi place situaţia noastră actuală şi nu ştiu dacă sunt pregătită s-o schimb, cu atât mai puţin dacă să aduc încă un copil în peisaj. Dar Jack e atât de hotărât să meargă mai departe!

Închid robinetul şi-mi şterg mâinile cu prosopul.

– Mamă, eu o să împlinesc optsprezece ani peste câteva săptămâni. Oricât de mult ai vrea ca situaţia noastră să rămână aceeaşi… n-o să fie aşa. După încă un semestru, eu o să plec la facultate şi tu o să rămâi singură în casă. Poate n-ar fi rău să te gândeşti la ideea de a-l lăsa măcar să se mute aici.

Îmi zâmbeşte, dar e un zâmbet îndurerat, exact ca de fiecare data când aduc vorba despre facultate.

– M-am gândit la ideea asta, Sky. Crede-mă. Doar că e un pas uriaş, care nu mai poate fi luat înapoi odată ce-a fost făcut.

– Dar dacă e un pas pe care nu vrei să-l iei înapoi, totuşi? Dacă e un pas care doar te va face să-ţi doreşti să mai faci unul, şi încă unul, până când te pomeneşti c-o iei la goană de-a binelea?

– Exact de asta mi-e teamă, recunoaşte ea, râzând.

Şterg masa, apoi clătesc cârpa în chiuvetă.

– Uneori, să ştii că nu te înţeleg.

– Să ştii că nici eu nu te înţeleg, îmi răspunde ea, înghiontindu-mă în umăr. În ruptul capului n-o să înţeleg vreodată de ce ai vrut atât de mult să mergi la şcoala de stat. Ştiu, mi-ai zis c-a fost distractiv, dar spune-mi cum te simţi în realitate.

– A fost bine, îi răspund, ridicând din umeri.

E o minciună, însă încăpăţânarea mea iese totdeauna victorioasă. Nici prin gând nu-mi trece să-i destăinuiesc cât de mult am detestat şcoala astăzi, în ciuda faptului că ea n-ar replica niciodată *ţi-am spus eu*.

Îşi şterge, la rândul ei, mâinile, şi-mi zâmbeşte.

– Mă bucur să aud aşa ceva. Ei, poate că mâine, când o să te mai întreb o dată, o să-mi spui şi adevărul.

* * *

Scot din ghiozdan cartea pe care mi-a dat-o Breckin şi mă trântesc pe pat. Citesc două pagini întregi până când mă trezesc cu

Six strecurându-se înăuntru pe fereastră.

– Întâi, şcoala; cadoul, pe urmă, anunţă ea.

Îşi face loc pe pat lângă mine, iar eu îmi las jos cartea pe noptieră.

– Şcoala a fost o porcărie. Mulţumită ţie şi faptului că nu eşti capabilă să le spui *nu* băieţilor, ţi-am moştenit teribila reputaţie. Dar, printr-o intervenţie divină, am fost salvată de Breckin, homosexualul mormon adoptat care nu ştie să cânte sau să joace teatru, dar care adoră să citească şi mi-a devenit cel mai bun şi mai bun prieten dintotdeauna şi din toată lumea largă.

Six face bot.

– Nici n-am apucat să ies pe uşă şi tu deja m-ai înlocuit? Depravato! Şi, ca fapt divers, nu-i adevărat că nu capabilă să le spun *un* băieţilor. Nu sunt capabilă să-mi însuşesc implicaţiile morale legate de sexul premarital. De mult, foarte mult sex premarital.

Îmi pune în poală o cutie. Una neambalată.

– Ştiu ce-ţi trece prin minte, zice ea. Şi ar trebui să ştii până acum că lipsa ambalajului nu reflectă ceea ce simt faţă de tine. Ci doar făptul că sunt leneşă.

Iau cutia în mână şi o scutur.

– Tu eşti ce acare pleacă, de fapt. Eu ar trebui să-ţi fac ţie un cadou.

– Da, tu ar trebui. Dar tu eşti praf la făcut caoduri şi nu mă aştept să te schimbi tocmai pentru mine.

Are dreptate. Sunt o catastrofă la făcut cadouri, dar asta în principal din cauză că urăsc atât de mult să primesc cadouri. E ceva aproape la fel de stânjenitor ca oamenii care plâng. Întorc cutia în mâini până când găsesc clapa; o desfac şi deschid. Trag afară hârtia de mătase şi un telefon mobil îmi pică în mână.

– Six, exclam eu. Doar ştii că n-am voie…

– Gura. Nici nu mă gândesc să fiu la celălalt capăt al lumii, fără mijloace de comunicare cu tine. Tu n-ai nici măcar o adresă de e-mail.

– Ştiu, dar un pot… Eu n-am serviciu. Nu pot să plătesc abonamentul. Iar Karen…

– Linişteşte-te. E un telefon cu cartelă preplătită. Ţi-am încărcat-o suficient ca să ne putem trimite câte un mesaj în fiecare zi, atât

timp cât o să fiu plecată. Nu pot să-mi permit convorbiri internaţionale, aşa că la faza asta n-ai noroc. Şi, doar ca să ne conformam crudelor şi deformatelor principii părinteşti ale mamei tale, tâmpenia asta n-are nici măcar internet. Doar mesaje.

Îmi ia telefonul din mână, îl porneşte, după care începe să-şi introducă datele de contact.

– Dac-o s-ajungi să-ţi găseşti un iubit straşnic cât timp sunt eu plecată, o să poţi oricând să mai adaugi credit. Dar dacă îmi foloseşte un cent din ce-i al meu, îi tai fuduliile.

Îmi dă înapoi telefonului şi apăs pe butonul cu agenda. Numărul ei apare sub înscrisul *Cea mai foarte, FOARTE bună şi mai foarte bună prietenă a ta dintotdeauna şi din toată lumea larga.*

Sunt praf la primit cadouri şi sunt praf rău la luat rămas-bun. Aşez telefonul la loc în cutie şi mă aplec să-mi iau ghiozdanul. Scot cărţile din el şi le pun pe podea, după care mă întorc şi răstorn ghiozdanul peste ea, privind cum îi cad în poală toate bancnotele alea de un dolar.

– Sunt treizeci şi şapte de dolari aici, îi zic. Ar trebui să-ţi ajungă până te întorci. La mulţi ani, de ziua schimbului valutar.

Six ia o mână de bancnote, pe care le azvârle în aer, după care se lasă să cadă pe pat.

– Abia ai fost pentru o zi la şcoala de stat şi javrele deja au făcut să-ţi plouă din dulap? hohoteşte ea. Impresionant!

Îi pun pe piept ilustrata de rămas-bun pe care i-am scris-o, apoi îmi las capul pe umărul ei.

– Asta crezi tu c-a fost impresionant? Trebuia să mă vezi cum dansez la bară în cantină!

Îşi ridică ilustrata şi-şi plimbă degetele peste ea, zâmbind. N-o deschide, fiindcă ştie că nu-mi place când se ajunge la emoţii incomode. Şi-o pune la loc pe piept şi-şi lasă şi ea capul pe umărul meu.

– Mare panaramă mai eşti, îmi zice încetişor, încercând să-şi reţină lacrimile pe care amândouă nu le lăsăm să se reverse, de încăpăţânate ce suntem.

– Aşa am auzit şi eu.

Marţi, 28 august 2012
6:15 a.m.

Aud sunând alarma pentru trezire şi imediat mă gândesc dacă să sar peste alergarea de azi, dar numai până când îmi aduc aminte cine mă aşteaptă afară. Mă îmbrac mai repede decât m-am îmbrăcat vreodată, apoi mă duc spre fereastră. Pe geam găsesc un cartonaş lipit cu bandă adezivă, conţinând cuvântul *panaramă* scris de mâna lui Six. Zâmbesc şi dezlipesc cartonaşul de pe geam, apoi îl arunc pe pat şi mă îndrept spre ieşire.

Îl găsesc aşezat pe trotuar, făcând mişcări de încălzire a muşchilor de ia picioare. E cu spatele la mine, ceea ce e bine. Altfel, m-ar fi surprins cum mă încrunt de îndată ce am remarcat că are tricoul pe el. Mă aude că mă apropii şi se răsuceşte cu faţa spre mine.

– Hei, îmi zice, zâmbind şi ridicându-se.

Cu ocazia asta constat că tricoul îi e deja leoarcă. A alergat până aici. A alergat mai mult de trei kilometri până aici şi e pe cale să mai alerge alţi cinci împreună cu mine, după care încă trei şi ceva până acasă. Serios, nu înţeleg de ce-şi bate atât capul. Sau de ce-l las eu s-o facă.

– Ai nevoie să-ţi faci mai întâi încălzirea? se interesează e!.

– Am facut-o deja.

Întinde mâna şi-mi atinge obrazul cu degetul mare.

– Nu arată chiar atât de rău, apreciază el. Te doare?

Scutur din cap. El chiar se aşteaptă ca eu să articulez vreun răspuns, atât timp cât degetele lui îmi ating faţa? E cam greu să vorbeşti şi să-ţi ţii respiraţia în acelaşi timp.

Îşi retrage mâna, zâmbind.

– Bun. Eşti gata?

Las aerul să-mi iasă din plămâni

– Mda.

Şi alergăm. Alergăm unul lângă altul, până când drumul se îngustează; atunci, el rămâne în spatele meu, ceea ce mă face să devin incredibil de conştientă de mine. În mod normal, când alerg mă deconectez total, dar de data asta percep acut oricare amănunt, de la părul meu, până la lungimea şortului şi la fiecare picătură de

transpiraţie care mi se prelinge pe spinare. Mă simt uşurată când drumul se lărgeşte, iar el înaintează din nou lângă mine.

– Ar fi bine să dai probă pentru atletism, îmi zice, cu o voce care sună egal, fară să dea deloc de înţeles că a alergat deja peste şase kilometri în dimineaţa asta. Ai mai multă energie decât majoritatea băieţilor din lotul de anul trecut, adaugă el.

– Nu ştiu dacă vreau asta, îi răspund, cu răsuflarea neatractiv de tăiată. Chiar nu cunosc pe nimeni la şcoală. Am avut de gând să dau probă, dar până acum cei mai mulţi din şcoală sunt cam... răutăcioşi. Nu prea vreau să am de-a face cu ei pentru perioade mai lungi de timp, sub pretextul unei echipe.

– Ai fost doar o zi la şcoală. Mai lasă timpul să treacă. Nu te poţi aştepta să înveţi toată viaţa acasă şi, din prima zi de şcoală, să ai o puzderie de noi prieteni.

Mă opresc brusc din alergare. Holder mai face câţiva paşi până să-şi dea seama că nu mai sunt lângă el. Când se întoarce şi mă vede că am rămas nemişcată, se repede spre mine şi mă apucă de umeri.

– Te simţi bine? Ai ameţeli?

Scutur din cap şi-i îndepărtez mâinile de pe umerii mei.

– N-am nimic, îi răspund, cu o extrem de perceptibilă iritare în voce.

Mă priveşte, lăsându-şi capul într-o parte,

– Am spus ceva nepotrivit?

Pornesc la pas spre casa mea, iar el mă urmează.

– Un pic, răspund, săgetându-l cu privirea. Ieri glumeam oarecum în privinţa urmăritului, dar ai recunoscut că m-ai căutat pe Facebook imediat după ce m-ai cunoscut. Pe urmă, ai insistat să alergi cu mine, chiar dacă nu ţi-e în drum. Acum văd că ştii, habar n-am cum, de când sunt eu la şcoala de stat! Şi că am învăţat până acum acasă? N-o să te mint, mi se pare cam deconcertant.

Rămân în aşteptarea explicaţiei, dar, în loc de aşa ceva, îl văd că doar mijeşte ochii şi mă priveşte cu atenţie. Încă ne continuăm mersul, dar el doar stă să mă studieze până când trecem de primul colţ. Iar când, în sfârşit, se hotărăşte să vorbească, explicaţia lui e precedată de un oftat adânc.

– Am întrebat lumea, îmi spune, în cele din urmă. Stau aici de la zece ani, aşa că am o grămadă de prieteni. Eram curios să aflu ce e

cu tine.

Îl studiez la rândul meu cale de câţiva paşi, după care îmi cobor ochii spre trotuar. Dintr-odată, simt că nu mai sunt în stare să-l privesc, întrebându-mă ce altceva i-or fi spus despre mine *prietenii* lui. Ştiu că bârfele au început să circule încă de când m-am împrietenit cu Six, dar până acum nu m-am simţit, nici măcar pe departe, afectată sau stânjenită de ele. Faptul că el se dă peste cap ca să alerge cu mine nu poate să însemne decât un lucru: că a auzit zvonurile şi, probabil, speră ca ele să fie adevărate.

Îşi dă seama de stinghereala mea, aşa că mă apucă de cot şi mă obligă să mă opresc.

– Sky!

Mă întorc cu faţa spre el, dar îmi păstrez privirea fixată spre asfalt. Astăzi sunt mai îmbrăcată faţă de bustierul de ieri, dar chiar şi-aşa îmi încrucişez braţele peste tricou şi mă înfăşor cu ele. Nu se vede nimic din ce-ar fi nevoie să ascund, dar cumva mă simt de-a dreptul despuiată în clipa asta.

– Am impresia că n-am pornit-o deloc bine ieri, la magazin, zice el. Iar discuţia despre urmărit, îţi jur, a fost o glumă. Nu vreau să te simţi incomodată de prezenţa mea. Te-ai simţi mai bine dacă ai şti mai multe despre mine? Întreabă-mă ce vrei şi-o să-ţi răspund. Orice.

Sper din toată inima ca el să fie sincer, fiindcă deja pot să-mi dau seama că nu e genul de tip de care fetele să se îndrăgostească aşa, cu uşurinţă. E genul de tip de care te îndrăgosteşti rău de tot, iar gândul ăsta mă îngrozeşte. Eu chiar nu vreau să mă îndrăgostesc rău de cineva, oricine ar fi, cu atât mai puţin de unul care nu se forţează decât pentru că mă crede o pradă uşoară. De asemenea, nu vreau să mă îndrăgostesc de cineva care deja s-a etichetat singur ca fiind Hopeless. Cu toate astea, sunt curioasă. Foarte curioasă.

– Dac-o să te întreb ceva, o să-mi răspunzi sincer?

Îşi smuceşte uşor bărbia spre mine.

– Numai aşa o să fiu totdeauna.

Felul în care-şi coboară vocea atunci când vorbeşte îmi face capul să se învârtească pentru o clipă. Mi-e teamă că, dac-o să vorbească aşa în continuare, o să leşin iar. Din fericire, el face un pas înapoi şi îmi aşteaptă reacţia. Aş vrea să-i întreb despre trecutul

lui. Aş vrea să-l întreb de ce-a fost trimis de-aici şi de ce-a făcut ceea ce-a făcut şi de ce nu are Six încredere în el. Dar, dacă stau să mă gândesc, nu sunt convinsă că aş vrea să aflu adevărul, deocamdată.

– De ce te-ai lăsat de şcoală?

Oftează, ca şi cum ar fi una dintre întrebările pe care sperase să le evite. Îşi reia mersul şi, de data asta, eu sunt cea care-l urmează.

– Practic vorbind, nu m-am lăsat încă.

– Păi, e clar că n-ai mai fost de mai mult de un an. Aş zice că asta înseamnă lăsat.

Întoarce din nou capul spre mine şi-i văd înfăţişarea răvăşită, de parcă ar vrea să-mi spună ceva. Deschide gura, dar o închide la loc după un moment de ezitare. Înnebunesc din cauză că nu-i pot descifra gândurile. Oamenii, în majoritatea lor, sunt uşor de descifrat. Sunt simpli. Holder e cât se poate de derutant şi de complicat în toate privinţele.

– M-am întors acasă doar acum câteva zile, începe el să spună. Mama şi cu mine am avut un an destul de prost, aşa că m-am mutat în Austin, la tata, pentru o perioadă. Am mers acolo la şcoală, dar am simţit că e vremea să revin acasă. Aşa că, iată-mă.

Faptul că a omis să menţioneze despre stagiul lui în penitenciarul pentru minori mă face să-i pun sub semnul întrebării francheţea. Înţeleg că, probabil, nu e un lucru despre care i-ar face plăcere să vorbească, dar n-ar trebui să pretindă că e sincer, când e oricum altfel, numai sincer nu.

– Nimic din toate astea nu explică de ce te-ai hotărât să te laşi, în loc să te transferi înapoi şi gata.

Ridică din umeri.

– Habar n-am. Cinstit să fiu, încă încerc să-mi dau seama ce vreau să fac. A fost un an destul de tâmpit. Nu mai spun că urăsc şcoala asta. Sunt sătul de porcării şi uneori mă gândesc că ar fi mai simplu dacă m-aş retrage.

Mă opresc din mers şi mă întorc cu faţa spre el.

– Asta e un pretext de rahat.

Mă priveşte, ridicând o sprânceană.

– E de rahat că urăsc liceul?

– Nu. E de rahat că permiţi ca un singur an prost să-ţi hotărască soarta pentru tot restul vieţii. Mai ai doar nouă luni până la

absolvire şi tu te laşi? E, pur şi simplu... ridicol.

Izbucneşte în râs.

– Mă rog, dacă te exprimi în termeni atât de elocvenţi.

– N-ai decât să râzi cât vrei. Renunţarea ta la şcoală înseamnă capitulare. Le dovedeşti tuturor că au avut dreptate să se îndoiască de tine.

Îmi cobor privirea spre tatuajul de pe braţul lui, unde era scris Hopeless.

– Ai de gând să te laşi şi să-i arăţi lumii cât de incurabil eşti cu adevărat? Bună treabă, ca să fii în rând cu ea.

Îmi urmăreşte privirea până la tatuaj, pe care-l fixează timp de câteva clipe, mişcându-şi maxilarul înainte şi-napoi. Chiar n-aş fi vrut să fac digresiunea asta, dar renunţarea la învăţătură constituie un subiect delicat pentru mine. Şi o învinuiesc pe Karen pentru toţi aceşti ani în care mi-a întipărit în minte ideea că eu sunt singura răspunzătoare pentru cum îmi evoluează viaţa.

Holder îşi desprinde privirea de pe tatuajul pe care-l studiam amândoi şi-mi face semn cu capul spre casa mea.

– Ai ajuns, îmi spune, ca într-o doară.

După care îmi întoarce spatele fără măcar un zâmbet sau un semn de rămas-bun cu mâna.

Rămân pe trotuar, urmărindu-l cu privirea cum dispare după colţ, fără să întoarcă nici măcar o dată capul spre mine.

Şi iată-mă, cum am crezut că aş putea să port o discuţie adevărată cu doar una dintre personalităţile lui, pe ziua de azi. Vezi să nu.

Marţi, 28 august 2012
7:55 a.m.

Intru în clasă pentru prima oară şi-l văd pe Breckin stând în fundul sălii, în toată splendoarea lui roz aprins. Cum de n-am remarcat ieri pantofii ăştia de un roz aprins şi pe băiatul încălţat în ei înaintea prânzului, e o întrebare care mă nedumereşte.

– Bună, frumuseţe, îi zic, în timp ce mă strecor pe locul liber de lângă el.

Îi iau din mână paharul cu cafea şi sorb o gură.

Mă lasă, din cauză că încă nu mă cunoaşte îndeajuns ca să protesteze. Sau poate că mă lasă tocmai cunoscând ce consecinţe pot surveni dacă te pui în calea cuiva care s-a autoproclamat dependent de cafeină.

– Am aflat o mulţime de lucruri despre tine aseară, îmi zice el. Mare păcat că mama ta nu te lasă să intri pe internet. E un mod extraordinar de a descoperi amănunte despre tine pe care nici măcar nu le-ai ştiut vreodată.

Izbucnesc în râs.

– Dar oare vreau măcar să le aflu?

Îmi dau capul pe spate şi termin de băut cafeaua, după care-i înapoiez paharul golit. El îl priveşte pentru o clipă, apoi mi-l pune la loc pe bancă.

– Păi, începe el, conform unor cercetări pe Facebook, vineri seară a fost la tine un anume Daniel Wesley, rezultatul fiind o sperietură de sarcină. Sâmbătă ai avut relaţii sexuale cu un anume Grayson, după care l-ai azvârlit afară. Ieri...

Se întrerupe, ciocănindu-şi uşurel bărbia cu degetele.

– Ieri ai fost văzută alergând după ore împreună cu un tip pe nume Dean Holder. Ceea ce mă îngrijorează un pic, pentru că, din câte se zvoneşte… lui nu-i plac mormonii.

Uneori sunt recunoscătoare pentru faptul că nu am acces la internet, ca toţi ceilalţi.

– Hai să vedem, zic, începând să parcurg lista bârfelor. Habar n-am nici măcar cine o fi Daniel Wesley. Sâmbătă, Grayson a venit într-adevăr la mine, dar abia a apucat să mă pipăie un pic înainte să-i azvârl afară fundul de beţiv. Şi, da, am alergat ieri împreună cu un tip pe nume Holder, dar n-am idee cine o fi. Doar s-a întâmplat să alergăm în acelaşi timp, iar el nu stă departe de mine, aşa că...

Imediat mă simt vinovată pentru minimalizarea alergării cu Holder. Numai că n-am reuşit încă să-l descifrez şi nu ştiu sigur dacă aş fi dispusă să permit infiltrarea cuiva în alianţa, veche de douăzeci şi patru de ore, dintre mine şi Breckin. Deocamdată.

– Dacă asta te face să te simţi mai bine, am aflat de la o gagică pe nume Shayna că sunt băiat de bani gata şi dezgustător de bogat, adaugă el.

– Bun! exclam, izbucnind în râs. Atunci n-o să fie o problemă să-

mi aduci cafeaua în fiecare dimineaţă.

Uşa clasei se deschide şi ne ridicăm amândoi privirile, exact în clipa în care intră Holder, îmbrăcat într-un tricou alb simplu şi o pereche de jeanşi negri, cu părul proaspăt spălat după alergarea noastră de dimineaţă. Imediat ce-l văd, stomacul îmi e din nou cuprins de junghiuri fierbinţi şi fluturi.

– Pe naiba, murmur ca pentru mine.

Holder se duce până la catedra domnului Mulligan şi lasă pe ea un formular, după care se îndreaptă spre fundul sălii, jucându-se în tot acest timp cu telefonul. Îşi alege un loc în banca aflată imediat în faţa lui Breckin, fără să mă bage în seamă nici măcar pentru o clipă. Îşi dă telefonul încet, apoi şi-l vâră în buzunar.

Sunt prea şocată de faptul că a apărut, ca să mai pot măcar vorbi cu el. Oare am reuşit cumva să-l determin să se răzgândească în privinţa reînscrierii? Şi oare mă bucur că, poate, eu l-am făcut să se răzgândească? Fiindcă, într-un fel, nu simt altceva decât regret.

Domnul Mulligan intră în clasă şi-şi aranjează lucrurile pe catedră, după care se întoarce spre tablă şi-şi scrie pe ea numele, urmat de dată. Nu-mi dau seama precis dacă el chiar crede că am uitat cine e, de ieri până azi, sau dacă doar vrea să ne aducă aminte că ne consideră ignoranţi.

– Dean, rosteşte el, cât încă e cu faţa spre tablă.

Face stânga-mprejur şi-şi opreşte privirea asupra lui Holder.

– Bine ai revenit, chiar şi cu o zi întârziere. Să înţeleg că n-o să ne mai faci probleme semestrul acesta?

Rămân cu gura căscată din causa replicii lui condescendente trântite din senin. Dacă ăsta e genul de rahaturi pe care trebuie să le înghită Holder când se află aici, nu mă mai mir de ce n-a vrut să se întoarcă. Eu măcar am parte de rahaturi din partea altor elevi. Indiferent care ar fi elevul, profesorii n-ar trebui să fie niciodată condescendenţi. Asta ar trebui să fie cea dintâi regulă din manualul profesorului. Iar cea de-a doua regulă ar trebui să stipuleze ca profesorii să nu aibă voie să-şi scrie numele pe tablă în faţa elevilor mai mari de clasa a treia.

Holder se foieşte pe scaunul lui şi-i dă domnului Mulligan un răspuns tot atât de muşcător.

– Să înţeleg că nu veţi spune nimic menit să mă incite să vă fac

probleme în semestrul acesta, domnule Mulligan?

Ok, *aruncarea cu rahat* este, în mod evident, un drum cu dus şi întors. Poate că următoarea mea lecţie, după ce l-am convins să se întoarcă la şcoală, ar trebui să-i explice însemnătatea respectului faţă de autoritate.

Domnul Muiligan îşi propteşte bărbia în piept şi-l priveşte aspru pe Holder pe deasupra ochelarilor.

– Dean, ce-ar fi să vii în faţa clasei şi să te prezinţi colegilor tăi? Sunt convins că au apărut câteva feţe noi de când ne-ai părăsit anul trecut.

Holder nu obiectează, deşi sunt sigură că exact la asta s-ar fi aşteptat domnul Mulligan din partea lui. În loc de asta, el practic sare în picioare de pe scaun şi se îndreaptă cu iuţeală spre partea din faţă a clasei. Subita lui izbucnire energică îl determină pe domnul Mulligan să facă repede un pas înapoi. Holder se răsuceşte cu faţa spre clasă, fără măcar un dram de îndoială de sine sau de nesiguranţă în atitudinea lui.

– Bucuros, zice el, săgetând cu privirea spre domnul Mulligan. Eu sunt Dean Holder. Lumea îmi spune Holder.

Îşi dezlipeşte privirea de domnul Muiligan, întorcând-o spre restul clasei.

– Sunt elev aici încă de la începutul liceului, cu excepţia unui semestru şi jumătate când am fost plecat. Şi, conform spuselor domnului Mulligan, îmi place să creez probleme, aşa că ar trebui să ne distrăm la materia asta.

Câţiva elevi râd la remarca lui, dar eu nu reuşesc să-i găsesc hazul. Deja aveam îndoieli în privinţa lui, pe baza a tot ce am aflat, iar acum îşi arată adevărata faţă prin felul în care se comportă. Holder deschide gura, vrând să-şi continue prezentarea, dar şi-o arcuieşte într-un zâmbet de îndată ce mă descoperă în fundul clasei. Îmi face cu ochiul şi imediat simt nevoia să mă preling sub bancă şi să mă ascund. Îi răspund la repezeală cu un zâmbet crispat, după care-mi cobor privirea spre pupitru când ceilalţi elevi încep să se întoarcă să vadă pe cine fixează el cu privirea.

În urmă cu o oră şi jumătate, a plecat de lângă mine într-o dispoziţie iritată. Acum, îmi zâmbeşte ca şi cum tocmai şi-ar fi văzut cea mai bună prietenă pentru prima oară după mulţi ani.

Mhî. E clar că are probleme.

Breckin se apleacă peste banca lui.

– Asta ce naiba a mai fost? mă întreabă în şoaptă.

– O să-ţi povestesc la prânz, îi zic.

– Acestea ar fi toate cunoştinţele pe care doreşti să ni le împărtăşeşti astăzi? îl întreabă domnul Mulligan pe Holder.

Holder face semn din cap că da, după care se întoarce la locul lui, fără să-şi desprindă nici măcar pentru o clipă privirea de a mea. Se aşează şi-şi lungeşte gâtul spre mine. Domnul Mulligan îşi începe prelegerea şi atenţia tuturor se concentrează din nou spre faţa clasei. A tuturor, cu excepţia lui Holder. Îmi las privirea în jos, spre carte, pe care o deschid la capitolul curent, sperând că şi el va face acelaşi lucru. Dar, când îmi ridic din nou ochii, îl văd că tot mă priveşte.

Ce e? mimez din buze, ridicându-mi palmele într-un gest exasperat.

Mişeşte ochii şi mă priveşte în tăcere pentru câteva clipe.

– Nimic, răspunde în cele din urmă, după care se răsuceşte pe scaun şi-şi deschide cartea din faţa lui.

Breckin mă ciocăneşte cu creionul peste degete şi mă priveşte întrebător, dar apoi redevine atent la cartea lui. Aşteaptă o explicaţie despre ceea ce tocmai s-a întâmplat, dar va fi dezamăgit când va vedea că nu pot să i-o ofer. Nici măcar eu nu ştiu ce s-a întâmplat.

Pe timpul predării, furişez câteva priviri în direcţia lui Holder, însă el nu se mai întoarce spre mine pe toată durata orei. Când sună de ieşire, Breckin sare în picioare de pe scaunul lui şi-mi bate darabana pe pupitru,

– Eu. Tu. Prânz, îmi zice, înălţându-şi sprâncenele spre mine.

Apoi iese din clasă, iar eu îmi întorc privirea spre Holder. Stă cu ochii pe uşa pe care tocmai a ieşit Breckin, cu o expresie încrâncenată în ochi.

Îmi adun lucrurile şi pornesc spre uşă, înainte ca Holder să aibă ocazia de a iniţia o conversaţie. Mă bucur cu toată sinceritatea de faptul că el s-a hotărât să se reînscrie, dar mă tulbură felul în care mă priveşte, ca şi cum am fi cei mai buni prieteni. Chiar nu vreau ca Breckin, sau oricine altcineva, fiindcă veni vorba, să creadă că sunt

de acord cu ceea ce face Holder. Aş prefera să nu am legătură cu el, însă am senzaţia că pentru Holder asta ar reprezenta o problemă.

Mă duc în vestiar să-mi schimb cărţile şi-mi iau manualul de engleză. Mă întreb dacă Shayna/Shayla chiar va da semne că m-ar cunoaşte azi, la oră. Probabil că nu, doar au trecut douăzeci şi patru de ore. Mă îndoiesc că ar avea suficienţi neuroni încât să-şi amintească informaţii atât de vechi.

– Hei, tu.

Închid strâns ochii, temătoare, nevrând să mă întorc ca să-l văd stând acolo în toată splendoarea lui.

– Ai venit, îi zic, în timp ce-mi aranjez cărţile în dulap, după care mă întorc cu faţa spre el. Zâmbeşte, apoi se sprijină de dulapul aflat lângă al meu.

– Frumos te-ai dichisit, îmi zice, examinându-mă din cap până-n picioare. Deşi nici ipostaza ta transpirată nu era deloc rea.

Şi el s-a dichisit frumos, dar n-o să-i spun eu una ca asta.

– Ai venit ca să mă urmăreşti pe mine sau chiar te-ai reînscris?

Zâmbeşte şiret şi ciocăneşte cu degetele în dulap.

– Ambele.

Chiar ar fi cazul să încetez cu glumele pe tema urmăritului. Ar avea mai mult haz dacă nu l-aş crede într-adevăr capabit de aşa ceva.

Privesc spre coridorul care începe să se golească.

– Ei, eu trebuie să mă duc la oră, îl anunţ. Bine ai revenit.

Mă priveşte cu ochii îngustaţi, aproape de parcă mi-ar simţi stânjeneala.

– Eşti ciudată.

Îmi dau ochii peste cap la auzul afirmaţiei. De unde poate să ştie el cum sunt? Nici măcar nu mă cunoaşte. Îmi întorc privirea spre dulap, încercând să-mi ascund adevăratele gânduri despre motivul pentru care sunt *ciudată*. Gânduri de genul: de ce nu mă înfricoşează trecutul lui mai mult decât el însuşi? De ce are un temperament atât de aprig, încât să ajungă la ceea ce i-a făcut anul trecut bietului băiat despre care am auzit? De ce se dă peste cap ca să alerge împreună cu mine? De ce se interesează despre mine? Dar, în loc să permit ca întrebările din mintea mea să se exprime prin vorbe, ridic doar din umeri şi mă limitez la:

– Doar sunt surprinsă că te văd aici.

Se rezemă cu umărul de dulapul de lângă al meu şi clatină din cap.

– Nţ. E altceva. Care-i problema?

Oftez şi mă las şi eu peste dulap.

– Vrei să fiu sinceră?

– Numai aşa vreau să fii totdeauna.

Strâng din buze şi clatin din cap în semn de încuviinţare.

– Perfect, zic, pivotând pe umărul încă lipit de dulap şi întorcându-mă cu faţa spre el. Nu vreau să-ţi fac o impresie greşită. Tu cochetezi şi-mi spui tot felul de lucruri, de parcă ai avea faţă de mine anumite intenţii la care eu nu sunt dispusă să răspund. Şi eşti...

Mă întrerup, căutând termenul potrivit.

– Sunt cum? mă întreabă, privindu-mă concentrat.

– Eşti... Înfocat. Prea înfocat. Şi schimbător. Şi mă înfricoşezi un pic. Şi mai e cealaltă chestie, adaug, fără să spun despre ce e vorba. Pur şi simplu, nu vreau să-ţi faci o impresie greşită.

– Care e cealaltă chestie?

O spune pe un ton de parcă ar şti exact la care cealaltă chestie mă refer, dar mă provoacă s-o zic.

Răsuflu adânc şi-mi lipesc spinarea de dulap, privind în jos.

– Ştii tu, răspund, nevrând să aduc vorba despre trecutul lui mai mult decât vrea el, probabil.

Holder se postează în faţa mea, proptindu-se cu mâna de dulap chiar lângă capul meu, după care se apleacă spre mine. Ridic capul şi-l văd fixându-mă cu privirea la mai puţin de cincisprezece centimetri distanţă de faţa mea.

– Eu nu ştiu, din cauză că tu ocoleşti să vorbeşti despre cine ştie ce probleme ai avea cu mine, de parcă ţi-ar fi prea frică să spui. Spune şi gata.

Privindu-l în clipa asta, simţindu-mă aşa, prinsă în cursă, îmi revine în piept aceeaşi senzaţie de panică pe care mi-a lăsat-o el acolo, după prima noastră întâlnire.

– Am auzit ce-ai făcut, rostesc brusc. Ştiu despre tipul pe care l-ai rupt în bătaie. Ştiu că ai fost trimis la penitenciarul pentru minori. Ştiu că, în cele două zile de când te cunosc, m-ai înfricoşat al naibii de tare în cel puţin trei rânduri. Şi, dacă tot e să fim sinceri, mai ştiu

şi că, dacă tot te-ai interesat peste tot despre mine, înseamnă că probabil ai aflat ce reputaţie am şi mai mult ca sigur că e singurul motiv pentru care-ţi dai osteneala cu mine. Nu vreau să crezi că s-ar putea întâmpla vreodată ceva între noi, în afară de ceea ce se întâmplă deja. Alergăm împreună. Asta-i tot.

Îşi încleştează maxilarele, însă expresia nu i se schimbă deloc. Îşi lasă braţul în jos şi face un pas înapoi, lăsându-mi spaţiu cât să pot respira din nou. Nu pricep de ce, ori de câte ori pătrunde, fie şi numai cu câţiva centimetri, în spaţiul meu personal, îmi taie respiraţia. Şi, mai ales, nu înţeleg de ce-mi place senzaţia asta.

Îmi strâng cărţile la piept şi dau să-mi fac loc pe lângă el, când un braţ mă cuprinde de mijloc şi mă trage deoparte de lângă Holder. Privesc lângă mine şi-l văd pe Grayson, care-l studiază pe Holder din cap până-n picioare, strângându-mă tot mai tare cu braţul de talie.

– Holder, zice Grayson pe un ton îngheţat. N-am ştiut că te întorci.

Holder nici măcar nu-l bagă în seamă. Continuă să mă fixeze cu privirea timp de câteva secunde, întrerupându-se doar cât să-şi coboare ochii spre mâna lui Grayson, încleştată de mijlocul meu. Clatină uşor din cap în semn de încuviinţare şi zâmbeşte, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva, după care-şi ridică din nou privirea spre ochii mei.

– Ei bine, uite că m-am întors, răspunde tăios, fără să-i privească pe Grayson.

Asta ce naiba mai e? De unde-a mai apărut şi Grayson şi de ce şi-a petrecut braţul în jurul meu, ca şi cum ar emite pretenţii de proprietar?

Holder îşi desprinde privirea de mine şi se întoarce să plece, dar se opreşte brusc. Se răsuceşte pe călcâie, privindu-mă în ochi.

– Selecţia pentru atletism se ţine joi, după ore, îmi zice. Du-te.

Şi pleacă.

Păcat că Grayson nu face la fel.

– Eşti ocupată sâmbăta asta? îmi zice la ureche, trăgându-mă spre el.

Mă smulg de la pieptul lui şi-mi depărtez gâtul de el.

– Termină, îl apostrofez enervată. Cred că m-am exprimat

suficient de clar weekendul trecut.

Trântesc uşa dulapului şi plec, întrebându-mă cum mama naibii am reuşit să scap de situaţii dramatice toată viaţa, pentru ca numai în ultimele două zile să adun cât pentru o carte întreagă.

* * *

Breckin se aşează la masă în faţa mea şi-mi împinge o cutie cu cola.

– Cafea n-aveau, dar tot am găsit cafeina.

Îi zâmbesc.

– Îţi mulţumesc, cel mai bun şi mai bun prieten din toată lumea largă.

– Nu-mi mulţumi. Am cumpărat-o cu intenţii malefice. O folosesc ca să te mituiesc în scopul de a obţine toate cancanurile despre viaţa ta amoroasă.

Deschid cutia, râzând.

– Ei bine, o să fii dezamăgit, din cauză că viaţa mea amoroasă e inexistentă.

Îşi deschide şi el cutia cu răcoritoare, zâmbind larg.

– O, mă îndoiesc. Mai ales după cum te soarbe din ochi băiatul rău de colo, zice, făcându-mi semn cu capul spre dreapta.

Holder e la trei mese distanţă de noi, privindu-mă ţintă. Stă împreună cu câţiva băieţi din echipa de fotbal american, care par entuziasmaţi de faptul că e din nou printre ei. Îl tot bat cu palmele pe spinare şi vorbesc, fără să observe câtuşi de puţin că el nici măcar nu participă la conversaţia lor. Ia o gură de apă, dar rămânând în permanenţă cu ochii pe mine. Îşi pune paharul pe masă cu un pic mai multă forţă decât ar trebui, apoi îşi smuceşte capul spre dreapta, în timp ce se ridică. Întorc privirea spre dreapta şi văd ieşirea din sala de mese. Într-acolo se îndreaptă el, aşteptându-se să-l urmez.

– Ha, rostesc, mai mult pentru mine, decât pentru Breckin.

– Mda. Ha. Du-te să vezi ce naiba o vrea, după care întoarce-te să-mi dai raportul.

Mai iau o gură de răcoritoare, după care las cutia pe masă.

– Am înţeles, să trăiţi.

Trupul mi se ridică şi-l urmează pe Holder, însă inima îmi rămâne la masă. Sunt destul de convinsă că mi-a sărit din piept în clipa în care mi-a indicat el să-l urmez. Pot eu să-mi păstrez expresia netulburată faţă de Breckin oricât aş vrea, dar naiba să mă ia dacă pot avea vreun pic de control asupra propriilor organe.

Holder e la câţiva paşi în faţa mea, iar după ce împinge uşile batante şi trece, ele se închid la loc în urma lui. Pun mâna pe ele când ajung, dar ezit pentru o clipă înainte de a le împinge ca să ies pe culoar. Cred că aş prefera în clipa asta să mă duc direct în sala pentru pedeapsă, decât să stau de vorbă cu el. Stomacul mi-e plin de atâtea noduri, încât i-ar putea stârni invidia unui cercetaş.

Privesc într-o parte şi-n cealaltă, dar nu-l văd. Mai fac câţiva paşi, până când ajung în locul de unde încep dulapurile, apoi dau colţul. Îl găsesc rezemat cu spinarea de unul dintre ele, cu un genunchi îndoit şi talpa proptită de uşa dulapului. Stă cu braţele încrucişate pe piept şi privirea îndreptată spre mine. Nuanţa ingenuă de albastru a ochilor lui nu are nici măcar amabilitatea de a camufla furia din ei.

– Eşti cuplată cu Grayson?

Îmi dau ochii peste cap şi, apropiindu-mă de dulapurile aflate pe latura opusă, mă reazem de unul dintre ele. Deja încep să mă satur de toanele lui schimbătoare, şi abia l-am cunoscut.

– Are importanţă? replic, pe un ton de parcă aş fi curioasă dacă e treaba lui.

Îmi oferă acel interval de tăcere pe care l-am observat că apare înainte de aproape orice spune el.

– E o canalie.

– Uneori, şi tu eşti la fel, răspund repede, neavând nevoie nici pe departe de atât timp cât îi trebuie lui ca să reacţioneze.

– Nu e pentru tine.

Hohotesc exasperată.

– Şi tu eşti? îl întreb, punctând imediat.

Dac-ar fi să ţinem scorul, aş zice că e doi la zero pentru mine.

Îşi lasă braţele să-i cadă şi se întoarce cu faţa spre dulap, izbindu-l cu palma larg desfăcută. Zgomotul impactului dintre ea şi metal reverberează prin tot coridorul şi drept în stomacul meu.

– Nu mă amesteca pe mine aici, îmi zice, întorcându-se la loc. Eu

vorbesc despre Grayson, nu despre mine. N-ar trebui să umbli cu el. Habar n-ai ce gen de om e.

Izbucnesc în râs. Nu pentru că ar fi amuzant... ci pentru că e serios. Tipul din faţa mea, pe care nici măcar nu-l cunosc, încearcă la modul serios să-mi spună cu cine ar trebui să umblu şi cu cine nu? Îmi răsucesc capul într-o parte şi cealaltă pe uşa dulapului, într-un gest de înfrângere.

– Două zile, Holder. De atât timp te ştiu, de două zile, zic.

Izbesc cu piciorul în dulapul din spatele meu şi pornesc spre el.

– În astea două zile, ţi-am văzut cinci laturi diferite şi numai una dintre ele mi s-a părut atrăgătoare. Faptul de a-ţi închipui că ai avea dreptul să-ţi exprimi măcar o părere despre mine, sau despre deciziile mele, e absurd. E ridicol.

Holder stă să mă privească, împingându-şi maxilarul înainte şi-napoi, cu braţele strâns încrucişate pe piept. Face un pas spre mine, ca o provocare. Privirea îi e dură şi rece, făcându-mă să cred că asta e o a şasea latură a lui, cea pe care o văd acum. Una încă şi mai furioasă, mai posesivă.

– Nu-mi place tipul. Iar dacă văd şi chestii ca asta...

Îşi duce mâna spre faţa mea şi-şi trece cu o mişcare blândă degetul pe sub vănătaia umflată de la ochiul meu.

– După care, când îl văd cu braţul petrecut în jurul tău... Iartă-mă dacă devin un pic ridicol.

Degetele lui plimbându-se pe pometul meu m-au lăsat fără suflare. Mă lupt din greu să-mi ţin ochii deschişi şi să nu-mi las capul în palma lui, dar mă agăţ cu fermitate de hotărârea mea. Încep să-mi clădesc o anume imunitate faţă de băiatul ăsta. Sau... cel puţin, încerc. În orice caz, e noul meu ţel.

Mă retrag cu un pas, astfel încât mâna lui să nu-mi mai atingă faţa. Îşi strânge degetele în pumn şi-şi lasă braţul să-i cadă pe lângă corp.

– Eşti de părere că ar trebui să stau la distanţă de Grayson, fiindcă te temi că ar fi iute la mânie? îl întreb, aplecându-mi capul într-o parte şi mijind ochii spre el. E un pic de ipocrizie aici, nu crezi?

După ce mă mai studiază timp de câteva secunde, oftează scurt şi-şi dă ochii peste cap aproape imperceptibil. Îşi întoarce privirea

în altă parte, clătinând din cap şi ţinându-se cu o mână de ceafă. Rămâne în poziţia asta, cu faţa întoarsă de la mine, alte câteva secunde. Iar când întoarce capul, încetişor, la loc, nu mă priveşte în ochi. Îşi încrucişează iar braţele pe piept şi-şi lasă privirea spre podea.

– A dat în tine, zice, fără o cât de mică inflexiune în voce. Rămâne cu capul în jos, dar mă priveşte printre gene. A dat vreodată în tine?

Iată-l cum mă împinge din nou spre supunere, doar printr-o simplă schimbare de atitudine

– Nu, îi răspund, încet. Şi iar nu. Ţi-am mai spus... a fost un accident.

Ne fixăm cu privirile unul pe celălalt, într-o tăcere deplină, până când se aude soneria, iar coridorul se umple de elevi. Eu sunt prima care-şi desprinde privirea. Plec înapoi spre sala de mese, fără să mai întorc capul spre el.

Miercuri, 29 august 2012
6:15 p.m.

Alerg de aproape trei ani. Nu-mi amintesc cum a început sau ce a făcut ca alergatul să-mi devină atât de agreabil, încât să ajung atât de disciplinată în privinţa asta. Cred că, în mare măsură, are de-a face cu cât de frustrată am fost în izolarea mea. Încerc să gândesc în continuare pozitiv despre ea, dar îmi vine greu când văd toate interacţiunile şi relaţiile dintre alţi elevi de la şcoală, în care eu nu sunt inclusă. Faptul că nu am acces la internet n-ar fi însemnat cine ştie ce nenorocire într-un liceu din urmă cu câţiva ani, însă acum cam înseamnă sinucidere sub aspect social. Nu că mi-ar păsa mie de ce cred alţii.

N-o să tăgăduiesc, am fost copleşită de tentaţia de a-l căuta pe Holder pe internet. În trecut, când mai aveam astfel de imbolduri, de a afla mai multe despre unele persoane, le căutam împreună cu Six, acasă la ea. Dar acum Six se află într-un avion, traversând Atlanticul, aşa că n-am cum s-o mai rog. În loc de asta, nu fac decât să stau pe patul meu şi să-mi pun întrebări. Mă întreb dacă el chiar o fi atât de rău pe cât îl face să pară reputaţia. Mă întreb dac-o

obţine şi cu alte fete acelaşi efect ca asupra mea. Mă întreb cine i-or fi părinţii şi dacă mai are fraţi sau surori, dacă o avea vreo parteneră. Mă întreb de ce pare atât de pornit să se supere pe mine tot timpul, când de-abia ne-am cunoscut. Oare o fi mereu atât de furios? Oare o fi totdeauna atât de fermecător, când nu e preocupat cu furia lui? Urăsc faptul că e când aşa, când altminteri, fără să aleagă vreodată starea de mijloc. Mi-ar plăcea să-i văd şi latura aşezaţă, calmă. Mă întreb dacă o exista măcar o stare de mijloc, în cazul lui. Mă întreb... fiindcă asta-i tot ce pot să fac. Să mă întreb în tăcere tot felul de lucruri legate de băiatul incurabil care a reuşit, cumva, să ocupe un loc în prim-planul gândurilor mele şi nu vrea să-l mai părăsească, naibii.

Mă smulg din transa mea şi termin de încălţat pantofii pentru alergare. Bine măcar că ciondăneala noastră de ieri, de pe culoarele şcolii, a rămas neterminată. Din cauza ei, el n-o să mai alerge azi cu mine, ceea ce mă face să mă simt destul de uşurată. Am nevoie azi să-mi petrec timpul în linişte, numai cu mine însămi, mai mult ca oricând. Totuşi, nu ştiu de ce. Pentru că nu fac decât să mi-l irosesc cu întrebări.

Legate de el.

Deschid fereastra camerei mele şi mă strecor afară. E mai întuneric decât în mod obişnuit, la ora asta a dimineţii. Îmi ridic privirea şi constat că tot cerul e acoperit de nori, reflectându-mi perfect starea de spirit. Examinez direcţia de deplasare a norilor, după care arunc o privire spre cerul din stânga mea, întrebându-mă dacă voi avea suficient timp să alerg înainte de a începe să toarne.

– Ieşi mereu pe fereastră sau doar sperai c-o să mă poţi evita?

Fac stânga-mprejur la auzul vocii. Îl văd pe marginea trotuarului, echipat doar în şort şi pantofi de sport. Fără tricou, pe ziua de azi.

Fir-ar să fie!

– Dac-aş fi vrut să te evit, aş fi rămas în pat şi gata, îi răspund, îndreptându-mă spre el cu un aer încrezător, sperând să maschez faptul că vederea lui îmi face tot organismul s-o ia razna.

O mică parte din mine e dezamăgită că el a venit azi, dar restul fiinţei mele e cuprinsă de o bucurie prostească, penibilă. Trec pe lângă el şi mă aşez pe bordură, ca să-mi fac exerciţiile de încălzire.

Îmi depărtez picioarele în faţa trunchiului şi mă aplec, apucându-mi pantofii cu mâna şi îngropându-mi capul între genunchi: parţial, pentru încălzirea musculaturii, dar în cea mai mare măsură ca să-mi temperez nevoia de a-l privi.

– Nu ştiam sigur dac-o să apari, îmi zice, lăsându-se să cadă în faţa mea pe trotuar.

Ridic capul şi-l privesc.

– De ce nu? Doar nu eu sunt cea cu ţâfna. Pe lângă asta, niciunul dintre noi nu e proprietarul străzilor, ripostez, practic răstindu-mă la el; nici măcar nu-mi dau seama de ce.

Din nou, îl văd că face chestia aia cu privitul fix şi gânditul, când privirea lui înfocată reuşeşte cumva să mă lase complet lipsită de reacţie. Devine o manie a lui, în asemenea măsură, încât aproape că-mi doresc să-i pot da o denumire. E ca şi cum m-ar ţine sub stăpânirea lui doar cu ochii, în timp ce se gândeşte în tăcere, evitând intenţionat să trădeze ceva prin expresia feţei. N-am mai cunoscut pe nimeni care să stea atât de mult să se gândească la propriile răspunsuri. Modul în care analizează lucrurile cât timp îşi pregăteşte replica... e de parcă numărul cuvintelor ar fi limitat, iar el ar vrea să le întrebuinţeze numai pe cele care sunt absolut necesare.

Îmi termin încălzirea şi mă întorc cu faţa spre el, nevrând să fac pasul înapoi în înfruntarea asta vizuală. N-am de gând să-i permit să-şi desfăşoare micile lui trucuri mentale de Jedi asupra mea, oricât de mult mi-aş dori să le fi putut desfăşură eu asupra lui. E complet indescifrabil şi chiar şi mai imprevizibil. Iar asta mă calcă pe nervi.

Îşi întinde şi el picioarele în faţa mea.

– Dă-mi mâinile. Am nevoie şi eu să mă încălzesc.

Stă cu mâinile întinse spre mine, de parcă ar urma să ne jucăm de-a *Cireşica are mere*. Dacă ar trece în clipa asta cineva cu maşina pe-aici, pot foarte bine să-mi imaginez ce bârfe ar apărea. Simplul gând la aşa ceva îmi provoacă râsul. Îmi lipesc mâinile de palmele lui întinse şi mă las trasă spre el timp de câteva secunde. Când îl simt că-şi relaxează postura, îl trag la rândul meu spre mine, numai că el nu-şi lasă ochii în jos. Continuă să mă privească ţintă, în fixarea aia paralizantă a lui, chiar şi când se apleacă.

– Ca fapt divers, îmi zice, nu eu am fost cu ţâfna ieri.

Îl trag şi mai tare, mai mult din răutate, decât din dorinţa de a-l ajuta să se încălzească.

– Insinuezi că eu aş fi cea ţâfnoasă?

– Şi nu-i aşa?

– Clarifică, îi cer eu. Nu-mi plac exprimările vagi.

Râde, dar e un râs enervat.

– Sky, dacă există un lucru pe care ar trebui să-l ştii despre mine, acela e că exprimările vagi nu sunt de mine. Ţi-am spus că numai sincer o să fiu totdeauna cu tine, iar, pentru mine, exprimările vagi sunt totuna cu nesinceritatea.

Mă trage de mâini înainte, lăsându-se la loc pe spate.

– Ceea ce mi-ai spus acum e un răspuns destul de vag, îi atrag eu atenţia.

– Dar nu mi-ai pus vreo întrebare. Ţi-am mai zis deja, dacă vrei să ştii ceva, n-ai decât să întrebi. Pari să-ţi închipui că mă cunoşti, dar, cu toate astea, niciodată nu m-ai întrebat personal ceva, cu adevărat.

– Nu te cunosc.

Râde iar, scutură din cap, după care-mi eliberează mâinile.

– Las-o baltă, zice, ridicându-se şi pornind să se îndepărteze.

– Stai, exclam, ţâşnind în picioare de pe asfalt şi urmându-l.

Dacă are cineva dreptul să se înfurie în clipa asta, atunci eu sunt aceea.

– Ce-am zis? îl întreb. Că nu te cunosc. De ce faci iar pe ţâfnosul cu mine?

Se opreşte şi se întoarce, apoi face câţiva paşi spre mine.

– Cred că, după cât timp am petrecut cu tine în ultimele câteva zile, m-aş fi aşteptat la o reacţie puţintel mai altfel din partea ta, la şcoală. Ţi-am dat destule ocazii să mă întrebi orice vrei, numai că, din cine ştie ce motiv, tu preferi să crezi orice auzi, în ciuda faptului că nimic din toate astea n-ai auzit de la mine. Şi, fiind o persoană despre care circulă destule bârfe, mi-aş fi închipuit că ai fi mai puţin înclinată să-i judeci pe alţii.

O persoană despre care circulă destule bârfe? Dacă el îşi închipuie c-o să câştige teren mizând pe faptul că ar avea ceva în comun cu mine, se înşeală amarnic.

– Și, care-i treaba? Ți-ai închipuit că fata cea nouă și desfrânată ar fi solidară cu derbedeul care-i rupe în bătaie pe homosexuali?

Scoate un geamăt și-și trece degetele prin păr, deznădăjduit.

– Nu-mi face asta, Sky.

– Ce să nu-ți fac? Să nu-ți mai spun derbedeu care-i rupe în bătaie pe homosexuali? Bine. Hai să vedem cum stă treaba cu declarația ta de sinceritate. L-ai bătut, sau nu, atât de rău pe băiatul ăla, anul trecut, încât să fi petrecut un an întreg în penitenciarul pentru minori?

Își proptește mâinile în șolduri și clatină din cap, după care mă privește într-un fel care seamănă a dezamăgire.

– Când am spus *nu-mi face asta*, nu mă refeream la faptul că mă insulți. Mă refeream la faptul că te insulți pe tine însăți.

Face un pas înainte, anulând distanța dintre noi.

– Și, da. L-am bătut până când viața i-a mai atârnat doar într-un fir de păr, iar dacă nemernicul ar fi acum în fața mea, aș face la fel.

Îi văd ochii plini de o furie în stare pură și mi-e prea frică să-l întreb măcar de ce a făcut-o sau despre ce-a fost vorba. O fi zis el c-o sa fie sincer… însă răspunsurile lui mă îngrozesc mai mult decât pusul întrebărilor. Fac un pas înapoi, în același timp cu el. Rămânem amandoi tăcuți, iar eu mă întreb cum de-am putut ajunge într-un astfel de punct.

– Nu vreau să alerg azi cu tine, îi zic.

– Nici eu n-am chef să alerg cu tine.

Și, cu asta, ne întoarcem amândoi în direcții total opuse. El spre casa lui, iar eu spre fereastra mea. Azi nu mai am chef nici măcar să alerg singură.

Mă cațăr înăuntru pe fereastră, exact în clipa în care ploaia începe să se reverse și, pentru o clipă, îmi pare rău pentru el, fiindcă va fi nevoit să alerge până acasă. Dar numai pentru o clipă, fiindcă soarta e afurisită, iar Holder reprezintă fără discuție obiectul răzbunării ei, în clipa asta. Închid fereastra și mă îndrept spre pat. Inima îmi gonește în piept de parcă tocmai aș fi alergat aproape cinci kilometri. Numai că, de data asta, gonește din cauză că sunt inimaginabil de nervoasă.

L-am cunoscut pe individ doar de două zile; cu toate astea, nu m-am certat niciodată atât cu cineva, de când mă știu. Și dac-ar fi să

adun toate ciondănelile dintre mine şi Six, din ultimii patru ani, şi tot nu s-ar compara nici pe departe cu cele din ultimele patruzeci şi opt de ore dintre mine şi Holder. Nici măcar nu-mi dau seama de ce-şi mai bate el capul cu mine. Presupun că, după dimineaţa asta, mai mult ca probabil că n-o să şi-l mai bată.

Iau plicul de pe noptieră şi-l desfac. Scot scrisoarea de la Six şi-mi las capul pe pernă, citind-o, sperând că aşa o să pot scăpa de haosul din mintea mea.

Sky,

Sper ca până ajungi tu să citeşti asta (fiindcă ştiu că n-o s-o citeşti imediat), eu să fiu îndrăgostită nebuneşte de un italian superb şi n-o să mă mai gândesc deloc la tine.

Dar ştiu că nu e cazul, fiindcă eu o să mă gândesc la tine tot timpul.

O să mă gândesc la toate nopţile în care stăteam treze, cu îngheţatele noastre, cu filmele şi cu băieţii noştri. Dar cel mai mult o să mă gândesc la tine şi la toate motivele pentru care te iubesc.

Ca să enumăr doar câteva: ador cât eşti de varză la luat rămas-bun şi la sentimente şi la emoţii, pentru că la fel sunt şi eu. Ador felul în care iei mereu cu linguriţa din partea de îngheţată de căpşuni şi de vanilie, fiindcă ştii cât de mult îmi place aia de cacao, chiar dacă şi fie îţi place la fel de mult. Ador că nu eşti ciudată şi stângace, în ciuda faptului că ai fost izolată în mod strict de civilizaţie, până într-atât, încât i-ai face pe Amish să pară mondeni.

Dar, mai presus de toate, ador faptul că tu nu mă judeci. Că, în ultimii patru ani, tu nu m-ai luat niciodată la întrebări din cauza opţiunilor mele (oricât ar fi fost ele de proaste) sau a tipilor cu care am umblat sau a faptului că nu cred în religie. Aş putea spune că ţi-e simplu să nu mă judeci, din moment ce şi tu eşti o târfă ordinară. Dar ştim amândouă că nu eşti. Aşa că-ţi mulţumesc pentru că eşti o prietenă care nu mă judecă. Îţi mulţumesc pentru că n-ai fost niciodată condescendentă, nici nu m-ai tratat ca şi cum ai fi mai bună ca mine (chiar dacă ştim amândouă că eşti). Oricât aş râde eu de ce bârfeşte lumea pe la spatele nostru, mă omoară gândul că se spun aceleaşi lucruri şi despre tine. Pentru asta, îmi pare rău. Dar nu foarte rău, fiindcă ştiu că, dacă ţi s-ar da să alegi între a fi o târfă şi cea mai

bună prietenă a mea sau fata cu o bună reputație, ai fi în stare să ți-o tragi cu toți tipii din lume. Pentru că știu cât ții la mine. Iar eu te-aș lăsa s-o faci, pentru că țin atât de mult la tine.

Și încă un lucru pe care-l ador eu la tine, după care mă opresc, fiindcă în clipa în care-ți scriu scrisoarea asta sunt doar la doi metri distanță și-mi vine foarte greu să nu ies pe fereastră ca să vin la tine și să te strâng în brațe.

Îți ador indiferența. Ador cum chiar nu dai o para chioară pe ce crede urnea. Ador că ești cât de concentrată asupra viitorului tău, iar restul lumii n-are decât să te pupe undeva. Ador felul în care, când ți-am spus că plec în Italia, după ce te convinsesem să te înscrii la școala mea, tu doar ai zâmbit și ai ridicat din umeri, chiar dacă o veste ca asta ar fi putut distruge majoritatea prieteniilor. Te-am lăsat în aer, ca să-mi urmez visul, dar tu nu te-ai lăsat măcinată de asta. Nici măcar nu m-ai făcut cu ou și cu oțet.

Ador (asta-i ultima, jur) felul în care, când am văzut Forces of Nature și pe Sandra Bullock plecând la sfârșit și eu m-am apucat să urlu la televizor că e un final atât de urât, tu doar ai ridicat din umeri și mi-ai zis: Așa e în realitate, Six. Nu poți să te enervezi pe un final ca în realitate. Unele dintre ele sunt urâte. Doar pe falsele finaluri fericite ar trebui să te enervezi tu.

N-o să uit asta niciodată, pentru că ai avut dreptate. Și știu că n-ai avut de gând să-mi dai o lecfie, dar mi-ai dat-o. Nu totul o să meargă așa cum vreau eu și nu oricine are parte de un final fericit. Viața e reală și uneori e urată, iar tu trebuie doar să înveți cum să te împaci cu asta. O s-o accept și eu, cu o doză din indiferența ta, și-o să merg mai departe.

Așa, în sfârșit. Destul cu asta. Vreau doar să știi c-o să-mi fie dor de tine și că noul tău cel mai bun prieten dintotdeauna și din toată lumea largă, de la școală, ar face bine să bată în retragere când o să ajung eu acasă peste șase luni. Sper că ești conștientă de cât de formidabilă poti să fii, dar, pentru orice eventualitate, o să-ți trimit mesaje în fiecare zi ca să-ți amintesc. Pregătește-te să fii bombardată în următoarele șase luni cu nesfârșite și sâcâitoare SMS-uri cu nimic altceva decât afirmații măgulitoare despre tine, Sky.

Cu drag,

6

Împăturesc scrisoarea şi zâmbesc, nu plâng. Ea nu s-ar aştepta din partea mea să plâng pentru asta, oricât de mult poate că m-ar fi făcut să-mi doresc aşa ceva. Întind mâna spre noptieră şi scot din sertar telefonul primit de la ea. Deja am două mesaje necitite.

Ţi-am mai spus în ultima vreme cât eşti de minunată? Mi-e dor de tine.

E ziua a doua, ai face bine să-mi răspunzi la mesaj. Am nevoie să-ţi povestesc despre Lorenzo. Şi să ştii că eşti revoltător de deşteaptă.

Zâmbesc şi încep să-i scriu. E nevoie de vreo cinci încercări până să-mi dau seama cum se procedează. Am aproape optsprezece ani, şi ăsta-i primul SMS pe care-l trimit în viaţa mea? E ceva demn de Cartea Recordurilor.

Aş putea să mă obişnuiesc cu declaraţiile astea măgulitoare zilnice. Nu uita să-mi aminteşti cât sunt de frumoasă şi ce gusturi ireproşabile am în materie de muzică şi că sunt cea mai rapidă alergătoare din lume. (Doar câteva idei, pentru început.) Şi mie mi-e dor de tine. Şi abia aştept să aflu despre Lorenzo, stricato.

Vineri, 31 august 2012
11:20 a.m.

Următoarele câteva zile la şcoală sunt la fel ca primele două. Pline de dramatism. Dulapul meu din vestiar pare să fi devenit centrul de atracţie pentru bileţele adezive şi mesaje răutăcioase, deşi niciodată nu văd când mi le plasează cineva pe sau în dulap. Chiar nu înţeleg ce-ar putea avea lumea de câştigat dacă face astfel de lucruri pe care nici măcar nu şi le asumă. Cum e şi cazul biletului pe care l-am găsit lipit pe dulapul meu azi-dimineaţă. Tot ce scria pe el era *Curvo*

Pe bune? Unde e creativitatea în asta? Nu puteau să-l susţină printr-o poveste interesantă? Poate prin câteva detalii despre imprudenţele mele? Dacă tot trebuie să citesc porcăriile astea în fiecare zi, ar putea măcar să le facă mai interesante. Dac-ar fi să mă cobor atât de mult, încât să lipesc un bilet cu acuzaţii nefondate pe

dulapul cuiva, aş avea măcar amabilitatea de a-i oferi şi o distracţie, în acelaşi timp, persoanei care l-ar citi. Aş scrie ceva interesant, de genul: *Te-am văzut, azi-noapte în pat cu iubitul meu. Chiar nu-mi face plăcere să-mi mânjeşti aşternutul cu ulei de castravete. Curvo.*

Izbucnesc în râs şi mi se pare ciudat să râd în gura mare de propriile gânduri. Privesc în jur şi constat că n-a mai rămas nimeni pe condor, în afara mea. În loc să dezlipesc bileţelele de pe dulap aşa cum, probabil, ar trebui, îmi scot pixul şi le fac să devină un pic mai creative. Cu plăcere, trecătorule.

* * *

Breckin îşi pune tava în dreptul locului aflat faţă-n faţă cu mine. Acum ne luăm fiecare tava lui, din moment ce el pare să-şi închipuie că eu nu vreau nimic altceva decât salate. Îmi zâmbeşte, de parcă ar deţine un secret pe care ştie că vreau să-l aflu. Dacă e vreo altă barfă, mă lipsesc.

– Cum a fost ieri selecţia pentru atletism? mă întreabă.

Ridic din umeri.

– Nu m-am dus.

– Mda. Ştiu.

– Atunci de ce mai întrebi?

Izbucneşte în râs.

– Pentru că-mi place să clarific lucrurile cu tine, înainte să le cred. De ce nu te-ai dus?

Mai ridic o dată din umeri.

– Ce-i cu bâţâiala din umeri? Ai un tic nervos?

Ridic din umeri.

– Pur şi simplu, nu simt că aş putea face echipă cu cineva de-aici. Aşa că şi-a pierdut tot farmecul.

Breckin se încruntă.

– În primul rând, atletismul e unul dintre cele mai individuale sporturi la care poţi participa. În al doilea, parcă ziceai că motivul pentru care eşti aici îl reprezintă activităţile extraşcolare.

– Nu ştiu pentru ce sunt aici, îi răspund. Poate am simţit nevoia să iau contact direct cu firea omenească de cea mai joasă speţă, înainte de a pătrunde în lumea reală. Ar fi un şoc mai mic.

Îndreaptă spre mine un baton de ţelină, înălţând dintr-o sprânceană.

– Ai dreptate. O pătrundere treptată în primejdiile societăţii va facilita amortizarea loviturii. Nu te putem lăsa singură în jungla sălbatică, după ce-ai fost cocoloşită toată viaţa într-o grădină zoologică.

– Drăguţă analogie.

Îmi face cu ochiul şi muşcă din batonul de ţelină.

– Că veni vorba despre analogii. Ce s-a întâmplat cu dulapul tău? Azi era plin de analogii şi metafore sexuale.

– Ţi-au plăcut? îl întreb, râzând. Mi-au luat ceva timp, dar m-am simţit inspirată.

Încuviinţează.

– Mi-a plăcut în mod special cel pe care scria: *Atât de curvă eşti, că ţi-ai tras-o cu mormonul ăla de Breckin.*

Scutur din cap a negaţie.

– Ei, uite unul pe care nu mi-l pot atribui. Aşa era în original. Dar sunt distractive, nu-i aşa? După ce le-am mai îngroşat?

– Păi, răspunde el, au fost distractive. L-am văzut chiar adineauri pe Holder dezlipindu-le de pe dulapul tău şi rupându-le în bucăţi.

Îmi ridic brusc privirea spre el şi-l văd zâmbind cu şiretenie. Bănuiesc că ăsta era secretul pe care nu mai reuşea să-l ţină înăuntru.

– Ciudat, zic. Mă întreb de ce s-ar deranja Holder să facă una ca asta. N-am mai alergat împreună de când am vorbit ultima dată. De fapt, nici măcar nu interacţionăm. Deloc. Acum, el stă de cealaltă parte a clasei la prima oră, iar în restul zilei nu-l văd nici atât, cu excepţia prânzului. Dar chiar şi-atunci, el se duce cu prietenii lui în partea cealaltă a sălii de mese. Crezusem că, după ce-am ajuns într-un punct mort, am putea trece cu succes în faza evitării reciproce, dar se pare că m-am înşelat.

– Pot să te întreb ceva? zice Breckin.

Ridic iar din umeri, mai mult ca să-l enervez.

– Sunt adevărate zvonurile despre el? Despre furiile lui? Şi despre soră-sa?

Mă străduiesc să nu se vadă că sunt descumpănită de replica lui, însă e prima oară când aud vorbindu-se ceva despre o soră.

– Nu ştiu. Tot ce ştiu e că mi-am petrecut cu el destul timp ca să ştiu că mă înfricoşează suficient cât să nu-mi mai doresc să petrec şi alt timp cu el.

Chiar aş vrea să-l întreb ce-a vrut să spună cu sora lui, dar nu depind de mine situaţiile în care încăpăţânarea mea îşi scoate la iveală hidosul cap. Din cine ştie ce motiv, bâjbâirea după informaţii despre Dean Holder e una dintre acele situaţii.

– Hei, aud o voce din spatele meu şi ştiu instantaneu că nu e a lui Holder, fiindcă mă lasă indiferentă.

Cam în acelaşi timp în care mă întorc, Grayson încalecă banca de lângă mine şi se aşează.

– Ai treabă după şcoală?

Îmi înmoi batonul de ţelină într-o cutiuţă cu sos ţărănesc şi muşc din el.

– Probabil.

Grayson clatină din cap.

– Ăsta nu-i un răspuns îndeajuns de bun. Te aştept lângă maşina ta la sfârşitul orelor.

Până să pot eu obiecta, e deja în picioare şi-şi ia tălpăşiţa. Breckin îmi zâmbeşte cu subînţeles.

Eu doar ridic din umeri.

* * *

Habar n-am despre ce-o vrea să discute Grayson, dar dacă-şi închipuie c-o să poată veni la mine mâine seară, înseamnă că are nevoie de o lobotomie. Sunt cum nu se poate mai pregătită să jur că voi renunţa la băieţi pentru tot restul anului. Mai ales având în vedere că n-o s-o am pe Six, cu care să mănânc îngheţată după ce pleacă ei. Îngheţata era singura parte atrăgătoare a şedinţelor de tăvăleală cu băieţii.

Bine măcar că e om de cuvânt. Îl găsesc aşteptându-mă lângă maşina mea, rezemat de portiera din dreptul volanului, când ajung în parcare.

– Bună, prinţeso, îmi zice.

Nu ştiu dacă sunetul vocii lui e de vină sau faptul că tocmai mi-a inventat un cuvânt de alint, dar cuvintele lui mă fac să mă crispez.

Mă îndrept spre el şi mă reazem de maşina de alături.

– Să nu-mi mai zici prinţeso. Niciodată.

Râde şi se strecoară în faţa mea, prinzându-mă cu mâinile de talie.

– Perfect. Atunci, frumoaso?

– Ce-ar fi să-mi zici doar Sky?

– De ce trebuie să fii atât de supărată tot timpul? protestează el.

Îşi ridică mâinile spre faţa mea şi-mi cuprinde obrajii cu ele, după care mă sărută. Din nefericire, îl las. Mai mult deoarece simt că o merită, după ce m-a suportat timp de o lună întreagă. Totuşi, nu merită prea multe favoruri pentru asta, aşa că-mi retrag faţa după doar câteva secunde.

– Ce vrei?

Îşi furişează mâna pe după mijlocul meu şi mă trage spre el.

– Pe tine.

Începe să mă sărute pe gât, aşa că-i dau un brânci, făcându-l să bată în retragere.

– Ce e?

– Chiar nu poţi să pricepi, când ţi se dă de înţeles? Ţi-am spus că nu mă culc cu tine, Grayson. Nu încerc să mă joc sau să te fac să alergi după mine, cum fac alte fete nebune, dezgustătoare. Tu vrei mai mult, iar eu, nu, aşa că, după părerea mea, ar cam fi cazul să acceptăm că am ajuns într-un punct mort şi să ne vedem de drum.

Se holbează la mine, apoi oftează şi mă trage spre el, strângându-mă în braţe.

– N-am nevoie de mai mult, Sky. E bine aşa cum e. N-o să mai întind coarda. Doar că-mi place să vin la tine acasă şi-aş vrea să vin mâine seară, adaugă el, încercând să-mi servească zâmbetul lui irezistibil. Şi-acum, termină cu supărarea şi vino încoace.

Îmi trage capul spre al lui şi mă sărută iar.

Oricât aş fi de enervată şi de furioasă, nu-mi pot stăpâni senzaţia de uşurare apărută imediat cum ni se ating buzele, fiindcă enervarea mi se potoleşte, mulţumită insensibilităţii care-i ia locul. Numai din cauza asta îl las să mă sărute în continuare. Mă lipeşte cu spatele de maşină şi-şi trece degetele prin părul meu, apoi îşi plimbă buzele în jos pe maxilar, spre gât. Îmi reazem capul de maşină şi-mi ridic braţul prin spatele lui, ca să-mi privesc ceasul de

la încheietură. Karen e plecată din oraş pentru serviciu, aşa că trebuie să trec pe la magazin ca să-mi procur dulciuri cât să mă ţină tot weekendul. Nu ştiu cât timp o avea el de gând să mă pipăie, însă îngheţata chiar începe să mi se pară ademenitoare în clipa asta. Îmi dau ochii peste cap şi-mi las braţul să cadă. Deodată, bătăile inimii mele îşi triplează frecvenţa, stomacul începe să-mi facă tumbe şi am toate senzaţiile pe care se presupune că ar trebui să le aibă o fată atunci când buzele unui tip sexy i se plimbă pe tot corpul. Numai că nu am reacţia asta faţă de tipul sexy ale cărui buze mi se plimbă pe tot corpul. Reacţia o am faţă de tipul sexy care mă priveşte fioros din cealaltă parte a parcării.

Holder stă în picioare, lângă maşina lui, rezemat într-un cot de rama de sus a portierei, urmărindu-ne cu privirea. Imediat, îl îmbrâncesc pe Grayson de lângă mine şi mă întorc să mă urc în maşină.

– Aşadar, am stabilit pentru mâine seară? mă întreabă el.

Mă sui în maşină, ambalez motorul şi abia apoi îmi ridic privirea spre el.

– Nu. Am terminat pentru totdeauna.

Trântesc portiera şi mă îndrept în marsarier spre ieşirea din parcare, fără să-mi dau seama precis dacă sunt supărată, jenată sau înamorată. Cum o reuşi toate astea? Cum naiba poate să-mi stârnească astfel de senzaţii din senin, din celălalt capăt al parcării? Cred că eu am nevoie de-o operaţie.

Vineri, 31 august 2012
4:50 p.m.

– Merge şi Jack cu tine? o întreb pe Karen, în timp ce-i deschid portiera, ca să-şi poată arunca şi ultimele bagaje pe bancheta din spate.

– Mda, vine şi el. O să ne întoarcem... o să mă întorc duminică, se corectează ea.

Îi vine greu să-l includă pe Jack în *noi*. Nu-mi place deloc că simte aşa, pentru că mie chiar îmi place Jack şi ştiu că el o iubeşte pe Karen, aşa că nu înţeleg ce-o tot împiedică, la urma urmei. A mai avut vreo doi iubiţi în ultimii doisprezece ani, dar de îndată ce

lucrurile au început să devină serioase pentru ei, ea a fugit.

Karen închide portiera din spate şi se întoarce spre mine.

– Ştii că am încredere în tine, dar te rog să...

– Nu rămân însărcinată, o întrerup eu. Ştiu, ştiu. Mi-ai spus asta de fiecare dată când ai plecat în ultimii doi ani. N-o să rămân însărcinată, mamă. Numai teribil de drogată şi cu creierii zburaţi.

Izbucneşte în râs şi mă cuprinde în braţe.

– Ce fată cuminte! Şi să te îmbeţi. Nu uita să te îmbeţi criţă.

– N-o să uit, îţi promit. Şi-o să închiriez un televizor pentru weekend, ca să stau în faţa lui, să mănânc îngheţată şi să urmăresc porcăriile de pe cablu.

Se trage înapoi şi mă priveşte cu asprime.

– Gluma asta n-a mai fost bună, îmi zice.

Eu râd şi-o îmbrăţişez din nou.

– Distracţie plăcută! Sper să vinzi grămezi de născociri de-alea din plante şi săpunuri şi tincturi şi tot ce mai ştii tu că faci la chestiile astea.

– Te pup. Dacă ai nevoie de mine, ştii că poţi să foloseşti telefonul din casa lui Six.

Îmi dau ochii peste cap la auzul aceloraşi instrucţiuni pe care mi le dă de fiecare dată când pleacă.

– Pa-pa, îi zic.

Ea se suie în maşină şi se îndepărtează pe alee, lăsându-mă de capul meu pentru tot weekendul. În cazul majorităţii adolescentelor, acesta ar fi momentul în care ar pune mâna pe telefon şi ar face convocările pentru cea mai bestială petrecere a anului. Nu e şi cazul meu Nţ. În loc de asta, mă duc în casă şi mă hotărăsc să coc fursecuri, fiindcă e cel mai temerar act de rebeliune care-mi poate trece mie prin cap.

* * *

Îmi place mult să fac prăjituri, dar nu mă pretind grozav de pricepută la asta. De obicei, ajung să am mai multă făină şi ciocolată pe faţa şi în păr, decât în produsul finit propriu-zis. Iar seara asta nu face excepţie. Deja am scos o tavă de fursecuri cu fulgi de ciocolată, o tavă de negrese şi una de ceva despre care nu stiu sigur ce-ar

trebui sa fie. Acum tocmai torn făina în amestecul pentru prăjitura de casă cu ciocolată a lui German, când se aude soneria.

Sunt sigură că ar trebui să ştiu ce e de făcut în astfel de situaţii. Soneriile sunt făcute ca să sune, nu? Da, dar nu şi a mea. Mă holbez la uşa, nehotărâtă în legătură cu ce-o să fac. Când aud că sună pentru a doua oară, las jos cana gradată, îmi înlătur părul căzut peste ochi, după care mă duc spre uşă. După ce deschid, nici măcar nu sunt surprinsă văzându-l pe Holder. Sau, bine, sunt surprinsă. Dar nu prea tare.

– Salut, îi zic, fiindcă altceva nu-mi mai trece prin minte.

Şi chiar dacă mi-ar mai trece prin minte ceva, probabil că n-aş fi în stare să articulez, din moment ce nu pot să respir, naibii! El aşteaptă pe treapta de sus a scării de la intrare, cu mâinile înfipte neglijent în buzunarele blugilor. Părul tot ar cam avea nevoie să fie tuns, dar cand îşi ridică mâna şi şi-l dă la o parte de pe ochi, gândul că şi l-ar tunde mi se pare dintr-odată cea mai proastă idee.

– Bună, îmi răspunde.

Zâmbeşte stânjenit şi pare emoţionat şi e teribil de atrăgător. E în toane bune. Deocamdată, în orice caz. Cine ştie când o să se enerveze şi-o să-i vină iar cheful de ceartă.

– Hm, mormăi eu stânjenită.

Îmi dau seama că următorul pas ar fi să-l invit înăuntru, dar asta numai dacă vreau ca el să-mi intre în casă şi, sinceră să fiu, juriul încă deliberează în problema asta.

– Eşti ocupată? mă întreabă.

Privesc înapoi spre bucătărie şi la incredibila debandadă pe care am provocat-o.

– Cam, îi răspund.

Şi nu e o minciună, chiar sunt cam extraordinar de ocupată.

Îşi abate privirea şi clatină din cap în semn de încuviinţare, apoi arată peste umăr, spre maşina lui.

– Mda. Cred c-o să... plec, zice şi face un pas înapoi de pe treapta de sus.

– Nu, zic eu, mult prea repede şi cu un decibel mai sus decât ar fi trebuit.

E un *nu* aproape disperat şi mă fac mică de ruşine. Chiar dacă nu ştiu de ce-a venit şi nici măcar de ce se mai oboseşte cu mine,

curiozitatea tot mă biruie. Mă dau deoparte şi deschid uşa mai larg.

– Poţi să intri, îi zic, dar s-ar putea să te pun la muncă.

Ezită puţin, după care urcă la loc treapta. Intră în casă, iar eu închid uşa după noi. Înainte ca situaţia să devină şi mai stânjenitoare, mă duc în bucătărie, iau cana gradată şi-mi reiau munca, de parcă nu s-ar afla în casa mea un oarecare tip temperamental şi teribil de sexy.

– Pregăteşti prăjituri pentru vreo licitaţie? se interesează el, fâcându-şi loc pe lângă bar şi studiind puzderia de deserturi care-mi acoperă aproape toată masa.

– Mama e plecată tot weekendul din oraş. Ea e împotriva zaharurilor, aşa că mă cam apucă nebunia când nu e ea aici.

Holder râde; întinde mâna să ia un fursec, dar mai întâi îmi cere din ochi permisiunea.

– Serveşte-te, îi zic. Dar, te previn, dacă-mi place să fac prăjituri, asta nu înseamnă şi că mă pricep la asta, adaug, cernând făina rămasă şi turnând-o în castronul pentru frământat.

– Aşadar, ai toată casa la dispoziţie şi-ţi petreci seara de vineri făcând prăjituri? Adolescentă tipică, remarcă el ironic.

– Ce-aş putea să spun? replic, ridicând din umeri. Sunt o rebelă.

Se întoarce şi deschide un dulap, îi examinează conţinutul, apoi îl închide la loc. Face un pas spre stânga şi deschide alt dulap din care scoate un pahar.

– A cumva lapte? mă întreabă, îndreptându-se spre frigider.

Mă opresc din amestecat şi-l privesc cum scoate laptele şi-şi umple paharul, ca şi cum ar fi la el acasă. Bea o gură şi se întoarce la timp ca să mă prindă holbându-mă la el şi zâmbeşte.

– N-ar trebui să-ţi tratezi oaspeţii cu fursecuri fără să le dai şi lapte, să ştii, îmi zice. Eşti o gazdă de-a dreptul lamentabilă.

Înhaţă un alt fursec şi se duce, cu tot cu laptele, spre bar, unde-şi trage un scaun.

– Încerc să-mi păstrez ospitalitatea pentru musafirii poftiţi, ripostez, sarcastică, întorcându-mă la loc spre masa de lucru.

– Aoleu, exclamă el, râzând.

Pornesc mixerul, procurându-mi un pretext ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu el timp de trei minute, şi-l trec de la viteza medie la cea maximă. Încerc să-mi aduc aminte cum arăt, dar fără să se

observe cum caut o suprafaţă oglinditoare. Sunt destul de sigură că am făină peste tot. Ştiu că mi-am fixat părul în creştet cu un creion, iar pantalonii mei de trening sunt la a patra seară de purtat consecutiv. Fără să-i spăl. Încerc să-mi şterg, cu nonşalanţă, toate urmele vizibile de făină, dar sunt conştientă de faptul că e o cauză pierdută. A, mă rog, în niciun caz n-ar fi posibil să arăt mai rău acum decât când eram întinsă pe canapea, cu obrazul plin de pietriş.

Opresc mixerul şi apăs butonul care eliberează bătătoarele. Duc unul dintre ele la gură şi-l ling, după care mă duc cu celălalt spre scaunul lui.

– Vrei? E ciocolată German.

Mi-l ia din mână, zâmbind.

– Câtă ospitalitate din partea ta!

– Ţine-ţi gura şi linge-l, altfel mi-l păstrez pentru mine! îl avertizez.

Mă duc spre dulap şi-mi iau şi eu un pahar, dar mi-l umplu cu apă.

– Vrei şi tu apă sau preferi să te prefaci în continuare că suporţi porcăria asta vegetariană?

Râde, strâmbă din nas, apoi îşi lasă paharul pe bar şi-l împinge spre mine.

– Încercam să fiu amabil, dar n-aş putea să mai sorb o picătură din ce mama naibii o fi asta. Da, vreau apă. Te rog.

Râd, la rândul meu, şi-i spăl paharul, apoi i-l umplu cu apă şi-l împing spre el. Mă aşez pe scaunul aflat faţă-n faţă cu el şi-l privesc, în timp ce muşc dintr-o negresă. Aştept să-mi explice de ce a venit, dar el nu spune nimic. Doar stă în faţa mea şi mă priveşte cum mănânc. Iar eu nu-l întreb ce caută aici, din cauză că-mi cam place tăcerea dintre noi. E mai bine când tăcem amândoi, din moment ce toate conversaţiile noastre tind să se sfârşească prin certuri.

La un moment dat, Holder se ridică şi se duce în living, fără vreo explicaţie. Priveşte în jur, curios, fotografiile de pe pereţi furându-i atenţia. Se apropie de ele şi le studiază fără grabă, pe rând. Eu mă las pe spătarul scaunului şi-l privesc cât e de băgăcios.

Nu se prea grăbeşte şi pare foarte sigur pe fiecare mişcare a lui. E de parcă toate gândurile şi acţiunile i-ar fi planificate meticulos cu câteva zile înainte. Chiar pot să mi-l închipui, stând în camera lui şi

notându-şi cuvintele pe care intenţionează să le folosească a doua zi, fiindcă e mereu foarte selectiv în privinţa lor.

– Mama ta pare foarte tânără, remarcă el.

– Chiar e tânără.

– Nu semeni cu ea. Semeni cu tatăl tău? se interesează, întorcându-se cu faţa spre mine.

– Nu ştiu, răspund, ridicând din umeri. Nu-mi aduc aminte cum arată.

Se întoarce din nou spre fotografii şi-şi plimbă degetul peste una dintre ele.

– Tatăl tău a murit? mă întreabă.

Atât de directă a fost întrebarea, încât sunt aproape sigură că ştie că tatăl meu n-a murit, altfel n-ar fi întrebat pe tonul ăsta, atât de nepăsător.

– Nu ştiu. Nu l-am mai văzut de când aveam trei ani.

Se întoarce în bucătărie şi se instalează din nou pe scaun, în faţa mea.

– Doar cu atât mă aleg? Nicio poveste, nimic?

– A, ba există o poveste. Doar că nu vreau eu s-o spun.

Sunt convinsă că există o poveste... doar că eu n-o cunosc. Karen nu ştie nimic despre viaţa mea de dinainte să fiu dusă la orfelinat, iar eu n-am considerat niciodată că ar avea rost să scormonesc trecutul. Ce mai înseamnă câţiva ani uitaţi, când am avut parte de alţi treisprezece grozavi?

Îmi zâmbeşte din nou, dar de data asta e un zâmbet precaut, însoţit de un licăr întrebător în ochi.

– Fursecurile tale sunt bune, îmi zice, schimbând cu abilitate subiectul. N-ar trebui să-ţi subestimezi talentul în domeniu.

Se aude un ţiuit, determinându-mă să sar de pe scaunul meu şi să dau fuga la cuptor. Îl deschid, dar prăjitura nu e gata nici pe departe. Când mă întorc, îl văd pe Holder cu telefonul meu mobil în mână.

– Ai un mesaj, mă informează el, râzând. N-ai probleme cu prăjitura.

Arunc mănuşa pentru cuptor pe masă şi mă întorc la locul meu. Holder îmi parcurge mesajele de pe telefon fără vreo urmă de respect faţă de intimitatea mea. Totuşi, chiar nu mă deranjează, aşa

că-l las în pace.

– Credeam că nu ţi se permite să ai telefon, remarcă el. Sau a fost doar un pretext de-a dreptul penibil ca să nu-mi dai numărul?

– Nu mi se permite. Mi l-a dat alaltăieri cea mai bună prietenă a mea. Nu pot să fac nimic cu el, decât să dau mesaje.

Întoarce telefonul cu ecranul spre mine.

– Astea ce naiba de mesaje mai sunt? mă întreabă.

Sucește iar telefonul spre el și începe să citească unul dintre ele.

– *Sky, ești superbă. E posibil să fii cea mai minunată ființă din univers, iar dacă-ți spune cineva contrariul, îi iau gâtul.*

Își arcuiește o sprânceană și-și ridică privirea spre mine, apoi o coboară la loc spre telefon.

– O, Dumnezeule! Toate sunt așa. Te rog, spune-mi că nu ţi le scrii singură, pentru ridicarea zilnică a moralului.

Izbucnesc în râs și întind mâna pe deasupra barului, ca să-i smulg telefonul din mână.

– Încetează. Strici toată plăcerea.

Își lasă capul pe spate, râzând.

– O, Doamne, chiar așa e? Astea toate sunt scrise de tine?

– Nu! zic, grăbindu-mă să mă apăr. Sunt de la Six. Ea e cea mai bună prietenă a mea și acum e la celălalt capăt al lumii și-mi simte lipsa. Vrea să nu mă întristez, așa că-mi trimite în fiecare zi câte un mesaj drăguț. Mi se pare un gest frumos,

– A, ba nu e așa. Ţi se par enervante și probabil că nici măcar nu le citești.

Asta de unde-o mai știe?

Las jos telefonul și-mi încrucișez brațele pe piept.

– Ea are intenţii bune, îi zic, încă nevrând să recunosc că mesajele mă enervează al naibii de rău.

– Or să te distrugă. Mesajele astea or să-ți umfle într-atât orgoliul, încât o să explodezi!

Îmi ia telefonul din mână și și-l scoate pe al lui din buzunar. Caută ceva pe ecranele ambelor telefoane, apoi tastează câteva cifre pe al lui.

– Trebuie să rectificăm situaţia asta, înainte de a începe să suferi de mania grandorii.

Înapoindu-mi telefonul, tastează ceva pe al lui, după care și-l

vâră în buzunar. Telefonul meu scoate un sunet, anunţând primirea unui mesaj nou. Privesc ecranul şi încep să râd.

Fursecurile tale sunt nişte porcării. Şi nu eşti chiar atât de drăguţă.

– E mai bine? mă întreabă, în glumă. Ţi s-a dezumflat suficient orgoliul?

Râzând, pun telefonul pe bar, apoi mă ridic de pe scaun.

– Te pricepi să le spui fetelor exact ce trebuie, zic, ducându-mă spre living şi apoi întorcându-mă spre el. Vrei să-ţi arăt casa?

Se ridică şi mă urmează, iar eu îi arăt toate amănuntele şi mărunţişurile plicticoase, camerele şi fotografiile; desigur, el le trece în revistă lent, fără să se grăbească deloc. Simte de cuviinţă să se oprească la fiecare lucruşor ca să-l examineze, fără să scoată vreo vorbă în tot acest timp.

Când, în sfârşit, ajungem la dormitorul meu, deschid uşa larg.

– Camera mea, anunţ, luând o postură gen Vanna White. N-ai decât să priveşti tot ce vrei, însă dat fiind faptul că nu sunt prezente aici persoane în vârstă de optsprezece ani sau mai mult, nu te apropia de pat. N-am voie să rămân însărcinată în weeken-dul ăsta.

Se opreşte în prag şi mă priveşte, înclinându-şi capul într-o parte.

– Numai în weekendul ăsta? Ţi-ai planificat s-o faci în weekendul viitor, să înţeleg?

Intru după el în camera mea.

– Nooo. Probabil o să mai aştept câteva săptămâni.

Îmi inspectează camera, întorcându-se cu încetineală, până când ajunge din nou cu faţa spre mine.

– Eu am optsprezece ani.

Îmi aplec capul într-o parte, nedumerită de faptul că a ţinut să-mi atragă atenţia în privinţa asta.

– Ce să zic? Bravo ţie?

Aruncă o privire spre pat, apoi din nou spre mine.

– Ai zis să nu mă apropii de pat, din cauză că n-am optsprezece ani. Am ţinut doar să precizez că am.

Nu-mi place deloc felul în care plămânii mi s-au comprimat, pur

şi simplu, când el a privit spre patul meu.

– A. Bine, atunci. Voiam să zic nouăsprezece.

Face stânga-mprejur, apoi se îndreaptă încet spre fereastra deschisă. Se apleacă şi-şi scoate capul afară, după care se retrage la loc.

– Aşadar, asta e rău-famata fereastră, hm?

Nu mă priveşte direct, ceea ce probabil e bine, fiindcă dacă privirile ar putea să omoare, atunci el ar fi mort pe loc. De ce naiba trebuia să se ducă până la fereastră şi să spună ce-a spus? Chiar îmi facea plăcere compania lui, de data asta. Se întoarce cu faţa spre mine şi expresia jucăuşă de pe faţă i-a dispărut acum, înlocuită de una provocatoare, pe care am mai văzut-o de prea multe ori deja.

Oftez.

– Ce vrei, Holder? îl întreb.

Ar fi cazul ori să-mi explice motivul pentru care a venit, ori să plece. Îşi încrucişează braţele pe piept şi mă priveşte, mijind ochii.

– Am spus ceva nepotrivit, Sky? Sau neadevărat? Neîntemeiat, poate?

E evident, după întrebările lui ironice, că ştie precis ce-a insinuat cu comentariul despre fereastră. Dar eu n-am chef să partcip la jocurile lui. Am prăjituri de scos din cuptor, şi de mâncat.

Mă îndrept spre uşă şi o ţin larg deschisă.

– Ştii exact ce-ai spus şi ai obţinut reacţia pe care ţi-ai dorit-o. Mulţumit? Acum poţi să pleci.

Dar el nu pleacă. Îşi lasă braţele să-i cadă pe langa corp, după care se apropie de noptiera mea. Ia de acolo cartea primită de la Breckin şi o examinează, ca şi cum în ultimele treizeci de secunde nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Holder, te rog cât de frumos te-aş putea ruga vreodată. Te rog, pleacă.

Lasă jos cartea cu grijă, apoi se duce să se întindă pe pat. Literalmente, se întinde pe patul meu. El e acum pe patul meu nenorocit.

Dându-mi ochii peste cap, mă îndrept spre el, mă aplec şi-i trag picioarele jos de pe pat. Dacă trebuie să-l scot cu forţa din casă, atunci asta o să fac. Când îl apuc de încheieturile mâinilor şi încerc să-I ridic, mă trage spre el cu o mişcare mai rapidă decât poate

mintea mea să conştientizeze măcar. Mă răstoarnă, astfel încât ajung întinsă pe spate, şi-mi ţintuieşte braţele pe saltea. Totul s-a petrecut într-un mod atât de neaşteptat, încât nici n-am avut timp să mă împotrivesc. Şi, privindu-l în clipa asta, o bună parte din mine nici n-ar vrea să i se împotrivească. Nu-mi dau seama dacă ar trebui să ţip după ajutor sau să-mi smulg hainele de pe mine.

Îmi eliberează braţele şi-şi apropie o mână de faţa mea. Îşi trece uşor degetul mare peste nasul meu şi începe să râdă.

– Făină, îmi explică, ştergându-mă. Mă tot sâcâie, de când am văzut-o.

Se reazemă cu spinarea de tăblie şi-şi saltă la loc picioarele pe pat. Eu sunt încă lungită pe spate, cu privirea spre stele, chiar simţind ceva mai mult decât nimic, pentru prima oară de când le tot privesc.

Nu pot nici să mă mişc, temându-mă cumva că s-ar putea să fie nebun. În sensul propriu, nebun din punct de vedere medical. E singura explicaţie logică pentru o personalitate ca a lui. Iar faptul că încă mi se pare incredibil de atrăgător nu poate avea decât o semnificaţie. Că şi eu sunt nebună.

– N-am ştiut că e gay.

Mhî, chiar e nebun.

Întorc capul spre el, dar nu spun nimic. Ce naiba să-i spui unui om nebun, care practic refuză să-ţi iasă din casă, după care începe să arunce cu vorbe fără noimă?

– L-am bătut din cauză că era un nemernic. Habar n-aveam că e gay.

Stă rezemat cu coatele pe genunchi şi mă priveşte drept în ochi, aşteptându-mi reacţia. Sau o replică. Dar nu are parte de niciuna dintre ele, timp de câteva secunde, fiindcă am nevoie să prelucrez informaţia.

Îmi îndrept din nou privirea spre stele şi-mi ofer răgazul necesar pentru analizarea situaţiei. Dacă el nu e nebun, atunci în mod categoric încearcă să demonstreze ceva. Dar ce anume? Vine până aici, nepoftit, ca să-şi apere reputaţia şi s-o insulte pe-a mea? Ce rost ar avea să se forţeze atât ca să meargă mai departe? Eu sunt o singură persoană, ce importanţă poate să aibă părerea mea.

Afară, desigur, de cazul în care i-ar plăcea de mine. Gândul mă

face să zâmbesc, la propriu, dar şi să mă simt întinată şi vicioasă, dacă sper ca unui ţăcănit să-i placă de mine. Totuşi, mi-am făcut-o cu mâna mea. N-ar fi trebuit în ruptul capului să-l las să intre în casă, ştiind că sunt singură. Iar acum, el ştie c-o să fiu singură tot weekendul. Dac-ar fi să pun în balanţă toate deciziile serii, asta probabil că ar atârna atât de greu, încât ar rupe partea cu talerul prostiei. Prevăd că se va ajunge la una dintre cele două variante de final posibile. Ori ajungem la o înţelegere reciprocă, ori o să mă omoare, să mă ciopârţească în bucăţele mici, pe care să le pună la copt în aluatul pentru fursecuri. Indiferent care ar fi varianta, tot mă întristează gândul la toate prăjiturile rămase nemâncate în clipa asta.

– Prăjitura! urlu deodată, sărind din pat.

Mă reped spre bucătărie şi ajung exact la timp ca să adulmec urmările celui mai recent dezastru al meu. Îmi pun mănuşa şi scot afară tava, după care o trântesc pe masă, dezamăgită. Nu s-a ars chiar atât de rău. Probabil că aş mai putea s-o salvez, scăldând-o în glazură.

Închid cuptorul, propunându-mi în gând să-mi aleg un alt hobby. Poate să confecţionez bijuterii. Cât de greu ar putea să fie? Iau alte două fursecuri şi mă întorc în camera mea. Îi păsez unul lui Holder, apoi mă întind pe pat lângă el.

– Să înţeleg că remarca aia cu derbedeul care-i rupe în bătaie pe homosexuali a fost chiar o judecată nedreaptă din partea mea, hm? Tu nu eşti, de fapt, un homofob ignorant care şi-a petrecut ultimul an de viaţă în penitenciarul pentru minori?

Zâmbeşte şi se târăşte pe pat mai aproape de mine, ridicându-şi privirea spre stele.

– Nţ. Nicidecum. Ultimul an mi l-am petrecut în întregime acasă la tatăl meu, în Austin. Nici măcar nu ştiu de unde-o fi apărut pe firmament povestea asta, cum că aş fi fost trimis în penitenciarul pentru minori.

– Şi atunci de ce nu te aperi împotriva bârfelor, dacă nu sunt adevărate.

Îşi întoarce capul pe pernă spre mine.

– Tu de ce nu te aperi?

Strâng din buze şi clatin aprobator din cap.

– Touché.

Rămânem amândoi tăcuţi, întinşi pe pat, ronţăindu-ne fursecurile. Unele dintre lucrurile pe care mi le-a zis în decursul ultimelor câteva zile încep să capete o noimă, iar eu încep să mă simt din ce în ce mai mult ca persoanele dispreţuite de mine până acum. El mi-a spus cât se poate de clar că-mi va răspunde la orice, numai să-l întreb; cu toate astea, eu am preferat să cred bârfele care circulă pe seama lui. Nu mă mai mir că s-a enervat atât de tare pe mine. Mă purtam cu el exact cum se poartă toţi ceilalţi cu mine.

– Dar remarca ta, despre fereastră, de mai devreme? zic. Voiai doar să-mi demonstrezi cum e cu bârfele? Nu voiai în realitate să fii răutăcios?

– Nu sunt răutăcios, Sky.

– Dar eşti înfocat. Măcar în privinţa asta am nimerit-o.

– Poate să fiu înfocat, dar nu răutăcios.

– Ei bine, eu nu sunt curvă.

– Eu nu sunt un derbedeu care-i rupe în bătaie pe homosexuali.

– Aşadar, ne-am lămurit?

Izbucneşte în râs.

– Mda, aşa cred.

Inspir adânc, apoi expir, pregătindu-mă să fac un lucru pe care nu-l fac prea des. Să-mi cer scuze. Dacă n-aş fi atât de încăpăţânata, aş putea chiar să recunosc că tot comportamentul meu acuzator de săptămâna asta a fost de-a dreptul jignitor şi că el are tot dreptul din lume să fie supărat pe mine, pentru că sunt atât de ignorantă. Aşa, în loc de asta, prefer o scuză scurtă şi drăguţă.

– Îmi pare rău, Holder, rostesc încetişor.

Oftează adânc.

– Ştiu, Sky. Ştiu.

Şi stăm aşa, într-o deplină tăcere, timp îndelungat, care mi se pare cât o veşnicie, dar totodată nici pe departe destul. S-a făcut târziu şi mi-e teamă ca el să nu-mi spună că trebuie să plece fiindcă nu mai e nimic altceva de spus, dar eu nu vreau asta. Mă simt aşa cum trebuie, stând acum alături de el. Nu ştiu de ce, dar chiar aşa mă simt.

– Am nevoie să te întreb ceva, zice, rupând tăcerea într-un târziu.

Nu zic nimic, fiindcă nu mi se pare că afirmaţia lui ar cere vreun răspuns. Doar îşi ia unul dintre obişnuitele lui răgazuri, ca să-şi pregătească cine ştie ce întrebare o vrea să-mi pună.

Trage aer în piept, după care se rostogoleşte pe o parte, ca să fie cu faţa spre mine. Se reazemă în cot şi-i simt privirea îndreptată spre faţa mea, dar fixez în continuare stelele. E prea aproape de mine ca să-l pot privi în clipa asta, iar după felul în care deja îmi bubuie inima în piept, mă tem că dacă m-aş apropia, oricât de puţin de el, asta m-ar omorî, la propriu. Nu credeam că e posibil ca pofta trupească să provoace unei inimi bătăi atât de nebuneşti. E mai rău decât când alerg.

– De ce l-ai lăsat pe Grayson să-ţi facă tot ce ţi-a făcut atunci, în parcare?

Îmi vine să mă strecor sub pătură şi să mă ascund. Speram să nu se ajungă la asta.

– Ţi-am spus deja. Nu e iubitul meu şi nu el mi-a învineţit ochiul.

– Nu de asta te-am întrebat. Te întreb pentru că am văzut cum ai reacţionat. Erai iritată de el. Ba chiar păreai un pic plictisită. Vreau doar să ştiu de ce-i permiţi să-ţi facă toate alea, când e evident că nu-ţi place să te atingă.

Cuvintele lui mă aruncă într-un impas şi, deodată, simt că mă cuprinde claustrofobia şi mă trec toate transpiraţiile. Nu mă simt în largul meu să discut despre asta. Mă incomodează faptul că el mă descifrează atât de bine, în timp ce eu nu reuşesc în ruptul capului să-l citesc.

– Lipsa mea de interes era chiar atât de vizibilă? îl întreb.

– Mhî. Şi asta, de la cincizeci de metri. Chiar mă mir că el n-a priceput aluzia.

De data asta, mă întorc cu faţa spre el fără să mă mai gândesc şi mă ridic într-un cot.

– Ştiu, crezi că nu? Nici nu pot să număr de câte ori l-am refuzat, dar el pur şi simplu nu vrea să înceteze. E de-a dreptul penibil. Şi neatrăgător.

– Şi-atunci, de ce-l mai laşi? repetă el, privindu-mă tăios.

În clipa asta suntem într-o poziţie compromiţătoare, unul cu faţa spre celălalt, pe acelaşi pat. Iar felul în care mă ţintuieşte cu privirea, care-i tot fuge spre buzele mele, mă îmboldeşte să mă

întorc la loc pe spate. Nu ştiu dacă şi el simte acelaşi lucru, dar îmi imită mişcarea.

– E mai complicat.

– Nu eşti obligată să-mi explici, zice el. Eram doar curios. Dar de fapt nu e treaba mea.

Îmi strecor mâinile sub cap şi-mi ridic privirea spre stelele pe care le-am numărat de mai multe ori decât aş putea număra. Sunt în patul ăsta împreună cu Holder de mai mult timp decât am stat vreodată cu oricare băiat şi deodată îmi vine în minte că n-am mai simţit deloc nevoia să le număr.

– Ai avut vreodată o iubită, la modul serios?

– Mhî, îmi răspunde. Dar sper că n-ai de gând să-mi ceri amănunte, fiindcă aşa ceva nu spun.

Scutur din cap.

– Nu de-asta te întreb, zic şi zăbovesc câteva secunde, vrând si mă exprim cât mai potrivit. Când o sărutai, ce simţeai?

Ezită şi el pe moment, probabil gândindu-se că e o întrebare capcană.

– Vrei sinceritate, nu? mă întreabă.

– Numai asta vreau mereu.

Îl văd cu coada ochiului cum zâmbeşte.

– Bine, atunci. Cred că mă simţeam... Încins.

Încerc să par netulburată la auzul acestui cuvânt ieşit de pe buzele lui, dar... uau. Îmi încrucişez picioarele, sperând că asta o să-mi mai domolească junghiurile fierbinţi care-mi străbat tot corpul.

– Aşadar, ai avut parte de fluturi şi de palme transpirate şi bătăi iuţi ale inimii şi tot restul?

Ridică din umeri.

– Mda. Nu la toate fetele cu care am fost, dar la majoritatea.

Îmi sucesc capul spre el, străduindu-mă să nu analizez felul în care a ieşit fraza. Întoarce şi el faţa spre mine şi zâmbeşte.

– N-au fost chiar atât de multe, adaugă, inteţindu-şi zâmbetul.

Gropiţele îi sunt şi mai drăguţe, văzute de atât de aproape. Pentru o clipă, mă simt absorbită în ele.

– Unde vrei să ajungi? mă întreabă apoi.

Îl privesc scurt, apoi ridic din nou ochii spre tavan.

– Vreau să ajung la faptul că eu nu. Nu simt nimic din toate

astea. Când îmi fac de cap cu băieții, nu simt absolut nimic. Doar o amorțeală. Așa că, uneori, îl las pe Grayson să-mi facă tot ce-mi face, nu pentru că mi-ar plăcea, ci din cauză că nu simt absolut nimic.

Nu spune nimic, iar tăcerea lui îmi devine incomodă. Nu mă pot abține să mă întreb dacă, în sinea lui, nu mă etichetează ca fiind eu nebună.

– Știu că nu pare normal; și, nu, nu sunt lesbiană. Doar că n-am mai fost atrasă de nimeni, până la tine, și nu știu de ce.

De îndată ce rostesc cuvintele, el își întoarce fulgerător capul spre mine, în aceeași secundă în care eu închid strâns ochii și mi-i acopăr în grabă cu un braț. Nu-mi vine să cred că am putut mărturisi, cu voce tare, că sunt atrasă de el. Dac-aș putea să mor în clipa asta, tot n-ar fi îndeajuns de devreme.

Simt cum se mișcă patul; imediat, îmi cuprinde încheietura cu degetele și-mi îndepărtează brațul de peste ochi. Îi deschid, reticentă, și-l văd rezemat în cot, zâmbindu-mi.

– Ești atrasă de mine?

– Of, Doamne, mă vait eu. E ultimul lucru care-i mai lipsea orgoliului tău.

– Probabil că așa e, admite el, râzând. Ai face bine să te grăbești să mă insulți, până nu-mi ajunge orgoliul să fie la fel de umflat ca al tău.

– Ai cam avea nevoie de o tunsoare, i-o trântesc eu. Rău de tot. Îți cade părul peste față și mijești ochii și în permanență trebuie să ți-l dai într-o parte, de parcă ai fi Justin Bieber, și devine de-a dreptul deranjant.

Își trece degetele prin păr, încruntându-se, după care se lasă să cadă pe pat.

– Mamă! Asta chiar a durut. Am impresia că o gândești de ceva vreme.

– Numai de luni încoace, mărturisesc eu.

– De luni mă cunoști. Așa că, practic, te-ai tot gândit la cât de mult îți displace părul meu, încă din clipa în care ne-am cunoscut?

– Nu chiar în fiecare clipă.

Tace pe moment, după care zâmbește iar.

– Nu-mi vine să cred că mă consideri atrăgător.

– Gura!

– Probabil te-ai prefăcut că leşini alaltăieri, doar ca să fii purtată în braţele mele înfierbântate, transpirate, bărbăteşti.

– Taci.

– Pun pariu că ai fantezii cu mine, nopţile, chiar în patul ăsta.

– Taci odată, Holder.

– Probabil chiar...

Întind mâna şi-i astup gura cu ea.

– Eşti mult mai atrăgător când nu vorbeşti.

După ce văd că, în sfârşit, a tăcut, îmi iau mâna şi mi-o strecor la loc sub cap. Din nou, stăm o vreme fără să vorbim. El probabil savurează în tăcere faptul că mi-am recunoscut atracţia faţă de el, în timp ce eu mă crispez, tot în tăcere, la gândul că el e acum în posesia acestei mărturisiri.

– M-am plictisit, îmi zice deodată.

– Atunci, du-te acasă.

– Nu vreau. Tu ce faci când te plictiseşti? Nu ai internet, nici televizor. Nu faci altceva decât să stai toată ziua şi să te gândeşti la cât sunt eu de atrăgător?

– Citesc, îi răspund, dându-mi ochii peste cap. Foarte mult. Uneori fac prăjituri. Alteori alerg.

– Citit, gătit şi alergat. Şi fantezii cu mine. Ce viaţă minunată poţi să duci!

– Mie îmi place.

– Şi mie îmi cam place, zice el, întorcându-se pe o parte şi luând cartea de pe noptieră. Uite, citeşte din asta.

Îi iau cartea din mâini şi o deschid acolo unde e semnul, adică la pagina a doua. Mai departe de atât n-am ajuns.

– Vrei să citesc cu voce tare? Chiar atât de plictisit eşti?

– Al naibii de plictisit.

– E de dragoste, îl avertizez.

– Aşa cum ţi-am spus. Al naibii de plictisit. Citeşte.

Îmi împing perna spre tăblia patului şi mă fac comodă, după care încep să citesc.

Dacă azi-dimineaţă mi-ai fi spus că seara o să citesc un roman de dragoste, întinsă pe patul meu împreună cu Dean Holder, ţi-aş fi răspuns că ai înnebunit de tot. Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, e clar că nu sunt eu cea îndreptăţită să-i fac nebuni pe alţii.

* * *

Când deschid ochii, întind imediat mâna spre jumătatea cealaltă a patului, însă o găsesc goală. Mă ridic în capul oaselor şi privesc în jur. Lumina e stinsă, iar eu sunt învelită. Cartea e pe noptieră, închisă, aşa că o iau de acolo. Văd că semnul e undeva pe la trei sferturi.

Am citit până când m-a furat somnul? O, nu se poate, am adormit! Îmi arunc pătura de pe mine şi pornesc spre bucătărie, unde aprind lumina şi privesc în jur şocată. Toată bucătăria e curată şi toate fursecurile şi negresele sunt frumos ambalate în folie de plastic. Dau cu ochii de telefonul meu, rămas pe bar. Îl ridic şi descopăr că am un mesaj nou.

Ai adormit azi-noapte tocmai când ea era pe cale să descopere secretul maică-sii. Cum ai putut să faci una ca asta?! Mă întorc mâine seară, ca să mi-o citeşti până la capăt. Şi, apropo, gura îţi miroase de-a dreptul urât şi sforăi mult prea zgomotos.

Izbucnesc în râs. Zâmbesc cu gura până la urechi, ca o tâmpită, dar noroc că nu e nimeni să mă vadă. Arunc o privire spre afişajul ceasului de pe uşa cuptorului şi văd că e abia două dimineaţa, aşa că mă întorc în camera mea şi mă vâr în pat, sperând că el chiar o să-şi facă apariţia diseară. Nu ştiu cum a reuşit un băiat incurabil ca el să se strecoare în viaţa mea în săptămâna asta, dar ştiu că, în mod categoric, n-aş vrea să mai iasă.

Sâmbătă, 1 septembrie 2012
5:05 p.m.

Astăzi am învăţat o lecţie nepreţuită despre pofta trupească. Din cauza ei, munceşti dublu. Am făcut duş de două ori azi, nu doar o dată. Mi-am schimbat hainele de patru ori, în loc de două, cum obişnuiam. Am făcut curat prin casă o dată (adică o dată în plus faţă de cât fac în mod obişnuit) şi am privit ceasul de cel puţin o mie de ori. Posibil ca tot de atâtea ori să fi verificat şi telefonul mobil, dacă n-am primit vreun SMS.

Din nefericire, în mesajul lui de azi-noapte n-a specificat şi la ce oră o sa fie aici diseară, aşa că pe la ora cinci deja nu mai fac decât sa stau şi să aştept. Nici n-aş avea mare lucru de făcut din moment ce deja am pregătit dulciuri cât să ajungă pentru un an întreg şi am alergat nu mai puţin de şase kilometri şi jumătate pe ziua de azi. M-am gândit dacă să gătesc ceva pentru cină, dar cum n-am habar la ce oră o veni el, n-am de unde să ştiu când ar trebui să fie gata. Tocmai stau pe canapea şi bat darabana cu unghiile pe tapiţerie, când primesc un mesaj de la el.

Pe la ce oră pot să vin? Nu zic că abia aştept sau mai ştiu eu ce. Eşti foarte, foarte plictisitoare.

Mi-a trimis un mesaj! Mie de ce nu mi-a trecut prin cap? Trebuia să-i fi scris de acum câteva ore, ca să-l întreb la ce oră o să fie aici. Asta m-ar fi scutit de atâta foială inutilă şi penibilă.

Să fii aici la şapte şi adu-mi ceva de mâncare. Doar un stau să-ţi gătesc.

Las jos telefonul, dar rămân cu privirea lipită de el. Mai am o oră şi patruzeci şi cinci de minute. Şi acum, ce fac? Privesc înjur prin livingul meu pustiu şi, pentru prima oară în viaţă, plictiseala începe să exercite un efect negativ asupra mea. Până săptămâna asta, eram destul de satisfăcută de viaţa mea lipsită de pofte trupeşti. Mă întreb dacă faptul de a fi fost expusă la ispitele tehnologiei m-o fi determinat să-mi doresc mai mult, sau doar cel de a fi fost expusă la ispitele lui Holder. Probabil, ambele.

Îmi întind picioarele pe măsuţa din faţa mea. Azi sunt îmbrăcată în jeanşi şi tricou, după ce m-am hotărât să le dau, în sfârşit, o pauză pantalonilor mei de trening. De asemenea, mi-am lăsat părul liber, dar asta doar din cauză că Holder nu m-a văzut niciodată cu el altfel decât prins în coadă. Nu e vorba că m-aş strădui să-i fac impresie.

E vorba că mă străduiesc din răsputeri să-i fac impresie.

Iau o revistă şi o răsfoiesc, însă picioarele îmi tremură şi sunt într-atât de neastâmpărată, încât nu pot să mă concentrez. Când îmi dau seama că am citit aceeaşi pagină de trei ori la rând, arunc revista la loc pe măsuţa pentru cafea şi-mi las capul pe spătarul

canapelei. Privesc tavanul. Apoi, peretele. Pe urmă, îmi privesc degetele de la picioare şi mă gândesc dacă n-ar trebui să-mi refac oja. Am înnebunit.

În cele din urmă, scoţând un geamăt, întind mâna după telefon şi-i trimit alt mesaj.

Acum. Vino chiar acum. Sunt plictisită de-mi crapă afurisitul ăsta de cap şi, dacă nu vii imediat, o să termin cartea până ajungi tu.

Rămân cu telefonul în mână, privind ecranul, în timp ce-mi tresaltă pe genunchi. Îmi răspunde fără întârziere.

Lol. Acum îţi cumpăr mâncare, şefa. Ajung în douăzeci.

Lol? Asta ce naiba mai înseamnă? Multă dragoste? O, Doamne, sper să nu, că-l zbor afară pe uşă mai repede decât pe dragul de Matty. Dar, pe bune, ce naiba mai înseamnă şi asta?

Încetez să-mi mai muncesc mintea cu asta şi mă concentrez asupra ultimului cuvânt. Douăzeci. Douăzeci de minute. Of, ce porcărie, deodată mi se pare că ar fi prea devreme. Mă reped în baie şi-mi examinez părul, hainele, verific dacă nu-mi miroase gura. Dau o tură rapidă prin casă, dereticând pentru a doua oară pe ziua de azi. Abia când, în sfârşit, se aude soneria, chiar ştiu exact ce am de făcut. Să deschid uşa.

Îl găsesc cu braţele pline de cumpărături, având o înfăţişare cât se poate de domestică. Privesc bănuitoare pungile cu cumpărături. El mi le saltă până la nivelul ochilor şi ridică din umeri.

– Unul dintre noi trebuie să fie cel ospitalier, zice, făcându-şi loc pe lângă mine şi ducându-se direct în bucătărie, unde lasă sacoşele pe masă. Sper că-ţi plac spaghetele şi chiftelele, pentru că asta o să ai la masă, adaugă, începând să scoată totul din pungi şi să extragă vesela trebuincioasa de prin dulapuri.

Închid uşa de la intrare şi mă îndrept spre bar.

– Ai de gând să găteşti pentru mine?

– La drept vorbind, gătesc pentru mine, dar eşti bine-venită să mănânci şi tu, dacă vrei, răspunde, privindu-mă peste umăr şi zâmbind.

– Mereu eşti atât de sarcastic? îl întreb.

Ridică din umeri.

– Dar tu?

– Mereu răspunzi la întrebări cu alte întrebări?

– Dar tu?

Iau de pe masă un şervet pentru mâini şi-l azvârl în el. Se fereşte, după care se duce spre frigider.

– Vrei ceva de băut? mă întreabă.

Îmi proptesc coatele pe bar şi-mi las bărbia în palme, urmărindu-l cu privirea.

– Tu îmi oferi mie ceva de băut, la mine acasă?

Nu-mi răspunde; începe să scotocească pe rafturile frigiderului.

– Vrei lapte din ăla cu gust de rahat sau suc?

– Dar avem suc?

Fiindcă sunt aproape sigură că mi-am epuizat deja rezervele cumpărate ieri.

Scoate capul din frigider, se întoarce spre mine şi mă priveşte, arcuind o sprânceană.

– N-ar putea vreunul dintre noi să spună şi ceva care să nu fie o întrebare?

Izbucnesc în hohote.

– Nu ştiu, am putea?

– Cât crezi c-o s-o mai ţinem aşa?

Reuşeşte să găsească o cutie de suc şi alege două pahare.

– Vrei gheaţă?

– Ai tu gheaţă? replic, fiindcă n-am de gând sa încetez cu întrebările înaintea lui: am un spirit extrem de combativ.

Vine spre mine şi pune paharele pe bar.

– Tu crezi că ar trebui să am eu gheaţă? zice, zâmbind provocator.

– Tie îţi place cu gheaţă? îl provoc, la rândul meu.

Clatină aprobator din cap, impresionat de faptul ca ţin pasul cu el.

– Gheaţa ta o fi bună de ceva?

– Păi o preferi zdrobită sau cuburi?

Mijeşte ochii spre mine, conştient de faptul că tocmai l-am prins în cursă. La aşa ceva n-are cum să răspundă printr-o întrebare. Desface cutia şi începe să-mi toarne în pahar.

– Pentru tine n-am gheaţă.

– Ha! strig eu. Am câştigat.

Râde Şi se duce din nou spre maşina de gătit.

– Te-am lăsat să câştigi, pentru că mi-e mila de tine. Cine sforăie în asemenea hal ca tine merită puţină îngăduinţă din când în când.

Îi zâmbesc cu un aer superior.

– Ştii ceva, insultele tale nu sunt amuzante decât scrise şi trimise prin SMS.

Iau paharul şi sorb puţin. Categoric e nevoie de gheaţă. Mă ridic, îmi iau câteva cuburi din congelator şi le las să cadă în pahar.

Când mă întorc, îl găsesc exact în faţa mea, privindu-mă de sus.expresia din ochii lui e uşor poznaşă, dar îndeajuns de serioasă ca să-mi provoace palpitaţii. Face un pas înainte şi mă obligă să mă lipesc cu spinarea de uşa frigiderului. Ridică nonşalant un braţ şi-şi lipeşte mâna de frigider, chiar lângă capul meu.

Nu ştiu cum de nu mă preling pe podea chiar în clipa asta. Îmi simt genunchii gata să cedeze.

– Îţi dai seama că glumesc, nu? mă întreabă cu un glas delicat.

Îşi plimbă privirea peste toată faţa mea şi zâmbeşte exact cât trebuie ca să-i apară gropiţele.

Fac semn din cap că da, sperând să se dea naibii înapoi din faţa mea, fiindcă sunt pe cale să am o criză de astm, iar eu nici măcar nu sufăr de astm.

– Bun, zice el, apropiindu-se cu încă vreo câţiva centimetri. Pentru că tu nu sforăi. La drept vorbind, eşti chiar al naibii de adorabilă când dormi.

Chiar n-ar trebui să spună chestii din astea. Cu atât mai puţin când stă aplecat atât de aproape de mine. Braţele i se îndoaie din coate şi, deodată, e mult mai aproape. Se apleacă spre urechea mea, făcându-mă să inspir precipitat.

– Sky, îmi şopteşte la ureche cu un glas seducător. Te vreau... dată la o parte. Am nevoie să umblu în frigider.

Se retrage lent, privindu-mă tot timpul în ochi, aşteptându-mi reacţia. Un zâmbet îi arcuieşte colţurile buzelor; se străduieşte să şi-l stăpânească, dar până la urmă tot explodează în hohote.

Îi proptesc mâinile în piept, îl împing şi mă strecor pe sub braţul lui.

– Mare măgar mai eşti!

Deschide frigiderul, încă râzând.

– Scuză-mă, dar ce naiba! Eşti scandalos de atrasă de mine, aşa că mi-e greu să nu te tachinez.

Îmi dau seama că glumeşte, dar tot mă face să mă simt al naibii de jenată. Mă aşez la loc lângă bar şi-mi las capul să cadă între mâini. Încep s-o urăsc pe fata în care mă transformă el. Nu mi-ar fi nici pe departe atât de greu în prezenţa lui, dacă nu mi-ar fi scăpat mărturisirea că mă atrage. Şi, de asemenea, nu mi-ar fi atât de greu, dacă el n-ar fi atât de amuzant. Şi drăguţ, atunci când vrea. Şi sexy. Cred că asta-i ceea ce dă poftei trupeşti un gust dulce-amărui. Senzaţia e superbă, dar efortul necesar pentru negarea ei e mult prea mare.

– Vrei să-ţi spun ceva? mă întrebă Holder.

Îmi ridic privirea spre el, dar stă cu ochii pe cratiţa din faţa lui şi amestecă întruna.

– Probabil că nu.

De data asta, mă priveşte timp de câteva secunde, apoi lasă din nou capul în jos, spre cratiţă.

– Poate că te-ar face să te simţi mai bine.

– Mă îndoiesc.

Mă săgetează din nou cu privirea şi observ că zâmbetul jucăuş i-dispărut de pe buze. Deschide un dulap şi scoate de acolo un alt vas, după care se duce la chiuvetă şi-l umple cu apă. Se întoarce la maşina de gătit şi reîncepe să amestece.

– S-ar putea să fiu şi eu atras de tine, un pic de tot, îmi zice.

Inspir insesizabil, apoi lansez o expiraţie lentă, controlată, într-o tentativă de a nu părea năucită de replica lui.

– Doar un pic de tot? îl întreb, făcând ceea ce ştiu mai bine, adică impregnând cu sarcasm momentele de stânjeneală.

Zâmbeşte iar, dar tot cu ochii pe cratiţa din faţa lui. Tăcerea domneşte peste încăpere timp de mai multe minute. El e preocupat de gătit, iar eu sunt preocupată de el. Îl privesc cum se mişcă fără efort prin bucătărie şi mă minunez cât de comod se simte. Sunt în casa mea, dar mă simt mai agitată decât el. Nu mă pot stăpâni, mă foiesc întruna, dorindu-mi să mai spună ceva. El nu pare atât de afectat de tăcerea asta, dar pluteşte prin aerul din jurul meu şi simt

nevoia să mă descotorosesc de ea.

– Ce înseamnă lol?

– Pe bune? mă întreabă, râzând.

– Da, pe bune. Mi-ai scris mai devreme în mesaj.

– Înseamnă că râd în gura mare. Se foloseşte când ţi se pare ceva amuzant.

Nu pot să neg: mă simt uşurată pentru că nu înseamnă multă dragoste.

– Hm, mormăi eu. Ce tâmpenie.

– Mda, e destul de tâmpită faza. Doar că a intrat în obişnuinţă, iar expresiile prescurtate te ajută să scrii mult mai repede, odată ce le prinzi sensul. Cam ca OMG, sau WTF, sau IDK, sau...

– O, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te, îl întrerup eu, înainte de a mai revărsa un alt val de abrevieri. Vorbirea ta prescurtată e de-a dreptul neatrăgătoare.

Întoarce capul spre mine şi-mi face cu ochiul, apoi se duce spre cuptor.

– Atunci, n-o să mai vorbesc niciodată aşa.

Şi iat-o întorcându-se... tăcerea. Ieri, tăcerea dintre noi fusese bine-venită, dar, dintr-un oarecare motiv, astă-seară e incredibil de incomodă. Pentru mine, cel puţin. Încep să cred că sunt agitată doar gândindu-mă la ce-mi rezervă restul serii. E evident, după reacţia chimică dintre noi, că vom ajunge să ne sărutăm, până la urmă. Şi, pur şi simplu, mi-e foarte greu să mă concentrez la ce se întâmplă aici şi acum şi să fiu angrenată într-o conversaţie, când numai la asta mi-e gândul. Nu pot să suport faptul că nu ştiu când o s-o facă. O să aştepte până după cină, când o să-mi miroasă gura a usturoi şi a ceapă? O să aştepte până-i va sosi clipa plecării? Sau o să sară pe mine exact când o să mă aştept mai puţin? Aproape c-aş vrea să terminăm cu asta chiar acum. Să terminăm cu aşteptarea, astfel încât inevitabilul să poată fi lăsat deoparte, iar noi să ne putem desfăşura seara în linişte mai departe.

– Te simţi bine? îl aud întrebându-mă.

Îmi ridic brusc privirea spre el şi-l văd stând în faţa mea, de cealaltă parte a barului.

– Unde-ai plecat? Ai cam dispărut pentru o vreme de-aici.

Scutur din cap şi mă forţez să reintru în conversaţie.

– N-am nimic, răspund.

Holder ia un cuţit şi începe să toace o roşie. Până şi îndemânarea lui la tocat roşii e lipsită de eforturi. Oare să existe ceva la cate să nu se priceapă băiatul ăsta? Cuţitul din mâna lui se opreşte pe planşeta pentru tocat, determinându-mă să-mi ridic privirea spre el. Mă studiază, cu o expresie serioasă.

– Unde-ai plecat, Sky?

Mă priveşte timp de câteva secunde, aşteptându-mi răspunsul. Când vede că nu i-l dau, îşi întoarce atenţia din nou la tocat.

— Promiţi că n-o să râzi? îl întreb.

Mijeşte ochii şi-mi cântăreşte în minte întrebarea, apoi scutură din cap.

– Ţi-am spus că totdeauna o să fiu numai sincer cu tine, aşa că, un. Nu pot să-ţi promit că n-o să râd, pentru că eşti destul de nostimă şi cu asta n-aş face decât să-mi pregătesc singur încălcarea cuvântului.

– Totdeauna eşti atât de dificil?

Îmi zâmbeşte, dar nu-mi răspunde. Continuă să mă privească atent ca şi cum m-ar provoca să spun ce am de fapt în minte. Din nefericire, eu nu mă dau în lături din faţa provocărilor.

– Bine, fie, îi zic. .

Îmi îndrept spinarea pe scaun şi trag adânc aer în piept, după care-mi las gândurile să se exprime toate odată.

– Eu chiar nu mă pricep deloc la toate chestiile astea care ţin de cuplu şi nici măcar nu ştiu dacă suntem acum ca un cuplu, dar ştiu că, oricum ar fi, e ceva mai mult decât o seară petrecută între doi prieteni, şi faptul că ştiu asta mă face să mă gândesc la ce-o să fie mai târziu, când o să vină vremea ca tu să pleci, şi dacă ai de gând să mă săruţi sau nu, şi cum eu sunt genul de persoană care detestă surprizele, nu mă pot stăpâni să mă simt stânjenită în privinţa asta, pentru că eu vreau ca tu să mă săruţi şi poate c-o fi o dovadă de îngâmfare din partea mea, dar oarecum îmi imaginez că şi tu vrei să mă săruţi, aşa că mă gândeam cât de simplu ar fi dacă i-am da drumul şi ne-am săruta odată, ca tu să te poţi întoarce la gătit, iar eu să încetez cu încercările de a crea scenarii despre cum s-ar putea derula seara noastră.

Inspir o cantitate uriaşă de aer, dat fiind faptul că nu-mi mai

rămăsese nimic în plămâni.

El se oprise din tocat la un moment dat, în toiul trăncănelii mele, dar nu sunt sigură la care parte. Mă priveşte, cu gura uşor întredeschisă. Inspir adânc şi expir lent, gândindu-mă că e posibil să-i fi dat tocmai impulsul definitiv spre ieşire. Şi, spre nefericirea mea, nu i-aş lua-o în nume de râu dac-ar rupe-o la fugă.

Îşi lasă uşurel jos cuţitul şi-şi pune palmele pe masa din faţa lui, fără să-şi desprindă nici măcar pentru o clipă privirea dintr-a mea. Îmi împreunez mâinile în poală şi-i aştept reacţia. Mai mult de-atât n-am ce să fac.

– Asta, rosteşte el apăsat, a fost cea mai lunga frază neîntreruptă din câte am auzit.

Îmi dau ochii peste cap şi mă las moale pe spătar, încrucişându-mi braţele pe piept. Tocmai m-am rugat de el să mă sărute, practic, iar el îmi critică gramatica?

– Stai liniştită, îmi spune, zâmbind.

Răstoarnă roşiile tocate în cratiţa pe care apoi o pune pe maşina de gătit. Potriveşte temperatura unuia dintre ochiuri, apoi toarnă pastele în apa clocotită. După ce termină totul, îşi şterge mâinile cu şervetul şi vine până la mine, ocolind barul.

– Ridică-te, îmi ordonă.

Îl privesc bănuitoare, dar mă conformez. Încet. Când sunt în picioare, cu faţa spre el, îşi pune mâinile pe umerii mei şi priveşte prin încăpere.

– Hmm, zice, gândind cu voce tare.

Aruncă o privire spre bucătărie, apoi îşi lasă mâinile să alunece de pe umerii mei, prinzându-mă de încheieturi.

– îmi cam plăcea frigiderul, ca fundal, adaugă.

Mă trage după el până în bucătărie, după care mă plasează, ca pe o păpuşă, cu spatele lipit de frigider. Îşi propteşte ambele mâini pe uşa acestuia, de-o parte şi de cealaltă a capului meu, şi-şi coboară privirea spre mine.

Nu e cel mai romantic cadru în care mi-aş fi imaginat că mă sărută, dar presupun că e bine şi-aşa. Nu vreau decât să scap de grijă. Mai ales acum, când el face un atât de mare spectacol din asta. Începe să se aplece spre mine, aşa că inspir adânc şi închid ochii.

Aştept.

Şi aştept. Nu se-ntâmplă nimic.

Deschid ochii şi-l văd atât de aproape, încât chiar tresar, ceea ce doar îl face să râdă. Nu se îndepărtează, totuşi, iar răsuflarea lui îmi atinge buzele ca degetele unei mâini. Are miros de frunze de mentă şi de suc carbogazos şi n-aş fi crezut vreodată că astea două ar putea alcătui o combinaţie plăcută, dar chiar aşa e.

– Sky? rosteşte încetişor. Nu încerc să te torturez, sau altceva, dar deja am luat o hotărâre înainte de a veni aici. Nu te sărut în seara asta.

Cuvintele lui îmi fac stomacul să se prăbuşească de povara dezamăgirii. Încrederea în mine tocmai a zburat pe fereastră şi simt cu adevărat nevoia unui mesaj măgulitor pentru orgoliu din partea lui Six, chiar în clipa asta.

– De ce?

Îşi lasă încetişor una dintre mâini să-i cadă, ducând-o spre faţa mea, apoi îşi plimbă degetele în jos pe obrazul meu. Încerc să nu mă cutremur sub atingerea lui, însă am nevoie până şi de ultimul dram de voinţă ca să nu arăt total fâstâcită în clipa asta. Privirea lui urmează mâna care se deplasează lent pe maxilarul meu, apoi pe gât, oprindu-se pe umăr. Apoi suntem din nou ochi în ochi şi în ai lui zăresc o poftă de netăgăduit. Imaginea asta din ochii lui îmi mai alină dezamăgirea, însă extrem de puţin.

– Eu vreau să te sărut, îmi spune. Crede-mă, vreau.

Îşi lasă privirea spre buzele mele şi-mi cuprinde obrazul cu mâna. De data asta, mă las de bunăvoie în palma lui. În destul de mare măsură, m-am lăsat în stăpânirea lui încă din clipa în care mi-a intrat în casă. Acum, nu sunt altceva, decât plastilină în mâinile lui.

– Dar, dacă vrei într-adevăr, atunci de ce n-o faci? îl întreb, gândindu-mă cu groază că ar putea să-mi toarne un pretext care să cuprindă şi cuvântul iubită.

Îmi cuprinde acum amândoi obrajii şi-mi ridică faţa spre el. Îmi mângâie pometii cu degetele mari şi-i simt ritmul rapid al ridicărilor şi coborârilor pieptului, aproape lipit de al meu.

– Fiindcă, îmi răspunde în şoaptă, mi-e teamă că n-o să-l simţi.

Cu un icnet precipitat, trag aer în piept şi-l ţin acolo. Discuţia de aseară, din patul meu, mi se derulează iar în minte şi-mi dau seama că niciodată n-ar fi trebuit să-i spun aşa ceva. Niciodată n-ar fi

trebuit să-i mărturisesc că nu simt altceva decât amorţeală când mă sărut cu alţii, pentru că el constituie excepţia absolută de la regulă. Îmi pun mâna pe mâna lui de pe obrazul meu şi i-o acopăr cu ea.

O să-l simt, Holder. Deja simt. Aş vrea să rostesc cuvintele astea tu voce tare, dar nu pot. În locul lor, clatin din cap a încuviinţare.

Închide ochii şi inspiră, apoi mă desprinde de uşa frigiderului şi mă lipeşte de pieptul lui. Îmi cuprinde spinarea cu un braţ, iar cu mâna cealaltă mă ţine de ceafă. Braţele mele încă atârnă, stângace, pe lângă corp, aşa că le ridic, ezitantă, şi i le încolăcesc în jurul mijlocului. Când îl cuprind, gâfâi fără zgomot din cauza senzaţiei de pace care mă mistuie toată, stând aşa, înfăşurată de corpul lui. Amândoi ne tragem unul pe celălalt şi mai aproape, simultan, iar el mă sărută pe creştet. Nu e sărutul pe care-l aşteptam, dar sunt destul de sigură că-mi place la fel de mult.

Suntem în aceeaşi poziţie când se aude semnalul de avertizare al cuptorului. Totuşi, el nu-mi dă drumul imediat, ceea ce mă face să zâmbesc. Când, în sfârşit, începe să-şi desprindă braţele, îmi cobor ochii spre podea, fiindcă nu mă simt în stare să-l privesc. Într-un fel, încercarea mea de a-mi drege stânjeneala în privinţa sărutatului cu el a făcut ca situaţia să devină şi mai stânjenitoare pentru mine.

De parcă mi-ar simţi jena, îmi ia amândouă mâinile într-ale lui, strecurându-şi degetele printre ale mele.

– Uită-te la mine.

Îmi ridic privirea spre el, străduindu-mă să-mi ascund dezamăgirea provocată de conştientizarea faptului că atracţia noastră reciprocă se află la două niveluri diferite.

– Sky, nu te sărut astă-seară, dar, crede-mă când îţi spun, niciodată nu mi-am dorit mai mult să sărut vreo fată. Aşa că nu te mai gândi că n-aş fi atras de tine, fiindcă habar n-ai cât de mult sunt. Poţi să mă ţii de mână, poţi să-ţi plimbi degetele prin părul meu, poţi să stai pe genunchii mei în timp ce eu îţi dau să mănânci spaghete, dar săruturi nu primeşti astă-seară. Şi, probabil, nici mâine. Am nevoie de asta. Am nevoie să ştiu precis că simţi absolut orice simt şi eu în clipa în care buzele ni se vor atinge. Pentru că vreau ca primul tău sărut să fie cel mai grozav prim sărut din istoria primelor săruturi.

Îmi ridică mâna până la buzele lui şi mi-o sărută.

– Acum, nu mai fi bosumflată şi ajută-mă să termin chiftelele.

Zâmbesc, pentru că, pe bune, asta a fost cea mai tare scuză pentru un refuz. Ar putea să mă refuze în fiecare zi din tot restul vieţii mele, atât timp cât ar urma scuza asta.

Îşi leagănă braţul cu al meu cu tot, privindu-mă atent.

– E bine? mă întreabă. E de ajuns cât să mai rezişti la vreo două întâlniri?

Fac semn din cap că da.

– Mhî. Dar te înşeli într-o privinţă.

– În care?

– Ai zis că vrei ca primul meu sărut să fie cel mai grozav prim sărut, numai că ăsta n-o să fie primul meu sărut. Şi ştii bine asta.

Mijeşte ochii şi-şi retrage mâinile dintr-ale mele, după care îmi cuprinde din nou obrajii în palme. Mă împinge cu spatele de frigider şi-şi apropie buzele primejdios de mult. Zâmbetul i-a dispărut din ochi, lăsând locul unei expresii cât se poate de serioase. O expresie atât de înfocată, încât încetez să respir.

Se apleacă spre mine, chinuitor de lent, până când buzele aproape că mi le ating pe ale mele, şi numai anticiparea lor e suficientă ca să mă paralizeze. Nu închide ochii, aşa că nu-i închid nici eu. Rămâne pe moment în poziţia asta, făcând ca răsuflările să ni se întrepătrundă. Nu m-am simţit în viaţa mea atât de neajutorată şi de lipsită de control asupra propriilor mele reacţii, aşa că, dacă el nu face nimic în următoarele trei secunde, mai mult ca sigur c-o să-l iau la pumni.

Îmi priveşte buzele, ceea ce mă îmboldeşte să-mi strâng buza de jos între dinţi. Altfel, s-ar putea să-l muşc, pur şi simplu.

– Dă-mi voie să-ţi aduc ceva la cunoştinţă, îmi zice cu o voce joasă. În clipa în care buzele mele le vor atinge pe ale tale, va fi primul tău sărut. Pentru că, dacă n-ai simţit niciodată nimic când te-a sărutat cineva, înseamnă că nu te-a sărutat nimeni cu adevărat. Nu aşa cum am de gând să te sărut eu.

Îşi lasă mâinile să cadă şi, fără să-şi desprindă privirea din ochii mei, se retrage de-a-ndărătul spre maşina de gătit. Apoi se întoarce să se ocupe de paste, de parcă n-ar fi reuşit doar acum câteva secunde să-mi distrugă interesul pentru oricare alt tip, pentru tot restul vieţii.

Nu-mi mai simt picioarele, aşa că fac singurul lucru de care sunt capabilă. Mă las să lunec pe uşa frigiderului, până când ating podeaua cu fesele, şi trag aer în piept.

Sâmbătă, 1 septembrie 2012
7:15 p.m.

– Spaghetele tale sunt o porcărie, îi zic, luând încă o înghiţitură şi închizând ochii, ca să savurez mai bine probabil cele mai bune spaghete pe care am pus gura.

– Îţi plac la nebunie şi tu ştii asta, replică el.

Se ridică de la masă şi ia două şervete, apoi se întoarce la masă şi-mi întinde unul.

– Hai, şterge-te pe bărbie, e plină de sosul de la porcăriile de spaghete.

După incidentul din faţa frigiderului, seara a revenit, într-o destul de mare măsură, la normal. El mi-a dat un pahar cu apă şi m-a ajutat să mă ridic, după care mi-a tras o palmă peste fund şi m-a pus la muncă. Era tot ce-mi lipsea ca să mă debarasez de stanjeneală. O palmă zdravănă peste fund.

– Ai jucat vreodată Cercetarea la cină? îl întreb.

Clatină lent din cap a negaţie.

– Crezi că mi-ar plăcea?

Fac semn că da.

– E o metodă bună prin care să ne cunoaştem reciproc. După următoarea noastră întâlnire particulară, ne vom petrece majoritatea timpului sărutându-ne, aşa că e necesar să scăpăm acum de toate întrebările.

– Mi se pare corect, aprobă el, râzând. Cum se joacă?

– Eu îţi pun o întrebare extrem de personală şi de incomodă, iar tu n-ai voie să mănânci sau să bei până când nu răspunzi cu toată sinceritatea. Şi viceversa.

– Pare destul de uşor, apreciază el. Dar dacă nu răspund la întrebare?

– Atunci, mori de foame.

Bate darabana pe masă pentru câteva clipe, după care-şi lasă jos

furculiţa.

– Mă bag.

Probabil că ar fi trebuit să am câteva întrebări pregătite, însă dat fiind faptul că am inventat jocul abia acum treizeci de secunde, mi-ar fi fost cam greu. Iau o gură din rămăşiţele sucului meu deja răsuflat şi mă gândesc. Mă cam emoţionează gândul că aş putea săpa prea adânc, asta pare să se sfârşească de fiecare dată rău în cazul nostru.

– Ok, am una, îl anunţ, punându-mi paharul pe masă şi lăsându-mă pe spătarul scaunului. De ce m-ai urmărit până la maşină atunci, la magazin?

– Aşa cum ţi-am spus, am crezut că eşti altcineva.

– Ştiu, dar cine?

Se foieşte stânjenit pe scaun şi-şi drege glasul. Din reflex, întinde mâna spre pahar, dar îl opresc.

– Fără băutură. Întâi, răspunzi la întrebare.

Oftează, dar până la urmă se predă.

– Nu ştiam sigur atunci de cine mi-ai amintit, ci doar că mi-ai amintit de cineva. Nu mi-am dat seama decât pe urmă că mi-ai amintit de sora mea.

Strâmb din nas.

– Îţi amintesc de sora ta? întreb, tresărind. E cam scabros, Holder.

Râde, dar apoi face o grimasă.

– Nu, nu aşa. Nicidecum aşa, nici măcar nu semeni câtuşi de puţin cu ea. A fost doar ceva, când te-am văzut, care m-a făcut să mă gândesc la ea. Şi nici nu ştiu de ce-am venit după tine. Totul a fost atât de ireal. Întreaga situaţie a fost un pic cam bizară, după care, mai târziu, când te-am văzut oprindu-te din alergare chiar în faţa casei mele...

Se opreşte în mijlocul frazei şi-şi coboară privirea spre degetele cu care urmăreşte contururile farfuriei din faţa lui.

– Mi s-a părut că aşa a fost sortit să se întâmple, completează încet.

Inspir adânc, absorbindu-i răspunsul, cu grijă să ocolesc în vârfurile picioarelor ultima afirmaţie. Mă priveşte neliniştit şi-mi dau seama că se teme ca răspunsul lui să nu mă fi înfricoşat de-a

dreptul. Îi adresez un zâmbet liniştitor şi-i arăt spre pahar.

– Acum poţi să bei, îi zic. Şi e rândul tău să-mi pui o într¬bare.

– A, uite una uşoară, zice el. Vreau să ştiu pe cine calc pe bătături. Am primit azi un mesaj misterios de la cineva, pe telefon. Nu scria decât: *Dacă umbli cu fata mea, încarcă-i singur creditul şi nu mi-l mai irosi pe-al meu, boule.*

– Asta trebuie să fie Six, îl informez, râzând. Autoarea dozelor mele zilnice de declaraţii măgulitoare.

Clatină aprobator din cap.

– Speram c-o să fie răspunsul ăsta, îmi zice, aplecându-se în faţă şi privindu-mă cu ochii mijiţi. Pentru că sunt destul de ambiţios şi, dac-ar fi fost de la un tip, răspunsul meu n-ar mai fi fost atât de drăguţ.

– I-ai răspuns? Ce ai scris?

– Asta e întrebarea ta? Pentru că, dacă nu, mai iau o gură de spaghete.

– Stai în banca ta şi răspunde la întrebare, îl admonestez eu.

– Da, i-am răspuns la mesaj. I-am scris: *Cum procedez ca să-l încarc?*

Inima mea e în clipa asta o mare băltoacă de terci şi-mi vine greu să-mi stăpânesc zâmbetul. Sunt de-a dreptul demnă de milă şi de plâns. Scutur din cap.

– Am glumit, nu asta a fost întrebarea. Tot rândul meu e.

Îşi lasă din nou furculiţa pe masă, dându-şi ochii peste cap.

– Mi se răceşte mâncarea!

Îmi pun coatele pe masă şi-mi împreunez mâinile sub bărbie.

– Vreau să-mi spui despre sora ta. Şi de ce-ai vorbit despre ea la trecut.

Ridică brusc capul şi mă priveşte, frecându-şi faţa cu palmele.

– Uf. Tu chiar pui întrebările cele mai adânci, hm?

– Aşa se joacă. N-am făcut eu regulile.

Oftează iar, apoi îmi zâmbeşte, dar în zâmbetul lui e o undă de tristeţe, care imediat mă face să-mi doresc să fi putut retrage întrebarea.

– Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că familia mea a avut un an destul de prost, anul trecut?

Încuviinţez.

Îşi drege glasul şi reîncepe să traseze contururile farfuriei.

– Ea a murit acum treisprezece luni. S-a sinucis, chiar dacă mama preferă să folosim expresia *şi-a administrat cu intenţie o supradoză.*

Nu încetează nici pentru o clipă să mă privească în timp ce vorbeşte, aşa că-i arăt şi eu acelaşi respect, chiar dacă mi-e foarte greu să-l privesc în ochi acum. Habar n-am ce-aş putea să zic la faza asta, dar e vina mea că am deschis subiectul.

– Cum o chema?

– Lesslie. Eu îi spuneam Les.

Mă întristez, auzind cum o alinta, şi dintr-odată nu mai am chef de mâncare.

– Era mai mare ca tine?

Se apleacă în faţă, îşi ia furculiţa şi începe s-o învârtească prin farfurie. Apoi o duce spre gură, cu spaghetele înfăşurate pe ea.

– Eram gemeni, îmi răspunde sec, chiar înainte de a-şi vârî furculiţa în gură.

Dumnezeule... Dau să-mi iau paharul, însă el mi-l ia din mână, clătinând din cap.

– E rândul meu, mă atenţionează, cu gura plină.

Termină de mestecat, ia o înghiţitură de apă, apoi se şterge la gură cu şervetul.

– Vreau să aud povestea despre tatăl tău, îmi zice.

E rândul meu să scot un geamăt. Îmi împreunez mâinile pe masă, în faţa mea, acceptându-mi răsplata.

– Aşa cum ţi-am spus, nu l-am mai văzut de când aveam trei ani. N-am nicio amintire cu el. Cel puţin, nu cred să am. Nici măcar nu ştiu cum arăta.

– Mama ta n-are deloc fotografii cu el?

Abia acum, când îmi pune întrebarea asta, îmi dau seama că el nu ştie nici măcar că sunt adoptată.

– Ţi-aduci aminte când mi-ai zis că mama mea arată destul de tânără? Ei bine, chiar aşa şi e. Ea m-a adoptat.

Faptul că sunt adoptată chiar n-a însemnat nicicând pentru mine un stigmat peste care să trec cu greutate. Niciodată nu m-am jenat sau ruşinat din cauza asta şi n-am simţit nevoia să ascund adevărul. Dar, după cum mă priveşte Holder în clipa asta, parcă i-aş

fi zis că am penis din naştere. Mă priveşte fix, ceea ce mă stinghereşte şi mă face să mă foiesc pe scaun.

– Ce e? N-ai mai cunoscut pe nimeni care să fie adoptat?

Mai trec câteva clipe până să-şi revină, dar reuşeşte să-şi alunge expresia perplexă şi s-o pună la păstrare, înlocuind-o cu un zâmbet.

– Ai fost adoptată când aveai trei ani? De Karen?

Scutur din cap.

– Am fost dusă la orfelinat când aveam trei ani, după ce-a murit mama mea naturală. Tatăl meu n-a putut să mă crească de unul singur. Sau n-a vrut să mă crească de unul singur. Indiferent ce-o fi fost, îmi pare bine. Am avut noroc cu Karen şi nu simt absolut deloc imboldul de a afla toată povestea. Dacă el ar fi vrut să ştie unde sunt, ar fi venit să mă caute.

După expresia din ochii lui, îmi dau seama că n-a terminat cu întrebările, dar acum chiar vreau să mai iau o gură de spaghete şi să readuc mingea în terenul meu.

Arăt cu furculiţa spre braţul lui.

– Ce înseamnă tatuajul tău?

Întinde braţul şi-şi plimbă degetele peste tatuaj.

– E un memento. Mi l-am făcut după ce a murit Les.

– Un memento despre ce?

Îşi ia paharul şi-şi abate privirea. E singura întrebare la care n-a putut să răspundă privindu-mă drept în ochi.

– Un memento despre persoanele pe care le-am dezamăgit în viaţă.

Bea puţin, apoi îşi pune la loc paharul pe masă, încă neputând să-mi întâlnească privirea.

– Jocul ăsta nu e prea distractiv, nu?

– Chiar nu, răspunde el, râzând încetişor. E cam porcărie.

De data asta, îşi ridică privirea spre mine şi zâmbeşte.

– Dar trebuie să-l continuăm, pentru că eu mai am întrebări. Îţi aminteşti ceva de dinainte să fii adoptată?

Scutur din cap.

– Nu tocmai. Mici frânturi, dar, la un moment dat, neavând pe cineva care să-ţi confirme amintirile, ajungi să ţi le pierzi pe toate de-a binelea. Singurul lucru pe care-l am de dinainte să mă adopte Karen e o podoabă şi habar n-am de unde o fi. Acum nu pot să

disting între ce a fost realitate, sau vis, sau ceva văzut la televizor.

– Îţi aminteşti de mama ta?

Stau câteva clipe şi meditez la întrebarea lui. Nu, nu-mi amintesc de mama mea. Deloc. E singurul lucru din trecutul meu care mă întristează.

– Karen e mama mea, rostesc pe un ton categoric. Rândul meu. Ultima întrebare, după care mâncăm desertul.

– Dar crezi că avem destul desert cât să ne-ajungă? glumeşte el.

Îi arunc o privire nimicitoare, apoi îi pun ultima mea întrebare.

– De ce l-ai bătut?

Îmi dau seama, după cum i s-a schimbat expresia feţei, că nu are nevoie să dezvolt întrebarea. Scutură din cap şi-şi împinge farfuria deoparte.

– Nu vrei să afli răspunsul la asta, Sky. Aleg pedeapsa.

– Dar eu vreau să ştiu.

Îşi lasă capul într-o parte, ducându-şi o mână spre maxilar, apoi îşi trosneşte gâtul. Se sprijină într-un cot, cu mâna sub bărbie.

– Aşa cum ţi-am mai spus şi altădată, l-am bătut din cauză că era un nemernic.

– E o exprimare vagă, îi spun, mijind ochii spre el. Exprimările vagi nu sunt de tine.

Expresia feţei nu i se schimbă şi nici nu-şi desprinde privirea de a mea.

– Era prima mea săptămână de şcoală, dupa ce a murit Les, începe el să povestească. Şi ea mergea la aceeaşi şcoală, aşa că toată lumea ştia ce s-a întâmplat. L-am auzit pe individ spunând ceva despre Les, când treceam pe lângă el, pe coridor. Nu eram de aceeaşi părere cu el, ceea ce i-am şi dat de înţeles. Dar am împins totul prea departe, ajungând până în punctul în care eram călare peste el şi pur şi simplu nu-mi mai păsa de nimic. Dădeam în el, iar şi iar, şi nici măcar nu-mi păsa. Partea cu adevărat tâmpită e că băiatul, mai mult ca probabil, o să fie surd de urechea stângă pentru restul vieţii, dar mie tot nu-mi pasă.

Mă fixează cu privirea, dar fără să mă vadă cu adevărat. E privirea aia dură, rece, pe care am mai văzut-o şi altă dată la el. Nu mi-a plăcut atunci şi nu-mi place nici acum... dar măcar acum pot s-o înţeleg mai bine.

– Ce-a zis despre ea?

Se lasă pe spate, moale, coborându-şi privirea spre un toc gol de pe masa dintre noi.

– L-am auzit râzând, spunându-i prietenului de lângă el că Les a ales calea de scăpare egoistă, facilă. A zis că, dacă n-ar fi fost atât de laşă, ar fi putut să se împace cu asta.

– Să se împace cu ce?

Ridică din umeri.

– Cu viaţa, rosteşte, pe un ton indiferent.

– Tu nu eşti de părere că ea a ales calea de scăpare facilă, zic, pronunţând finalul frazei mai degrabă ca pe o afirmaţie, decât ca pe o întrebare.

Holder se apleacă şi se întinde peste masă, luându-mi mâna într-a lui. Îşi plimbă degetele pe palma mea, respirând adânc, după care mi-o lasă jos, cu grijă.

– Les a fost persoana cea mai curajoasă din câte naiba am cunoscut. Ai nevoie de o grămadă de curaj ca să faci ce-a făcut ea. Să sfârşeşti cu totul, fără să ştii ce urmează? Fără să ştii dacă urmează ceva? Mai uşor e să duci în continuare o viaţă în care n-a rămas nici pic de viaţă, decât să zici doar *dă-o naibii* şi să pleci. Ea s-a numărat printre puţinii care au zis *dă-o naibii*. Şi o s-o laud în fiecare zi, cât timp o să mai trăiesc, prea fricos ca să fac la fel.

Îmi ţine mâna între ale lui şi abia când face asta îmi dau seama că tremur. Îmi ridic ochii spre el şi-l văd că mă priveşte, la rândul lui. Nu există absolut deloc cuvinte care să poată urma după ce-a spus el, aşa că nici nu încerc. Se ridică şi se apleacă peste masă, după care-şi strecoară mâna la ceafa mea. Mă sărută pe creştet, după care-mi dă drumul şi se duce în bucătărie.

– Vrei negrese sau fursecuri? mă întreabă, privindu-mă peste umăr, de parcă nu m-ar fi năucit total chiar adineauri, reducându-mă la tăcere.

Mă vede că încă-l privesc şocată. Nici măcar nu ştiu ce-aş putea să spun. Oare tocmai a recunoscut că are tendinţe sinucigaşe? Sau a făcut o metaforă? A vrut să fie melodramatic? Habar n-am ce pot să fac cu bomba pe care mi-a pus-o în braţe acum câteva clipe.

Se întoarce cu un platou pe care a pus atât fursecuri, cât şi negrese, după care se lasă în genunchi în faţa mea.

–Hei, îmi zice, cu un glas liniştitor şi o expresie senină. N-am vrut să te sperii. N-am tendinţe sinucigaşe, dacă de asta ţi-e frică. Nu sunt paradit la cap. Nu sunt alienat mintal. Nu sufăr de tulburări de stres post-traumatic. Nu sunt decât un frate care şi-a iubit sora mai mult decât însăşi viaţa, aşa că devin puţin cam înfocat când mă gândesc la ea. Şi, dacă mă împac mai bine cu gândul spunându-mi că ce-a făcut ea a fost ceva nobil, chiar dacă n-a fost aşa, atunci asta-i tot ceea ce fac. Doar mă împac cu gândul.

Îmi strânge faţa între palme şi mă priveşte cu disperare, dorindu-şi ca eu să înţeleg unde vrea să ajungă.

–Am iubit-o pe fata asta, Sky. Am nevoie şi cred că ce-a făcut ea însemna singurul răspuns care-i mai rămăsese, pentru că, dacă nu, n-o să-mi iert niciodată vina de a nu fi ajutat-o să-şi găsească un altul, îmi explică, lipindu-şi fruntea de a mea. E bine?

Încuviinţez, după care-i îndepărtez mâinile de pe obrajii mei. Nu vreau să mă vadă făcând aşa ceva.

–Trebuie să mă duc la baie, îi zic.

El se retrage din faţa mea, iar eu mă reped în baie, închid uşa după mine şi fac ce n-am mai făcut de când aveam cinci ani. Plâng.

Nu e un plâns urât. Nu hohotesc, nici măcar nu scot vreun zgomot. O singură lacrimă mi se scurge pe obraz, dar e o lacrimă mai mult decât trebuie, aşa că o şterg la repezeală. Iau un şerveţel şi mă şterg la ochi, într-o tentativă de a opri formarea altor lacrimi.

Încă nu ştiu ce să-i spun, dar simt că a pus capacul destul de etanş peste subiect, aşa că mă hotărăsc să-l las aşa, pentru moment. Îmi scutur mâinile şi inspir adânc, apoi deschid uşa. Îl găsesc aşteptându-mă în picioare pe hol, cu gleznele încrucişate şi mâinile atârnându-i neglijent de buzunare. Văzându-mă, îşi îndreaptă spinarea şi face un pas spre mine.

– Probleme? mă întreabă.

Încerc să afişez cel mai frumos zâmbet din dotare şi fac semn că nu, după care inspir profund.

– Ţi-am mai zis că, după părerea mea, eşti prea înfocat. Asta nu face decât s-o dovedească.

Zâmbeşte şi mă împinge uşurel spre camera mea. Mă cuprinde cu braţele din spate şi-şi sprijină bărbia de creştetul meu, cât timp ne îndreptăm spre dormitor.

– Acum ai voie să rămâi însărcinată? mă întreabă.

– Nț, răspund, râzând. Nu în weekendul ăsta. Şi, în plus, trebuie să le săruţi pe fete, înainte să le-o tragi.

– Cineva n-a avut parte şi de educaţie sexuală cât timp a făcut şcoala în particular? replică el. Pentru că aş putea foarte bine să ţi-o trag fără să te sărut vreodată. Vrei să-ţi demonstrez?

Sar pe pat şi înhaţ cartea, deschizând-o unde am rămas aseară.

– Te cred pe cuvânt. Plus că sper să ne alegem cu o porţie zdravănă de educaţie sexuală până să ajungem la ultima pagină.

Holder se lasă să cadă pe pat, iar eu mă întind lângă el. Mă cuprinde cu un braţ şi mă trage mai aproape, aşa că-mi pun capul pe pieptul lui şi încep să citesc.

* * *

Ştiu că n-o face intenţionat, dar, în tot timpul în care citesc, atenţia îmi e complet distrasă de el. Mă priveşte, urmărindu-mi mişcările buzelor când citesc, răsucindu-mi şuviţele pe păr pe vârfurile degetelor. Ori de câte ori întorc pagina, îmi ridic privirea spre el şi-l văd că are aceeaşi expresie de concentrare, de fiecare dată. O expresie concentrată asupra gurii mele, dându-mi de înţeles că nu acordă nici măcar o fărâmă afurisită de atenţie oricărui cuvinţel citit de mine. Închid cartea şi mi-o aşez pe burtă. Cred că el nici măcar n-a observat c-am închis cartea.

– De ce te-ai oprit din vorbit? mă întreabă, fără să-şi modifice expresia sau să-şi dezlipească privirea de gura mea.

– Din vorbit? mă mir eu. Holder, citesc. E o diferenţă. Şi, din câte se pare, n-ai fost atent nici atâtica.

Mă priveşte în ochi, zâmbind.

– O, ba am fost atent, îmi răspunde. La gura ta. Poate nu şi la cuvintele care au ieşit din ea, dar la gura ta, fără îndoială.

Mă ridică uşurel de pe pieptul lui şi mă lasă jos, întinsă pe spate, după care se strecoară lângă mine şi mă trage spre el. Nici acum nu i s-a schimbat expresia şi mă priveşte de parc-ar vrea să mă mănânce. Într-un fel, chiar aş vrea s-o facă.

Îşi ridică degetele spre buzele mele şi începe să le traseze contururile, cu mişcări lente. E o senzaţie de-a dreptul incredibilă;

mi-e prea frică să mai respir, ca nu cumva să se oprească. Jur că e ca şi cum degetele lui ar avea o legătură directă cu fiecare locşor sensibil din întregul meu corp.

– Ai o gură frumoasă, îmi spune. Nu mă pot opri din privit.

– Ar trebui să-i simţi gustul, răspund. E de-a dreptul adorabil.

Închide ochii strâns, gemând, apoi se apleacă şi-şi lipeşte creştetul de gâtul meu.

– Încetează, depravată ticăloasă.

Izbucnesc în râs, scuturând din cap.

– Nici gând. Asta e regula ta tâmpită, de ce-ar trebui să fiu eu cea care se îngrijeşte de respectarea ei?

– De-aia, fiindcă ştii că am dreptate. Nu pot să te sărut astă-seară, din cauză că sărutatul duce la următorul lucru, care duce la următorul de după el, şi în ritmul ăsta o să terminăm toate premierele până în weekendul viitor. Nu vrei să ne întindem cu premierele un pic mai mult?

Îşi desprinde capul de gâtul meu şi mă priveşte.

– Premierele? întreb eu. Cam câte premiere sunt?

– Nu sunt chiar atât de multe, tocmai de-aia e necesar să le întindem mai mult. Deja am trecut de prea multe, de când ne cunoaştem.

Îmi aplec capul într-o parte, ca să-l pot privi drept în ochi.

– De ce premiere am trecut deja?

– De cele uşoare. Prima îmbrăţişare, prima întâlnire, prima ceartă, prima oară când ne-am culcat împreună, deşi eu, unul, n-am dormit. Acum, de-abia dacă ne-au mai rămas câteva. Primul sărut. Prima dată când ne culcăm împreună şi suntem amândoi chiar treji. Prima căsătorie. Primul copil. După asta, s-a terminat. Vieţile noastre vor deveni prozaice şi plictisitoare, iar eu voi fi nevoit să divorţez de tine şi să-mi iau o nevastă cu douăzeci de ani mai tânără ca mine, ca să mai am o mulţime de alte premiere, în timp ce tu vei fi captiva creşterii copiilor.

Îmi cuprinde obrajii cu palmele, zâmbindu-mi.

– Aşa că, vezi, iubito? Fac asta numai în favoarea ta. Cu cât aştept mai mult până să te sărut, cu atât mai mult va trece până când voi fi forţat să te las cu ochii-n soare.

Mă umflă rasul.

– Logica ta mă îngrozeşte, îi zic. Aş cam zice că nu-mi mai pari atrăgător acum.

Se furişează deasupra mea, susţinându-şi greutatea în mâini.

– Ai cam zice că nu-ţi mai par atrăgător? Asta poate să însemne şi că-ţi cam par atrăgător.

Scutur din cap.

– Nu-mi pari atrăgător deloc. Îmi provoci repulsie. La drept vorbind, ai face mai bine să nu mă săruţi, fiindcă sunt cât se poate de sigură că tocmai mi-am înghiţit voma.

Râde, apoi îşi lasă greutatea pe o singură mână, încă planând deasupra mea. Îşi coboară gura spre tâmpla mea şi-şi lipeşte buzele de ureche.

– Eşti o mincinoasă, îmi şopteşte. Eşti enorm de atrasă de mine şi o să ţi-o demonstrez acum.

Închid ochii şi icnesc în clipa în care buzele lui îmi ating gâtul. Mă sărută uşurel, imediat dedesubtul urechii şi mă simt de parcă întreaga cameră tocmai s-ar fi prefăcut într-o roată mare de bâlci, îşi apropie din nou cu încetineală buzele de urechea mea şi şopteşte:

– Pe-asta ai simţit-o?

Clatin din cap că nu, dar aproape imperceptibil.

– Vrei s-o mai fac o dată?

Scutur din cap în semn de negaţie, numai din îndărătnicie, însă în acelaşi timp sper ca el să aibă puteri telepatice şi să audă ce urlu de-a binelea în sinea mea, pentru că, da, ce naiba, mi-a plăcut. Da, ce naiba, normal că vreau s-o mai facă o dată.

Râde când mă vede făcând semne că nu şi-şi apropie buzele de gura mea. Mă sărută pe obraz, apoi îmi înşiră pupături uşoare pe drumul spre ureche, unde se opreşte, întrebându-mă din nou, în şoaptă.

– Asta cum a fost?

O, Doamne, niciodată n-am mai simţi asta în viaţa mea. El nici măcar nu mă sărută şi tot e deja cel mai grozav sărut de când mă ştiu. Scutur iar din cap, rămânând cu ochii închişi, fiindcă prefer să nu ştiu ce-o să urmeze. Ca, de exemplu, mâna care tocmai mi s-a lipit pe exteriorul coapsei şi-şi urmează drumul spre talie, îşi strecoară degetele pe sub tricoul meu, până când ajung să-mi atingă

foarte puţin, în treacăt, marginea superioară a pantalonilor, şi le lasă acolo, mişcându-l lent pe cel mare, într-o parte şi-n cealaltă, pe abdomen. Sunt atât de acut conştientă de tot ce e legat de el în clipa asta, încât aproape sigur aş reuşi să-i identific amprenta din mai multe.

Îşi plimbă nasul de-a lungul maxilarului meu, iar faptul că respiră la fel de greu ca mine mă asigură că în niciun caz nu mai poate aştepta până în altă seară ca să mă sărute. Cel puţin, asta-i ceea ce sper, cu disperare.

Când ajunge iar la ureche, nu mai vorbeşte de data asta. În schimb, mi-o sărută şi nu există terminaţie nervoasă în trupul meu care să nu simtă asta. Din creştetul capului şi tocmai până în vârfurile degetelor de la picioare, întregul corp îmi urlă după buzele lui.

Îi pun mâna pe gât şi atunci simt cum i se face pielea de găină. După toate aparenţele, mişcarea asta simplă îi dizolvă instantaneu hotărârea şi, pentru o secundă, limba lui îmi atinge gâtul. Scot un geamăt şi sunetul acesta îi declanşează frenezia.

Îşi mută mâna, de pe mijlocul meu, pe o pane a capului, şi-mi trage gâtul spre gura lui, fără să se mai reţină câtuşi de puţin. Deschid ochii, şocată de cât de repede i s-a schimbat atitudinea. Îmi sărută şi-mi linge şi-mi alintă fiecare centimetru de pe gât, gâfâind după aer doar când devine absolut necesar. Imediat cum văd stelele de deasupra capului, constat că n-am timp să număr nici măcar până la una, înainte de a-mi da ochii peste cap şi de a-mi înăbuşi sunete care m-ar ruşina prea tare dacă le-aş lăsa să-mi iasă pe gură.

Îşi mută buzele ceva mai departe de gât şi mai aproape de piept. Dacă n-am fi avut un număr atât de limitat de premiere, mi-aş fi sfâşiat tricoul de pe mine şi l-aş fi făcut să meargă mai departe. Aşa, el nici nu-mi dă de ales. Urcă din nou cu sărutările pe gât, apoi în sus, pe bărbie, şi-mi depune sărutări delicate peste tot în jurul gurii, dar având grijă să nu-mi atingă nici măcar o dată buzele. Ţin ochii închişi, dar îi simt răsuflarea pe buze, şi ştiu că se străduieşte din răsputeri să nu mă sărute. Îi deschid, îl privesc şi văd că-mi soarbe iarăşi din ochi buzele.

– Sunt de-a dreptul perfecte, zice, cu răsuflarea tăiată. Ca o inimă. Aş putea, fără exagerare, să-ţi privesc buzele zile de-a rândul

fără să mă plictisesc vreodată.

– Nu. Asta nu. Dacă nu faci decât să le priveşti, atunci eu o să fiu cea plictisită.

Schiţează o grimasă şi mi-e evident că-i vine foarte, foarte greu să nu mă sărute. Nu ştiu ce l-o fi apucat să se zgâiască aşa la buzele mele, dar e indiscutabil cel mai excitant lucru din întreaga situaţie în clipa de faţă. Fac un gest de la care, probabil, ar fi trebuit să mă abţin. Îmi ling buzele. Cu încetineală.

Geme din nou şi-şi lipeşte fruntea de a mea. Braţul în care se sprijinea îi cedează şi cade cu toată greutatea peste mine, apăsându-mă. Peste tot. El tot. Gemem amândoi în clipa în care trupurile noastre descoperă conexiunea asta perfectă şi deodată începe jocul. Îi smulg tricoul de pe el, iar el se ridică în genunchi, ajutându-mă să i-l scot peste cap. După ce-l scot de tot, îmi încolăcesc picioarele pe după mijlocul lui, înlănţuindu-l de mine, fiindcă n-ar putea exista nimic mai nociv pe lume decât ca el să se îndepărteze în clipa asta.

Îşi apropie iar fruntea de a mea şi trupurile ni se reunesc şi se contopesc, ca ultimele două piese dintr-un puzzle. El se leagănă lent înainte şi înapoi şi de fiecare dată buzele îi ajung mai aproape, şi mai aproape, până când mi le ating uşor pe-ale mele. Dar nu anulează total distanţa dintre gurile noastre, chiar dacă am absolută nevoie de asta. Buzele noastre doar se ating între ele, fără să se sărute. De fiecare dată când se leagănă spre mine, scoate o răsuflare care mi se infiltrează în gură, iar eu încerc s-o sorb în totalitate, fiindcă simt că mi-e necesară, dacă vreau să supravieţuiesc unui astfel de moment.

Menţinem acelaşi ritm timp de câteva minute, niciunul dintre noi nevrând să fie primul care iniţiază sărutul. E evident că amândoi ni-l dorim, dar la fel de evident e că, poate, mi-am găsit perechea în privinţa îndărătniciei.

Mă ţine în continuare cu mâna de o parte a capului şi-şi apasă fruntea de a mea, dar îşi retrage buzele suficient cât să şi le poată linge. Când le apropie la loc, umezeala lor lunecând peste ale mele mă împinge de-a binelea pe fundul apei şi mă îndoiesc c-aş mai fi vreodată în stare să ies la suprafaţă după aer.

Îşi mută centrul de greutate şi nu ştiu cum se întâmplă, dar

mişcarea asta îmi face capul să se dea pe spate şi exclamaţia *O, Doamne* să-mi scape printre buze. N-am avut în intenţie să mă depărtez de gura lui când mi-am repezit capul pe spate, fiindcă îmi plăcea cu adevărat cum eram, dar şi mai mult îmi place direcţia spre care mă îndrept acum. Îmi încolăcesc braţele pe după el şi-mi proptesc capul pe gâtul lui, pentru o oarecare aparenţă de stabilitate, fiindcă simt că întreaga planetă s-a deplasat de pe axa ei, iar Holder a devenit acum centrul de atracţie al pământului. Îmi dau seama ce e pe cale să se întâmple şi încep să intru în panică în sinea mea. Cu excepţia tricoului lui, suntem complet îmbrăcaţi, nici măcar nu ne sărutăm... şi, cu toate astea, camera începe să se învârtească din cauza efectului provocat de mişcările lui ritmice asupra trupului meu. Dacă nu încetează cu asta, o să mă dezmembrez şi-o să mă topesc chiar aici, sub el, ceea ce, foarte posibil, ar însemna cel mai jenant moment al vieţii mele. Dar, dacă i-aş cere să se oprească, atunci el s-ar opri, ceea ce, la fel de posibil, ar însemna cel mai dezamăgitor moment al vieţii mele.

Mă străduiesc să-mi calmez respiraţia şi să reduc la minimum sunetele care-mi scapă printre buze, dar constat că mi-am pierdut orice urmă de autocontrol. E evident că trupul meu savurează un pic cam prea mult frecarea asta lipsită de săruturi şi nu găseşte resursele necesare ca să se oprească. Mă hotărăsc să încerc următoarea variantă în ordinea celor recomandate. O să-l rog să se oprească.

– Holder, rostesc pe nerăsuflate, nevrând cu adevărat ca el să înceteze, dar sperând că va pricepe aluzia şi se va opri chiar şi-aşa.

Am nevoie să se oprească. Aşa cum a făcut acum două minute.

Nu se opreşte. Continuă să mă sărute pe gât şi să-şi frece trupul de al meu, aşa cum au făcut-o şi alţi băieţi cu mine în trecut, numai că de data asta e ceva diferit. E ceva incredibil de diferit şi minunat şi mă împietreşte în totalitate.

– Holder.

Încerc să-i pronunţ numele ceva mai tare, însă nu mi-a mai rămas suficientă energie în corp.

Mă sărută pe tâmplă şi-şi încetineşte ritmul, dar tot nu se opreşte.

– Sky, dacă o să-mi ceri să mă opresc, mă opresc. Dar sper să nu,

pentru că eu chiar nu vreau să mă opresc, aşa că, te rog.

Se trage puţin înapoi, cât să mă poată privi în ochi, încă frecându-şi aproape imperceptibil trupul de al meu. Ochii îi sunt plini de durere şi de îngrijorare, iar când vorbeşte, îşi ţine respiraţia.

– N-o să mergem mai departe de-atât, îţi promit. Dar, te rog, nu-mi cere să mă opresc de unde am ajuns deja. Am nevoie să te văd şi am nevoie să te aud, fiindcă, ştiind că tu chiar simţi asta acum, mă simt al naibii de extraordinar. Eşti incredibilă şi mă simt incredibil, şi... te rog. Doar... te rog.

Îşi coboară gura spre a mea şi-mi dă cea mai uşoară pupătură imaginabilă. Dar tot îmi ajunge, ca avanpremieră a ceea ce mă va face să simt primul lui sărut adevărat, şi numai gândul ăsta mă face să mă cutremur. Deodată, se opreşte din mişcare şi se ridică în mâini, aşteptându-mă să mă hotărăsc.

În clipa în care se desprinde de mine, încep să-mi simt pieptul îngreunat de dezamăgire şi aproape că-mi vine să plâng. Nu din cauză că s-a oprit sau pentru că sunt sfâşiată de sentimente contradictorii în privinţa a ce e de făcut mai departe... ci fiindcă niciodată nu mi-am închipuit că între doi oameni s-ar putea crea o conexiune la un nivel atât de intim, pe care să-l poată simţi atât de copleşitor ca fiind firesc. Ca şi cum ţelul întregii rase umane ar gravita în jurul acestui moment; în jurul nostru. Tot ce s-a petrecut vreodată, sau se va petrece, pe lumea asta, nu înseamnă decât un fundal pentru ce se întâmplă acum între noi, iar eu nu vreau să se oprească. Nu vreau. Scutur din cap, îi privesc în ochii care implore şi nu pot face altceva decât să şoptesc:

– Nu. Orice-ar fi, nu te opri.

Îşi strecoară mâna după capul meu şi şi-l apropie pe al lui, apăsându-şi fruntea pe a mea.

– Îţi mulţumesc, murmură, lăsându-se uşurel peste mine iar, restabilind conexiunea dintre noi.

Îmi sărută marginile buzelor de mai multe ori la rând, plimbându-şi gura foarte aproape de ele, apoi coborând pe bărbie şi de-a lungul gâtului. Cu cât răsuflă mai precipitat, cu atât răsuflu şi eu mai precipitat. Cu cât răsuflu eu mai precipitat, cu atât mai repede îmi depune sărutări pe fiecare părticică a gâtului. Cu cât mai

repede îmi sărută fiecare părticică a gâtului, cu atât mai repede ne mișcăm împreună... creând între noi un ritm chinuitor al dorinței care, dacă mă iau după pulsul meu, n-are cum să mai dureze mult.

Îmi înfig călcâiele în pat și unghiile în spinarea lui. Se oprește din sărutatul gâtului și mă privește cu ochi dogoritori, urmărindu-mi reacțiile. Se concentrează iar asupra gurii mele și, oricât mi-aș dori să-l văd fixându-mă așa cu privirea, nu sunt în stare să țin ochii deschiși. Mi se închid involuntar, imediat cum un prim val de fiori reci îmi străbate trupul, ca un foc de avertisment prevestind ce va urma.

– Deschide ochii, îmi cere pe un ton ferm.

I-aș deschide, dac-aș putea, dar sunt complet neputincioasă.

– Te rog.

Cuvintele astea două sunt tot ce am nevoie să aud: pleoapele mi se ridică în grabă. El mă privește, de deasupra, cu o dorință atât de înfocată, încât aproape că mi se pare un moment mai intim chiar și decât dacă m-ar fi sărutat de-a binelea în clipa asta. Oricât de greu mi-ar fi într-un astfel de moment, îmi mențin privirea înlănțuită de a lui, în timp ce-mi las brațele să cadă pe lângă corp, apuc cearșaful strâns în amândoi pumnii și-i mulțumesc destinului că l-a adus în viața mea pe băiatul ăsta incurabil. Pentru că, până în clipa asta – până când primele valuri de pură și desăvârșită iluminare s-au revărsat asupra mea – habar n-avusesem ce pierdeam.

Încep să tremur sub el, dar nu-și desprinde nici măcar pentru o clipă privirea. Nu mai pot să-mi țin ochii deschiși, oricât m-aș strădui, așa că-mi las pleoapele să cadă la loc. Îi simt buzele lunecând delicat înapoi spre ale mele, dar tot nu mă sărută. Gurile noastre rămân, cu încăpățânare lipite între ele, iar el își menține ritmul, făcând ca ultimele gemete care mi-au rămas, și un șuvoi de răsuflări năvalnice, și poate chiar o parte din inima mea, să se strecoare afară din mine, pătrunzând în el. Mă las, încet, cuprinsă de extaz, să mă preling înapoi pe pământ, iar el, până la urmă, rămâne nemișcat, permițându-mi să-mi revin dintr-o experiență pe care a reușit cumva să nu mi-o facă absolut deloc stânjenitoare.

Când devin complet epuizată și stoarsă emoțional, tremurând din tot corpul, el continuă să-mi sărute gâtul, și umerii, și tot ce se află în vecinătatea singurului loc pe care mi-l doresc cel mai mult să

fie sărutat: gura.

Totuşi, e evident că el preferă să se ţină de hotărârea luată, în loc să renunţe la încăpăţânarea lui, fiindcă îşi desprinde buzele de umărul meu şi-şi apropie faţa de a mea, refuzând însă în continuare să creeze contactul. Ridică mâna şi-şi plimbă degetele pe la rădăcina părului meu, netezindu-mi o şuviţă răzleţită pe frunte.

– Eşti incredibilă, îmi şopteşte, de data asta privindu-mi numai ochii, nicidecum şi gura.

Iar cuvintele lui îi compensează încăpăţânarea şi nu mă pot abţine să nu-i răspund cu un zâmbet. Se prăbuşeşte pe pat alături de mine, încă gâfâind şi depunând eforturi conştiente ca să-şi înfrâneze dorinţa de care ştiu că e încă străbătut prin tot corpul.

Închid ochii şi ascult liniştea care se aşterne peste noi, pe măsură ce gâfâielile ni se domolesc, iar respiraţiile capătă un ritm delicat, blând. Totul e numai linişte şi calm şi, foarte posibil, trăiesc cel mai paşnic moment din câte a cunoscut vreodată mintea mea.

Holder îşi apropie mâna de mine şi-şi încolăceşte degetul mic de al meu, ca şi cum n-ar avea suficientă forţă ca să-mi ţină toată mâna. Dar e ceva drăguţ, pentru că ne-am mai ţinut de mână până acum, dar niciodată de degetul mic... ceea ce mă face să-mi dau seama că am mai trecut de o premieră. Iar descoperirea asta nu-mi provoacă dezamăgire, fiindcă ştiu că premierele nu au importanţă când e vorba despre el. Ar putea să mă sărute pentru prima oară, sau pentru a douăzecea, sau a milioana, şi tot nu mi-ar păsa dacă ar însemna o premieră sau nu, fiindcă sunt cât se poate de sigură că tocmai am doborât recordul pentru cel mai grozav sărut din istoria primelor săruturi... fără măcar să ne sărutăm.

După o lungă perioadă de deplină tăcere, el trage adânc aer în piept, după care se ridică în capul oaselor pe pat şi-şi îndreaptă privirea în jos, spre mine.

– Trebuie să plec. Nu mai pot să stau nici măcar o secundă în patul ăsta cu tine.

Îmi lungesc gâtul spre el şi-l privesc deprimată cum se ridică şi-şi trage la loc tricoul pe el. Zâmbeşte larg când mă vede bosumflată, după care se apleacă până când ajunge cu faţa la mică distanţă de a mea, periculos de aproape.

– Când am zis că n-o să fii sărutată astă-seară, am vorbit serios.

Dar, fir-ar să fie, Sky. Habar n-am avut cât de a naibii de grea o să-mi faci situaţia.

Îşi strecoară mâna la ceafa mea şi icnesc fără zgomot, forţându-mi inima să rămână între pereţii cutiei toracice. Mă sărută pe obraz şi-i simt ezitarea când se îndepărtează fără tragere de inimă.

Se îndreaptă spre fereastră, mergând cu spatele, privindu-mă tot timpul. Înainte de a se strecura afară, îşi scoate telefonul şi-şi plimbă cu iuţeală degetele pe ecran pentru câteva secunde, după care şi-l vâră înapoi în buzunar. Îmi zâmbeşte, apoi iese pe fereastră şi o închide după el.

Reuşesc cumva să-mi găsesc energia necesară ca să sar din pat şi să dau fuga în bucătărie. Îmi înhaţ telefonul şi, după cum mă aşteptam, am un mesaj nou de la el. Totuşi, nu cuprinde decât un cuvânt.

Incredibil.

Zâmbesc, pentru că aşa a fost. Absolut.

Acum treisprezece ani

– Hei!

Îmi ţin în continuare capul pitit între braţe. Nu vreau să mă vadă iar că plâng. Ştiu că el n-o să râdă de mine; niciunul dintre ei n-o să râdă vreodată de mine. Dar eu chiar nici nu ştiu de ce plâng şi mi-aş dori să mă opresc, dar n-o fac şi nu pot şi urăsc, urăsc, urăsc asta.

El se aşează pe trotuar lângă mine, iar ea, de cealaltă parte a mea. Încă nu ridic ochii şi încă sunt tristă, dar nu vreau ca ei să plece, fiindcă mă simt bine cu ei aici.

– Poate asta o să te facă să te simţi mai bine, îmi zice ea. Am făcut câte una pentru amândouă, azi, la şcoală.

Nu-mi zice să văd ce e, aşa că nu mă uit, dar simt că-mi pune ceva pe genunchi.

Nu mă mişc. Nu-mi place să primesc cadouri şi nu vreau să mă vadă ea că mă uit.

Stau mai departe cu capul în jos şi continui să plâng, dorindu-mi să ştiu ce e în neregulă la mine. Ceva e în neregulă la mine, altfel nu

m-aș simți așa ori de câte ori se întâmplă. Pentru că trebuie să se întâmple. În orice caz, așa îmi tot spune tati. Trebuie să fie așa și eu trebuie să termin cu plânsul, pentru că el e foarte, foarte trist când plâng eu.

Stau amândoi lângă mine mult, mult timp, dar nu știu cât de mult, pentru că nu știu dacă orele sunt mai lungi decât minutele. El se apleacă și-mi șoptește la ureche.

– Nu uita ce ți-am zis. Ți-aduci aminte ce trebuie să faci când ești tristă?

Fac semn că da cu capul încă lipit de braț, dar nu-mi ridic privirea spre el. Am făcut ce-a zis el că trebuie să fac atunci când sunt tristă, dar câteodată tot tristă rămân, chiar și-așa.

Stau cu mine încă vreo câteva ore, sau minute, dar până la urmă ea se ridică. Mi-aș fi dorit ca ei să mai rămână pentru încă un minut sau încă două ore. Ei nu mă întreabă niciodată ce am și de-asta țin la ei atât de mult și-mi doresc să mai rămână.

Îmi ridic cotul și mă zgâiesc pe sub el și-i văd doar picioarele, îndepărtându-se de mine. Iau de pe genunchi cadoul de la ea și-l învârtesc printre degete. Mi-a făcut o brățară. E elastică, purpurie și are pe ea o jumătate de inimă. Mi-o strecor la încheietură și zâmbesc, chiar dacă plâng încă. Ridic capul și văd că el e tot aici, privindu-mă. Arată trist și-mi pare rău, fiindcă simt că eu îl fac să fie trist.

Se ridică și se întoarce cu fața spre casa mea. O privește îndelung, fără să spună nimic. Mereu gândește foarte mult, ceea ce mă face să mă întreb la ce oare s-o gândi tot timpul. Deodată, nu mai privește casa și-și lasă ochii iar in jos, spre mine.

– N-ai grijă, îmi spune, încercând să zâmbească pentru mine. El n-o să trăiască veșnic.

Se întoarce și pleacă spre casa lui, așa că eu închid ochii și-mi ascund din nou capul printre mâini.

Nu știu de ce-o fi spus asta. Eu nu vreau ca tati al meu să moară... Nu vreau decât să nu-mi mai spună Prințeso.

Luni, 3 septembrie 2012
7:20 a.m.

N-o scot prea des din cutie, însă azi, dintr-un oarecare motiv,

vreau s-o privesc. Presupun că discuţia de sâmbătă, cu Holder, despre trecut, m-a făcut să mă simt un pic nostalgică. Ştiu, lui Holder i-am spus că n-o să-l caut niciodată pe tata, dar uneori tot mai sunt curioasă. Nu mă pot stăpâni să mă minunez cum se poate ca un părinte să crească un copil timp de câţiva ani, după care să-l dea, pur şi simplu. N-o să înţeleg niciodată una ca asta şi poate că nici nu am nevoie. De-asta nu insist niciodată. Niciodată nu-i pun întrebări lui Karen. Niciodată nu încerc să delimitez amintirile de vise şi nu-mi place să le scot la suprafaţă... pentru simplu motiv că n-am nevoie.

Scot brăţara din cutie şi mi-o strecor la încheietura mâinii. Nu ştiu cine mi-a dat-o şi chiar nu mă interesează cu adevărat. Sunt sigură că, în cei doi ani petrecuţi la orfelinat, am primit o grămadă de lucruri de la prieteni. Ceea ce, totuşi, face din cadoul ăsta ceva diferit, e legătura cu singura amintire care mi-a rămas despre perioada aia din viaţă. Brăţara asta îmi confirmă că amintirea mea e reală. Iar faptul că amintirea asta e reală certifică oarecum că am fost altcineva, înainte să fiu eu. O fată de care nu-mi amintesc. O fată care plângea foarte muit. O fată care nu seamănă absolut deloc cu cea care sunt azi. Într-o zi, o să arunc brăţara, pentru că am nevoie să fac asta. Numai că azi doar simt nevoia s-o port.

* * *

Am hotărât, împreună cu Holder, să luăm o pauză, după ziua de ieri, ca să ne tragem sufletul. Şi spun ca să ne tragem sufletul, pentru că sâmbătă noapte am stat ceva timp pe patul meu fără să respirăm absolut deloc. În plus, Karen trebuia să se întoarcă şi ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost să i-l prezint încă o dată pe noul meu... ce-o mai fi. N-am ajuns chiar atât de departe, încât să definim ceea ce se-ntâmplă între noi. Am senzaţia că nu-l cunosc de destulă vreme ca să mă refer la el ca la iubitul meu, dat fiind faptul că nici măcar nu ne-am sărutat, deocamdată. Dar naiba să mă ia dacă nu mă enervează gândul că buzele lui ar putea atinge pe oricine altcineva. Prin urmare, fie că suntem un cuplu, fie că nu, declar că suntem exclusiv unul al celuilalt. Dar poţi si ai pretenţii de exclusivitate când nici nu te-ai sărutat de-a binelea, mai întâi?

Exclusivitatea şi cuplul sunt considerate în mod tacit exclusive?

Gândul mă face să râd în gura mare. Adică lol.

Ieri dimineaţă, când m-am trezit, am găsit două mesaje pe telefon. Chiar începe să mă captiveze chestia asta cu mesajele. Mă apucă un veritabil neastâmpăr când primesc câte unul, şi nici nu-mi pot imagina cât de dependent poţi să devii de e-mail şi de Facebook şi de orice altceva implică tehnologia. Unul dintre mesaje era de la Six, comentând întruna despre impecabilul meu talent la făcut prăjituri şi adăugând în continuare instrucţiuni stricte ca eu s-o sun duminică seară, de pe telefonul ei fix de acasă, şi s-o pun la curent cu toate noutăţile. Aşa am şi făcut. Am vorbit timp de o oră şi ea a fost la fel de stupefiată ca şi mine aflând că Holder nu e nicidecum aşa cum ne aşteptaserăm noi să fie. Am întrebat-o despre Lorenzo, dar ea nici măcar nu înţelegea despre cine vorbesc, aşa că am râs şi am renunţat. Îmi lipseşte şi detest faptul că a trebuit să plece, însă ea se simte extraordinar, aşa că mă bucur.

Cel de-al doilea mesaj primit era de !a Holder. Nu scria decât: *Mi-e groază când mă gândesc c-o să te văd luni la şcoală. Rău de tot.*

Alergatul era până acum pentru mine principala atracţie a zilei, însă acum a lăsat locul mesajelor insultătoare din partea lui Holder. Şi, apropo de alergat şi de Holder, acum am renunţat la asta. În orice caz, nu mai alergăm împreună. După un schimb de mesaje desfăşurat ieri, ne-am hotărât că ar fi, probabil, de preferat să nu alergăm împreună zilnic, pentru că ar putea să fie prea mult, prea dintr-odată. I-am scris că nu vreau ca situaţia dintre noi să devină bizară. În plus, sunt foarte conştientă de mine când sunt transpirată şi mucoasă şi miros, aşa că aş prefera să alerg doar singură.

Acum, îmi privesc ca printr-o ceaţă dulapul din vestiar, oarecum trăgând de timp, deoarece chiar n-am chef să mă duc în clasă. E prima oră a zilei şi singura materie la care sunt colegă cu Holder, aşa că mă simt de-a dreptul emoţionată de cum are să decurgă. Scot din ghiozdan cartea de la Breckin, împreună cu alte două pe care i le-am adus, după care îmi pun şi restul lucrurilor în dulap. Intru în clasă şi-mi ocup locul, însă Breckin n-a venit încă, şi nici Holder. Stau în bancă, fixând uşa cu privirea şi neştiind precis de ce mă simt atât de agitată. Pur şi simplu, e altceva să-l văd aici, decât pe terenul propriu, de acasă. Şcoala publică e pur şi simplu, mult prea...

publică.

La un moment dat, se deschide uşa şi intră Holder, urmat îndeaproape de Breckin. Amândoi se îndreaptă spre fundul sălii. Holder îmi zâmbeşte, înaintând pe unul dintre intervale. Breckin îmi zâmbeşte, înaintând pe celălalt, cu două pahare de cafea în mâini. Holder ajunge la locul de lângă mine şi-şi pune ghiozdanul pe el, în acelaşi timp în care ajunge şi Breckin şi dă să lase jos cafelele. Se privesc reciproc, apoi întorc amândoi ochii spre mine.

Jenant.

Aleg singura variantă de comportament pe care o cunosc pentru situaţiile jenante: infuzia de sarcasm.

– Se pare că avem aici o situaţie dificilă, băieţi, le zic, zâmbindu-le amândurora, după care-mi opresc privirea pe cafelele din mâinile lui Breckin. Observ că mormonul i-a adus reginei ofranda de cafea. Cât se poate de impresionant.

Întorc capul spre Holder şi înalţ o sprânceană.

– Doreşti să-ţi dezvălui propria ofrandă, tinere incurabil, ca să pot hotărî cine-mi va ţine companie astăzi pe tronul din clasă?

Breckin mă priveşte ca pe o ieşită din minţi. Holder râde şi-şi ia ghiozdanul de pe bancă.

– Din câte se pare, cineva are nevoie azi de un mesaj distrugător pentru orgoliu, remarcă el, mutându-şi lucrurile pe locul liber din faţa lui Breckin şi aşezându-se.

Breckin e tot în picioare, cu cafelele în mâini şi o expresie incredibil de dezorientată pe faţă. Întind mâna şi-i iau unul dintre pahare.

– Felicitări, seniore. Eşti alesul reginei pe ziua de azi. Stai jos. A fost un weekend de pomină.

Breckin îşi ocupă locul ezitant şi-şi pune cafeaua pe bancă, apoi îşi dă jos ghiozdanul de pe umăr, privindu-mă bănuitor în tot acest timp. Holder e întors pe jumătate, cu ochii pe mine. Fac un semn cu mâna spre el.

– Breckin, el e Holder. Nu e iubitul meu, dar dacă-l prind încercând să bată recordul de cel mai grozav sărut cu oricare altă fată, în foarte scurt timp va fi non-iubitul meu fără suflare.

Holder îşi arcuieşte o sprânceană şi o părere de zâmbet îi joacă în colţul gurii.

– Asemenea, zice şi gropiţele lui mă sâcâie, aşa că mă forţez să-l privesc drept în ochi, ca nu cumva să mă simt atrasă spre o faptă care să constituie temei pentru o pedeapsă disciplinară.

Acum gesticulez în direcţia lui Breckin.

– Holder, ţi-l prezint pe Breckin. Breckin e noul meu cel mai bun şi cel mai bun prieten dintotdeauna şi din toată lumea largă.

Breckin îl priveşte bănuitor pe Holder, dar Holder îi zâmbeşte şi-i întinde mâna. Breckin i-o strânge, ezitant, după care-şi retrage mâna şi întoarce capul spre mine, mijind ochii.

– Dar non-iubitul tău are cunoştinţă de faptul că sunt mormon?

Fac semn că da.

– S-a dovedit că Holder nu are absolut nimic împotriva mormonilor. Are ceva doar împotriva nemernicilor.

Breckin râde şi se întoarce din nou spre Holder.

– Ei bine, dacă aşa stă treaba, bun-venit în alianţa noastră.

Holder îi adresează o jumătate de zâmbet, dar priveşte fix spre paharul cu cafea de pe banca lui Breckin.

– Credeam că mormonii n-au voie să bea cafea.

Breckin ridică din umeri.

– M-am hotărât să încalc regula asta în dimineaţa în care m-am trezit că sunt gay.

Holder râde şi Breckin zâmbeşte şi totul e bine pe lume. Sau, cel puţin, pe lumea de la prima oră de şcoală. Mă las pe spate şi zâmbesc. N-o să fie greu deloc. La drept vorbind, cred că tocmai a început să-mi placă mult la şcoală.

* * *

Holder mă urmează la vestiar după oră. Nu vorbim. Eu îmi schimb cărţile, în timp ce el rupe alte bilete insultătoare de pe dulapul meu. Erau numai două, ceea ce mă întristează puţin. Adversarii cedează atât de uşor şi e abia a doua săptămână de şcoală.

Face hârtiile cocoloş şi le azvârle pe jos, iar eu îmi închid dulapul, după care mă întorc spre el. Stăm amândoi rezemaţi de dulapuri, faţă-n faţă.

– Te-ai tuns, exclam, observând pentru prima dată.

Îşi trece mâna prin păr şi zâmbeşte.

– Mda. O gagică nu mai înceta cu văicărelile pe tema asta. Era de-a dreptul enervantă.

– Îmi place cum îţi stă.

– Bun, răspunde el, zâmbind.

Încep să mă balansez pe călcâie, ţuguindu-mi buzele. El zâmbeşte spre mine şi arată adorabil. Dacă n-am fi pe un coridor ticsit de lume, l-aş apuca de tricou şi l-aş trage spre mine, ca să-i pot arăta exact cât de adorabil mi se pare că arată. Dar, în loc de aşa ceva, îmi alung imaginile din minte şi-i răspund la zâmbet.

– Cred că ar fi timpul să mergem la ore.

Încuviinţează cu o mişcare lentă.

– Mhî, mormăie, dar fără să se urnească.

Mai rămânem aşa timp de o jumătate de minut, cu aproximaţie, după care încep să râd şi, expediind un picior în uşa dulapului, dau să plec. Dar mă apucă de braţ şi mă trage înapoi atât de iute, încât îmi taie respiraţia. Înainte să-mi dau seama, sunt lipită cu spatele de dulap, iar el e în faţa mea, blocându-mi trecerea cu ambele braţe. Mă săgetează cu un zâmbet diavolesc, după care-mi ridică faţa spre el. Apoi îmi pune o mână pe obraz şi-o lasă să alunece până sub bărbie, cuprinzându-mi chipul cu ea. Îmi mângâie delicat ambele buze cu degetul mare şi mă văd nevoită să-mi repet în sinea mea că suntem în public şi nu se poate să reacţionez în clipa asta după cum îmi dictează impulsurile. Mă împing în dulapul din spatele meu, încercând să mă folosesc de soliditatea lui pentru sprijinul pe care genunchii mei nu mi-l mai oferă.

– Îmi pare rău că nu te-am sărutat sâmbătă seara, îmi zice, coborându-şi privirea pe buzele încă mângâiate de degetul lui mare. Aşa, stau tot timpul să-mi imaginez ce gust ai.

Îşi apasă degetul pe mijlocul gurii mele, apoi, pentru o fracţiune de secundă, buzele lui le ating pe ale mele, fără ca degetul să se retragă. Apoi, buzele nu mai sunt şi degetul mare nu mai e şi totul se întâmplă atât de repede, încât nici nu-mi dau seama că nici el au mai e, decât după ce coridorul încetează să se învârtească, iar eu redevin capabilă să mă ţin pe picioare.

Nu ştiu cât timp mai pot să rezist. Îmi amintesc de sporovăiala mea emoţionată de sâmbătă seara, când îmi doream ca el să treacă

odată la fapte şi să mă sărute acolo, în bucătărie. Habar n-aveam ce m-aşteaptă.

* * *

– Cum?

E doar un cuvânt, dar, imediat după ce îmi pun tava pe masă şi mă aşez faţă-n faţă cu Breckin, îmi dau seama precis de tot ce cuprinde cuvântul acesta. Râzând, mă hotărăsc să-mi deşert sacul cu toate amănuntele, până nu-şi face şi Holder apariţia la masa noastră. Dacă-şi va face apariţia la masa noastră. Nu numai despre titulatura relaţiei dintre noi n-am discutat; n-am vorbit nici despre cum o să stăm la masa de prânz.

– A venit la mine acasă vineri şi, după vreo câteva neînţelegeri, am ajuns până la urmă să ne înţelegem asupra faptului că ne-am înţeles greşit unul pe altul. Pe urmă am stat să coacem prăjituri, eu i-am citit câteva porcării, după care el a plecat acasă. A mai venit şi sâmbătă seara şi mi-a gătit. Pe urmă am mers amândoi în camera mea şi...

Mă întrerup, fiindcă Holder tocmai s-a aşezat lângă mine.

– Continuă, mă îndeamnă el. Tare mult vreau să aud ce-am făcut pe urmă.

Îmi dau ochii peste cap şi-mi întorc faţa la loc spre Breckin.

– Şi pe urmă am bătut recordul pentru cel mai grozav prim sărut din istoria primelor săruturi, fără ca măcar să ne sărutăm.

Breckin încuviinţează prudent, încă privindu-mă plin de scepticism. Sau de curiozitate.

– Impresionant.

– A fost un weekend chinuitor de plicticos, îi explică Holder lui Breckin.

Eu râd, însă Breckin mă priveşte din nou ca pe o nebună.

– Holder adoră plictiseala, îl lămuresc eu.

Breckin îşi plimbă privirea de la unul la celălalt şi înapoi, după care scutură din cap şi se apleacă să-şi ia furculiţa.

– Nu există multe lucruri capabile să mă deruteze, zice el, îndreptându-şi furculiţa spre noi. Însă voi doi sunteţi o excepţie.

Încuviinţez, fiind total de acord.

Ne continuăm prânzul, între noi trei fiind o interacţiune întrucâtva normală, cuviincioasă. Holder şi Breckin încep să discute despre cartea pe care mi-a împrumutat-o el, iar faptul că Holder stă de vorbă despre un roman de dragoste e distractiv şi-aşa, însă că se şi contrazice cu Breckin în privinţa subiectului e ceva înnebunitor de adorabil. Din când în când, îmi pune câte o mână pe picior, sau mă mângâie pe spate, sau mă sărută pe obraz, şi trece prin toate aceste gesturi ca şi cum ar ţine de o a doua natură, însă pentru mine niciunul dintre ele nu rămâne neobservat.

Încerc să analizez în minte schimbarea produsă faţă de săptămâna trecută şi nu-mi pot alunga ideea că s-ar putea să fie prea frumos. Orice-ar fi toate astea şi orice-ar însemna ceea ce facem, mi se pare că e prea bine, şi prea nimerit, şi prea desăvârşit, ceea ce mă face să mă gândesc la cărţile pe care le-am citit şi la faptul că în ele, atunci când se ajunge ca totul să fie prea bine, şi prea nimerit, şi prea desăvârşit, asta se-ntâmplă doar din cauză că întorsăturile urâte încă nu s-au strecurat în toată frumuseţea situaţiei, numai că, deodată...

– Sky, exclamă Holder, pocnind din degete prin faţa ochilor mei. Întorc capul spre el şi-l văd privindu-mă atent. Unde-ai plecat?

Scutur din cap şi zâmbesc, deşi nu ştiu ce anume mi-o fi declanşat acest mini-atac de panică. Îşi strecoară mâna imediat sub urechea mea şi-mi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Ar fi cazul să termini cu dispariţiile astea. Mă cam sperii, aşa, un pic.

– Scuze, îi răspund, ridicând din umeri. Îmi pierd uşor concentrarea.

Îmi ridic mâna şi i-o desprind pe-a lui de pe gâtul meu, strângând-o într-un gest liniştitor.

– Serios, n-am nimic, îl asigur.

Privirea îi coboară brusc spre mâna mea. Mi-o întoarce pe partea cealaltă, îmi ridică mâneca, apoi îmi sucește încheietura într-o parte şi-n cealaltă.

– De unde o ai? mă întreabă, cu ochii ţintă pe încheietura mea.

Mă uit sa văd la ce se referă şi-mi dau seama că port încă brăţara pe care mi-am pus-o azi-dimineaţă. Îşi ridică din nou privirea spre ochii mei şi ridic din umeri. Chiar n-am chef să dau explicaţii. E o

poveste complicată şi el o să-mi pună întrebări, iar pauza de prânz şi-aşa e pe sfârşite.

– De unde o ai? repetă el, de data asta pe un ton ceva mai poruncitor.

Mă strânge ceva mai tare de încheietură şi mă fixează cu o privire rece, aşteptând o explicaţie. Îmi smulg mâna, fiindcă nu-mi place unde s-a ajuns.

– Crezi c-o am de la vreun tip? îl întreb, nedumerită de reacţia lui.

Chiar nu-l încadrasem în categoria geloşilor; totuşi, asta un seamănă, de fapt, a gelozie. Seamănă a nebunie.

Nu-mi răspunde la întrebare. Continuă să mă privească aspru, de parcă aş avea de făcut cine ştie ce mărturisire de însemnătate capitală, iar eu refuz să vorbesc. Nu-mi dau seama ce-o aştepta, însă atitudinea lui din clipa asta mai mult ca probabil i-ar aduce o palmă, decât o explicaţie din partea mea.

Breckin se foieşte stânjenit pe scaun şi-şi drege glasul.

– Holder. Ia-o mai uşor, omule.

Expresia lui Holder nu se schimbă. Sau, dacă mai era posibil, devine şi mai glacială. Se apleacă în faţă cu vreo câţiva centimetri şi-şi coboară tonul când vorbeşte din nou.

– Cine ţi-a dat nenorocita asta de brăţară, Sky?

Cuvintele lui se prefac într-o povară insuportabilă pentru pieptul meu şi aceleaşi semnale de avertisment care mi-au fulgerat prin minte când l-am văzut pentru prima oară îmi clipesc şi acum, numai că de data asta sunt litere mari din neoane. Ştiu că am gura căscată şi ochii cât cepele, dar mă bucur că speranţa nu e ceva palpabil, fiindcă altfel toţi cei din jurul meu ar vedea cum a mea se năruieşte.

Holder închide ochii, întoarce capul înainte şi-şi pune coatele pe masă. Îşi apasă fruntea cu palmele şi inspiră adânc, prelung. Nu-mi dau seama precis dacă inspiraţia asta e pentru efectul ei calmant sau ca o diversiune care să-i împiedice urletele. Îşi trece o mână prin păr şi şi-o opreşte la ceafa.

– Fir-ar al naibii! exclamă.

Vocea îi sună aspru şi mă face să tresar. Se ridică şi pleacă pe neaşteptate, lăsându-şi tava pe masă. Îl urmăresc cu privirea cum

traversează sala de mese fără să mai întoarcă măcar o dată capul spre mine. Plesneşte uşile cu amândouă palmele şi dispare dincolo de ele. Nu clipesc, nici nu respir, până când uşile nu-şi încetează pivotarea, ajungând să se oprească de tot.

Mă întorc spre Breckin şi doar pot să-mi imaginez şocul întipărit pe faţa mea în momentul ăsta. Clipesc mărunt şi scutur din cap, derulându-mi în minte imaginile din ultimele două minute. Breckin se apleacă peste masă şi-mi ia mâna într-a lui, dar nu spune nimic. Nici nu e nimic de spus. Ne-am pierdut amândoi cuvintele din clipa în care a dispărut Holder dincolo de uşile alea.

Se aude soneria şi sala de mese se transformă deodată într-un vârtej de agitaţie; eu, însă, nu pot să mă mişc. Toată lumea se mişcă în jurul meu, golind tăvi, curăţând mese, însă lumea de la masa noastră e una încremenită. În cele din urmă, Breckin îmi lasă mâna şi ia tăvile, după care se întoarce s-o ia şi pe-a lui Holder şi face curat pe masă. Apoi îmi ridică ghiozdanul şi mă apucă iar de mână, trăgându-mă în sus. Îmi aranjează ghiozdanul pe umăr apoi mă conduce afară din sală. Nu mă mai duce la vestiar sau până în clasă. Mă ţine de mână şi mă trage după el, până când ieşim din şcoală. Traversăm parcarea şi iată-l deschizând o portieră şi împingându-mă într-o maşină necunoscută. Se strecoară pe scaunul din dreptul volanului, ambalează motorul, apoi se răsuceşte cu faţa spre mine.

– Nici măcar n-o să-ţi spun ce cred despre ce s-a întâmplat adineauri acolo. Dar îmi dau seama c-a fost naşpa şi habar n-am cum de nu te-a umflat plânsul până acum, dar ştiu că te doare sufletul şi poate chiar şi orgoliul. Aşa că, dă-o-n mă-sa de şcoală. Mergem la o îngheţată.

Porneşte în marşarier, după care se îndreaptă spre ieşirea din parcare.

Nu ştiu cum o fi făcut, pentru că tocmai mă pregăteam să izbucnesc în lacrimi şi să-i umplu maşina de muci, dar după ce i-au ieşit cuvintele astea de pe buze, zâmbesc de-a binelea.

– Mor după îngheţată, îi răspund.

* * *

Îngheţata mi-a fost de ajutor, dar cred că nu prea mult, fiindcă

Breckin m-a lăsat mai adineauri la maşina mea, iar acum stau în faţa volanului, incapabilă de vreo mişcare. Sunt tristă şi înfricoşată şi supărată şi simt tot ce sunt îndreptăţită să simt după întâmplarea de mai devreme, dar nu plâng.

Şi nici n-o să plâng.

După ce ajung acasă, mă hotărăsc să fac singurul lucru care ştiu că-mi va fi de folos. Să alerg. Dar abia după ce ajung înapoi şi intru sub duş îmi dau seama că, aidoma îngheţatei, nici alergatul nu m-a ajutat prea mult, în realitate.

Trec prin acelaşi ritual al mişcărilor din fiecare seară a săptămânii. O ajut pe Karen la pregătirea cinei, mănânc împreună cu ea şi cu Jack, lucrez la temele pentru şcoală, citesc o carte. Încerc să mă comport ca şi cum n-aş fi deloc afectată, fiindcă-mi doresc sincer să nu fi fost, dar în clipa în care mă sui în pat şi sting lumina, mintea începe să mi-o ia razna. Doar că de data asta nu rătăceşte prea departe, din cauză că se blochează la unul şi acelaşi subiect. De ce naiba nu şi-o fi cerut el scuze?

Aproape că mă aşteptam să-l găsesc lângă maşina mea când m-am întors cu Breckin de la îngheţată, dar nu era. Intrând pe aleea din faţa casei mele, m-am aşteptat să-l găsesc, pregătit să se pună în genunchi, implorându-mă să-l iert, şi să-mi ofere o explicaţie, fie ea oricât de mică, dar nu era acolo. Mi-am păstrat telefonul la mine, ascuns în buzunar (deoarece Karen încă nu ştie că-l am) şi am verificat ori de câte ori am avut ocazia, dar singurul mesaj pe care l-am primit a fost de la Six şi nici nu l-am citit încă.

Aşa că stau acum în pat, îmbrăţişând perna şi simţindu-mă incredibil de vinovată pentru că nu simt imboldul să-i bombardez casa cu ouă, să-i tai cauciucurile de la maşină şi să-i trag un şut în biluţe. Fiindcă ştiu că aşa mi-aş dori să fi simţit. Mi-aş dori să fiu enervată şi furioasă şi necruţătoare, fiindcă m-aş fi simţit mult mai bine decât aşa, dezamăgită de revelaţia că Holder cel pe care l-am avut cu mine în weekendul trecut... nici măcar nu era Holder, câtuşi de puţin.

4 septembrie 2012
6:15 a.m.

Deschid ochii şi nu mă dau jos din pat decât când termin de numărat cele şaptezeci şi şase de stele de pe tavan. Arunc pătura de pe mine şi mă schimb în echipamentul pentru alergat. Dar, după ce ies pe fereastra camerei mele, mă opresc pe loc.

El e pe trotuar, aşezat cu spatele la mine. Îşi ţine mâinile împreunate pe creştetul capului şi-i văd muşchii spatelui contractându-se ca urmare a respiraţiei greoaie. E în toiul alergării, şi nu-mi dau seama dacă s-a oprit să mă aştepte sau doar s-a întâmplat să ia o pauză pentru refacerea suflului, aşa că rămân nemişcată în faţa ferestrei, aşteptând, sperând să-şi reia alergarea.

Însă el nu se ridică.

După vreo două minute, reuşesc în sfârşit să-mi adun curaj cât să pornesc spre curtea din faţă. Auzindu-mi zgomotul paşilor, se întoarce. Mă opresc din mers când îi întâlnesc privirea, dar i-o înfrunt. Nu-l privesc supărată, nici încruntată, şi sunt al naibii de sigură că nici zâmbitoare. Doar îl fixez, şi-atât.

Expresia din ochii lui e una nouă şi singurul termen pe care l-aş putea folosi ca s-o descriu este *regret*. Totuşi, nu vorbeşte, ceea ce înseamnă că nu-şi cere scuze, ceea ce înseamnă că n-am timp acum să încerc descifrarea motivelor pentru care e aici. Am nevoie să alerg.

Trec pe lângă el şi încep să alerg pe trotuar. După câţiva paşi, îl aud că porneşte după mine, dar mă concentrez asupra drumului din faţa mea. Nu vine să alerge lângă mine, iar eu am grijă să nu încetinesc, fiindcă vreau să rămână în spatele meu. La un moment dat, încep să alerg mai repede, şi mai repede, până când sprintez de-a binelea, însă el ţine pasul cu mine, rămânând permanent la doar câţiva paşi în spate. Iar când ajung la punctul de reper pe care mi l-am fixat ca să ştiu că trebuie să mă întorc, fac tot posibilul să nu privesc spre Holder. Mă întorc, trec pe lângă el şi pornesc înapoi spre casa mea, întreaga parte a doua a alergării fiind absolut la fel ca prima. Tăcută.

Am ajuns la mai puţin de două cvartale distanţă de casă şi deja sunt supărată din cauză că a apărut azi, şi chiar mai supărată pentru

că încă nu şi-a cerut scuze. Încep să alerg din ce în ce mai repede; e foarte probabil că alerg mai repede ca oricând, dar el continuă să ţină ritmul cu mine, pas cu pas. Ceea ce mă enervează şi mai mult, aşa că, în clipa în care cotesc pe strada mea, reuşesc cumva să-mi sporesc viteza şi alerg spre casă cât pot de repede, dar tot nu e suficient de repede, fiindcă el tot în spatele meu rămâne. Mi se înmoaie genunchii şi trag de mine atât de aprig, încât nici măcar să respir nu mai pot; totuşi, mai am doar douăzeci de paşi până să ajung la fereastra mea.

Nu ajung să fac decât zece.

Imediat cum pantofii mei ating iarba, mă prăbuşesc în palme şi-n genunchi şi respir de câteva ori adânc. Niciodată, nici măcar în alergările mele de peste şase kilometri, nu m-am simţit într-atât de stoarsă. Mă rostogolesc cu spatele pe iarba încă umedă de rouă, dar îmi face bine s-o simt pe piele. Ţin ochii închişi şi gâfâi atât de zgomotos, încât abia dacă-i aud răsuflarea lui Holder, pe lângă a mea. Dar o aud, şi e aproape, şi ştiu că el e pe iarbă, lângă mine. Stăm amândoi nemişcaţi, gâfâind după aer, iar asta-mi aminteşte de ce-a fost acum doar câteva seri, când eram în aceeaşi poziţie, pe patul meu, încercând să-mi revin după ce-mi făcuse el. Cred că şi el îşi aminteşte aceleaşi lucruri, fiindcă abia îi simt degetul mic întinzându-se şi încolăcindu-se de al meu. Numai că, de data asta, nu zâmbesc. Tresar.

Îmi retrag mâna, mă răsucesc şi apoi mă ridic. Fac cei zece paşi care mă mai despart de casă şi mă caţăr înăuntru, apoi închid fereastra după mine.

Vineri, 28 septembrie 20122
12:05 p.m.

Au trecut aproape patru săptămâni deja. El n-a mai apărut niciodată ca să alerge cu mine şi nici nu şi-a cerut scuze Nu stă lângă mine la oră şi nici la cantină. Nu-mi mai trimite SMS-uri insultătoare şi nici nu vine în weekenduri, într-o cu totul altă ipostază. Singurul lucru pe care-l mai face, sau cel puţin aşa cred, e ca-mi rupe bileţelele de pe dulap. Mereu le văd la picioarele mele, făcute cocoloş pe podeaua coridorului.

Eu continui să exist, iar el continuă să existe, numai că nu existam împreună. Zilele continuă să treacă, totuşi, indiferent cu cine exist eu. Şi, cu cât se aştern mai multe zile între prezent şi weekendul acela, cu atât mai multe întrebări se adună, întrebări pe care nu le pun, de încăpăţânată ce sunt.

Vreau să aflu ce l-a stârnit în ziua aia. Vreau să ştiu de ce n-a trecut peste întâmplare, în loc să plece vijelios, aşa cum a făcut-o. Vreau să ştiu de ce nu şi-a cerut niciodată iertare, fiindcă sunt aproape sigură că i-aş mai fi dat cel puţin încă o şansă. Ceea ce a făcut el a fost un lucru nebunesc şi straniu şi puţin cam posesiv, dar dacă ar fi să-l pun în balanţa cu toate lucrurile minunate pe care le ştiu despre el, sunt convinsă că n-ar fi cântărit nici pe departe la fel de mult.

Breckin nici măcar nu mai încearcă să analizeze întâmplarea, motiv pentru care mă prefac că n-o analizez nici eu. Dar o fac şi ceea ce mă roade mai mult şi mai mult e faptul că tot ce s-a petrecut între noi începe să mi se pară ireal, de parcă n-ar fi fost decât un vis. Mă surprind întrebându-mă dacă weekendul acela a fost măcar real sau n-a fost decât o altă amintire neconfirmată de-a mea, care ar putea să nici nu aibă legătură cu realitatea.

Toată luna asta, singurul lucru aflat, mai presus de oricare altul, în prim-planul gândirii mele (şi ştiu că sunt de-a dreptul demnă de plâns pentru asta) e faptul că n-am ajuns niciodată să-l sărut. Îmi doream incredibil de mult să-l sărut, într-atât încât, ştiind că n-o să mai trăiesc niciodată experienţa asta, am senzaţia că în pieptul meu e o gaură enormă, căscată. Uşurinţa cu care am interacţionat, felul în care mă atingea, de parcă aşa ar fi fost firesc, sărutările pe care mi le depunea prin păr... toate astea erau mici fragmente din ceva cu mult mai mare. Ceva suficient de mare încât, chiar dacă nu ne-am sărutat niciodată, să merite un soi de recunoaştere din partea lui. Un soi de respect. Dar el tratează ceea ce era pe cale să se dezvolte între noi ca pe ceva greşit, şi asta mă doare. Pentru că ştiu ce-a simţit. Ştiu că a simţit. Iar dacă a simţit la fel ca mine, ştiu că încă mai simte.

N-am inima zdrobită şi încă n-am vărsat o singură lacrimă din cauza întregii situaţii. Nu pot să am inima zdrobită, pentru că, din fericire, încă nu i-am dăruit partea asta din mine. Dar nu sunt într-

atât de mândră încât să nu recunosc că sunt un pic întristată din cauza asta şi ştiu c-o să mă ţină ceva timp, fiindcă mi-a plăcut mult, foarte mult, de el. Aşa că sunt bine. Un pic tristă, şi extrem de derutată, dar sunt bine.

* * *

– Ce-i asta? îl întreb pe Breckin, privind spre masă.

Tocmai a aşezat o cutie în faţa mea. O cutie foarte drăguţ ambalată.

– Doar un mic memento.

– Despre ce?

Breckin râde şi împinge cutia mai aproape de mine.

– Un memento despre faptul că mâine e ziua ta de naştere. Acum, deschide-o.

Oftez şi-mi dau ochii peste cap, apoi o împing deoparte.

– Speram c-o să uiţi.

Se întinde şi ia cutia, împingând-o iar în faţa mea.

– Deschide afurisitul ăla de cadou, Sky. Ştiu că deteşti să primeşti cadouri, însă eu ador să le fac, aşa că încetează să fii o pacoste deprimantă şi deschide-l, şi admiră-l, şi îmbrăţişează-mă, şi mulţumeşte-mi.

Îmi cocârjez umerii şi-mi împing deoparte tava goală, după care trag cutia înapoi în faţa mea.

– Eşti priceput la ambalat cadouri, îi zic.

Dezleg funda şi sfâşii hârtia la unul dintre capetele cutiei, apoi o înlătur de tot. Privesc imaginea de pe cutie şi ridic dintr-o sprânceană.

– Mi-ai cumpărat un televizor?

Breckin izbucneşte în râs, clătinând din cap, apoi ia cutia de pe masă.

– Nu e televizor, fraiero. E un e-reader.

– A, da? zic.

Habar n-am ce-o fi ăla e-reader, dar sunt destul de sigură că n-aş avea voie să am aşa ceva. O să-l accept, totuşi, aşa cum am acceptat telefonul mobil de la Six, însă chestia asta e prea mare ca să mi-o pot ascunde în buzunar.

– Glumeşti, aşa-i? mă întreabă, aplecându-se spre mine. Nu ştii ce e un e-reader?

– Mie tot mi se pare că arată ca un televizor în miniatură, îi zic, ridicând din umeri.

Îşi întețește şi mai mult hohotele în timp ce deschide cutia, scoţând e-readerul din ea. Îl porneşte şi mi-l întinde.

– E un dispozitiv electronic capabil să stocheze mai multe cărţi decât ai putea tu vreodată să citeşti, îmi explică el.

Apasă pe un buton şi ecranul se luminează, după care-şi trece degetul peste el, apăsând în diverse puncte, până când apar zeci de fotografii minuscule înfăţişând cărţi. Atinge una dintre imagini şi ecranul se schimbă, după care e umplut în întregime de coperta unei cărţi. Breckin îşi lasă degetul să lunece de-a curmezişul, iar pagina se întoarce, virtual, şi sub ochii mei apare capitolul unu.

Imediat, încep să-mi plimb şi eu degetul pe ecran şi să văd cum se întorc paginile, una după alta, fără pic de efort. E, categoric, cel mai uluitor lucru din câte am văzut vreodată. Mai apăs câteva butoane şi deschid alte cărţi şi frunzăresc alte capitole şi-mi zic, cu toată seriozitatea, că nu cred să fi văzut vreodată o invenţie mai magnifică şi mai practică.

– Uau, exclam în şoaptă.

Continui să mă holbez la e-reader, sperând că Breckin nu vrea să-mi facă vreo glumă plină de cruzime, fiindcă, dacă-l văd că încearcă să mi-l smulgă din mână, o rup la fugă.

– Îţi place? mă întreabă, cu mândrie în glas. Ţi-am încărcat pe el vreo două sute de cărţi, aşa că ar trebui să fii aranjată pentru o vreme.

Îmi ridic privirea spre el şi-l văd zâmbind cu gura până la urechi. Las jos e-readerul, după care mă avânt pe deasupra mesei şi-l îmbrăţişez strâns pe după gât. E cel mai grozav cadou din câte am primit vreodată, aşa că zâmbesc şi-l strâng atât de tare şi nu-mi pasă câtuşi de puţin că ar trebui să fiu o persoană oribilă când vine vorba să primesc cadouri. Breckin îmi întoarce îmbrăţişarea şi mă sărută pe obraz. Iar când, în sfârşit, îmi descleştez braţele de gâtul lui şi deschid ochii, arunc involuntar o privire spre masa pe care am tot încercat să n-o văd de aproape patru săptămâni încoace.

Holder stă răsucit pe scaunul lui, urmărindu-ne cu privirea.

Zâmbeşte. Şi nu e un zâmbet nebunesc, sau seducător, sau înspăimântător. E un zâmbet înduioşat şi, de îndată ce-l văd, valurile de tristeţe se sparg de inima mea. Apoi îmi întorc privirea de la el către Breckin.

Mă aşez la loc şi iau din nou e-readerul în mână.

– Ştii ceva, Breckin? Tu chiar eşti un tip al naibii de grozav.

Îmi zâmbeşte şi face cu ochiul.

– Asta e datorită mormonului din mine. Suntem oameni de-a dreptul minunaţi.

Vineri, 28 septembrie 2012
11:50 p.m.

E ultima zi din viaţa mea în care mai am şaptesprezece ani. Karen e plecată iar cu treabă prin talciocul ei în weekendul ăsta. Ea a încercat să-şi contramandeze plecarea, fiindcă se simţea vinovată să mă lase singuri de ziua mea, dar eu n-am vrut. În schimb, mi-am sărbătorit aseară ziua de naştere împreună cu ea. Cadourile ei au fost frumoase, dar nu s-au comparat cu e-readerul. În viaţa mea n-am fost atât de entuziasmată că o să-mi petrec un weekend de una singură.

N-am ficut nici pe departe atâtea prăjituri ca data trecută când a mai fost Karen plecată din oraş. Nu pentru că n-aş fi avut poftă să mănânc, ci din cauză că, destul de sigur, dependenţa mea de lectură tocmai a urcat pe o cu totul nouă treaptă. E aproape de miezul nopţii şi nu-mi mai pot ţine ochii deschişi, dar am citit deja aproape două cărţi întregi şi mi se pare absolut necesar s-o termin şi pe-asta. Aţipesc, după care mă trezesc brusc, doar ca să încerc să mai citesc un paragraf. Breckin are, într-adevăr, foarte mult gust în materie de cărţi şi sunt oarecum necăjită de faptul că i-a luat o lună întreagă ca să-mi spună despre cartea asta. Ştiu, nu sunt mare amatoare de finaluri fericite, dar dacă personajele astea două nu ajung să şi-l primească pe al lor, atunci mă vâr în e-readerul ăsta şi-i încui pe amândoi în blestematul ăla de garaj pentru tot restul vieţii.

Pleoapele mi se închid, încetul cu încetul, şi eu tot încerc să le conving să rămână ridicate, însă cuvintele încep să înoate laolaltă

pe ecran şi nimic nu mai are sens. În cele din urmă, opresc e-readerul şi sting lumina, gândindu-mă că ultima mea zi în care am şaptesprezece ani ar fi trebuit să fie cu mult mai bună decât este, în realitate.

* * *

Deschid ochii, dar nu mă mişc. E încă întuneric, iar eu sunt încă în aceeaşi poziţie de mai devreme, ceea ce mă face să-mi dau seama că abia am adormit. Încerc să respir în surdină şi ciulesc urechile după sunetul care m-a smuls din somn: sunetul ferestrei mele deschizându-se.

Aud draperiile scârţâind pe tijă şi cum cineva se caţără înăuntru. Ştiu că ar trebui să ţip, sau să mă reped spre uşă, sau să caut în jur vreun obiect care să poată fi folosit în chip de armă. În loc de toate astea, rămân încremenită, pentru că, indiferent cine ar fi, nu încearcă deloc să se ferească de zgomote în timp ce-mi pătrunde în cameră, deci nu-mi rămâne decât să presupun că e Holder. Totuşi, chiar şi aşa, inima îmi bate năvalnic şi toţi muşchii mi se contractă când simt patul mişcându-se şi pe el întinzându-se lângă mine. Cu cât se apropie mai mult, cu atât sunt mai sigură că el este, fiindcă nimeni altcineva nu-mi poate face corpul să reacţioneze ca în clipa asta. Închid ochii şi-mi acopăr faţa cu palmele când simt pătura ridicându-se la spate. Sunt total îngrozită. Sunt îngrozită din cauză că nu ştiu care Holder se furişează acum în patul meu.

Un braţ i se strecoară pe sub perna mea, iar celălalt îmi cuprinde strâns corpul, după ce-mi găseşte mâinile. Mă trage la pieptul lui şi-şi înlănţuie degetele de ale mele, apoi îşi lipeşte faţa de gâtul meu. Sunt cât se poate de conştientă de faptul că n-am altceva pe mine în afară de maieu şi de chiloţi, dar mă încred în faptul că n-a venit pentru partea asta din mine. Încă nu-mi dau seama precis de ce e aici, fiindcă nici măcar nu vorbeşte, însă ştie că sunt trează. Ştiu că ştie că sunt trează, pentru că, în clipa în care braţele lui m-au cuprins, am icnit. Mă ţine cât poate de strâns şi, din când în când, îşi lipeşte buzele de părul meu şi mă sărută.

Sunt furioasă pe el pentru că e aici, dar şi mai furioasă sunt pe mine, pentru că-l vreau să fie aici. Oricât de mult aş vrea să urlu la el

şi să-l fac să plece, mă pomenesc dorindu-mi ca el să mă poată strânge doar un pic mai mult. Vreau să mă înlănţuie cu braţele şi să nu mai plece niciodată, pentru că aici îi e locul şi mi-e frică să nu mă părăsească iar.

Detest faptul că are atât de multe faţete pe care nu le înţeleg şi nici nu ştiu dacă măcar aş vrea să mai încerc să le înţeleg. Are unele părţi pe care i le iubesc, altele pe care le urăsc, părţi care mă îngrozesc şi părţi de care mă minunez. Dar mai e o parte din el care nu face decât să mă dezamăgească... şi asta e, absolut, cea mai greu de acceptat pentru mine.

Stăm aşa, întinşi, într-o tăcere deplină, timp de o jumătate de oră, poate, deşi nu ştiu sigur cât anume. Tot ce ştiu e că el nu şi-a slăbit deloc strânsoarea, nici n-a făcut vreo încercare de a se explica. Dar care ar fi noutatea? Niciodată n-o să obţin ceva de la el, decât dacă pun mai întâi întrebările. Iar în clipa asta n-am chef să pun vreuna.

Îşi ia mâna de pe degetele mele şi mi-o pune pe creştetul capului. Îşi apasă buzele pe părul meu şi-şi îndoaie braţul de sub pernă, începând să mă legene uşor, cu faţa îngropată între şuviţele mele. Braţele încep să-i tremure şi mă strânge cu atâta înfocare şi disperare, încât devine sfâşietor. Pieptul îmi tresaltă şi obrajii îmi ard şi singurul lucru care mai împiedică lacrimile să se reverse este faptul că pleoapele îmi sunt atât de strâns închise, încât n-ar avea cum să scape.

Nu mai pot să suport tăcerea şi dacă nu-mi iau de pe piept greutatea a ceea ce am absolută nevoie să spun, s-ar putea să ţip. Ştiu că în vocea mea vor fi stratificate chinurile sufleteşti şi tristeţea şi că abia o să pot vorbi în timp ce încerc să-mi ţin în frâu lacrimile, dar trag oricum adânc aer în piept şi spun cel mai sincer lucru posibil.

– Sunt foarte supărată pe tine,

Dacă mai era posibil, reuşeşte cumva să mă strângă şi mai tare. Îşi duce buzele spre urechea mea şi mi-o sărută.

– Ştiu, Sky, îmi spune în şoaptă.

Îşi strecoară mâna pe sub maieul meu şi-şi apasă palma desfăcută pe abdomen, lipindu-mă şi mai mult de el.

– Ştiu.

E uluitor ce efect îţi poate exercita asupra inimii o voce pe care ai tot tânjit s-o auzi. Doar trei cuvinte mi-a spus el acum, dar, în timpul de care a avut nevoie ca să rostească astea trei cuvinte, inima mi-a fost sfâşiată şi tocată mărunt, apoi pusă la loc în piept, aşteptându-se de la ea să ştie, cumva, cum să bată iar.

Îmi strecor degetele printre cele ale mâinii care mă ţine strâns şi le strâng la rândul meu, neştiind măcar ce înseamnă asta, însă fiecare părticică din mine îşi doreşte să-l atingă şi să-l ţină strâns şi să se asigure că el e într-adevăr aici. Am nevoie să ştiu că e aici şi că nu e doar un nou vis cu aparenţă de realitate.

Gura lui îmi găseşte umărul şi buzele i se întredeschid, sărutându-mă delicat. Senzaţia dată de contactul dintre limba lui şi pielea mea îmi trimite instantaneu un val de dogoare prin tot corpul şi simt cum văpăile mi se înalţă din stomac drept până în obraji.

– Ştiu, şopteşte iar, explorându-mi clavicula şi gâtul cu buzele.

Eu îmi ţin ochii închişi, din cauză că durerea din vocea lui şi tandreţea atingerilor îmi fac capul să se învârtească. Îmi ridic mâna pe deasupra capului şi-i trec degetele prin păr, împingându-i faţa mai adânc, spre gâtul meu. Îi simt pe piele răsuflarea, cum devine din ce în ce mai precipitată, laolaltă cu sărutările. Şi respiraţia mea îşi înteţeşte ritmul, în timp ce el îmi acoperă încă o dată fiecare centimetru al gâtului cu buzele.

Îşi ridică braţul, întorcându-mă cu faţa în sus, apoi îmi înlătură părul căzut peste ochi. Văzându-l atât de aproape de mine, îmi revin absolut toate senzaţiile resimţite vreodată cu el... şi cele bune, şi cele rele. Nu înţeleg cum de m-a putut face să trec prin toate astea, când mâhnirea din ochii lui e atât de evidentă. Nu ştiu dacă e din cauză că nu-l pot descifra, sau că-l descifrez prea bine, dar privindu-l în clipa asta îmi dau seama că simte ce simt şi eu... ceea ce-i face acţiunile să pară cu atât mai derutante.

– Ştiu că eşti supărată pe mine, îmi zice, privindu-mi de deasupra.

Ochii şi cuvintele îi sunt pline de remuşcări, însă scuzele tot nu apar.

– Am nevoie ca tu să fii supărată pe mine, Sky. Dar cred că am şi mai mare nevoie să mă mai vrei aici, cu tine.

Pieptul mi se îngreunează auzindu-i cuvintele şi am nevoie de o

sforţare extraordinară ca să mai pot absorbi aer în plămâni. Clatin uşor din cap în semn afirmativ, pentru că pot fi complet de acord cu asta. Sunt nervoasă pe el, însă îl vreau aici cu mine mult mai mult decât nu-l vreau. Îşi coboară fruntea spre a mea şi ne prindem reciproc de obraji, privindu-ne în ochi cu disperare. Nu ştiu sigur dacă el are de gând să mă sărute. Nu ştiu nici măcar dacă n-o vrea să se ridice şi să plece. Singurul lucru de care sunt sigură acum e că, după un astfel de moment, n-o să mai fiu niciodată aceeaşi. O ştiu după felul în care existenţa lui exercită ca un fel de atracţie magnetică asupra inimii mele şi că, dacă vreodată îmi va face iarăşi rău, voi ajunge departe de a fi bine şi-atât. Voi fi zdrobită.

Piepturile noastre se ridică şi cad la loc ca unul singur, în timp ce tăcerea şi încordarea se amplifică. Strânsoarea fermă cu care-mi ţine obrajii o pot resimţi în fiecare parte a corpului, ca şi cum m-ar fi apucat din interior spre afară. Intensitatea momentului face ca lacrimile să-mi usture ochii şi sunt total descumpănită de trăirile mele neaşteptate.

– Sunt supărată pe tine, Holder, îi spun cu o voce inegală, dar sigură. Cu toate astea, oricât de supărată aş fi fost, n-am încetat nici pentru o secundă să-mi doresc ca tu să fii aici, cu mine.

Reuşeşte cumva să zâmbească şi să se încrunte în acelaşi timp.

– Dumnezeule, Sky! exclamă şi faţa i se schimonoseşte de o uşurare incredibil de imensă. Dac-ai şti cât de mult mi-ai lipsit...

Imediat, îşi lasă gura să coboare şi-şi apasă buzele pe ale mele. Senzaţia asta era atât de mult aşteptată, încât niciunuia dintre noi nu i-a mai rămas vreun dram de răbdare. Instantaneu, reacţionez, depărtându-mi buzele şi permiţându-i să mă umple cu gustul lui dulce de frunze de mentă şi suc. Holder e, întru totul, aşa cum mi-am imaginat că ar fi, şi mai mult decât atât. Delicat, aspru, atent, egoist. În acest unic sărut simt mai multe emoţii de-ale lui decât în toate cuvintele pe care le-a rostit vreodată. Buzele noastre sunt, în sfârşit, îngemănate, pentru prima oară, sau pentru a douăzecea oară, sau pentru a milioana oară. Chiar nu contează, fiindcă, indiferent a câta oară ar fi... e absolut perfect. E incredibil şi ireproşabil şi aproape că merită să fi trecut prin toate câte-am trecut amândoi, doar ca să ajungem la un astfel de moment.

Buzele noastre se mişcă laolaltă cu pasiune, în timp ce ne

zbatem să ne lipim cât mai strâns, aşteptând să descoperim cu trupurile noastre aceeaşi perfectă conexiune pe care tocmai am găsit-o cu buzele. Îşi apasă gura de a mea cu delicateţe, dar şi cu ardoare, iar eu îi oglindesc perfect mişcările, una după alta. Las să-mi scape câteva gemete şi alte şi mai multe răsuflări, iar el le soarbe pe toate cu gura.

Ne sărutăm şi iar ne sărutăm în toate poziţiile posibile, străduindu-ne să ne înfrânăm atât cât ne permite dorinţa. Ne sărutăm până când nu-mi mai simt buzele şi atât sunt de epuizată şi de consumată, încât nici nu mai ştiu dacă ne sărutăm încă, atunci când îşi lipeşte fruntea de a mea.

Şi exact aşa adormim: frunte în frunte, înfăşuraţi în tăcere unul în celălalt. Pentru că nimic altceva nu se mai pune între noi. Nici măcar o scuză.

Sâmbătă, 29 septembrie 2012
8:40 a.m.

Mă întorc să examinez patul, aproape crezând că tot ce s-a întâmplat azi-noapte a fost un vis. Holder nu e acolo, însă în locul lui găsesc o cutiuţă ambalată ca pentru cadou. Mă ridic sprjinindu-mă de tăblia patului, şi iau cadoul. Stau să-l privesc mult timp înainte să ridic, în sfârşit, capacul şi să privesc înăuntru. E un obiect care seamană a card de credit, aşa că-l iau şi citesc ce scrie pe el.

Mi-a cumpărat o cartelă pentru telefon, cu credit pentru mesaje. multe.

Zâmbesc, fiindcă ştiu ce semnificaţie are cartela asta. Se leagă de mesajul pe care i l-a trimis Six. El are de gând să-i fure fata şi, de asemenea, să-i consume o bună parte din credit. Cadoul mă face să zâmbesc. Imediat, duc mâna spre noptieră şi-mi înhaţ telefonul. Am un mesaj nou şi e de la Holder.

Ţi-e foame?

Mesajul e scurt şi simple, dar modul lui de a mă anunţa că e încă aici. Pe undeva. Ce, îmi pregăteşte micul dejun? Înainte de a porrni spre bucătărie, mă duc în baie să mă spăl pe dinţi. Îmi scot maieul

şi-mi trag pe mine o rochie simplă, de vară, după care-mi aduc părul şi-l prind în coadă. Mă privesc în oglindă şi văd o fată care-şi dorește cu disperare să ierte un băiat, dar nu înainte ca el să se roage al naibii de mult.

Când deschid uşa camerei mele, mă întâmpină aroma de bacon şi sfârâitul unturii în tigaie, venind dinspre bucătărie. Parcurg holul şi trec de colţ, apoi mă opresc. Stau să-l privesc pentru un timp. E cu spatele la mine şi trebăluieşte în jurul maşinii de gătit, fredonând pentru sine. E desculţ, în jeanşi şi cu un tricou alb, simplu, fără mâneci. Deja se simte ca la el acasă şi nu ştiu sigur cum îmi pică asta.

– Am plecat devreme azi-dimineaţă, îmi zice, încă stând cu spatele la mine, fiindcă mă temeam să nu intre mama ta şi să creadă că încerc să te las însărcinată. Pe urmă, când m-am dus să alerg, am trecut din nou pe lângă casa ta şi mi-am dat seama că maşina ei nici nu e aici; atunci mi-am amintit ce mi-ai zis, că are zilele alea de târg în ultimul weekend din fiecare lună. Aşa că m-am hotărât să cumpăr câte ceva, fiindcă voiam să-ţi gătesc eu micul dejun. Am mai cumpărat mâncare şi pentru prânz, şi pentru cină, dar poate că ar trebui să luăm fiecare masă la vremea ei, azi.

Se întoarce cu faţa spre mine şi mă studiază fără grabă din cap până-n picioare.

– La mulţi ani. Chiar îmi place rochia asta. Am cumpărat lapte adevărat, vrei?

Mă duc spre bar, rămânând cu privirea aţintită asupra lui şi încercând să prelucrez abundenţa de cuvinte care tocmai i-au ieşit pe gură. Îmi trag un scaun şi mă aşez. El îmi umple un pahar cu lapte, chiar dacă nu i-am spus că aş vrea aşa ceva, apoi mi-l împinge, cu un zâmbet larg pe faţă. Dar, înainte să pot lua măcar o sorbitură din lapte, el anulează distanţa dintre noi şi-mi prinde bărbia între degete.

– Am nevoie să te sărut. Atât de perfect a fost azi-noapte, încât mi-a fost frică să nu fi visat toată chestia.

Îşi apropie gura de buzele mee şi, de îndată ce limba lui începe să mi-o dezmierde pe-a mea, pot deja să-mi dau seama că asta o să fie o problemă.

Buzele şi limba şi mâinile lui sunt de o perfecţiune incredibilă,

într-atât încât n-o să pot păstra niciodată supărarea pe el, atât timp cât e capabil să le folosească aşa împotriva mea. Îl apuc de tricou şi-mi apăs gura pe a lui încă şi mai tare. Geme şi-şi strânge pumnii în părul meu, după care, brusc, îmi dă drumul şi bate în retragere.

– Nţ, zice, zâmbind. N-am visat.

Se întoarce la maşina de gătit şi stinge arzătoarele, apoi transferă feliile de bacon pe un platou mărginit de ouă şi pâine prăjită. Îl aduce cu el până la bar şi începe să-mi umple cu mâncare farfuria din faţa mea. Apoi îşi ia un scaun şi începe să mănânce. Zâmbeşte tot timpul spre mine şi deodată mă izbeşte un gând.

Ştiu. Ştiu ce e în neregulă cu el. Ştiu de ce e bucuros şi furios şi temperamental, claie peste grămadă; în sfârşit, total capătă atât de multă noimă.

– Avem voie să jucăm Cercetarea la cină, chiar dacă suntem la ora micului dejun? se interesează el.

Iau o înghiţitură de lapte şi încuviinţez.

– Doar dacă pun eu prima întrebare.

Îşi lasă jos furculiţa li zâmbeşte.

– Eu mă gândeam chiar să-ţi las ţie toate întrebările.

– Nu am nevoie să-mi răspunzi decât la una.

Oftează şi se lasă pe spătarul scaunului, apoi îşi priveşte mâinile. Pot să-mi dau seama după cum îmi evită privirea că deja ştie că ştiu. Reacţia lui e una de vinovăţie. Mă aplec în faţă şi-l privesc cu asprime.

– De când consumi droguri, Holder?

Îşi ridică brusc privirea, căutând-o pe-a mea, şi pe faţă are o expresie imperturbabilă. Mă studiază timp de câteva clipe, dar eu îmi menţin atitudinea hotărâtă, vrând să-i dau de înţeles că nu mă las până când nu-mi spune adevărul. Îşi crispează buzele, făcându-le să alcătuiască o linie dreaptă, după care lasă iar capul în jos. Pentru o clipă, îmi trece prin gând că poate se pregăteşte să se repeadă afară pe uşă, ca să evite discuţia despre asta, dar tocmai atunci zăresc pe faţa lui cela la care nu m-am aşteptat absolut deloc. Gropiţe.

Se strâmbă, străduindu-se să-şi păstreze expresia serioasă, însă colţurile gurii nu-i mai rezistă, iar zâmbetul îi explodează în hohote de râs.

Râde şi râde de-a dreptul copios, iar asta chiar mă enervează de-a binelea.

– Droguri? Rostește, printre accese de râs. Tu crezi că sunt drogat?

Continuă să râdă, dar numai până când îşi dă seama că mie un mi se pare câtuşi de puţin amuzant. În cele din urmă se opreşte şi trage adânc aer în piept, după care se apleacă peste masă şi-mi ia mâna într-a lui.

– Nu iau droguri, Sky. Pe cuvântul meu. Nu ştiu ce te-a făcut să crezi una ca asta, dar îţi jur că nu iau.

– Atunci, ce naiba e în neregulă la tine?

Expresia i se schimbă odată cu întrebarea asta şi-mi dă drumul la mână.

– N-ai putea să te exprimi ceva mai puţin vag? zice, lăsându-se să cadă la loc pe scaun şi încrucişându-şi braţele pe piept.

Ridic din umeri.

– Sigur că da. Ce s-a întâmplat atunci între noi şi de ce te comporţi de parcă n-ar fi fost nimic?

Îşi ţine cotul pe masă şi-şi priveşte braţul. Trasează încet cu degetele fiecare literă din tatuaj, adâncit în gânduri. Ştiu că tăcerea nu e considerată ca fiind un sunet, dar în clipa asta tăcerea dintre noi e cel mai puternic sunet de pe lume. După un timp, îşi retrage braţul de pe masă şi-şi ridică privirea spre mine.

– N-am vrut să te dezamăgesc, Sky. I-am dezamăgit pe toţi cei care m-au iubit vreodată, în viaţa mea, şi, după prânzul din ziua aia, am ştiut că te-am dezamăgit şi pe tine. Aşa că... Te-am părăsit înainte să poţi începe şi tu să mă iubeşti. Altminteri, orice efort aş fi făcut încercând să nu te dezamăgesc ar fi fost fără speranţă.

Cuvintele lui sunt pline de căinţă, şi de tristeţe, şi de regret, însă tot nu poate să le pronunţe de-a binelea. A avut o reacţie exagerată şi nu şi-a putut înfrâna gelozia, dar dacă doar ar fi rostit acele două cuvinte, am fi fost scutiţi de o lună întreagă de agonie sentimentală. Clatin din cap, fiindcă, pur şi simplu, nu înţeleg. Nu înţeleg de ce n-a putut să spună un simplu *Iartă-mă*.

– De ce n-ai putut s-o spui şi gata, Holder? De ce n-ai putut să-ţi ceri scuze?

Se apleacă iar peste masă şi mă apucă de mână, privindu-mă

intens în ochi.

– Nu-mi cer scuze faţă de tine... fiindcă nu vreau ca tu să mă ierţi.

Tristeţea din ochii lui în mod sigur o oglindeşte pe-a mea şi nu vreau ca el s-o vadă. Nu vreau să mă vadă întristată, aşa că închid ochii cât pot de strâns. Îmi dă drumul la mână şi-l aud cum se ridică şi dă ocol mesei, până când mă trezesc cu braţele lui cuprinzându-mă şi luându-mă pe sus. Mă ridică pe tejgheaua barului, astfel încât să fim cu ochii la acelaşi nivel; îmi îndepărtează părul căzut peste faţă şi mă face să deschid iar ochii. Sprâncenele îi sunt împreunate, iar suferinţa de pe chip îi e nedisimulată şi reală şi sfâşietoare.

– Am dat-o în bară. Am dat-o în bară nu o dată cu tine, ştiu asta. Dar, crede-mă, ce s-a întâmplat la prânz, în ziua aia, n-a fost din cauza geloziei, sau a forţei, sau a orice care te-ar putea înfricoşa vreodată. Mi-aş dori să-ţi pot explica tot ce s-a întâmplat, dar nu pot. Într-o zi, o voi face, dar nu pot chiar acum şi am nevoie ca tu să accepţi asta. Te rog. Şi nu-mi cer scuze faţă de tine, pentru că nu vreau să uiţi ce s-a întâmplat, şi nu trebuie să mă ierţi niciodată pentru asta. Niciodată. Niciodată să nu-mi găseşti scuze, Sky.

Se apleacă şi mă sărută scurt, după care se retrage şi continuă să vorbească.

– Mi-am impus mie însumi să mă ţin la distanţă de tine şi să te las să fii supărată pe mine, pentru că, într-adevăr, am prea multe probleme pe care încă nu mă simt pregătit să ţi le împărtăşesc. Şi m-am străduit cât am putut să mă ţin departe, dar nu pot. Nu sunt îndeajuns de puternic, încât să tăgăduiesc mai departe ce avem şi ce-am putea avea. Şi, mai ştii ieri, în sala de mese, când îl îmbrăţişai pe Breckin şi râdeai cu el? Mi-a făcut tare bine să te văd bucuroasă, Sky. Dar şi să-mi doresc cu înverşunare ca eu să fiu cel care te face să razi aşa. Mă sfâşia pe dinăuntru impresia ta, că nu mi-ar păsa de noi doi sau că weekendul petrecut cu tine n-ar fi însemnat cel mai grozav din câte am avut vreodată în viaţa mea. Pentru că, da, îmi pasă şi a fost cel mai grozav. Fir-ar al naibii, a fost cel mai grozav weekend din istoria tuturor weekendurilor!

Inima îmi bate nebuneşte, aproape la fel de iute ca şuvoiul de vorbe revărsat de el. Îmi eliberează faţa din strânsoarea lui fermă şi începe sa-şi plimbe mâinile prin părul meu, lăsându-le pe urmă să cadă spre ceafă. Le lasă acolo în timp ce se calmează, respirând

adânc, apoi continuă..

– Asta mă distrugea, Sky, îmi zice cu o voce mult mai calmă şi mai scăzută. Mă distrugea, fiindcă nu voiam să mai treacă încă o zi fără ca tu să ştii ce simt pentru tine. Şi nu sunt pregătit să-ţi spun că m-am îndrăgostit de tine, fiindcă nu e aşa. Nu încă. Dar oricare ar fi sentimentul… e mai mult decât simpla dorinţă. E cu mult mai mult. Iar în ultímele câteva săptămânni am tot încercat să-l desluşesc. Am încercat să-mi dau seama de ce nu există vreun alt termen care să-l descrie. Vreau să-ţi spun exact ce simt, dar nu există în tot dicţionarul măcar un blestemat de cuvânt care să descrie punctul ăsta, dintre a dori şi a iubi. Şi totuşi, eu am nevoie de cuvântul ăsta. Am nevoie de el, pentru că am nevoie ca tu să mă auzi spunându-l.

Îmi apropie faţa de a lui şi mă sărută. Sunt sărutări scurte, mai degrabă pupături, însă mă sărută iar şi iar, retrăgându-se după fiecare sărut, aşteptându-mi reacţia.

– Spune ceva, mă imploră, până la urmă.

Îi privesc ochii îngroziţi şi, pentru prima oară de când ne cunoaştem... am impresia că îl înţeleg cu adevărat. Cu totul. El nu reacţionează aşa cum l-am văzut din cauză că ar exista cinci faţete distincte ale personalităţii lui. Reacţionează aşa pentru că Dean Holder are numai o singura faţetă.

Pătimaşă.

E pătimaş în privinţa vieţii, a dragostei, a cuvintelor sale, a lui Les. Şi naiba să mă ia dacă nu sunt convinsă că tocmai am fost adăugată pe lista lui. Înfocarea pe care o transmite nu e descurajantă... e superbă. Mi-am petrecut atât timp încercând metode prin care să mă simt amorţită, insensibilă, la fiecare ocazie, însă entuziasmul din ochii lui, în clipa asta... Îmi stârneşte dorinţa de a simţi absolut orice e legat de viaţă. Şi binele, şi râul, frumosul şi urâtul, plăcerea şi suferinţa. Vreau toate astea. Vreau să încep să simt viaţa aşa cum o simte el. Iar primul meu pas în direcţia asta începe cu băiatul din faţa mea, care-şi deşartă tot ce are pe suflet, căutând acel cuvânt perfect, dorindu-şi cu disperare să mă ajute să reintroduc sentimentele în ceea ce înseamnă a trăi.

A trăi.

Verbul îmi vine în minte de parcă ar fi fost totdeauna acolo, îndesat în dicţionar între a dori şi a iubi, exact acolo unde-i e locul.

– Trăire, rostesc cu voce tare.

Disperarea din ochii lui se mai domoleşte puţin şi-l aud scoţând un hohot scurt, dezorientat.

– Ce? întreabă, scuturând din cap şi strâduindu-se să înţeleagă ceva din răspunsul meu.

– Trăiesc. Dacă faci o combinaţie dintre doresc şi iubesc, obţii trăiesc. Poţi să foloseşti cuvântul ăsta.

Râde din nou, dar de data asta e un râs de uşurare. Îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi mă sărută, cu nimic altceva acum decât o a naibii de mare uşurare.

– Te trăiesc, Sky, îmi declară, cu buzele lipite de ale mele. Te trăiesc foarte mult.

Sâmbătă, 29 septembrie 2012
9:20 a.m.

Habar n-am cum a făcut, dar l-am iertat în totalitate, m-am îndrăgostit nebuneşte de el, iar acum nu mă mai pot opri din sărutat şi totul pe durata a numai cincisprezece minute. În mod sigur are el o metodă de a se folosi de cuvinte. Începe să nu mă deranjeze faptul că-i ia atât de mult să şi le gândească. Îşi desprinde gura de buzele mele şi-mi zâmbeşte, apucându-mă de talie cu ambele mâini.

– Şi, ce-ai vrea să faci de ziua ta? mă întreabă, dându-mă jos de pe bar.

Îmi mai depune o pupătură grăbită pe gură şi se duce în living, unde-şi lăsase portofelul şi cheile pe o măsuţă rezemată de perete.

– Nu trebuie neapărat să facem ceva. Nu aştept de la tine să mă distrezi, doar pentru că e ziua mea de naştere.

Îşi strecoară cheile în buzunarul pantalonilor şi-şi ridică privirea spre mine. Gura dă să i se arcuiască într-un zâmbet viclean, şi-l văd că nu-şi dezlipeşte privirea de mine.

– Ce e? îl întreb. Pari că te simţi vinovat de ceva.

Râde şi ridică din umeri.

– Tocmai mă gândeam la toate felurile în care aş putea să te distrez, dac-am rămâne aici azi. Şi tocmai de-aia e necesar să plecăm.

Tocmai de-aia vreau să rămânem aici.

– Am putea merge s-o vizităm pe mama, îi propun.

– Pe mama ta? întreabă, privindu-mă precaut.

– Mda. Ţine o dugheană cu preparate din plante, în talcioc. Acolo se duce ea în ultimul weekend din fiecare lună. Eu nu mă duc niciodată cu ea, pentru că stă acolo paisprezece ore pe zi şi mă plictisesc. Dar e unul dintre cele mai mari talciocuri din lume şi totdeauna mi-am dorit să mă plimb prin el. E un drum de numai o oră şi jumătate cu maşina. Au şi gogoşi împletite, adaug, vrând să sune cat mai ispititor.

Holder se întoarce din living şi mă cuprinde în braţe.

– Dacă tu vrei să mergem în talcioc, atunci mergem în talcioc. O să dau o fugă până acasă. Mă schimb şi mai am ceva de făcut neapărat. Vin să te iau peste o oră?

Fac semn că da. Ştiu că e doar un talcioc, dar mă simt entuziasmată. Nu ştiu cum o să se simtă Karen când m-o vedea că apar neanunţată împreună cu Holder. Ei chiar nu i-am zis nimic despre el, aşa că mă simt oarecum aiurea să i-l arunc în faţă aşa. Totuşi, ea e vinovata. Daci n-ar fi proscris tehnologia, aş fi putut s-o sun şi să-i dau de ştire.

Holder mă mai pupă o dată la repezeală şi porneşte spre uşă.

– Hei, zic, tocmai când se pregătea să iasă.

Se răsuceşte pe călcâie şi mă priveşte întrebător.

— E ziua mea, şi ultimele două sărutări ale tale au fost al naibii de prăpădite. Dacă aştepţi ca eu să-mi petrec ziua cu tine, ţi-aş propune să începi să mă săruţi aşa cum îşi sărută un iubit…

Cuvântul mi-a scăpat pe neaşteptate; imediat, mă întrerup şi las fraza neterminată. Încă n-am discutat terminologia, iar faptul că tocmai ne-am pupat în decursul ultimei jumătăţi de oră face ca inconştienta mea întrebuinţare a cuvântului *iubit* să sune cam a ceva din ce mi-ar fi putut zice mie drăguţul de Matty.

– Adică... bolborosesc, după care mă dau bătută şi închid gura.

N-am cum să mai dreg una ca asta.

El s-a întors de tot cu faţa spre mine, încă stând lângă usă. Nu zâmbeşte. Mă priveşte iar în felul ăla al lui, susţinându-mi privirea, fără să vorbească. Îşi smuceşte capul spre mine şi-şi înalţă ambele sprâncene, curios.

– Nu cumva te-ai referit la mine ca fiind iubitul tău?

Nu zâmbeşte când spune că m-am referit la el ca fiind iubitul meu şi faptul că-mi dau seama de asta mă face să tresar. Doamne, chestia asta pare atât de copilărească!

– Nu, răspund, îndărătnică, încrucişându-mi braţele pe piept. Numai siropoasele alea de paisprezece ani fac aşa ceva.

Face câţiva paşi spre mine, fără să-şi schimbe nici pentru o clipă expresia. Se opreşte la o jumătate de metru în faţa mea, imitându-mi postura.

– Mare păcat. Pentru că, atunci când mi s-a părut că te referi la mine ca fiind iubitul tău, mi-a venit să te sărut al naibii de tare.

Mă priveşte cu ochii îngustaţi şi are în ei un licăr jucăuş care îmi slăbeşte imediat nodul din stomac. Se întoarce şi porneşte din nou spre uşă.

– Ne vedem peste o oră, îmi zice.

Deschide uşa şi se mai întoarce o dată înainte de a ieşi, mişcându-se cu încetineală şi tachinându-mă cu zâmbetul lui jucăuş şi gropiţele bune de lins.

Oftez, dându-mi ochii peste cap.

– Holder, stai.

Se opreşte, rezemându-se de tocul uşii cu un aer trufaş.

– Ai face bine să vii şi să-ţi săruţi iubita de rămas-bun, îi zic, simţindu-mă întru totul la fel de siropoasă pe cât sună cuvintele.

Chipul lui se luminează de triumf în timp ce se întoarce în living. Îşi strecoară mâna la ceafa mea şi mă trage spre el. E primul nostru sărut în picioare şi-mi place la nebunie felul protector în care mă ţine cu braţul în jurul mijlocului. Îşi plimbă degetele pe obrazul meu şi mi le trece prin păr, apropiindu-şi buzele de ale mele. Totuşi, acum nu mi le priveşte. Acum, mă priveşte drept în ochi, iar ochii lui sunt plini de ceva ce nu pot identifica. De data asta, nu e poftă; e, mai degrabă, o privire de recunoştinţă.

Continuă să mă privească, dar fară să-şi atingă buzele de ale mele. Nu vrea să se joace, nici nu încearcă să mă facă să-l sărut eu prima. Doar mă priveşte cu recunoştinţă şi afecţiune, ceea ce-mi preface inima într-un calup de unt. Mâinile îmi sunt pe umerii lui, aşa că le deplasez încet spre gâtul lui şi apoi prin păr, savurând orice s-ar petrece între noi în momentul acesta tăcut. Pieptul i se ridică şi coboară în acelaşi ritm cu al meu, iar ochii lui încep să-mi

cerceteze faţa, studiindu-mi fiecare trăsătură. Felul în care mă priveşte face ca întregul trup să-mi fie cuprins de slăbiciune şi-i sunt recunoscătoare braţului care încă îmi încolăceşte talia. Îşi coboară fruntea spre a mea şi scoate un suspin prelung, privindu-mă cu o expresie care foarte curând se preface în ceva asemănător cu suferinţa. Asta mă îmboldeşte să-mi las mâinile să-i lunece pe obraşi şi să-i mângâie uşurel, dorrind să înlăture orice s-ar afla în clipa asta dincolo de ochii aceia.

– Sky, rosteşte el, privindu-mă concentrat

– Un cuplu, repet, încetişor.

Tonul a fost de parcă s-ar fi pregătit să continue cu ceva profund, însă, de fapt, prenumele meu e singurul cuvânt pe care-l pronunţă. Îşi apropie încet gura de a mea şi buzele ni se întâlnesc. Înspiră adânc în timp ce-şi apasă gura închisă de buzele mele, absorbindu-mă în el. Apoi se retrage, privindu-mă iar în ochi timp de mai multe secunde şi mângâindu-mi obrazul. N-am mai fost niciodată savurată aşa şi e ceva de-a dreptul superb.

Îşi lasă iar capul în jos şi-şi lipeşte gura de a mea, prinzându-mi buza de sus între ale lui. Mă sărută cât mai delicat posibil, purtându-se cu buzele mele de parcă s-ar teme că se pot sfărâma. Mi le depărtez, permitându-i să-şi aprofundeze sărutul, ceea ce şi face, dar chiar şi-aşa tot delicat rămâne. E recunoscător şi tandru şi mă ţine cu o mână de ceafă şi cu cealaltă de şold, în timp ce-mi gustă şi-mi dezmiardă cu încetul fiecare părticică a gurii. Sărutul ăsta e exact la fel ca el: studiat şi niciodată grăbit.

Tocmai când creierul meu sucombă în toate privinţele, lăsându-se absorbit de el, buzele i se opresc din mişcare, iar el se retrage încetişor. Pleoapele mi se zbat să se deschidă şi scap o răsuflare în care e posibil să se fi amestecat şi cuvintele: *O, da*.

Văzându-mă cu răsuflarea tăiată, îşi destinde trăsăturile într-un zâmbet mulţumit de sine.

– Ăsta a fost primul nostru sărut oficial în calitate de cuplu.

Aştept să se instaleze senzaţia de panică, dar nici vorbă.

– De cuplu, repet încetişor.

– Clar, mă asigură el, încă ţinându-mă cu mâna de mijloc, în timp ce eu mă lipesc de el, privindu-l în ochi. Şi nu-ţi face griji, adaugă el. O să-l informez personal pe Grayson. Dacă-l mai văd vreodată că se

atinge de tine aşa cum are obiceiul, îi fac din nou cunoştinţă cu pumnul meu.

Îşi ridică mâna de pe mijlocul meu până pe obraz.

– Acum chiar o să plec. Ne vedem într-o oră. Te trăiesc!

Mă pupă iar la repezeală pe buze şi se retrage de-a-ndărătelea, întorcându-se abia când ajunge la uşă.

– Holder? zic, de îndată ce reuşesc să aspir suficient aer în plămâni cât să pot vorbi. Ce vrei să spui, că-i faci din nou cunoştinţă? Te-ai mai bătut vreodată cu Grayson?

Expresia feţei lui Holder se transformă într-una impenetrabilă. Face semn că da, însă aproape insesizabil.

– Ţi-am mai spus-o. Nu e o persoană de încredere.

Uşa se închide după el, lăsându-mă cu şi mai multe întrebări decât până acum. Dar e ceva nou în asta?

Mă hotărăsc să-mi mai amân duşul şi, în locul lui, s-o sun pe Six. Am o grămadă de noutăţi pentru ea. Mă reped în camera mea şi ies pe fereastră, apoi o deschid pe-a ei şi mă strecor înăuntru. Ridic receptorul telefonului de lângă patul ei şi-mi scot telefonul mobil ca să caut mesajul în care-mi trimisese numărul ei de acolo. Dar, când încep să formez, primesc pe mobil un mesaj din partea lui Holder.

Sunt de-a dreptul îngrozit că-mi voi petrece toată ziua cu tine. Asta nu sună deloc distractiv. În plus, rochia ta e de-a dreptul ofensatoare şi mult prea vărătică, dar neapărat trebuie s-o ţii pe tine.

Zâmbesc. Fir-ar să fie, chiar îl trăiesc pe băiatul ăsta.

Formez numărul lui Six şi mă întind pe patul ei. Răspunde, buimacă, la al treilea sunet.

– Salut, îi zic. Dormeai?

O şi aud căscând.

– Evident că nu. Dar chiar ar fi cazul să începi să iei în considerare diferenţele de fus orar.

Izbucnesc în râs.

– Six, ştii ceva? E după-amiază acolo. Chiar dacă aş lua în considerare diferenţele de fus orar, tot n-ar avea importanţă în cazul tău.

– Am avut o dimineaţă grea, răspunde ea pe un ton defensiv. Mi-

e dor de mutra ta. Care-i treaba?

– Nu cine ştie ce.

– Minţi. Vocea îţi sună enervant de bucuroasă. Trebuie să presupun că tu şi Holder aţi reuşit în sfârşit să lămuriţi ce naiba s-a întâmplat în ziua aia la şcoală?

– Mhî. Şi tu eşti prima care află că eu, Linden Sky Davis nu mai sunt de-acum o femeie liberă.

Six scoate un geamăt.

– De ce-ar vrea cineva să se supună unei nenorociri ca asta e ceva care mă depăşeşte. Dar mă bucur pentru tine.

– Mer...

Tocmai voiam să-i zic mersi, când mă întrerupe un extrem de sonor *Aoleu, mamă!* din partea lui Six.

– Ce e?

– Am uitat. E ziua ta, naibii, şi eu am uitat! La mulţi ani, Sky, şi fir-ar a naibii de treabă sunt cea mai rea bună prietenă din toate timpurile.

– Nu-i nimic, liniştesc eu, râzând. Într-un fel, mă bucur că ai uitat. Ştii cât de mult urăsc cadourile şi surprizele şi tot ceea ce vine odată cu zilele de naştere.

– A, stai puţin. Tocmai mi-am adus aminte ce fiinţă incredibil de minunată sunt. Caută în spatele măsuţei tale pentru toaletă.

Îmi dau ochii peste cap.

– Ca să vezi!

– Şi spune-i noului tău iubit să-ţi încarce naibii creditul.

– Aşa o să fac. Trebuie să închid acum, altfel face ca trenul mama ta când vede factura telefonică.

– Mda, mă rog... e mai cu picioarele pe pământ decât mama ta.

Râd cu poftă.

– Te pup, Six. Ai grijă, bine?

– Te pup şi eu. Auzi, Sky?

– Da?

– Pari fericită. Sunt fericită că eşti fericită.

Zâmbesc şi legătura se întrerupe. Mă întorc în camera mea şi, oricât aş urî eu cadourile, tot om sunt şi curioasă din fire. Mă îndrept imediat spre măsuţa mea pentru toaletă şi scotocesc prin spatele ei. Pe podea găsesc o cutie ambalată, aşa că mă aplec şi o

ridic. Mă duc până la pat şi mă aşez pe el, după care îi deschid capacul. Cutia e plină de Snickers.

Fir-ar să fie, o iubesc pe fata asta!

Sâmbătă, 29 septembrie 2012
10:25 a.m.

Stau la fereastră, aşteptând nerăbdătoare, când Holder intră în sfârşit cu maşina pe aleea din faţa casei mele. Mă îndrept spre uşă, ies şi încui după mine, apoi mă întorc spre maşină şi încremenesc. Nu e singur. Portiera din dreapta se deschide şi coboară un tip. Când se întoarce spre mine, sunt sigura că expresia mea facială se situează între un OMG şi un WTF.

Încep să învăţ.

Breckin îmi ţine deschisă portiera, cu un zâmbet enorm pe faţă.

– Sper că nu te deranjează o a treia roată la bicicletă pe ziua de azi. Cel mai bun al doilea prieten al meu din toată lumea largă m-a invitat să vin.

Mă îndrept spre maşină dezorientată ca naiba. Breckin aşteaptă până mă urc, după care deschide portiera din spate şi se urcă la rândul lui. Mă aplec în faţă şi întorc capul spre Holder, care râde de parcă tocmai ar fi spus poanta unei glume de-a dreptul amuzante. O glumă la care eu n-am fost părtaşă.

– Ar putea cineva dintre voi să-mi explice ce naiba se petrece? întreb.

Holder îmi ia mâna şi o duce la buze, sărutând-o.

– Îl las pe Breckin să-ţi explice. El, oricum, vorbeşte mai repede.

Mă răsucesc spre bancheta din spate, în timp ce Holder dă înapoi maşina pe alee. Îl privesc pe Breckin, arcuindu-mi o sprânceană.

Îmi adresează o privire în care se distinge limpede vinovăţia.

– Am cam stabilit o dublă alianţă, care funcţionează deja de aproape două săptămâni, recunoaşte el spăsit.

Clatin din cap, străduindu-mă să cuprind cu mintea mărturisirea asta. Îmi tot plimb privirea de la unul la celălalt.

– De două săptămâni? Voi doi tot staţi de vorbă de două săptămâni? Fără mine? De ce nu mi-ai spus?

– M-a pus să jur c-o să păstrez secretul, se justifică Breckin.

– Dar…

– Întoarce-te şi pune-ţi centura, mă întrerupe Holder.

– Staţi puţin, ripostez, privindu-l furioasă. Încerc să-mi dau seama de ce te-ai cuplat cu Breckin de acum două săptămâni, dar ai aşteptat până azi ca să te cuplezi cu mine.

Mă priveşte în treacăt, apoi întoarce capul spre drumul din faţa lui.

– Breckin merita o scuză. M-am purtat ca un nemernic în ziua aia.

– În timp ce eu nu meritam aşa ceva?

De data asta, mă priveşte direct.

– Nu, răspunde hotărât, după care se concentrează din nou auspra şoselei. Tu nu meriţi vorbe, Sky. Tu meriţi fapte.

Mă holbez la el, întrebându-mă cât o fi stat treaz azi-noapte ca să-şi ticluiască declaraţia asta perfectă. Îmi aruncă o privire şi-mi dă drumul la mână, după care mă gâdilă pe coapsă.

– Nu mai fi atât de crispată. Iubitul tău şi cel mai bun şi mai bun prieten din toată lumea largă te conduc la talcioc.

Încep să râd şi-l plesnesc peste mână.

– Cum aş putea să bucur, când aflu că în alianţa mea s-a infiltrat un intrus? Voi doi aveţi al naibii de mult de linguşit pe ziua de azi, ca să vă iert.

Breckin îşi reazemă bărbia de tetiera mea şi mă priveşte.

– Sunt de părere că am avut cel mai mult de suferit din greaua asta încercare. Iubitul tău mi-a distrus ultímele două seri de vineri la rând, bosumflându-se şi văicărindu-se despre cât de mult te vrea, dar că nu vrea să te dezamăgească, şi bla, bla, bla. Tare greu mi-a fost să nu mă plâng de el faţă de tine la prânz, zi de zi.

Holder îşi smuceşte brusc capul în direcţia lui Breckin.

– Ei bine, acum puteţi să vă plângeţi amândoi de mine cât aveţi chef. Viaţa a revenit la normal.

Îşi strecoară degetele printre ale mele şi-mi strânge mâna. Pielea începe să mă furnice şi nu-mi dau seama dacă e de la atingerea lui sau de la cuvinte.

– Eu tot sunt de părere că merit să fiu pupată în fund pe ziua de azi, le zic amândurora. Vreau să-mi cumpăraţi orice mi-aş dori din

talcioc. Nu mă interesează cât costă, sau cât e de mare, sau de greu.

– Al naibii de corect, aprobă Breckin.

– Of, Doamne, mă vait eu, deja ai început să te molipsesti de la Holder.

Breckin râde şi se întinde pe deasupra scaunului să mă apuce de mâini, după care mă trage spre el.

– Aşa trebuie să fie, pentru că tare aş vrea să te ţin chiar acum în braţe pe bancheta din spate, declară el.

– Înseamnă că nu te-ai molipsit chiar atât de mult, dacă-ţi închipui că eu doar aş ţine-o în braţe pe bancheta din spate, îi dă replica Holder.

Şi-mi arde o palmă peste fund imediat înainte să cad lângă Breckin.

* * *

– Imposibil să vorbeşti serios, exclamă Holder, privind solniţa pe care tocmai i-am pus-o în mână.

Ne plimbăm deja de o oră prin talcioc, iar eu mă ţin de planul anunţat. Ei să-mi cumpere orice naiba zic că vreau. Trebuie să trec peste o trădare, iar pentru asta e nevoie de o mulţime de cumpărături aleatoare, ca să revin la sentimente mai bune.

Privesc obiectul din mâna lui şi încuviinţez.

– Ai dreptate. Ar trebui să-i iau şi perechea, zic, luând piperniţa şi întinzându-i-o.

Obiecte ca astea nu mi-aş putea dori niciodată. De fapt, nu ştiu cine şi le-ar putea dori. Cine să vrea solniţă şi piperniţă din ceramică, modelate în formă de intestin gros şi subţire?

– Pariez că i-au aparţinut unui doctor, îşi dă cu părerea Breckin, admirându-le odată cu mine.

Îmi vâr mâna în buzunarul lui Holder şi-i scot portofelul, după care mă întorc spre omul de dincolo de tarabă.

– Cât costă?

Tipul ridică din umeri.

– Nu ştiu, răspunde lipsit de entuziasm. Un dolar bucata?

– Nu mai bine un dolar pe amândouă? îl întreb.

Omul îmi ia dolarul din mână şi-mi face semn că pot să plec.

– Ce mai târguială, comentează Holder, clătinând din cap. Vreau să le văd pe masa ta din bucătărie, data viitoare când mai vin.

– O, nu, ce scârbos, protestez eu. Cine-ar vrea să se uite la maţe în timp ce mănâncă?

Mai cercetăm câteva pavilioane până când ajungem la cel în care s-au instalat Karen şi Jack. Când ajungem la chioşcul lor, Karen tresare văzându-i pe Breckin şi pe Holder.

– Hei, zic, întinzând mâinile spre ea. Surpriză!

Jack sare de pe scaunul lui şi iese din chioşc, grăbindu-se să mă îmbrăţişeze. Karen îi urmează exemplul, dar mă studiază prudentă tot timpul cu privirea.

– Linişteşte-te, îi zic, când o văd că-i priveşte îngrijorată, atât pe Holder, cât şi pe Breckin. Niciunul dintre ei n-o să mă lase însărcinată în weekendul ăsta.

Izbucneşte în râs şi, în sfârşit, mă cuprinde în braţe.

– La mulţi ani, îmi zice, dar deodată se dă înapoi şi instinctele ei materne intră în funcţiune cam cu cincisprezece secunde întârziere. Ia stai! Ce cauţi aici? S-a întâmplat ceva? Ai vreo problemă? E vreo problemă pe-acasă?

– Totul e bine. Eu sunt bine. Doar că mă plictiseam, aşa că l-am rugat pe Holder să meargă cu mine la cumpărături.

Holder e în spatele meu şi tocmai i se prezintă lui jack. Breckin se strecoară pe lângă mine şi-o ia în braţe pe Karen.

– Eu sunt Breckin, îi zice. Sunt aliatul fetei dumneavoastră, întru supunerea sistemului şcolilor publice şi a tuturor creaturilor acestuia.

– A fost, precizez eu, privindu-l chiorâş pe Breckin. A fost aliatul meu.

– Deja îmi eşti simpatic, declară Karen, zâmbindu-i lui Breckin.

Apoi priveşte peste umărul meu spre Hoider şi-i strânge mâna.

– Holder, rosteşte politicoasă, ce faci?

– Bine, răspunde el prudent.

Întorc privirea spre el şi am impresia că e extrem de stânjenit. Nu-mi dau seama dacă din cauza solniţei şi a piperniţei pe care le ţine în mână sau a faptului că vederea lui Karen îi provoacă o cu totul altă reacţie acum, când alcătuieşte un cuplu împreună cu fiica ei. Încerc să schimb atmosfera, întorcându-mă şi întrebând-o pe

Karen dacă nu are cumva o sacoşă în care să ne punem lucrurile. Ea caută pe sub tarabă, găseşte una şi i-o întinde lui Holder. El vâră obiectele înăuntru, iar ea priveşte în sacoşă, ridicându-şi apoi spre mine ochii nedumeriţi.

– Nu mă-ntreba, îi zic.

Îi iau sacoşa din mână şi o desfac, astfel încât să poată pune şi Breckin cealaltă achiziţie. E o mică ramă din lemn cu o hârtie albă pe care e scris cu tuş negru cuvântul *contopit*. A costat douăzeci şi cinci de cenţi şi n-are absolut nicio noimă, aşa că, firește, trebuia s-o am.

Un cuplu se apropie de tarabă, aşa că Jack şi Karen intră înapoi în chioşc şi încep să-i servească. Mă întorc şi-l văd pe Holder cum îi examinează pe amândoi cu o privire încrâncenată. Nu i-am mai văzut o expresie ca asta pe faţă din ziua aia, de la cantină. Asta mă descumpăneşte un pic, aşa că mă duc spre el şi-mi strecor mâna pe după mijlocul lui, dorindu-mi cu disperare să nu mai aibă privirea asta.

– Hei, îi zic, atrăgându-i atenţia asupra mea. Eşti bine?

Îmi face semn că da şi mă sărută pe frunte.

– N-am nimic, îmi răspunde, încolăcindu-mi talia cu braţul şi adresându-mi un zâmbet liniştitor. Mi-ai promis gogoşi împletite, adaugă, mângâindu-mi obrazul cu mâna cealaltă.

Încuviinţez, uşurată să constat că n-are nimic. Chiar n-aş vrea ca Holder să treacă printr-unul dintre momentele lui de înfocare chiar aici, de faţă cu Karen. Nu sunt convinsă că ea ar putea înţelege abordarea lui pătimaşă a vieţii, aşa cum încep eu s-o înţeleg.

– Gogoşi împletite? intervine Breckin. Ai pomenit de gogoşi împletite?

Mă întorc şi observ că muşteriii lui Karen au plecat, iar ea a rămas încremenită în spatele tarabei, cu ochii pe braţul încolăcit în jurul meu. Şi pare palidă.

Care-o fi treaba cu toată lumea şi cu înfăţişările lor ciudate pe ziua de azi?

– Te simţi bine? o întreb şi pe ea.

Doar nu e prima dată când mă vede cu un băiat. Matt practic a locuit la noi acasă timp de o lună întreagă, cât am fost cuplată cu el.

Ea îşi ridică privirea spre mine, apoi, scurt, spre Holder.

– N-am nimic, doar nu mi-am dat seama că voi doi sunteţi împreună.

– Mda. Apropo, îi zic, te-aş fi anunţat, dar am cam început să fim împreună acum vreo patru ore.

– Aha, zice ea. Păi... arătaţi drăguţ împreună. Pot să vorbesc cu tine? mă întreabă.

Face semn cu capul în spatele ei, indicându-mi că vrea să vorbim între patru ochi. Îmi retrag mâna dintr-a lui Holder şi o urmez până la o depărtare sigură pentru o conversaţie intimă. Se întoarce repede spre mine, clătinând din cap.

– Nu ştiu ce să zic despre asta, începe, într-o şoaptă scăzută.

– Despre ce? Am optsprezece ani şi am un iubit. Mare chestie.

– Ştiu, zice Karen, oftând, doar că... diseară ce-o să se-ntâmple? Cât timp n-o să fiu eu acasă? De unde ştiu că el n-o să rămână acolo toată noaptea?

Ridic din umeri.

– N-ai de unde. Nu trebuie decât să ai încredere în mine, îi răspund, simţindu-mă instantaneu vinovată pentru minciună.

Dac-ar şti că Holder deja a dormit noaptea trecută cu mine, cred că nu mă înşel afirmând că Holder n-ar mai fi iubitul meu viu.

– Da, doar că e cam ciudat, Sky. Noi două n-am discutat niciodată serios despre regulile privitoare la băieţi, pentru când nu sunt eu acasă, insistă ea.

Mi se pare extrem de agitată, aşa că fac ce pot ca să-i liniştesc cugetul.

– Mamă? Ai încredere în mine. Noi tocmai am căzut de acord să fim împreună acum câteva ore, la propriu. Nici gând să se întâmple între noi ceva din ce te temi tu că s-ar putea întâmpla. El o să fie plecat înainte de miezul nopţii, îţi promit.

Karen încuviinţează neconvinsă.

– Da, numai că... nu ştiu. Să vă văd tocmai acum, ţinându-vă de după mijloc? Şi felul în care interacţionaţi între voi? Pur şi simplu m-au descumpănit toate astea, fiindcă mi-au dat impresia că e posibil ca tu să fi fost cu el de ceva timp, dar să fi ascuns asta de mine. Ştii că vreau să poţi discuta cu mine despre orice.

O apuc de mână şi i-o strâng.

– Ştiu, mamă. Şi, crede-mă, dacă n-am fi venit azi împreună

încoace, ţi-aş fi spus tot despre asta mâine. Probabil că ţi-aş fi împuiat capul. Nu ascund nimic de tine, ai înţeles?

Zâmbeşte şi-mi strânge şi ea mâna în grabă.

– Totuşi, aştept să-mi împuiezi capul mâine.

Sâmbătă, 29 septembrie 2012
10:15 p.m.

– Sky, trezeşte-te.

Îmi ridic capul de pe braţul lui Breckin şi-mi şterg saliva scursă pe o parte a obrazului. El îşi coboară privirea spre cămaşa umedă şi se strâmbă.

– Scuze, îi zic, râzând. N-ar trebui să fii atât de confortabil.

Ajungem în faţa casei lui după ce ne-am petrecut opt ore umblând şi inventariind vechituri. Până la urmă, Holder si Breckin s-au lăsat duşi de val şi am intrat toţi într-un fel de competiţie, ca să vedem cine descoperă obiectul cel mai aiurea. Cred că tot eu am câştigat, cu solniţa şi pipera în formă de intestine, însă Breckin m-a urmat îndeaproape cu un tablou pictat pe catifea, înfăţişând un căţeluş calare pe spinarea unui inorog.

– Să nu-ţi uiţi tabloul, îi zic, în timp ce coboară din maşină.

El se apleacă şi-l ia de jos, apoi mă sărută pe obras.

– Ne vedem luni, îmi spune, după care-şi ridică privirea spre Holder. Să un crezi c-o să-mi poţi lua locul de la prima oră acum, doar pentru că ea ţi-e iubită.

Holder râde.

– Nu sunt eu ăla care-i aduce facea în fiecare dimineaţă. Mă îndoiesc c-o să mă lase să te detronez.

Breckin închide portiera, iar Holder îl aşteaptă până când intră în casă, înainte să demareze.

– Ce crezi tu că faci acolo, în spate? mă întreabă, zâmbindu-mi în oglinda retrovizoare. Hai încoace.

Scutur din cap şi nu mă clintesc.

– Îmi cam place să am şofer personal.

Opreşte motorul şi-şi dezleagă centura, apoi se întoarce spre mine.

– Vino, îmi zice, întinzându-se după braţele mele.

Mă apucă de încheieturi şi mă trage spre el, până când feţele noastre ajung la câţiva centimetri distanţă. Apoi mă prinde de obraji şi-mi strânge faţa, ca unui copil mic. Mă sărută cu zgomot pe buzele strivite una de alta.

– M-am distrat azi, îmi zice. Eşti cam ciudată.

Ridic dintr-o sprânceană, neştiind dacă mi-a făcut un compliment sau nu.

– Mersi!?

– Îmi plac ciudăţeniile. Şi acum, mişcă-ţi fundul pe scaunul din faţă, dacă nu vrei să sar eu pe bancheta din spate şi să fac mai mult decât să te ţin în braţe.

Mă trage de braţ în faţă şi eu mă caţăr până pe scaunul din dreapta lui, apoi îmi închei centura.

– Acum ce facem? îl întreb. Mergem la tine?

El scutură din cap.

– Nţ. Încă un popas.

– La mine?

Scutură iar din cap.

– O să vezi.

* * *

Ne continuăm drumul până când ajungem la periferia oraşului. Îmi dau seama că suntem lângă aeroportul local în clipa în care opreşte maşina pe marginea şoselei. Coboară fară să spună o vorbă şi dă ocol ca să-mi deschidă.

– Am ajuns, mă anunţă, făcând semn cu mâna spre pista întinsă pe un câmp de vizavi de noi.

– Holder, ăsta e cel mai mic aeroport pe o rază de peste trei sute de kilometri. Dacă aştepţi să vezi vreun avion aterizând, înseamnă că avem de stat vreo două zile pe-aici.

Mă trage de mână şi începe să mă conducă spre poalele unui deluşor.

– N-am venit aici ca să privim avioanele, îmi zice.

Mergem mai departe până când dăm de gardul care mărgineşte proprietatea aeroportului. Îl zgâlţâie ca să-i încerce soliditatea, apoi îmi ia din nou mâna într-a lui.

– Scoate-ţi pantofii, o să-ţi fie mai uşor, mă sfătuieşte.

Îmi îndrept privirea spre gard, apoi spre el.

– Tu vrei să sar peste chestia asta?

– Mă rog, zice el, cu ochii pe gard. Aş putea să te iau pe sus şi să te arunc peste el, dar e posibil să te doară ceva mai mult.

– Dar sunt în rochie. Nu mi-ai zis c-o să avem de sărit garduri în seara asta. Şi, în plus, încălcăm legea.

Îşi dă ochii peste cap şi mă împinge spre gard.

– Nu încălcăm legea, atât timp cât tatăl meu vitreg e cel care conduce aeroportul. Şi, aşa e, nu ţi-am spus c-o să avem de sărit garduri, fiindcă mă temeam c-o să-ţi schimbi rochia asta.

Mă prind cu mâinile de gard şi încep să-l încerc, când, dintr-o mişcare iute, el e deja cu mâinile pe şoldurile mele şi mă pomenesc ridicată în aer, deja escaladându-l.

– Dumnezeule, Holder! urlu, sărind de partea cealaltă.

– Ştiu. M-am cam grăbit. Am uitat să te pipăi puţin.

Se ridică în mâini şi-şi saltă picioarele peste gard, apoi sare jos.

– Hai, mă îndeamnă, apucându-mă de mână şi trăgându-mă după el.

Mergem până când ajungem la pistă. Mă opresc să-i privesc lungimea impresionantă. N-am mai fost niciodată până acum într-un avion şi gândul la aşa ceva mă cam îngrozeşte. Mai ales când văd un lac imens întinzându-se la capătul celălalt al pistei.

– S-a întâmplat vreodată să aterizeze avioane în lacul ăla?

– O singură dată, îmi răspunde, trăgându-mă în jos odată cu el. Dar era un Cessna mititel, iar pilotul era beat. A scăpat teafăr, însă avionul e şi acum pe fundul lacului.

Se aşează pe pistă şi mă trage de mână, dându-mi de înţeles că vrea să-i urmez exemplul.

– Ce facem aici? îl întreb, aranjându-mi rochia şi descălţându-mi pantofii.

– Şşt, îmi răspunde el. Întinde-te şi priveşte în sus.

Îmi las capul pe spate şi privesc în sus, după care icnesc scurt. În toate direcţiile, se aşterne câte o pătură de stele mai strălucitoare decât am văzut vreodată.

– Uau, exclam în şoaptă. Nu arată aşa, când le văd din curtea mea din spatele casei.

– Ştiu. De-asta te-am şi adus aici.

Întinde mâna spre mine şi-şi încolăceşte degetul mic de al meu.

Stăm aşa timp îndelungat, fără să vorbim, însă e o tăcere senină. Din când în când, el îşi ridică degetul mare şi-mi mângâie muchia palmei, dar asta-i tot. Suntem unul lângă celălalt, iar eu am pe mine o rochie care oferă un acces destul de facil, dar el nu încearcă nici măcar să mă sărute. E evident că nu m-a adus aici, la mama naibii, doar ca să-şi facă de cap cu mine. M-a adus ca să-şi împărtăşească experienţa asta cu mine. Un alt domeniu în care se arată pătimaş.

Am descoperit atât de multe lucruri care mă surprind la Holder, în special în ultimele douăzeci şi patru de ore. Încă nu m-am lămurit ce l-o fi întors pe dos în asemenea hal atunci, în sala de mese, dar el pare convins că ştie exact despre ce-a fost vorba şi că n-o să se mai întâmple vreodată. Şi, în clipa de faţă, tot ce pot să fac e să-l cred pe cuvânt. Tot ce pot să fac e să-mi iau încrederea şi să mi-o depun în mâinile lui. Nu pot decât să sper ca el să-şi dea seama că numai încrederea asta mi-a mai rămas să-i dăruiesc. Ştiu sigur că, dac-o să mă mai rănească aşa cum a făcut-o, ar fi pentru ultima oară.

Întorc capul spre el şi-l privesc cum studiază cerul. Sprâncenele îi sunt împreunate şi mi-e clar că se-ntâmplă ceva în mintea lui. Mereu pare să se-ntâmple câte ceva în mintea lui şi sunt curioasă să ştiu dacă voi reuşi vreodată să pătrund acolo. Mai sunt atâtea lucruri pe care încă vreau să le aflu despre trecutul lui, despre sora şi despre familia lui. Dar, dac-aş aduce vorba despre asta, când e atât de adâncit în gânduri, ar însemna să-i smulg mintea de unde s-o afla acum. Şi nu vreau să fac asta. Ştiu precis unde se află şi ce caută acolo, după cum priveşte în spaţiu. Ştiu, pentru că exact asta fac şi eu când îmi privesc stelele de pe tavan.

Mă uit la el îndelung, după care îmi întorc din nou privirea spre cer şi încep să evadez din propriile-mi gânduri, când el destramă tăcerea cu o întrebare apărută din senin.

– Ai avut o viaţă bună? mă întreabă încet.

Stau să mă gândesc la întrebarea lui, dar în principal pentru că vreau să-mi dau seama la ce s-a gândit de l-a determinat s-o pună. Oare chiar s-o fi gândit cu adevărat la viaţa mea sau s-o fi gândit la a lui?

– Mda, îi răspund, sinceră. Mda, am avut.

Oftează adânc, după care îmi ia mâna cu totul într-a lui.

– Bine.

Nu se mai spune nimic altceva, până când, după o jumătate de oră, mă anunţă că a sosit vremea să plecăm.

* * *

Oprim în faţa casei mele cu câteva minute înainte de miezul nopţii. Coborâm amândoi din maşină, iar el îmi ia sacoşele cu toate aiurelile din ele şi mă urmează până la intrare. Acolo, se opreşte în prag şi le lasă jos.

– Mai departe nu merg, îmi zice, vârându-şi mâinile în buzunare.

– De ce? Eşti vampir, cumva? Ai nevoie de permisiune ca să intri?

Zâmbeşte.

– Pur şi simple, nu cred că e bine să rămân.

Mă duc spre el şi-l cuprind cu braţele, apoi îl sărut pe bărbie.

– De ce nu? Eşti obosit? Am putea să ne întindem, ştiu că tu n-ai prea apucat să dormi azi-noapte.

Chiar n-aş vrea ca el să plece. Azi-noapte am dormit mai bine în braţele lui decât în oricare altă noapte de dinainte.

Îmi răspunde la îmbrăţişare, încolăcindu-şi braţele după umerii mei şi trăgându-mă la pieptul lui.

– Nu pot, îmi zice. E o combinaţie de factori, zău. Faptul că mama mea o să mă potopească de-a binelea cu întrebări despre unde am fost azi-noapte. Faptul că te-am auzit promitându-i mamei tale c-o să plec înainte de miezul nopţii. Faptul că tot timpul cât am umblat azi cu tine nu m-am putut împiedica să mă gândesc la ce-o fi pe sub rochia asta.

Îşi ridică mâinile spre faţa mea şi-mi priveşte gura. Pleoapele i se îngreunează, iar vocea îi coboară la nivel de şoaptă.

– Ca să nu mai vorbesc despre buzelee astea, adaugă. Habar n-ai cât de greu mi-a fost să ascult orice cuvinţel ai rostit azi, când tot ce aveam eu în minte era cât de catifelate sunt. Ce gust minunat au. Cât de perfectt se potrivesc între ale mele.

Se apleacă spre mine şi mă sărută uşor, dar se retrage tocmai când încep să mă topesc în el.

– Şi rochia asta, zice, plimbându-şi mâna în jos pe spinarea mea şi lăsând-o să alunece uşor peste şold, până la partea de sus a coapsei.

Mă cutremur la atingerea lui.

– Rochia asta e motivul principal pentru care nu mai fac un pas în plus în casa asta.

La cum reacţionează corpul meu faţă de el, îi aprob degrabă hotărârea de a pleca. Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu cu el şi oricât de mult mi-ar plăcea să-l sărut, pot să-mi dau deja seama că n-aş mai avea nici cea mai mică reţinere şi nu cred că sunt pregătită să trec, deocamdată, şi de premiera asta.

Suspin, deşi mai degrabă îmi vine să scot un geamăt. Oricât aş fi eu de acord cu ce-a spus, corpul mi-e încă total enervat că nu-l rog să rămână. E ciudat cum simplul fapt de a fi azi în preajma lui mi-a accentuat cumva nevoia de a vrea să fiu mereu în preajma lui.

– O fi normal? îl întreb, privindu-l în ochii în care zace mai multă dorinţă decât am mai văzut vreodată în ei.

Ştiu de ce s-a hotărât să plece acum, fiindcă e evident că şi el ar vrea să treacă de premiera asta.

– Ce să fie normal?

Îmi lipesc capul de pieptul lui, evitând să-l privesc în ochi în timp ce vorbesc. Uneori spun lucruri stânjenitoare, dar tot am nevoie să le spun, oricum ar fi.

– Ceea ce simţim unul pentru celălalt e ceva normal? Nu ne cunoaştem cu adevărat de o perioadă prea lungă de timp. Iar cea mai mare parte din perioada asta ne-am petrecut-o evitându-ne reciproc. Totuşi, nu ştiu, cu tine pare să fie altceva. Presupun că, în majoritatea cuplurilor, primele câteva luni se consumă încercând să se stabilească o conexiune.

Ridic capul de pe pieptul lui şi de data asta îl privesc.

– Simt că am avut aşa ceva cu tine încă din clipa în care ne-am cunoscut. Totul e atât de firesc la noi. Am impresia că am ajuns deja unde trebuie, iar acum încercăm să ne întoarcem la loc. Ca şi cum am încerca să reajungem să ne cunoaştem reciproc, încetinindu-ne înaintarea. N-o fi ciudat?

Îmi mângâie faţa, îndepărtându-mi şuviţele căzute peste ochi şi mă priveşte cu o expresie total diferită. Pofta şi dorinţa au lăsat

acum locul unei dureri chinuitoare şi-mi simt inima grea când văd aşa ceva în ochii lui.

– Orice ar fi, nu vreau s-o analizez. Şi nu vreau s-o analizezi nici tu, bine? Să fim doar recunoscători sorţii pentru faptul că te-am găsit, în fine.

Ultima lui afirmaţie mă face să râd.

– O spui de parcă m-ai fi căutat.

Îşi împreunează sprâncenele şi-mi cuprinde obrajii între palme, ridicându-mi faţa spre el.

– Te-am căutat întreaga viaţă, îmi răspunde.

Arată puternic şi hotărât şi-şi apasă buzele de ale mele imediat cum rosteşte propoziţia asta. Mă sărută apăsat, cu mai multă pasiune decât m-a sărutat toată ziua. Tocmai mă pregătesc să-l trag după mine în casă, când el se desprinde şi face câţiva paşi înapoi, imediat cum simte că-mi strâng pumnii prin părul lui.

– Te trăiesc, îmi zice, forţându-se să coboare ultímele trepte. Ne vedem luni.

– Şi eu te trăiesc, îi răspund.

Nu-l mai întreb de ce nu ne vedem şi mâine, deoarece cred că ne-ar prinde bine o pauză ca să ne gândim la ce s-a petrecut în ultimele douăzeci şi patru de ore. I-ar prinde bine şi lui Karen, fiindcă am într-adevăr nevoie s-o pun la curent cu noua mea viaţă amoroasă. Sau, mai bine zis, cu noua mea viaţă de trăire.

Luni, 22 octombrie 2012
12:05 p.m.

A trecut aproape o lună de când eu şi Holder ne-am declarat un cuplu. Până acum, n-am descoperit la el vreo manie cu care să mă înnebunească. Dacă mai era posibil, micile lui tabieturi mă fac doar să-l ador încă şi mai mult. Ca, de exemplu, felul în care mă fixează cu privirea, ca şi cum m-ar studia, sau cum îşi repede bărbia înainte când e nervos, sau cum se linge pe buze de fiecare dată când râde. La drept vorbind, mi se par oarecum sexy. Şi nu mă puneţi să vorbesc şi despre gropiţe.

Spre norocul meu, îl am pe acelaşi Holder din noaptea în care mi s-a strecurat în cameră pe fereastră şi apoi în pat. N-am mai zărit

deloc, încă de atunci, vreo frântură din capriciosul şi temperamentalul Holder. De fapt, am reuşit cumva să ajungem din ce în ce mai în armonie unul cu celălalt, pe măsură ce petrecem mai mult timp împreună, şi am senzaţia că-l pot descifra acum aproape la fel de bine pe cât mă descifrează el.

Karen fiind acasă în fiecare weekend, n-am mai avut prea multe ocazii de a fi singuri. Cea mai mare parte din timpul petrecut împreună e la şcoală sau în cele câteva ieşiri din weekend. Dintr-un anume motiv, lui nu i se pare corect să vină în camera mea când e Karen acasă şi mereu găseşte pretexte când îi propun să mergem la el. Aşa că, în schimb, am văzut o grămadă de filme. De asemenea, am mai ieşit de câteva ori împreună cu Breckin şi cu noul lui iubit, Max.

Eu şi Holder am avut parte de multă distracţie împreună, dar n-am avut parte de prea multă intimitate. Începem să ne simţim amândoi frustraţi de lipsa unui loc ca lumea în care să ne facem de cap. Maşina lui e destul de mică, dar ne-am învăţat să ne descurcăm. Cred că amândoi numărăm orele până când o să plece iar Karen din oraş, în weekendul viitor.

* * *

Mă aşez la masă cu Breckin şi cu Max, aşteptându-l pe Holder să aducă tăvile cu mâncare pentru noi doi. Max şi Breckin s-au cunoscut acum vreo două săptămâni în galeria de artă din oraşul nostru, fără să fi ştiut că sunt amândoi la aceeaşi şcoală. Mă bucur pentru Breckin, fiindcă începusem să am senzaţia că el chiar se simte în plus, cu toate că nu era nicidecum aşa. Îmi face mare plăcere compania lui, dar faptul de a-l vedea revărsându-şi atenţia spre propria lui relaţie a făcut ca totul să devină mult mai simplu.

– Tu şi Holder aveţi vreo treabă sâmbăta asta? se interesează Max, după ce mă aşez.

– Nu cred. De ce?

– E o galerie de artă în centru, care o să-mi expună una dintre lucrări în cadrul vernisajului de-acolo. Aş vrea să veniţi şi voi.

– Sună grozav, apreciază Holder, ocupându-şi locul de lângă mine. Ce lucrare expui?

– Deocamdată nu ştiu, îi răspunde Max, ridicând din umeri. Încă

încerc să mă hotărăsc între două variante.

Breckin îşi dă ochii peste cap.

– Ştii pe care ar trebui s-o expui şi nu e printre alea două.

Max îl săgetează cu privirea.

– Suntem în estul Texasului. Mă îndoiesc că un tablou cu tematică gay ar da prea bine pe-aici.

Holder îi priveşte pe rând pe amândoi.

– Cine dă o para chioară pe ce gândeşte lumea de pe-aici?

Max îşi ridică furculiţa de pe masă şi zâmbetul i se şterge de pe buze.

– Părinţii mei, răspunde.

– Dar părinţii tăi ştiu că eşti gay? mă interesez eu.

Clatină afirmativ din cap.

– Mda. Sunt destul de înţelegători, în cea mai mare parte a timpului, dar tot speră să nu afle nimeni dintre prietenii lor de la biserică. Nu vor să fie compătimiţi pentru că au un copil blestemat să ajungă în iad.

Clatin din cap.

– Dacă Dumnezeu ar fi genul capabil să te blesteme să ajungi în iad doar pentru vina de a iubi pe cineva, atunci n-aş vrea să-mi petrec viaţa veşnică alături de El, în orice caz.

– Pun pariu că au şi gogoşi împletite în iad! remarca Breckin.

– La ce oră o să fie sâmbătă? întreabă Holder. O să fim acolo, însă eu şi Sky avem ceva programat pentru mai târziu, în seara aia.

– Se termină până la nouă, îl informeaza Breckin.

Arunc o privire spre Holder.

– Avem ceva programat? Ce anume?

Îmi zâmbeşte şi-şi petrece un braţ pe după umerii mei, apoi îmi şopteşte la ureche.

– Mama o să fie plecată sâmbătă seară. Vreau sa-ţi arat camera mea.

Imediat mi se face pielea de găină pe braţe şi, dintr-odată, am viziuni întru totul nepotrivite pentru o cantină de liceu.

– Nici nu vreau să ştiu ce te-a făcut să te înroşeşti în asemenea hal, comentează Breckin, râzând.

Holder îşi retrage braţul şi-şi pune mâna pe piciorul meu. Iau o înghiţituri din mâncare, apoi îmi ridic iar privirea spre Max.

– Care sunt cerinţele vestimentare pentru vernisajul ăsta de sâmbătă? Am o rochie de vară pe care mă gândeam s-o port în seara aia, dar nu e prea protocolară.

Holder mă strânge de coapsă, iar eu zâmbesc, ştiind precis ce fel de gânduri am făcut să-i treacă prin cap acum.

Max dă să-mi răspundă, când un tip de la masa din spatele nostru îi spune ceva lui Holder, dar nu reuşesc să disting ce anume. Dar, orice-ar fi spus, îi captează imediat atenţia şi Holder se întoarce în întregime cu faţa spre respectivul.

– Ai putea să repeţi ce-ai zis? cere el, privindu-l chiorâş.

Nu mă întorc. Nici nu vreau să văd cine e răspunzător pentru readucerea la suprafaţă a temperamentalului Holder în mai puţin de două secunde.

– Poate că e nevoie să mă exprim mai clar, zice tipul, ridicând tonul. Am zis că, dacă tot nu reuşeşti să-i omori de-a binelea în bătaie, poţi la fel de bine să intri în rândul lor.

Holder nu se pune în mişcare imediat, ceea ce e bine. Aşa, am timp să-i prind de obraji şi să-l întorc cu faţa spre mine.

– Holder, rostesc, cu fermitate. Nu-l lua în seamă. Te rog.

– Mda, nu-i da atenţie, mă susţine Breckin. Vrea doar să te scoată din sărite. Eu şi Max avem mereu parte de rahaturi din astea, aşa că ne-am obişnuit.

Holder îşi tot împinge maxilarul înainte şi-napoi, inspirând lent pe nări. Furia din ochi i se domoleşte încetul cu încetul; mă apucă de mână, după care se întoarce la loc, fără să-l mai privească pe individul din spate.

– E-n regulă, zice, mai degrabă încercând să se convingă pe el însuşi, decât pe noi, ceilalţi. E-n regulă.

Imediat cum s-a întors Holder cu faţa spre noi, hohotele de râs de la masa din spate explodează prin toată sala. Văd cum umerii i se încordează, aşa că-mi pun mâna pe piciorul lui şi strâng, cerându-i să-şi păstreze calmul.

– Ce drăguţ, comentează tipul din spatele nostru. Lasă-te convins de curvă să nu sari în apărarea noilor tăi prieteni. Bănuiesc că ei nu înseamnă la fel de mult pentru tine cât a însemnat Lesslie, altfel aş fi arătat la fel de rău ca Jake, anul trecut, când te-ai aruncat pe el.

Am nevoie de întreaga mea putere de stăpânire ca să nu sar în picioare şi să-l iau personal în şuturi pe nemernic, ceea ce mă face să ştiu că pe Holder nu-l mai poate reţine absolut nimic. Începe să se întoarcă spre celălalt şi are chipul complet golit de expresie. Niciodată nu l-am văzut atât de rigid: e înspăimântător. Ştiu că e pe cale să se întâmple ceva îngrozitor şi n-am habar cum l-aş putea împiedica. Şi atunci, înainte ca el să poată sări de la masă şi să-l rupă în bătaie pe individ, fac un lucru care mă şochează până şi pe mine. Îi trag lui Holder o palmă peste faţă, cât pot de tare. Imediat, îşi duce mâna la obraz şi mă priveşte total descumpănit. Dar mă priveşte pe mine, ceea ce e de preferat.

– Hai afară, îi zic, hotărâtă, de îndată ce ştiu că i-am captat atenţia.

Îl împing până se ridică şi rămân cu mâinile pe spatele lui, după care-l fac să se îndrepte spre ieşirea din sală. Când ajungem pe coridor, îşi repede pumnul în dulapul aflat cel mai aproape, făcând ca un icnet sonor să-mi scape printre buze. Forţa pumnului său provoacă o uriaşă adâncitură în tablă şi răsuflu uşurată fiindcă nu individul de la cantină a fost destinatarul unei asemenea forţe.

Holder clocoteşte de nervi. E roşu la faţă; nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. Începe să patruleze pe coridor, oprindu-se pentru câteva clipe să fixeze cu privirea uşile sălii de mese. Nu sunt convinsă că nu se gândeşte să intre la loc, aşa că mă hotărăsc să-l îndepărtez şi mai mult de ele.

– Hai să mergem la maşina ta, îi zic, împingându-l spre ieşirea din şcoală.

El se lasă în voia mea. Ajungem până la maşini, însă el fierbe în tăcere pe tot parcursul drumului. Se suie la volan, iar eu mă urc în dreapta lui şi închidem amândoi portierele. Nu ştiu dacă mai e şi acum la un pas de a se repezi înapoi în şcoală, ca să termine disputa pe care a încercat s-o provoace nemernicul ăla, dar o să fac tot posibilul să-l ţin la distanţă, până când o să-i treacă furia.

Dar ce se întâmplă în continuare nu e nicidecum ce m-aş fi aşteptat. Întinde mâna spre mine şi mă trage spre el, strângându-mă cu putere şi începând să tremure necontrolat. Umerii îi tremură şi el mă strânge cu braţul, ascunzându-şi faţa la gâtul meu.

Plânge.

Îl cuprind şi eu cu un braţ şi-l las să se ţină de mine, cât timp îşi descarcă tot ce i s-a acumulat pe dinăuntru. Mă ridică pe genunchii lui şi mă strânge cu putere la piept. Eu îmi salt picioarele, astfel încât să-l încadreze, şi-l sărut uşor pe tâmplă, încă o dată, şi încă o dată. Abia dacă scoate vreun sunet, dar şi slabele sunete pe care le mai emite sunt amortizate de umărul meu. N-am idee ce l-o fi făcut sa izbucnească tocmai acum, însă e, fără îndoială, cea mai sfâşietoare imagine din câte am văzut în viaţa mea. Îl sărut în continuare pe tâmplă şi-l mângâi pe spinare cu amândouă mâinile, de sus şi îână jos. O ţin aşa timp de mai multe minute, până când îl văd că se linişteşte, în sfârşit, deşi tot mă strânge sufocant.

– Vrei să vorbim despre asta? îl întreb în şoapta, mângâindu-i părul.

Mă dau puţin înapoi, iar el îşi lasă capul pe tetieră şi mă priveşte. Ochii îi sunt roşii şi plini de atâta suferinţă, încât mă simt obligată să-i sărut. Îi sărut uşurel ambele pleoape, după care mă retrag la loc şi-l aştept să spună ceva.

– Am minţit, începe el şi cuvintele astea fac să-mi treacă un junghi prin inimă, de groaza a ceea ce-ar putea să urmeze. Ţi-am zis că l-aş bate la fel de rău pe Jake, dacă s-ar ivi ocazia, continuă el, cuprinzându-mi obrajii cu palmele şi privindu-mă cu disperare. Dar nu e aşa. El n-a meritat să-i fac ce i-am făcut, Sky. Ştii cine era baiatul ăla de adineauri? Fratele mai mic al lui Jake. Mă urăşte pentru ce-am făcut şi are tot dreptul din lume să mă urască. Are tot dreptul sa-mi spună orice naiba ar vrea, pentru că merit. Chiar merit. E singurul motiv pentru care n-am mai vrut să mă întorc în şcoala asta, fiindcă ştiam că orice mi-ar spune cineva ar fi meritat. Dar nu pot permite să vorbească aşa despre tine şi despre Breckin. N-are decât să spună ce naiba o vrea despre mine, sau despre Les, pentru că noi o meritǎm, însă voi nu.

Ochii îi devin din nou lucioşi şi trece prin chinuri extraordinare, cum stă aşa, ţinându-mi faţa între palmele lui.

– Nu e nimic Holder. Nu trebuie să aperi pe toată lumea. Şi nu meriţi toate astea. Jake n-ar fi trebuit să spună ce-a spus anul trecut despre sora ta, iar fratele lui n-ar fi trebuit să spună ce-a spus azi.

Scutură din cap în semn că nu e de acord.

– Jake a avut dreptate. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o spună şi

categoric știu că n-ar fi trebuit să-l ating nici cu un deget, dar a avut dreptate. Ceea ce a făcut Les n-a fost deloc temerar, nici nobil, nici curajos. A fost egoism. Nici măcar n-a încercat să reziste. Nu s-a gândit la mine, nu s-a gândit la părinții noștri. S-a gândit numai la ea și-a durut-o în cot de noi, ceilalți. Și o urăsc pentru asta. O urăsc, naibii, pentru asta și m-am săturat s-o tot urăsc, Sky. M-am săturat până peste cap s-o urăsc, fiindcă asta mă sfâșie pe dinăuntru și mă împinge sa devin ceea ce n-aș vrea să fiu. Ea nu merită s-o urăsc. Din vina mea a făcut ceea ce a făcut. Eu ar fi trebuit s-o ajut, dar n-am putut. N-am știut. Am iubit-o pe fata asta mai mult decât am iubit vreodata pe cineva, dar habar n-am avut cât îi era ei de rău.

Îi șterg lacrima cu degetul mare și fac singurul lucru care-mi mai poate trece prin cap, fiindcă n-am idee ce-aș putea să spun. Îl sărut. Îl sărut cu disperare, încercând să-i alung suferința în singurul fel în care știu să procedez. Niciodată n-am cunoscut o astfel de experiență a morții, așa că nici nu încerc să înțeleg prin ce-a trecut el. Își înfige degetele în părul meu și-mi răspunde la sărut cu atâta vigoare, încât e aproape dureros. Ne sărutăm timp de câteva minute, până când încordarea lui începe să scadă, cu încetul.

Îmi desprind buzele de-ale lui și-l privesc drept în ochi.

– Holder, ai tot dreptul din lume s-o urăști pentru ce-a făcut. Dar, în același timp, ai și tot dreptul s-o iubești încă, în ciuda a ceea ce-a făcut. Singurul lucru la care nu ai dreptul e să te învinuiești în continuare. N-o să poți înțelege niciodată de ce-a făcut-o, așa că trebuie să încetezi să-ți faci rău pentru vina de a nu deține toate răspunsurile. Ea a ales ce a crezut că e mai bine pentru ea, chiar dacă alegerea a fost cea greșită. Dar asta trebuie să ții tu minte... că ea a ales. Nu tu. Și nu te poți învinui pentru că n-ai știut ceea ce a omis ea să-ți spună.

Îl sărut pe frunte, apoi îmi întorc privirea spre ochii lui.

– Acum, trebuie să treci peste asta. Poți să-ți păstrezi pe mai departe ura, și iubirea, și chiar amărăciunea, dar trebuie să-ți alungi vinovăția. Tocmai vinovăția asta e cea care te sfâșie pe dinăuntru.

Închide ochii și-mi pune capul pe umărul lui, respirând întretăiat. Simt cum clatină din cap în semn de încuviințare și-mi dau seama că întreaga lui atitudine se îndreaptă în tăcere spre calm. Mă sărută pe tâmplă și stăm așa, îmbrățișați, în tăcere. Orice

conexiune am fi crezut că a existat până acum între noi... nu se compară cu cea din acest moment. Indiferent de ce s-ar putea întâmpla între noi în viaţa asta, momentul de faţă tocmai ne-a contopit bucăţi din suflete. Şi asta ne va rămâne pentru totdeauna, într-un fel reconfortant de ştiut.

Deodată, Holder mă priveşte, arcuindu-şi o sprânceană.

– Tu de ce naiba mi-ai tras palma aia?

Râd şi-l sărut pe obrazul pe care l-am pălmuit. Acum abia dacă mi se mai văd urmele degetelor, însă ele sunt încă prezente.

– Scuză-mă. Dar aveam neapărată nevoie să te scot de acolo şi nu mi-a trecut prin minte vreo altă metodă.

– Ţi-a reuşit, răspunde el, zâmbind. Nu ştiu dacă altcineva ar fi putut să facă sau să spună ceva, încât să mă scoată din starea aia. Îţi mulţumesc pentru că ştii precis cum să mă manevrezi, pentru că uneori nici eu nu ştiu prea bine cum să mă manevrez.

Îl sărut încetişor.

– Crede-mă, habar n-am cum să te manevrez, Holder. Nu fac decât să te dirijez, pas cu pas.

Vineri, 26 octombrie 2012
3:40 p.m.

– La ce oră crezi c-o să ajungi înapoi? întreb.

Holder mă ţine în braţe şi stăm rezemaţi de maşina mea. N-am putut să mai petrecem prea mult timp împreună după ceea ce s-a întâmplat în maşina lui, luni la prânz. Din fericire, tipul care a încercat să-i caute harţă lui Holder n-a mai zis altceva. A fost o săptămână destul de paşnică, dacă ne gândim la ce debut dramatic a avut.

– N-o să ne putem întoarce decât destul de târziu. Petrecerile de Halloween ale companiei lor durează de obicei câteva ore. Dar o să mă vezi mâine. Pot să te iau la prânz, dacă vrei, şi-o să stăm toată ziua împreună, până la vernisajul expoziţiei.

Scutur din cap.

– Nu pot. E ziua de naştere a lui Jack şi-o să-l scoatem în oraş la prânz, din cauză că mâine noapte trebuie să se ducă la serviciu. Tu

vino să mă iei la şase.

– Am înţeles, coniţă, îmi răspunde.

Mă sărută, apoi îmi deschide portiera ca să mă pot urca în maşină. Îi fac semne de rămas-bun cu mâna în timp ce se îndepărtează, după care îmi scot telefonul din ghiozdan. Am un mesaj de la Six, ceea ce mă face fericită. N-am mai primit mesajele zilnice promise, aşa cum spusese ea. N-aş fi crezut c-or să-mi lipsească, însă acum, când primesc doar câte unul la vreo trei zile, încep să mă cam plictisesc.

Zi-i iubitului tău că-i mulţumesc pentru că ţi-a încărcat, în sfârşit, creditul. Ai făcut deja sex cu el? Mi-e dor de tine.

Candoarea ei mă face să râd. Îi răspund imediat.

Nu, încă n-am făcut sex. Totuşi, le-am făcut pe toate celelalte, aşa că, sunt sigură, curând i se va termina răbdarea. Mai întreabă-mă de mâine seară încolo. S-ar putea să am un cu totul alt răspuns. Mi-e şi mai dor de tine.

Apăs pe trimitere şi rămân cu ochii pe ecranul telefonului. Nu m-am gândit cu adevărat dacă sunt sau nu pregătită să trec deja de premiera asta, dar presupun că tocmai am recunoscut faţă de mine însămi că sunt. Mă întreb dacă invitarea mea la el acasă o fi metoda lui de a afla dacă şi eu sunt pregătită.

Pornesc în marşarier, dar tocmai acum telefonul meu scoate un sunet. Îl iau şi văd că mi-a sosit un mesaj de la Holder.

Nu pleca. Vin acum spre maşina ta.

Opresc din nou motorul şi las geamul în jos, exact când îl râd apropiindu-se.

– Hei, zice, aplecându-se pe fereastră.

Privirea îi fuge oriunde, numai spre mine nu; şi-o tot roteşte în jurul maşinii, agitat.

Detest să-l văd arătând atât de stânjenit: totdeauna asta înseamnă că e pe cale să spună un lucru pe care poate că n-aş vrea să-l aud.

– Ăăă... Încearcă din nou să vorbească.

Îşi întoarce privirea spre mine şi razele soarelui bat chiar spre el, luminându-i toate trăsăturile frumoase. Ochii îi strălucesc şi privesc într-ai mei ca şi cum n-ar mai vrea să privească vreodată în altă parte.

– Tocmai... ăăă. Tocmai mi-ai trimis un mesaj care, sunt sigur, voiai să i-l trimiţi lui Six.

O, Doamne, nu se poate! Îmi înşfac imediat telefonul şi verific să văd dacă spune adevărul. Din nefericire, aşa e. Arunc telefonul pe scaunul din dreapta şi-mi încrucişez braţele pe volan, îngropându-mi faţa în îndoitura cotului.

– Of, Doamne, Dumnezeule, mă văicăresc.

– Uită-te la mine, Sky, îmi cere el.

Mă fac că nu-l aud şi aştept să apară ca printr-un farmec o gaură de vierme care să mă absoarbă din toate situaţiile jenante în care mă vâr singură. Îi simt mâna atingându-mi obrazul, după care-mi întoarce faţa spre el. Mă priveşte, cu ochii plini de sinceritate.

– Ori c-o fi mâine seară, ori la anul, îţi garantez c-o să fie cea mai a naibii de grozavă noapte din viaţa mea. Tu doar ai grijă să iei singură hotărârea asta şi nu altcineva, bine? Eu o să te doresc mereu, dar n-o să-mi permit să te am până când n-o să fii sută la sută sigură că mă vrei tot atât de mult. Şi nu e nevoie să spui acum nimic. Eu o să mă întorc şi-o să mă duc la maşina mea şi putem să ne prefacem că discuţia asta nu s-a desfăşurat niciodată. Altfel, s-ar putea să nu-ţi mai treacă roşeaţa în vecii vecilor.

Se apleacă mai mult pe fereastră şi mă sărută la repezeală.

– Eşti al naibii de simpatică, ştiai asta? Dar chiar ar fi cazul să te prinzi cum să-ţi manevrezi telefonul.

Cu asta, îmi face cu ochiul şi pleacă. Eu îmi las capul pe tetieră şi mă boscorodesc în sinea mea.

Urăsc tehnologia.

* * *

Restul serii mi-l petrec făcând tot posibilul să-mi alung din minte mesajul ăla jenant. O ajut pe Karen să-şi împacheteze lucrurile pentru următoarea ei participare la talcioc, după care, în

cele din urmă, îmi iau e-readerul şi mă var în pat. Dar imediat cum îl pornesc, văd pe noptieră ecranul telefonului luminându-se.

Vin chiar acum spre casa ta. Ştiu că e târziu şi că mama ta e acasă, dar nu mai pot să aştept până mâine seară ca să te mai sărut o dată. Ai grijă să fie fereastra descuiată.

După ce citesc, sar din pat şi-mi încui uşa camerei, fiindu-i recunoscătoare lui Karen pentru că s-a hotărât să se ducă la culcare mai devreme, acum două ore. Imediat după asta, mă duc în baie, mă spăl pe dinţi şi-mi perii părul, apoi sting lumina şi mă sui la loc în pat. E trecut de miezul nopţii şi el nu s-a mai strecurat niciodată înăuntru când a fost Karen acasă. Sunt agitată, însă e o agitaţie provocată de entuziasm. Faptul că nu mă simt câtuşi de puţin vinovată pentru că el e pe drum încoace constituie dovada c-o să ajung în iad. Sunt cea mai rea fiică din câte au existat vreodată.

După câteva minute, fereastra mea se ridică şi-l aud pătrunzând înăuntru. Sunt atât de entuziasmată că-l văd, încât dau fuga să-l întâmpin la fereastră şi-l cuprind cu braţele pe dupa gât, după care mă salt şi-l oblig să mă ţină, cât timp îl sărut. Mâinile lui mă apucă zdravăn de fese, iar picioarele pornesc în direcţia patului, pe care mă lasă cu delicateţe.

– Păi, bună seara şi ţie, îmi zice, zâmbind larg.

Se împleticeşte uşor, apoi cade peste mine şi-şi apropie buzele de ale mele. Încearcă să-şi azvârle pantofii din picioare, dar se zbate în gol, ceea ce-l face să izbucnească în râs.

– Eşti beat? îl întreb.

Îmi apasă buzele cu degetele, încercând să se oprească din râs, dar nu reuşeşte.

– Nu. Da.

– Cât de beat?

Îşi apropie capul de gâtul meu şi-şi plimbă uşor buzele de-a lungul claviculelor mele, trimiţându-mi valuri de fierbinţeală prin tot corpul.

– Suficient de beat cât să-mi doresc să fac rele cu tine, dar un destul încât să le fac când sunt beat, îmi răspunde. Dar exact cât trebuie de beat ca să mi le amintesc, totuşi, mâine, dacă le-aş face.

Râd, total derutată de răspunsul lui, dar în acelaşi timp şi total stârnită.

– De-asta ai venit încoace? Din cauză ca ai băut?

Scutură din cap.

– Am venit încoace pentru că-mi doream un sărut de noapte bună şi pentru că, din fericire, n-am reuşit să-mi găsesc cheile. Dar îmi doream rău de tot un sărut. Mi-a fost tare dor de tine în seara asta.

Mă sărută şi gura lui are gust de limonadă.

– De ce ai gust de limonadă?

– Acolo nu aveau decât băuturi din astea fandosite, cu fructe. M-am îmbătat cu băuturi fandosite cu fructe pentru fete. E de-a dreptul trist şi neatrăgător, ştiu.

– Ei bine, mie gustul chiar îmi place, îi zic, apropiindu-i la loc gura de a mea.

Geme şi se lipeşte mai strâns de mine, iar limba îi pătrunde şi mai adânc în gura mea. Dar imediat cum corpurile noastre se ating, el se retrage şi se ridică, lăsându-mă fără suflare şi singură în pat.

– E momentul să plec, îmi explică el. Deja văd că ne îndreptăm undeva unde mă consider prea beat ca să vreau să ajung. Ne vedem mâine seară.

Sar din pat şi mă reped să-i blochez ieşirea pe fereastră, înainte ca el să poată pleca. Se opreşte în faţa mea şi-şi încrucişează braţele la piept.

– Rămâi îi zic. Te rog. Stai doar în pat cu mine. Putem să punem perne între noi şi-ţi promit că n-o să te seduc, dacă eşti beat. Stai măcar o oră. Nu vreau să pleci încă.

Imediat, se întoarce şi porneşte spre pat.

– Bine, îmi răspunde simplu.

Se trânteşte pe pat şi trage pătura de sub el.

A fost uşor.

Mă întorc şi eu spre pat şi mă întind lângă el. Niciunul nu se grăbeşte să pună vreo pernă între noi. Dimpotrivă, îi azvârl un braţ peste piept şi-mi încolăcesc picioarele de ale lui.

– Noapte bună, îmi zice, netezindu-mi părul pe spate.

Mă sărută pe frunte şi închide ochii.

Îmi lipesc capul de pieptul lui şi-i ascult ritmul bătăilor inimii.

După câteva minute, atât respirația, cât și pulsul, îi devin regulate și doarme tun. Deja un mai pot să-mi simt brațul, așa că-l scot ușor de sub el și mă întorc, fără zgomot, pe partea cealaltă. Imediat cum ajung să mă instalez pe pernă, el își strecoară un braț spre mijlocul meu și picioarele peste ale mele.

– Te iubesc, Hope, murmură ei.

Ăăă...

Respiră, Sky.

Hai, respiră.

Nu e chiar atât de greu.

Trage aer în piept.

Închid ochii cât pot de strâns, încercând să mă conving pe mine însămi ca n-am auzit de fapt ceea ce am crezut că aud. Și totuși, ce-a zis a fost limpede ca lumina zilei. Și, sinceră să fiu, nu știu ce anume îmi zdrobește mai mult inima: faptul că a folosit numele altcuiva sau că a zis chiar iubesc de data asta, în loc de trăiesc.

Încerc să mă conving că nu e cazul să mă întorc spre el și să-i ard un pumn în mutra aia tâmpită. A băut și era pe jumătate adormit când a zis-o. Nu pot să presupun că ea înseamnă cu adevărat ceva pentru el, din moment ce e posibil să fi fost numai un vis. Și totuși... cine naiba mai e și Hope? Și de ce-o iubește?

Acum treisprezece ani

Transpir, fiindcă e cald rău sub păturile astea, însă nu vreau să mi le iau de pe cap. Știu că, dacă e să se deschidă ușa, n-o să mai aibă importanță că sunt învelită sau nu, dar oricum mă simt mai în siguranță cu ele. Scot degetele afară și ridic partea de pătură care-mi acoperă ochii. Privesc mânerul ușii, așa cum fac în fiecare seară.

Nu te răsuci. Nu te răsuci. Te rog, nu te răsuci.

Mereu e o atât de mare liniște în camera mea și urăsc asta. Câteodată aud ceva care-mi dă impresia că ar putea fi zgomotul mânerului răsucindu-se, ceea ce-mi face inima să bată foarte tare și foarte repede. În clipa asta, doar când privesc mânerul, inima îmi bate foarte tare și foarte repede, însă nu mă pot împiedica să-l privesc. Nu vreau să se răsucească. Nu vreau ca ușa aia să se deschidă, nu vreau.

Totul e atât de tăcut.

Atât de tăcut.

Mânerul nu se răsucește.

Inima încetează să-mi bată foarte repede, pentru că mânerul nu se mai răsucește.

Mă bucur că seara asta nu e una dintre alea în care mânerul se răsucește.

E multă liniște.

Multă liniște.

Și, deodată, nu mai e, fiindcă mânerul se răsucește.

Sâmbătă, 27 octombrie 2012
Cândva, în toiul nopții

– Sky!

Mă simt foarte grea. Totul e foarte greu. Nu-mi place senzația asta. Nu există ceva fizic care să-mi preseze pieptul, dar simt o apăsare diferită de orice am mai simțit vreodată. Și tristețe. O tristețe copleșitoare mă mistuie și habar n-am de ce. Umerii îmi tremură și se aud hohote de plâns de undeva, prin cameră. Cine plânge?

Eu plâng?

– Sky, trezește-te.

Îi simt brațul în jurul meu. Stă cu obrazul lipit de al meu, ținându-mă strâns la piept din spate. Îl apuc de încheietură și-i iau brațul de pe mine. Mă ridic în capul oaselor pe pat și privesc în jur. E întuneric afară. Nu înțeleg nimic. Plâng.

Se ridică lângă mine și mă întoarce cu fața spre el, ștergându-mi ochii cu degetele mari.

– Mă sperii.

Mă privește îngrijorat. Închid ochii și mă străduiesc să-mi recapăt controlul, pentru că habar n-am ce naiba se întâmplă și nu pot să respir. Mă aud cum plâng și nu pot să trag aer în piept din cauza asta.

Privesc ceasul de pe noptieră: e trei. Lucrurile încep sa-mi redevină acum concrete, dar... de ce plâng?

– De ce plângi? mă întreabă Holder.

Mă trage spre el şi eu mă las. Îl simt că e sigur. Simt că sunt acasă atunci când mă învăluie. Mă ţine în braţe şi mă mângâie pe spate, mă sărută din când în când pe tâmplă. Spune mereu: *Nu-ţi face griji* şi tot repetă şi mă ţine în braţe parcă pentru veşnicie.

Greutatea mi se ridică treptat de pe piept, tristeţea se risipeşte şi, în cele din urmă, nu mai plâng.

Cu toate astea, sunt înspăimântată din cauză că nu mi s-a mai întâmplat vreodată ceva asemănător. Niciodată în viaţa mea n-am simţit o tristeţe atât de insuportabilă, aşa că, oare cum de-am putut s-o simt atât de reală într-un vis?

– Te simţi bine? mă întreabă el în şoaptă.

Fac semn că da, cu capul în pieptul lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu, răspund, clătinând din cap. Cred că a fost un coşmar.

– Vrei să vorbim despre el? îmi propune, netezindu-mi părul cu mâinile.

Scutur energic din cap.

– Nu. Nu vreau să mi-l aduc aminte.

Mă ţine în braţe timp îndelungat, apoi mă sărută pe frunte.

– Nu vreau să te las, dar trebuie să plec. Nu vreau să-ţi creez probleme.

Încuviinţez, dar nu-i dau drumul. L-aş implora să nu mă lase singură, dar nu vreau să par disperată şi îngrozită. Oamenii au adesea coşmaruri; nu înţeleg de ce reacţionez aşa.

– Încearcă să adormi la loc, Sky. Nu e nimic în neregulă, doar că ai avut un coşmar.

Mă lungesc la loc pe pat şi închid ochii. Îi simt buzele atingându-mi fruntea, după care nu mai e.

Sâmbătă, 27 octombrie 2012
8:20 p.m.

Îi îmbrăţişez pe Breckin şi pe Max în parcarea galeriei de artă. Vernisajul s-a încheiat, iar eu şi Holder ne întoarcem acasă la el. Ştiu că ar trebui să fiu emoţionată în privinţa a ce s-ar putea petrece astă-seară între noi, însă nu sunt deloc. Totul, cu el, mi se pare că e aşa cum trebuie. În fine, totul, în afara cuvintelor pe care le aud,

repetându-se întruna, în mintea mea.

Te iubesc, Hope.

Am vrut să-l întreb despre asta, dar n-am reuşit să găsesc momentul potrivit. În timpul vernisajului clar nu era loc de discutat o astfel de problemă. Acum mi se pare că ar fi un moment bun, însă ori de câte ori deschid gura ca să întreb, o închid repede la loc. Cred că mai teamă mi-e de cine ar putea să fie ea şi de ce-ar putea să reprezinte pentru el, decât să-mi adun de-a binelea curajul necesar pentru abordarea subiectului. Cu cât amân să-l întreb despre asta, cu atât mai mult timp îmi rămâne până când voi fi forţată să aflu adevărul.

– Vrei să luăm ceva de mâncare? mă întreabă, în timp ce iese cu maşina din parcare.

– Da, răspund grăbită, simţindu-mă uşurată pentru că mi-a întrerupt gândurile. Un cheeseburger n-ar fi rău. Şi cartofi prăjiţi cu caşcaval. Şi mai vreau un milk-shake cu ciocolată.

Râde, luându-mi mâna într-a lui.

– Suntem cam pretenţioasă, nu-i aşa, Prinţeso? îmi smulg mâna şi mă întorc cu faţa spre el.

– Nu-mi spune aşa, mă răstesc.

Îmi aruncă o privire şi, mai mult ca sigur, poate să-mi vadă furia de pe faţă, chiar şi prin întuneric.

– Hei, îmi zice, pe un ton liniştitor, luându-mă iar de mână. Nu mi se pare că ai fi pretenţioasă, Sky. A fost o glumă.

Scutur din cap.

– Nu sunt pretenţioasă. Şi nu-mi mai spune prinţeso. Urăsc cuvântul ăsta.

Mă priveşte pieziş, apoi îşi întoarce ochii spre drum.

– Bine.

Mă întorc şi eu să privesc pe geam, străduindu-mă să-mi scot cuvântul din minte. Nu ştiu de ce urăsc atât de mult numele de alint, dar le urăsc. Şi ştiu că am exagerat, chiar adineauri, dar nu accept ca el să-mi mai spună vreodată aşa. Şi nici să-mi spună pe numele oricăreia dintre fostele lui iubite. Mai bine se limitează la Sky... e mult mai sigur.

Ne continuăm drumul într-o tăcere deplină şi sunt din ce în ce mai copleşită de regrete pentru că am reacţionat aşa. Dacă e să ne

gândim, mai supărată ar trebui să fiu pentru că mi-a spus pe numele altei fete, decât că m-a numit prinţesă. E aproape de parcă mi-aş strămuta furia, pentru că mi-e frică să aduc vorba despre ceea ce mă deranjează cu adevărat. Sinceră să fiu, nu vreau decât să petrec o seară lipsită de drame împreună cu el. O să am timp din belşug în alte zile ca să-l întreb despre Hope.

– Scuză-mă, Holder.

Îmi strânge mâna şi o trage pe genunchii lui, dar nu mai spune nimic. După ce intrăm pe aleea din faţa casei lui, cobor. Nu ne-am mai oprit până la urmă ca să cumpărăm mâncare, dar nu mai am chef nici măcar să aduc vorba despre asta acum. Mă întâmpină în dreptul portierei şi-şi încolăceşte braţele în jurul meu, iar eu îi răspund la îmbrăţişare. Apoi mă lipeşte cu spatele de maşină, iar eu îmi afund faţa în umărul lui, inspirându-i mireasma. Stingherea la din timpul drumului până aici zăboveşte încă, aşa că încerc să mă fac comodă la pieptul lui, să mă relaxez, dându-i astfel de înţeles că nu mă mai gândesc la asta. Mă mângâie uşor cu degetele în sus şi-n jos pe braţe, făcându-mi pielea de găină peste tot.

– Pot să te întreb ceva? zice deodată.

– Totdeauna.

Oftează, face un pas înapoi şi mă priveşte.

– Te-am speriat cumva atunci, luni? În maşină? Dacă da, scuză-mă, nu ştiu ce m-o fi apucat. Nu sunt un smiorcăit, ţi-o jur. N-am mai plâns de când a murit Les şi sunt al naibii de sigur că n-aş fi vrut să se-ntâmple de faţă cu tine.

Îmi las din nou capul pe pieptul lui şi-l îmbrăţişez mai strâns.

– Mai ştii, azi-noapte, când m- am trezit după ce-am visat urât?

– Mda.

– E a doua oară când plâng, de când aveam cinci ani. Cealaltă dată a fost când mi-ai spus ce s-a întâmplat cu sora ta. Am plâns când m-am dus la baie. A fost doar o lacrimă, dar se pune la socoteală. Cred că, atunci când suntem împreună, e posibil ca emoţiile noastre să devină un pic cam copleşitoare şi să ne transforme pe amândoi în smiorcăiţi.

Râde şi mă sărută pe creştetul capului.

– Am senzaţia că n-o să te mai trăiesc multă vreme, îmi spune, sărutându-mă încă o dată repede, apoi luându-mă de mână. Eşti

gata pentru marele tur?

Îl urmez spre casa lui, dar mintea mi-e încă blocată asupra a ceea ce tocmai mi-a spus: că e pe cale să nu mă mai trăiască. Dacă încetează să mă mai trăiască, asta înseamnă că o să mă iubească. Tocmai a mărturisit că se îndrăgostește de mine, fără s-o spună propriu-zis. Iar cel mai șocant amănunt legat de mărturisirea lui e că mie chiar mi-a făcut plăcere.

Intrăm și casa nu seamănă câtuși de puțin cu ceea ce mă așteptam. De dinafară nu dă impresia că ar fi foarte mare, dar are și un vestibul. Casele normale nu au vestibul. În dreapta e o arcadă care dă spre un living. Pereții sunt acoperiți în întregime cu cărți și nimic altceva, ceea ce mă face să simt că tocmai am murit și am ajuns în rai.

– Uau, exclam, privind corpurile de bibliotecă din living.

Sunt cărți stivuite pe rafturi de la podea până-n tavan, pe absolut toți pereții.

– Mda, zice el. Mama s-a enervat destul de rău când a auzit că s-a inventat e-readerul.

Izbucnesc în râs.

– Cred că deja începe să-mi placă mama ta. Când o s-ajung s-o cunosc?

Scutură din cap.

– Eu nu i le prezint mamei pe fete.

Vocea îi sună la fel de detașată ca și cuvintele, dar, de îndată ce le rostește, se schimbă la față, dându-și seama că tocmai m-a jignit. Se îndreaptă iute spre mine și-mi cuprinde fața între palme.

– Nu, nu. Nu asta am vrut să spun. Nu ziceam că ai avea vreo asemănare cu celelalte fete cu care am mai fost.N-am vrut să sune așa.

Am auzit foarte bine ce-a spus, dar, fiind împreună de atât timp, el tot nu e convins că e o relație îndeajuns de reală, încât să pot face cunoștință cu mama lui? Mă întreb dac-o să fie vreodată îndeajuns de reală din punctul lui de vedere, ca să ajung să-i cunosc mama.

– Dar Hope a ajuns s-o cunoască?

Știu că n-ar fi trebuit să pun întrebarea asta, dar n-am mai putut s-o țin în mine. Mai ales acum, auzindu-l cum vorbește despre *celelalte fete*. Nu mă amăgesc; știu că a fost cu altele înainte să mă

cunoască pe mine. Doar că nu-mi place să-l aud spunând-o. Şi cu atât mai puţin să-mi spună pe numele lor.

– Ce? întreabă, lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă corp şi începând să bată în retragere din faţa mea. De ce-ai spus asta?

Toată culoarea îi dispare din obraji şi imediat regret ce-am spus.

– N-are importanţă. Nu-i nimic. Nu e obligatoriu s-o cunosc pe mama ta.

Nu-mi doresc decât să trecem mai repede peste asta. Ştiam că n-o să am chef astă-seară de o astfel de discuţie. Vreau să ne întoarcem la turul casei şi să uităm că am fi purtat vreodată discuţia.

Numai că el mă apucă de mâini şi insistă.

– Ce te-a făcut să spui asta, Sky? De ce-ai pronunţat numele ăla?

– Nu-i mare scofală, zic, scuturând din cap. Erai beat.

Mijeşte ochii spre mine şi-mi devine clar că n-o să pot scăpa de conversaţia asta. Oftez şi, fără tragere de inimă, mă predau, dregându-mi glasul înainte de a începe să vorbesc.

– Azi-noapte, când erai pe cale să adormi... mi-ai spus ca mă iubeşti. Numai că mi-ai spus Hope, aşa că, în realitate nu vorbeai cu mine. Băuseşi, plus că erai pe jumătate adormit, aşa că n-am nevoie de vreo explicaţie. Nici nu ştiu dacă vreau într-adevăr să ştiu de ce ai spus-o.

Holder se ia cu mâinile de cap, scăpând un geamăt.

– Sky, zice, făcând un pas în faţă şi luându-mă în braţe, îmi pare foarte rău. Probabil c-o fi fost vreun vis tâmpit. Nici nu cunosc pe cineva care să se numească Hope şi e cât se poate de sigur că n-am avut niciodată o iubită cu numele ăsta, dacă aşa ai crezut. Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat. Sub nicio formă n-ar fi trebuit să vin beat la tine acasă.

Mă priveşte şi, oricât ar insista instinctele mele să-mi spună că minte, în ochii lui văd o totală sinceritate.

– Trebuie să mă crezi. Aş muri dacă ai crede, fie şi doar pentru o clipă, că aş simţi ceva, cât de puţin, faţă de o altă fată. N-am mai simţit aşa ceva cu nimeni.

Fiecare cuvânt rostit de el musteşte de sinceritate şi adevăr. Iar dacă iau în considerare faptul că nici nu pot să-mi amintesc de ce m-am trezit plângând, e posibil ca, într-adevăr, vorbitul lui prin somn

să fi fost rezultatul unui vis oarecare. Iar auzind tot ce mi-a spus adineauri încep să zăresc perspectiva a cât de serioasă devine relaţia dintre noi.

Îmi ridic privirea spre el, încercând să-mi pregătesc vreun soi de replică la tot ce-a zis el adineauri. Deschid gura, aşteptând să iasă cuvintele, dar nu iese niciunul. Dintr-odată, simt nevoia de mai mult timp ca să-mi prelucrez gândurile.

El îmi ţine obrajii în palme, aşteptându-mă să risipesc tăcerea dintre noi. Apropierea dintre gurile noastre îi ofileşte răbdarea.

– Simt nevoia să te sărut, spune pe un ton de scuză, apropiindu-mi faţa de a lui.

Suntem încă în vestibul, dar el reuşeşte cumva să mă ridice în braţe fără efort şi să mă lase jos pe treptele care duc spre dormitoarele de la etaj. Mă întind pe spate, iar el revine cu buzele spre ale mele, prinzându-se cu mâinile de treptele din lemn, de-o parte şi de cealaltă a capului meu.

Din cauza poziţiei noastre, e forţat să-şi strecoare un genunchi între coapsele mele. N-ar fi cine ştie ce problemă, dacă n-am lua în considerare rochia de pe mine. I-ar fi foarte uşor să mă aibă chiar aici, pe scară, dar sper că vom reuşi mai întâi să ajungem în camera lui, măcar, înainte să încerce. Mă întreb dacă o aştepta ceva de la mine, mai ales după mesajul pe care i l-am expediat accidental. Normal că aşteaptă ceva, doar e bărbat. Oare o şti că sunt virgină? Oare ar trebui să-i spun că sunt virgină? Ar trebui. Probabil că oricum va putea să-şi dea seama.

– Sunt virgină, rostesc pe nepregătite, cu buzele lipite de ale lui.

Imediat mă întreb ce naiba caut să mai vorbesc cu voce tare, în clipa asta. N-ar trebui să mi se permită să mai vorbesc vreodată. Cineva ar trebui să mă deposedeze de voce, fiindcă e evident că nu mai ştiu ce-i ăla filtru când sunt cu garda jos în privinţa sexului.

Se opreşte imediat din sărutat. Îşi depărtează lent faţa de a mea şi mă priveşte în ochi.

– Sky, îmi spune el fără ocolişuri. Te sărut, pentru că uneori nu pot să nu te sărut. Ştii ce efect are gura ta asupra mea. Nu aştept nimic altceva, bine? Atât timp cât pot să te sărut, celelalte chestii pot să aştepte.

Mă priveşte cu o sinceritate neprefacută, în timp ce-mi îndeasă

şuviţele de păr pe după urechi.

– Doar m-am gândit că ar trebui să ştii. Probabil ar fi trebuit să aleg un moment mai bun ca să-ţi declar asta, dar câteodată îmi scapă tot felul de cuvinte fără să gândesc. E o trăsătură tare urâtă şi o detest, pentru că mi se întâmplă în cele mai nepotrivite momente şi e jenant. Ca, de exemplu, chiar acum.

– Nu, nu mai zice asta, mă opreşte el, râzând şi scuturând din cap. Ador când îţi scapă cuvinte fără să gândeşti. Şi ador când reverşi tirade prelungite, surescitate, ridicole. Mi se par oarecum sexy.

Mă înroşesc. Să ţi se spună că eşti sexy e ceva de-a dreptul... sexy.

– Şi ştii ce mai e sexy? continuă el, aplecându-se din nou spre mine.

Expresia lui jucăuşă îmi mai ştirbeşte din jenă.

– Ce?

Zâmbeşte mai întâi, apoi îmi răspunde.

– Cum ne străduim să ne ţinem mâinile la locurile lor în timp ce vedem un film.

Se ridică şi mă trage în sus, apoi mă conduce pe scară către camera lui.

Deschide uşa şi intră primul, după care se întoarce spre mine şi-mi cere să închid ochii. În loc de asta, eu mi-i dau peste cap.

– Nu-mi plac surprizele, îi atrag atenţia.

– Şi nici cadourile nu-ţi plac şi nici anumiţi termeni obişnuiţi de alint. Încep să învăţ. Dar aici nu e decât o chestie super pe care vreau să ţi-o arăt; să nu crezi că ţi-am cumpărat ceva. Aşa că, fă bine şi închide ochii.

Fac ceea ce-mi cere, iar el mă trage mai departe în cameră. Deja îmi place mult aici, pentru că miroase exact ca el. Mă mai conduce câţiva paşi, apoi îmi pune mâinile pe umeri.

– Stai jos, îmi zice, împingându-mă în jos.

Mă aşez pe ceea ce pare să fie un pat, după care, dintr-odată, mă pomenesc trântită pe spate, iar el îmi ridică picioarele de pe podea.

– Nu deschide ochii, mă avertizează apoi.

Simt cum îmi întinde picioarele pe pat şi mă reazemă de o pernă. Cu o mână, îmi apucă tivul rochiei şi trage în jos, având grijă

să stea unde trebuie.

– Musai să rămâi acoperită, zice el. Nu se poate să-mi arăţi crăcii când eşti întinsă aşa pe spate.

Râd, dar rămân cu ochii închişi. Deodată, îl simt târându-se deasupra mea, având grijă să nu mă lovească din greşeală cu genunchii. Apoi, îmi dau seama că se instalează lângă mine, pe perna lui.

–Ok. Deschide ochii şi pregăteşte-te să fii uluită.

Sunt înfricoşată. Îmi ridic cu încetul, şi cu greutate, pleoapele. Ezit să ghicesc ce anume văd, fiindcă aproape aş crede că e un televizor. Numai că televizoarele nu ocupă de obicei doi metri din suprafaţa unui perete. Chestia asta e enooormă! Holder îndreaptă o telecomandă spre ecran şi acesta se luminează.

– Uau, exclam impresionată. E uriaş.

– Aşa a zis şi ea.

Îi trag un cot în coaste, iar el începe să râdă. Îndreaptă din nou telecomanda spre televizor,

– Care e filmul tău preferat din toate timpurile? Am Netflix.

Îmi aplec capul spre el.

– Net ce?

Izbucneşte în râs, clătinând din cap dezamăgit.

– Uit mereu că eşti handicapată din punct de vedere tehnologic. E ceva asemănător cu un e-reader, doar că are filme şi showuri de televiziune în loc de cărţi. Poţi să vezi aproape orice, doar apăsând un buton.

– Sunt şi reclame?

– Nţ, răspunde el cu mândrie. Aşadar, care să fie?

– Ai cumva The Jerk? Ador filmul ăsta.

Îşi lasă braţul să-i cadă pe piept; apasă butonul telecomenzii şi stinge televizorul. Rămâne tăcut timp de mai multe lungi secunde, după care oftează adânc. Se apleacă într-o parte şi pune telecomanda pe noptieră, după care se rostogoleşte cu faţa spre mine.

– Nu mai am chef de televizor, îmi zice.

S-a bosumflatt Dar ce naiba am zis?

– Foarte bine. Nu trebuie neapărat să vedem The Jerk. Alege tu altceva, copil mare ce eşti, propun eu, râzând.

Nu răspunde nimic timp de câteva clipe, continuând să mă fixeze cu o privire inexpresivă. Ridică mâna şi şi-o plimbă pe abdomenul meu, coborând spre talie, după care mă apucă strâns şi mă trage spre el.

– Ştii ceva, îmi zice, mijind ochii cu care, între timp, îmi greblează meticulos tot corpul.

Îmi urmăreşte cu un deget tiparul rochiei, mângâindu-mi abdomenul cu delicateţe.

– Reuşesc să îndur ce-mi tot face rochia asta, îmi explică apoi, ridicându-şi privirea înapoi spre gura mea. Îndur chiar şi nevoia permanentă de a mă holba la buzele tale, chiar şi când n-am cum să le sărut. Îndur sunetul râsetelor tale şi cum îmi stârneşte dorinţa de a-ţi acoperi gura cu a mea şi de a sorbi totul înăuntru.

Gura i se apropie de a mea, iar felul în care şi-a coborât tonul cu o octavă, făcându-l să sune oarecum liric, zeiesc, îmi face inima să se zbată violent în piept. Îşi apropie buzele de obrazul meu şi-l sărută uşurel, iar răsuflarea lui caldă îmi izbeşte pielea când reîncepe să vorbească.

– Pot să îndur chiar şi milioanele de ori în care mi-am derulat în minte, iar şi iar, primul nostru sărut, în luna care-a trecut. Felul în care l-ai simţit. Felul în care te-am auzit. Felul în care m-ai privit imediat înainte ca buzele mele să le întâlnească pe ale tale.

Se răsuceşte astfel încât să ajungă deasupra mea şi-mi ridică braţele deasupra capului, imobilizându-le cu mâinile lui. Mă agăţ de fiecare cuvânt rostit de el, nevrând să scap nici măcar o secundă din ceea ce face acum. Mă încalecă, susţinându-şi greutatea pe genunchi.

– Dar ştii ce nu pot să îndur, Sky? Ce mă înnebuneşte şi mă face dornic să-ţi ating cu mâinile şi cu buzele fiecare centimetru din corp? Faptul că tocmai ai zis despre The Jerk că e filmul tău preferat din toate timpurile. Chiar ăsta?

Îşi coboară gura spre a mea, până când buzele ni se ating.

– E ceva incredibil de sexy şi sunt cât se poate de sigur că trebuie să ne sărutăm acum.

Dispoziţia lui jucăuşă mă face să râd, şi să-i şoptesc, cu un glas seducător, printre buzele lui.

– *El urăşte canistrele astea*.

Scoate un geamăt şi mă sărută, după care se ridică puţin.

– Mai spune. Te rog. Să te aud spunând citate din filme mi se pare mult mai sexy decât să te sărut.

Râd şi-i mai servesc un citat.

– *Stai departe de canistre!*

Mai geme o dată, jucăuş, în urechea mea.

– Aşa te vreau! Încă unul. Mai spune unul.

– *Asta-i tot ce-mi trebuie*, declam pe un ton glumeţ. *Scrumiera, jocul ăsta cu palete, şi telecomanda, şi lampa... şi asta-i tot ce-mi trebuie. N-am nevoie de niciun alt lucru, nici măcar de unul.*

Acum râde zgomotos. Ar fi surprins să afle că mai am destule din aceeaşi sursă, dat fiind de câte ori am stat, împreună cu Six, să văd filmul ăsta.

– Asta-i tot ce-ţi trebuie? glumeşte Holder. Eşti sigură de asta, Sky?

Vocea îi e insinuantă şi seducătoare şi, dac-aş sta în picioare în clipa asta, fără îndoială că mi-ar pica imediat chiloţii pe podea.

Scutur din cap şi zâmbetul mi se şterge de pe faţă.

– Tu, răspund în şoaptă. Îmi trebuie lampa şi scrumiera şi jocul cu palete şi telecomanda... şi tu. Asta-i tot ce-mi trebuie.

Râde, însă râsul i se stinge repede, imediat cum i se opreşte din nou privirea pe gura mea. O cercetează, mai mult ca sigur planificându-şi ce va face cu ea în următoarea oră.

– Trebuie să te sărut acum, îmi zice.

Buzele i se ciocnesc de ale mele şi, în momentul ăsta, într-adevăr, el e tot ce-mi trebuie.

Se sprijină în coate şi-n genunchi, mă sărută cu înflăcărare, dar simt nevoia să se lase peste mine. Mâinile îmi sunt încă imobilizate deasupra capului, iar gura e incapabilă să articuleze cuvinte, în timp ce o dezmiardă el aşa. Singurul lucru care-mi rămâne de făcut e să ridic piciorul şi să-i secer genunchiul de sub el, aşa că asta şi fac.

În clipa în care trupul lui se prăbuşeşte peste al meu, icnesc. Zgomotos. N-am luat în considerare şi faptul că, atunci când ridic piciorul, mi se ridică în acelaşi timp şi tivul rochiei. Mult. Adăugaţi la asta materialul tare al blugilor lui şi veţi obţine o combinaţie destul de demnă de icnit.

– Mama mă-sii, Sky, spune el, printre momentele de răsuflarea

tăiată în care-mi asaltează gura cu a lui.

Deja i-a pierit suflul şi nu suntem aşa nici de un minut.

– Dumnezeule, eşti incredibilă. Mersi pentru că porţi rochia asta.

Mă sărută, şi sporadic murmură câte ceva, cu buzele lipite de ale mele.

– Chiar...

Mă mai sărută o dată pe gură, apoi îşi coboară buzele pe bărbie, ajungând până la jumătatea gâtului.

– Chiar îmi place. Rochia ta.

Răsuflă acum atât de greu, încât de-abia îi mai disting mormăielile. Se lasă să lunece puţin mai jos pe pat, până când buzele lui ajung să mă sărute la baza gâtului. Una dintre mâini coboară spre coapsa mea, apoi începe să urce lent, ridicând ce brumă de rochie mai rămăsese să-mi acopere picioarele. Când ajunge la capătul de sus al coapsei, mâna i se opreşte şi strânge cu putere, de parcă el le-ar porunci pe tăcute degetelor să nu se aventureze mai departe de-atât.

Îmi sucesc corpul sub al lui, sperând că va pricepe aluzia şi-şi va îndruma mâna să se mişte în continuare, oriunde vrea. Nu vreau ca el să se răzgândească sau să creadă, fie şi numai pentru o clipă, că aş ezita să merg mai departe. Nu vreau decât să facă orice are chef, fiindcă de asta am nevoie. Am nevoie ca el să bifeze cât mai multe premiere cu putinţă în seara asta, pentru că deodată m-a apucat lăcomia şi vreau să trecem prin toate.

Îmi înţelege aluzia fizică şi-şi deplasează mâna, puţin câte puţin, mai aproape de interiorul coapsei. Numai aşteptarea atingerii lui e suficientă ca să-mi provoace contracţia tuturor muşchilor de la brâu în jos. Buzele lui au depăşit în fine baza gâtului şi coboară spre ridicaturile pieptului meu. Simt că următorul pas ar trebui să fie scoaterea de tot a rochiei, astfel încât să poată ajunge la ceea ce e dedesubt, însă pentru asta ar avea nevoie de cealaltă mână şi chiar îmi place unde e ea acum. Mi-ar plăcea şi mai mult dac-ar fi cu câţiva centimetri mai încolo, dar în mod sigur nu vreau s-o ia nici de unde e.

Îmi duc mâinile spre faţa lui şi-l forţez să mă sărute mai apăsat, apoi le las să-i cadă pe spinare.

Încă are tricoul pe el.

Asta nu e bine.

Bâjbîi cu mâna spre abdomenul lui şi-i trag tricoul în sus, peste cap, dar nu-mi dau seama că, făcând asta, îl oblig să-şi ia mâna de pe coapsa mea. E posibil să fi scâncit un pic, pentru că el zâmbeşte şi-mi sărută colţul gurii.

Ne privim tot timpul în ochi, iar el îmi mângâie delicat faţa cu vârfurile degetelor, târându-le peste tot pe ea. Niciodată nu-şi abate privirea de la ochii mei, nici chiar când îşi lasă capul în jos, ca să-mi depună sărutări în jurul marginilor buzelor. Felul în care mă priveşte mă face să simt... Mă străduiesc să găsesc un adjectiv care să poată urma în propoziţia asta, dar mi-e imposibil să găsesc vreunu. Pur şi simplu, mă face să simt. E singurul pe care l-a interesat vreodată dacă simt ceva sau nu, aşa că, fie şi numai pentru asta, îl las să-mi fure încă o părticică din inimă. Dar nu mi se pare că ar fi îndeajuns, fiindcă dintr-odată îmi doresc să i-o ofer toată.

– Holder, murmur eu.

El îşi lasă mâinile să lunece până pe mijlocul meu şi se apropie.

– Sky, zice, imitându-mi tonalitatea.

Ajunge cu gura la buzele mele şi-şi strecoară limba printre ele. E dulce şi caldă şi ştiu că n-a trecut prea mult timp de când i-am simţit ultima oară gustul, dar mi-a lipsit. Acum îşi ţine mâinile de-o parte şi de cealaltă a capului meu şi are grijă să nu mă atingă cu oricare altă parte a lor sau a corpului. Numai cu gura.

– Holder, bâigui, desprinzându-mă şi punându-mi mâna pe obrazul lui. Vreau. În seara asta. Chiar acum.

Expresia nu i se schimbă. Mă priveşte de parcă nu m-ar fi auzit. Poate chiar nu m-a auzit, fiindcă e evident că nu profită de oferta mea.

– Sky... zice pe un ton plin de şovăială. Nu trebuie neapărat. Ţin ca tu că fii absolut sigură că asta vrei. Bine?

Acum, mă mângâie pe obraz.

– Nu vreau să te grăbesc cu nimic, adaugă.

– Ştiu asta. Dar îţi spun că vreau. N-am mai vrut-o cu nimeni până acum, dar o vreau acum, cu tine.

Mă ţintuieşte cu privirea şi-mi soarbe fiecare cuvânt. Pare cuprins, fie de neîncredere, fie de şoc, niciuna dintre variante nefiindu-mi de folos pentru cauza mea. Îmi ridic amândouă mâinile

şi-i cuprind obrajii cu ele, apoi îi apropii buzele de gura mea.

– Aici nu sunt eu cea care spune *da*, Holder. Aici sunt eu cea care spune *te rog*.

Cu asta, îşi lasă buzele să se izbească de ale mele şi scapă un geamăt. Auzind sunetul acela, venit din adâncul pieptului, îmi întăresc şi mai mult hotărârea. Am nevoie de el şi am nevoie de el acum.

– Chiar o facem? mă întreabă, fără să-şi desprindă gura de a mea, continuând să mă sărute frenetic.

– Da. Chiar o facem. N-am mai fost atât de sigură de ceva de când mă ştiu.

Mâna i se strecoară în sus pe coapsa mea; îşi vâră degetele, pe la şold, în chiloţii mei, pe care începe să-i tragă în jos.

– Am nevoie doar să-mi promiţi ceva, mai întâi, îi zic.

Mă sărută uşor, după care-şi retrage mâna de pe lenjeria mea (fir-ar să fie) şi face un semn de încuviinţare.

– Orice vrei.

Îi apuc mâna şi i-o pun exact unde fusese, pe şoldul meu.

– Vreau s-o fac, dar numai dacă-mi promiţi c-o să batem recordul pentru cea mai bună primă dată din istoria primelor daţi.

Îmi zâmbeşte larg de deasupra mea.

– Când e vorba despre tine şi despre mine, Sky... niciodată n-o să fie mai puţin de-atât.

Braţul lui şerpuieşte pe sub mine şi mă trage în sus, odată cu el. Îşi mută mâinile pe braţele mele şi-şi agaţă degetele de bretelele subţiri ale rochiei, făcându-le să-mi lunece în jos de pe umeri, închid ochii strâns şi-mi apăs obrazul de al lui, ţinându-l de păr cu degetele strânse în pumni. Îi simt răsuflarea mângâindu-mi umărul, înainte de a-l atinge cu buzele. Abia dacă-l sărută, dar e de parcă mi-ar fi atins şi pus pe foc fiecare părticică dinăuntrul meu doar prin sărutarea asta.

– O dau jos, îmi zice.

Tot cu ochii închişi sunt şi nu-mi dau seama precis dacă mă anunţă doar sau dacă-mi cere permisiunea de a-mi scoate rochia, dar oricum îi fac semn să continue. Mi-o ridică şi mi-o scoate peste cap... iar pielea mea dezgolită mă furnică sub atingerea lui. Mă lasă jos, cu delicateţe, pe pernă, iar eu deschid ochii, privindu-l şi

admirându-l cât poate să fie de frumos. După ce mă priveşte cu înfocare timp de mai multe secunde, îşi îndreaptă ochii spre mâna cu care-mi încolăceşte talia.

Îşi plimbă lent privirea pe tot corpul meu, de sus până jos şi înapoi.

– Fir-ar să fie, Sky, exclamă, mângâindu-mi abdomenul, după care se apleacă şi mi-l sărută uşor. Eşti incredibilă!

N-am mai stat atât de dezgolită în faţa nimănui, până acum, dar felul în care mă admiră el nu mă face decât să-mi doresc să fiu atât de dezgolită. Îşi furişează mâna spre sutienul meu şi-şi plimbă degetul mare imediat pe sub el... făcând ca buzele să mi se întredeschidă, iar ochii să se închidă ia loc.

O, Dumnezeule, cat îl vreau! Rău, rău de tot.

Îl prind cu mâinile de faţă şi i-o apropii de a mea, încolăcindu-mi picioarele peste şoldurile lui. Geme şi-şi lasă mâna să-i coboare de la sutienul meu înapoi spre talie. Îmi trage chiloţii în jos pe coapse, obligându-mă să-mi descleştez picioarele, ca să-i permit să-i scoată de tot. Sutienul meu îi urmează imediat şi, de îndată ce toate veşmintele de pe mine au fost înlăturate, el îşi aruncă picioarele jos din pat şi se ridică pe jumătate, aplecându-se spre mine. Încă îi ţin faţa între mâini şi încă ne sărutăm cu frenezie, când el îşi scoate pantalonii, după care se suie înapoi în pat, lăsându-se peste mine. Acum, pentru prima dată, pielea mi se atinge de a lui, atât de aproape, încât nici aerul n-ar avea loc să treacă printre noi; cu toate astea, am senzaţia că tot nu suntem îndeajuns de aproape. El întinde mâna peste pat şi bâjbâie pe deasupra noptierei. Deschide un sertar, scoate din el un prezervativ, după care îl lasă jos pe pat şi se întinde din nou peste mine. Soliditatea şi greutatea lui îmi forţează picioarele să se desfacă şi mai mult. Tresar când îmi dau seama că senzaţia de nerăbdare din stomacul meu se preface deodată într-una de groază.

Şi de greaţă.

Şi de frică.

Inima îmi bate năvalnic şi răsuflarea începe să se transforme într-o serie de icnete scurte. Lacrimi de frică îmi ustură ochii în timp ce mâna lui bâjbâie pe suprafaţa patului, căutând prezervativul. Îl găseşte şi-l aud cum îi rupe ambalajul, dar strâng şi

mai tare din pleoape. Îl simt cum se trage înapoi şi se ridică in genunchi. Ştiu că şi-l pune şi ştiu ce urmează. Ştiu ce-o să simt şi ştiu cât de mult o să mă doară şi ştiu că o să mă facă să plâng după ce s-o termina.

Dar cum e posibil să ştiu? De unde să ştiu, când n-am mai făcut-o niciodată?

Buzele încep să-mi tremure când el se poziţionează iar între picioarele mele. Încerc să caut în minte ceva care să-mi alunge frica, aşa că vizualizez cerul, şi stelele, şi cât de frumoase sunt toate, străduindu-mă să-mi domolesc panica. Dacă-mi reamintesc mie însămi cât de frumos e cerul, orice-ar fi, pot să mă concentrez la asta şi să uit cât de urâtă e asta. Nu vreau să deschid ochii, aşa că număr, fără glas, în minte. Vizualizez stelele de deasupra patului meu şi încep din partea de jos a constelaţiei, numărând în sus.

Una, două, trei...

Număr, şi număr, şi iar număr.

Douăzeci şi două, douăzeci şi trei, douăzeci şi patru...

Îmi ţin respiraţia şi mă concentrez, mă concentrez asupra stelelor.

Cincizeci şi şapte, cincizeci şi opt, cincizeci şi nouă...

Aş vrea ca el să fi terminat deja. Nu vreau decât să se dea jos de pe mine.

Şaptezeci şi una, şaptezeci şi două, şaptezeci şi...

– Fir-ar a naibii de treabă, Sky! îl aud urlând pe Holder.

Simt că mă trage de braţul cu care-mi acopăr ochii. Nu vreau să mă oblige să privesc, aşa că mi-l apăs şi mai tare peste faţă, ca totul să rămână în întuneric şi eu să-mi pot continua numărătoarea tăcută.

Dintr-odată, spatele mi se ridică şi nu mai am capul pe pernă. Braţele îmi atârnă inerte, iar ale lui mă înconjoară strâns, dar nu pot să mă mişc. Mi le simt prea slabe şi hohotesc prea tare de plâns. Plâng atât de tare, iar el mă tot mişcă, şi nu ştiu de ce, aşa că deschid ochii. Mă balansez înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, şi, pentru o clipă, mă las cuprinsă de panică şi închid ochii strâns, crezând că nu s-a terminat. Totuşi, simt pătura învăluindu-mă şi braţul lui ţinându-mă strâns de spate şi cealaltă mână mângâindu-mi părul şi şoaptele lui în ureche.

– Fata mea, nu e nimic, îmi zice, apăsându-şi buzele pe părul meu şi legănându-mă odată cu el.

Deschid iar ochii, însă lacrimile îmi înceţoşează vederea.

– Îmi pare rău, Sky, zice el. Îmi pare atât de rău!

Mă sărută întruna pe tâmplă în timp ce mă leagănă, spunându-mi că-i pare rău. Îşi cere scuze pentru ceva. Ceva pentru care, de data asta, vrea să-l iert.

Se retrage puţin şi observă că am ochii deschişi. Ai lui sunt roşii, dar nu zăresc lacrimi în ei. Totuşi, tremură. Sau poate că eu sunt cea care tremură. Cred că tremurăm amândoi.

Mă priveşte în ochi, căutând ceva. Căutându-mă pe mine. Încep să mă destind în braţele lui, pentru că, atunci când braţele lui mă cuprind, nu mă mai simt de parcă aş cădea de pe marginea pământului.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb, fiindcă nu înţeleg cum de s-a ajuns la asta.

Clatină din cap, cu ochii plini de mâhnire, şi de teamă, şi de regret.

– Nu ştiu. Doar că ai început să numeri, şi să plângi, şi să tremuri, iar eu tot încercam să te fac să încetezi, Sky. Dar tu nu voiai. Erai îngrozită. Ce-am făcut? Spune-mi, pentru că, să ştii, îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte, foarte rău. Ce naiba am făcut?

Clatin şi eu din cap, pentru că n-am ce să-i răspund.

Face o grimasă şi-şi coboară fruntea spre a mea.

– Îmi pare foarte rău. N-ar fi trebuit în niciun caz să las lucrurile să meargă atât de departe. Nu ştiu ce naiba s-a întâmplat adineauri, dar îmi dau seama că tu nu eşti încă pregătită, da?

Nu sunt încă pregătită?

– Aşadar, n-am făcut... n-am făcut nimic?

Strânsoarea braţelor lui slăbeşte şi-i simt totala schimbare de atitudine. În privirea lui nu văd altceva decât mâhnire şi înfrângere. Îşi depărtează sprâncenele şi-şi încreţeşte fruntea, în timp ce-mi prinde obrajii între palme.

– Unde-ai plecat, Sky?

Clatin din cap, derutată.

– Sunt chiar aici. Ascult.

– Nu, ziceam mai devreme. Unde-ai fost? Nu erai aici, cu mine,

fiindcă, nu, nu s-a întâmplat nimic. Vedeam pe faţa ta că e ceva în neregulă, aşa că n-am făcut nimic. Dar acum tu trebuie să te gândeşti îndelung şi intens unde ai fost, în mintea asta a ta, pentru că erai panicată. Erai isterică şi am nevoie să ştiu ce te-a făcut să pleci, ca să mă pot asigura că n-o să se mai întâmple niciodată.

Mă sărută pe frunte şi-şi ia braţul care-mi încolăcea spatele. Se ridică şi-şi trage blugii pe el, apoi îmi ia rochia de pe covor. O scutură, apoi o întoarce până când îi lunecă în jos pe braţe, după care se apropie de mine şi mi-o pune peste cap. Îmi ridică braţele şi mă ajută să le strecor în rochie, apoi o trage până peste talie, îmbrăcându-mă.

– Mă duc să-ţi aduc puţină apă. Revin imediat.

Mă sărută ezitant pe buze, aproape temându-se să mă mai atingă. După ce iese pe uşă, îmi reazem capul de perete şi închid ochii.

Habar n-am ce s-o fi întâmplat adineauri; nu ştiu decât că teama de a-l pierde e întemeiată. Tocmai am ales unul dintre cele mai intime lucruri imaginabile şi l-am transformat într-un dezastru. L-am făcut să se simtă mizerabil, de parcă ar fi greşit cu ceva, şi acum se simte vinovat faţă de mine din cauza asta. Probabil că vrea să plec şi nu i-o iau în nume de rău. Nu i-o iau câtuşi de puţin în nume de rău. În definitiv, şi mie îmi vine să fug de mine.

Arunc pătura de pe mine şi mă ridic, după care-mi trag rochia în jos. Nu mă mai sinchisesc să-mi caut lenjeria intimă. Am nevoie să găsesc baia şi să mă adun, ca să mă poată duce acasă. E a doua oară în weekendul ăsta când m-au năpădit lacrimile şi nici măcar nu ştiu de ce... şi pentru a doua oară, el a fost nevoit să mă salveze. N-am de gând să-i mai fac una ca asta vreodată.

Când trec de scări, căutând baia, privesc în jos peste balustradă, spre bucătărie. Îl văd aplecat în faţă, sprijinit cu coatele de bar, cu faţa îngropată între mâini. Nu face altceva decât să stea acolo, nefericit şi necăjit. Nu mai sunt în stare să-l privesc, aşa că deschid prima uşă din dreapta mea, presupunând că ar fi de la baie.

Dar nu e.

E camera lui Lesslie. Dau să închid uşa, dar mă opresc. În loc s-o închid, o deschid mai larg şi mă strecor înăuntru, apoi o închid după mine. Nu-mi pasă dacă sunt într-o cameră de baie, într-un dormitor

sau într-un şifonier... nu vreau decât să am linişte şi pace. Un răgaz să mă redresez după ce naiba s-o fi putut întâmpla cu mine. Încep să cred că poate sunt nebună. Niciodată n-am mai avut mintea atât de rătăcită până acum, şi asta mă îngrozeşte. Mâinile îmi tremură încă, aşa că mi le împreunez strâns în faţa mea şi încerc să mă concentrez la altceva, ca să mă pot linişti.

Privesc ceea ce mă înconjoară, şi dormitorul mi se pare oarecum tulburător. Patul nu e făcut, ceea ce mă izbeşte ca fiind ceva neobişnuit. Întreaga casă a lui Holder e într-o ordine desăvârşită, însă patul lui Lesslie nu e făcut. În mijlocul camerei e o pereche de jeanşi, dând impresia că tocmai i-ar fi dezbrăcat. Îmi rotesc privirea în jur şi constat că arată ca un dormitor tipic de adolescentă. Cele necesare pentru machiaj, pe măsuţa pentru toaletă; un iPod pe noptieră. Arată de parcă ea ar locui şi-acum aici. După cum arată camera, parcă nici nu s-ar fi dus vreodată. E evident că nimeni nu s-a mai atins de camera asta de când a murit ea. Fotografiile sunt încă agăţate pe pereţi sau înfipte în rama oglinzii de deasupra măsuţei pentru toaletă. Toate veşmintele îi sunt încă în şifonier, unele dintre ele strânse grămadă pe fundul acestuia. E mai mult de un an de când a murit, dar pot să pun pariu că nimeni din familie nu s-a împăcat nici acum cu gândul că nu mai e.

Faptul că sunt aici îmi dă o senzaţie sinistră, dar îmi abate gândurile de la ce se petrece cu mine în clipa asta. Mă apropii de pat şi privesc fotografiile agăţate pe perete. Majoritatea o înfăţişează pe Lesslie şi prietenele ei, doar în câteva fiind împreună cu Holder. Seamănă foarte mult cu Holder, cu ochii ei înfocaţi, ca două cristale albastre, şi părul şaten închis. Ceea ce mă surprinde mai mult decât orice este cât de fericită pare. Arată atât de mulţumită de sine şi plină de viaţă în absolut toate fotografiile, încât e greu să-ţi imaginezi ce se petrece cu adevărat în mintea ei. Nu e de mirare că Holder habar n-a avut despre cât de deprimată se simţea ea în realitate. E mai mult ca probabil ca ea să nu fi dat nimănui de înţeles aşa ceva.

Ridic de pe noptieră o fotografic pusă cu faţa în jos. Când o întorc şi-o privesc, mi se taie răsuflarea. Fotografia o înfăţişează pe ea, sărutându-l pe obraz pe Grayson, în timp ce se ţin în braţe unul pe celălalt. Imaginea asta mă năucește şi sunt nevoită să mă aşez pe

pat ca să-mi vin în fire. De-asta l-o urî Holder atât? De-asta nu vrea ca el să mă atingă? Mă întreb dacă l-o socoti vinovat pe Grayson pentru ce-a făcut ea.

Încă stau pe pat, cu fotografia în mână, când se deschide uşa dormitorului. Holder îşi vâră capul pe după ea.

– Ce faci? mă întreabă.

Nu pare supărat văzându-mă aici. Totuşi, pare stânjenit, ceea ce, probabil, nu e decât urmarea felului în care l-am făcut să se simtă ceva mai devreme.

– Căutam baia, îi răspund încet. Scuză-mă. Doar simţeam nevoia să am câteva clipe...

Se sprijină de tocul uşii, încrucişându-şi braţele pe piept, în timp ce caută cu privirea prin încăpere. Studiază totul, exact cum am făcut şi eu. De parcă totul ar fi nou pentru el.

– N-a mai fost nimeni aici? De când a...

– Nu, se grăbeşte el să-mi răspundă. Ce rost ar fi avut? Ea s-a dus.

Încuviinţez, apoi pun fotografia cu Lesslie şi Grayson la loc pe noptieră, cu faţa în jos, aşa cum a lăsat-o ea.

– Era împreună cu el?

Face un pas ezitant înăuntru, după care vine spre pat. Se aşează lângă mine şi-şi propteşte coatele pe genunchi, împreunându-şi mâinile în faţă. Îşi roteşte lent privirea prin cameră, fără să-mi răspundă imediat. Întoarce capul spre mine, apoi îmi cuprinde umerii cu braţul, trăgându-mă spre el. Faptul că stă aici, lângă mine, în clipa de faţă, încă dornic să mă ţină în braţe, îmi stârneşte imboldul de a izbucni în lacrimi.

– El a lăsat-o cu o seară înainte ca ea s-o facă, îmi răspunde încetişor.

Mă străduiesc să-mi abţin icnetul, însă cuvintele lui mă şochează.

– Crezi că din cauza lui a făcut-o? De-aia îl urăşti atât?

Scutură din cap.

– L-am urât dinainte s-o rupă cu ea. El i-a făcut o grămadă de porcării, Sky. Şi, nu, nu cred că din cauza lui a făcut-o. Cred că e posibil să fi fost factorul decisiv într-o hotărâre pe care ea a vrut de multă vreme s-o ia. Avusese probleme cu mult înainte să apară

Grayson în peisaj. Aşa că, nu, nu-l socotesc pe el vinovat. Niciodată nu l-am socotit.

Se ridică şi mă ia de mână.

– Haide. Nu vreau să mai stau aici.

Arunc o ultimă privire prin cameră, după care mă ridic să-l urmez. Totuşi, mă opresc înainte de a ajunge la uşă. El se întoarce şi mă vede că studiez fotografiile de pe măsuţa pentru toaletă. E acolo o imagine înrămată cu Holder şi Lesslie, de când erau mici. O ridic şi mi-o apropii de ochi, ca s-o studiez mai bine. Ceva din faptul că-l văd atât de copil mă face să zâmbesc. Văzându-i pe amândoi atât de mici... mi se pare ceva înviorător. Parcă văd inocenţa din ei, înainte ca realităţile urâte ale vieţii să-şi facă mendrele. Stau în faţa unei case şi Holder o ţine strâns cu braţul pe după gât. Ea are mâinile încolăcite de mijlocul lui şi amândoi zâmbesc spre obiectivul camerei.

Îmi mut privirea de pe chipurile lor spre casa din fundal. E o casă zugrăvită în galben, cu nişte cadre vopsite alb, iar dacă s-ar vedea şi înăuntru, s-ar observa că livingul e zugrăvit în două nuanţe distincte de verde.

Imediat închid ochii. De unde ştiu asta? De unde ştiu ce culori avea livingul lor?

Încep să-mi tremure mâinile şi încerc să trag aer în piept, dar nu pot. Cum se face că ştiu casa asta? O ştiu, aşa cum, dintr-odată, copiii din fotografie mi se par, cumva, cunoscuţi. De unde ştiu că în spatele casei e montat un leagăn vopsit în verde şi alb? Şi că, la zece paşi de leagăn, e o fântână secată, care trebuie să rămână acoperită, din cauză că, odată, a căzut în ea pisica lui Lesslie.

– Te simţi bine? mă întreabă Holder.

Încearcă să-mi ia fotografia din mâini, dar eu i-o smucesc şi-mi ridic privirea spre el. Îi citesc îngrijorarea în ochi. Face un pas spre mine, dar şi eu fac unul înapoi.

Cum se face că-l ştiu?

Cum seface c-o ştiu pe Lesslie?

De ce mă simt de parcă mi-ar fi dor de ei? Scutur din cap, privind fotografia, apoi pe Holder, după care, din nou, fotografia. De data asta, încheietura mâinii lui Lesslie e cea care-mi atrage atenţia. Ea poartă o brăţară. O brăţară aidoma cu a mea.

Vreau să-l întreb despre asta, dar nu sunt în stare. Încerc, dar nu-mi iese niciun cuvânt, aşa că ridic fotografia spre el. Clatină din cap şi se pleoşteşte la faţă, ca şi cum i s-ar frânge inima.

– Sky, nu, exclamă pe un ton rugător.

– Cum? zic, cu o voce întretăiată şi abia auzită.

Privesc din nou fotografia din mâinile mele.

– E un leagăn acolo, adaug. Şi o fântână. Şi... pisica voastră. A căzut în fântână şi n-a mai putut ieşi.

Ridic brusc ochii spre el şi gândurile încep să mi se reverse în cuvinte.

– Holder, eu cunosc livingul ăla. Livingul are pereţii verzi, iar în bucătărie e un blat din marmură care era mult prea înalt pentru noi şi… mama ta. Prenumele mamei tale e Beth.

Mă opresc şi încerc să trag aer în piept, pentru că torentul amintirilor nu mai încetează. Nu încetează să se reverse, iar eu nu pot să respir.

– Holder... nu-i aşa că Beth e prenumele mamei tale?

Holder schiţează o grimasă şi-şi trece mâinile prin păr.

– Sky... zice el.

Nici nu poate să mă privească în ochi. E răvăşit la faţă şi dezorientat şi… şi m-a minţit. Îmi ascunde ceva şi-i e prea teamă să-mi mărturisească.

El mă cunoaşte. Cum naiba de mă cunoaşte şi de ce nu mi-a spus?

Dintr-odată, simt că mi se face rău. Mă reped pe lângă el şi deschid uşa de vizavi, care din întâmplare e chiar a băii, slavăDomnului. Încui uşa după mine, arunc fotografia înrămată pe bla- tul de lângă chiuvetă, după care mă las să cad direct pe podea.

Imaginile şi amintirile încep să-mi inunde mintea, ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat stăvilarele. Amintiri despre el, despre ea, despre noi trei laolaltă. Amintiri cu noi jucându-ne, cu mine luând cina la ei acasă, cu mine şi Les nedespărţite. O iubeam. Eram foarte mică, şi ca vârstă, şi ca înălţime, şi nici măcar nu ştiu de unde-i cunosc, dar ştiu că-i iubeam. Pe amândoi. Amintirea e acum împerecheată cu durerea de a şti că Lesslie, cea pe care o cunoşteam şi o iubeam când eram fetiţe, acum nu mai e. Brusc, mă simt întristată şi deprimata de faptul că ea s-a dus, dar nu pentru

mine. Nu pentru Sky. Sunt tristă pentru fetiţa care am fost şi, cumva, jalea ei provocată de pierderea lui Lesslie emană din mine.

Cum de n-am ştiut? Cum de nu mi-am amintit de prima oară când l-am văzut?

– Sky, deschide uşa. Te rog.

Mă las să cad cu spatele de perete. E prea mult. Amintirile, şi emoţiile, şi jalea... e prea mult de suportat dintr-odată.

– Te rog. Trebuie să discutăm şi nu pot să vorbesc, aşa, prin uşi. Te rog, deschide.

El a ştiut. Prima oară, când m-a văzut în magazin, a ştiut. Iar când mi-a văzut brăţara... a ştiut c-o am de la Lesslie. M-a văzut purtând-o şi a ştiut.

Durerea şi deruta mi se preschimbă în scurt timp în furie; mă ridic de pe podea şi mă îndrept iute spre uşă. O descui şi-o deschid larg. El stă rezemat cu mâinile de-o parte şi de cealaltă a tocului uşii, şi mă priveşte drept în ochi, însă eu acum mă simt de parcă nici măcar n-aş şti cine e. Nu mai ştiu ce e adevărat între noi şi ce e prefăcătorie. Nu ştiu dacă sentimentele lui, care or fi, provin din viaţa cu mine sau din viaţa cu fetiţa care am fost.

Trebuie să ştiu. Am nevoie să ştiu cine a fost ea. Cine am fost eu. Îmi înghit teama şi dau frâu liber întrebării la care mă tem că ştiu deja răspunsul.

– Cine e Hope?

Expresia lui împietrită nu se schimbă, aşa că repet întrebarea, de data asta pe un ton mai ridicat.

– Cine naiba e Hope?

Stă mai departe ţintuindu-mă cu privirea şi cu mâinile ferm proptite de tocul uşii, dar nu poate să-mi răspundă. Dintr-un anume motiv, nu vrea ca eu să ştiu. Nu vrea să-mi amintesc cine am fost. Inspir adânc şi mă străduiesc să-mi zăgăzuiesc lacrimile. Mi-e prea frică să dau eu răspunsul, din cauză că nu vreau să-l aud.

– Eu sunt? îl întreb, cu o voce tremurătoare şi plină de vibraţii. Holder... eu sunt Hope?

Răsuflă repezit şi, în acelaşi timp, îşi ridică ochii spre tavan, aproape de parcă s-ar strădui să nu plângă. Închide ochii şi-şi lasă capul pe un braţ, după care trage prelung, adânc, aer în piept, înainte de a-şi întoarce privirea spre mine.

– Da!

Aerul din jurul meu devine prea dens. Prea dens ca să-l mai pot respira. Rămân nemişcată, drept în faţa lui, incapabilă să mă mişc. Totul devine tăcut, în afară de ce e în capul meu. Sunt prea multe gânduri, şi întrebări, şi amintiri, şi toate încearcă să obţină întâietatea şi nu ştiu dacă ar trebui să plâng, sau să ţip, sau să dorm, sau să fug.

Simt nevoia să ies în spaţiu deschis. Simt că Holder, şi baia asta, şi toată casa asta blestemată, se strâng în jurul meu şi am nevoie să ies la aer liber, să am spaţiu suficient ca să-mi pot scoate totul din cap. Nu vreau decât să le scot afară pe toate.

Îmi fac loc pe lângă el. Încearcă să mă prindă de braţ, dar eu mi-l smucesc.

– Sky, aşteaptă puţin! strigă el după mine.

Dar eu nu mă opresc din fugă până când nu ajung la scară şi încep să cobor treptele cât pot de repede, câte două odată.

Îl aud că vine după mine, aşa că măresc viteza şi tălpile îmi zboară mai departe decât avusesem în intenţie. Scap balustrada din mână şi mă prăbuşesc în faţă, aterizând pe podea, la picioarele scării.

– Sky! urlă el.

Încerc să mă ridic, dar, până să am vreo şansă, el e deja în genunchi lângă mine şi mă cuprinde cu braţele. Îl împing, vrând să-mi dea drumul ca să pot ieşi la aer. Dar el nu se clinteşte.

– Afară, îi zic, cu răsuflarea tăiată şi slăbită. Am nevoie să ajung afară. Te rog, Holder.

Îl simt cum dă o luptă interioară, nevrând să mă lase. Fără prea mare tragere de inimă, se desprinde de pieptul meu şi mă priveşte, ciutându-mi ochii.

– Să nu fugi, Sky. Du-te afară, dar, te rog, nu pleca. Trebuie să stăm de vorbă.

Îi fac un semn de încuviinţare, iar el îmi dă drumul, după care mă ajută să mă ridic. După ce ies din casă şi ajung pe peluză, îmi împreunez mâinile la ceafa şi inhalez o gură enormă de aer rece. Îmi las capul pe spate şi privesc stelele, dorindu-mi mai mult ca oricând să fiu acolo, sus, şi nu aici, jos. Nu vreau ca amintirile să revină întruna, din cauză că, odată cu fiecare amintire tulburătoare, vine

câte o întrebare şi mai tulburătoare. Nu înţeleg cum se face că-l cunosc. Nu înţeleg de ce mi-a ascuns asta. Nu înţeleg cum de prenumele meu ar fi putut să fie Hope, din moment ce, de când mă ştiu, îmi amintesc că mi s-a spus Sky. Nu înţeleg de ce mi-ar fi spus Karen că prenumele meu de botez e Sky, dacă nu e aşa. Tot ce crezusem că înţeleg după toţi aceşti ani se descâlceşte, dezvăluind lucruri pe care nu vreau să le ştiu. Am fost minţită şi mi-e groază să aflu ceea ce toată lumea încearcă să ascundă de mine.

Rămân afară timp îndelungat, cât o veşnicie, parcă, încercând să fac lumină de una singură în toată treaba asta, când de fapt nici n-am idee în ce anume încerc să fac lumină. Trebuie să vorbesc cu Holder şi trebuie să aflu ce ştie el, însă mă simt rănită. Nu vreau să dau ochii cu el, când ştiu că mi-a ascuns secretul ăsta atâta timp. Asta face ca tot ce crezusem că ar fi între noi să pară nimic altceva decât o faţadă.

Mă simt sleită emoţional şi cred că am avut parte de toate revelaţiile pe care le-aş putea suporta într-o singură noapte. Nu vreau decât să ajung acasă şi să mă trântesc în pat. Am nevoie să aştern o noapte de somn peste toate astea, înainte de a trece la întrebarea de ce nu mi-a spus că mă cunoaşte din copilărie. Nu înţeleg de ce i-ar fi putut trece măcar prin gând că trebuie să ascundă aşa ceva de mine.

Mă întorc şi pornesc înapoi spre casă. El mă aşteaptă în prag, urmărindu-mă cu privirea. Se dă deoparte ca să-mi facă loc, iar eu mă duc direct în bucătărie şi deschid frigiderul. Înşfac o sticlă cu apă şi iau mai multe înghiţituri. Îmi simt gura uscată, iar el n-a mai ajuns să-mi aducă apa după care spusese că pleacă mai devreme.

Las jos sticla pe bar şi ridic capul spre el.

– Du-mă acasă.

Nu se împotriveşte. Se întoarce şi-şi ia cheile de pe măsuţa din antreu, apoi îmi face semn să-l urmez. Pornesc, tăcută, după el, spre maşină. După ce mă urc, iese cu spatele de pe alee şi demarează pe stradă, fără să spună vreun cuvânt.

Trecem de intersecţia cu strada mea şi atunci îmi devine evident că n-are de gând să mă ducă, aşa cum i-am cerut, acasă. Arunc o privire spre el, dar îl văd că rămâne intens concentrat asupra drumului din faţa lui.

– Du-mă acasă, îi zic din nou.

Mă priveşte cu o înfăţişare hotărâtă.

– Trebuie să stăm de vorbă, Sky. Tu ai multe întrebări de pus, ştiu bine.

Chiar am. Am nevoie să pun un milion de întrebări, dar speram să-mi lase răgazul unei nopţi de somn, ca să mi le pot pune în ordine şi să-mi răspund singură la cât mai multe dintre ele. Însă e clar că pe el nu-l interesează ce-aş prefera eu în clipa de faţă. Fără cine ştie ce chef, îmi desfac centura de siguranţă şi mă răsucesc pe scaunul meu, rezemându-mi spinarea de portieră, ca să fiu cu faţa spre el. Dacă nu vrea să-mi dea timp ca să absorb toate astea, atunci o să-i trântesc toate întrebările dintr-odată. Dar o să mă grăbesc, pentru că eu chiar vreau să mă ducă la mine acasă.

– Bine, rostesc, îndărătnică. Hai să terminăm cu astea. De ce m-ai minţit timp de două luni? De ce te-a scos din sărite într-atât brăţara mea, încât n-ai mai putut să vorbeşti cu mine săptămâni în şir? Sau de ce nu mi-ai zis, pur şi simplu, cine credeai de fapt că sunt, în ziua în care ne-am întâlnit la magazin? Fiindcă tu ştiai, Holder. Ştiai cine sunt şi, dintr-un anume motiv, ţi s-a părut distractiv să te cuplezi cu mine până când o să-mi dau seama singură. Dar măcar îţi place de mine? Merită jocul în care te-ai complăcut să mă răneşti mai rău decât am fost vreodată în viaţă? Pentru că asta s-a întâmplat, îi zic, ajungând cu furia până în punctul în care încep să tremur.

În cele din urmă, renunţ să-mi mai stăpânesc lacrimile, fiindcă ele reprezintă singurul lucru care mai încearcă să iasă, şi am obosit să mă tot lupt cu ele. Mi le şterg de pe obraji cu dosul palmei şi continui, pe un ton mai scăzut.

– M-ai rănit, Holder. Rău de tot. Mi-ai promis c-o să fii totdeauna numai sincer faţă de mine.

Acum, nu mai ridic tonul. De fapt, atât de încet vorbesc, încât nici măcar nu sunt sigură că el mă aude. Fixează întruna şoseaua cu privirea, ca un nemernic ce e. Închid ochii, îmi încrucişez braţele pe piept şi mă las să cad cu spinarea pe spătarul scaunului. Privesc afară pe geamul din dreapta mea şi blestem soarta. O blestem pentru că mi l-a adus în viaţă pe băiatul ăsta, doar ca să mi-o poată distruge.

Când îl văd că-şi vede mai departe de condus, fără să răspundă

la vreun cuvinţel din câte am zis, nu pot să fac altceva decât să scot un mic şi jalnic hohot de râs.

– Tu chiar că eşti un ratat, bombăn.

Acum treisprezece ani

– Am nevoie să fac pipi, anunţă ea, chicotind.

Stăm ghemuite sub veranda casei lor, aşteptând să vină Dean în căutarea noastră. Îmi place să mă joc de-a v-aţi ascunselea, dar prefer să mă ascund eu. Nu vreau să-şi dea ei seama că nu pot încă să fac chestia cu numărătoarea, deşi mi-o cer mereu. Dean îmi zice mereu să număr până la douăzeci când e rândul lor să se ascundă, însă eu nu ştiu cum. Aşa că stau doar cu ochii închişi şi mă prefac că număr. Ei sunt deja amândoi la şcoală, in timp ce eu n-o să mă duc decât la anul, aşa că nu ştiu să număr la fel de bine ca ei.

– Vine, imi zice ea, târându-se înapoi cu câteva zeci de centimetri.

Pământul de sub verandă e rece, aşa că încerc să nu-l ating cu palmele, cum face ea, însă mă dor picioarele.

– Les! urlă el.

Se apropie de verandă şi se duce direct spre trepte.

Stăm ascunse de mult timp şi pare să se fi săturat de când ne caută. Se aşează pe treptele care sunt aproape drept în faţa noastră. Dacă-mi aplec capul, pot să-l privesc chiar în faţă.

– Sunt sătul de căutat! mai strigă el.

Întorc faţa spre Lesslie să văd dacă e pregătită să fugă spre bază. Scutură din cap în semn că nu şi-şi duce un deget la buze.

– Hope! urlă el, încă aşezat pe trepte. Mă dau bătut!

Îşi roteşte privirea prin curte, apoi oftează încet. Bombăne ceva şi izbeşte pietrişul de sub talpa lui şi mă face să râd. Lesslie îmi trage un pumn în braţ, cerându-mi să tac.

El începe să râdă şi, la început, am impresia că e fiindcă ne-a auzit, dar pe urmă îmi dau seama că doar vorbeşte singur.

– Hope şi Les, zice încet. Hopeless.

Râde iar şi se ridică.

– Aţi auzit? urlă, punându-şi mâinile pâlnie la gură. Voi două sunteţi incurabile!

Auzindu-l cum ne transformă numele într-un cuvânt, Lesslie

începe să râdă şi iese târâş de sub verandă. O urmez şi mă ridic exact când se întoarce Dean şi-o vede. Zâmbeşte şi ne priveşte pe amândouă, cu genunchii plini de ţărână şi pânze de păianjen prin păr. Clatină din cap şi zice iar:

– Hopeless. Incurabile.

Sâmbătă, 27 octombrie 2012
11:20 p.m.

Amintirea e atât de vie, încât nu pot să-mi dau seama de ce abia acum îmi revine. Cum a fost posibil să-i văd tatuajul în fiecare zi, să-l aud pronunţând numele de Hope şi vorbind despre Les şi, cu toate astea, să nu-mi amintesc nici aşa? Întind mâna şi-l apuc de braţ, apoi îi ridic mâneca. Ştiu că e acolo. Ştiu ce scrie. Dar e prima dată când îl privesc, ştiind ce înseamnă cu adevărat.

– De ce ţi l-ai făcut? îl întreb.

Ştiu, mi-a mai spus, însă acum vreau să aflu motivul adevărat. El îşi desprinde privirea de şosea şi o întoarce spre mine.

– Ţi-am spus. E un memento despre persoanele pe care le-am dezamăgit în viaţa mea.

Închid ochii şi mă las să cad la loc pe scaun, clătinând din cap. Zicea că exprimările vagi nu sunt de el, dar nu-mi trece prin minte o explicaţie mai vagă decât cea pe care mi-o tot oferă despre tatuajul lui. Cum ar fi putut el să mă dezamăgească? Ceea ce crede el, că m-ar fi dezamăgit cumva, la vârsta aia atât de fragedă, nici măcar n-are logică. Iar faptul că regretă asta îndeajuns încât s-o transforme într-un adevărat tatuaj criptic e de-a dreptul peste puterea mea de a ghici în momentul de faţă. Nu-mi vine în minte ce-aş mai putea să spun, sau să fac, ca să-l conving să mă ducă, în sfârşit, acasă. Nu mi-a răspuns la vreuna dintre întrebări, iar acum se ţine iarăşi de jocurile lui psihologice, dându-mi non-răspunsuri la fel de criptice. Nu vreau decât să ajung acasă.

Trage maşina pe dreapta, ceea ce mă face să sper c-o să întoarcă. Numai că, în loc de asta, opreşte motorul şi deschide portiera din dreptul lui. Privesc pe geam şi-mi dau seama că suntem iar la aeroport. Şi asta mă eneivează. N-am chef să stau aici şi să-l privesc cum studiază stelele, în timp ce gândeşte. Vreau răspunsuri; dacă

nu, vreau să merg acasă.

Deschid şi eu portiera şi merg după el, fară tragere de inimă, spre gard, sperând că, dacă-i fac pe plac pentru ultima oară, o să obţin din partea lui o explicaţie rapidă. Mă ajută şi de data asta să escaladez gardul şi mergem amândoi spre locurile noastre de pe pistă, unde ne întindem cu feţele în sus.

Privesc cerul, sperând să descopăr vreo stea căzătoare. Chiar mi-ar prinde bine în clipa asta să-mi pun o dorinţă, două. Mi-aş dori sa mă pot întoarce în timp cu două luni şi să nu mai fi pus piciorul în magazin în ziua aia.

– Eşti pregătită pentru răspunsuri? mă întreabă.

Întorc capul spre el.

– Sunt pregătită, dacă de data asta ai într-adevăr de gând să fii sincer.

Întoarce faţa spre mine, apoi se împinge într-un braţ şi se sucește pe o parte, privindu-mă. Iarăşi face chestia aia a lui, mă studiază în tăcere. Acum e mai întuneric decât fusese data trecută, când am stat aici, aşa că mi-e greu să-i descifrez expresia de pe faţă. Cu toate astea, pot să-mi dau seama că e trist. Ochii lui n-au fost niciodată capabili să ascundă tristeţea. Se apleacă în faţă şi ridică mâna, apropiind-o de obrazul meu.

– Am nevoie să te sărut, îmi zice.

Aproape că-mi vine să izbucnesc în râs, dar mi-e teamă că, dacaş râde, ar fi la modul maniacal, iar asta mă îngrozeşte, din moment ce deja încep să presupun că sunt nebună. Scutur din cap, şocată de faptul că-şi închipuie măcar că l-aş lăsa să mă sărute în clipa asta. Mai ales după ce-am aflat că m-a minţit timp de două luni în cap.

– Nu, îi răspund hotărâtă, însă el rămâne cu faţa aproape de a mea şi cu mâna pe obraz.

Detest faptul că, deşi fiecare dram de furie din mine provine din faptul că m-a înşelat, trupul încă-mi reacţionează la atingerile lui. E acea luptă interioară neobişnuită, când nu poţi să te hotărăşti dacă preferi să expediezi un pumn în gura aflată la câţiva centimetri de faţa ta sau să-i simţi gustul.

– Am nevoie să te sărut, zice din nou, de data asta pe un ton de implorare disperată. Te rog, Sky. Mi-e teamă că, după ce-o să-ţi spun ceea ce urmează să-ţi spun... n-o să mai am niciodată ocazia să

te sărut.

Se împinge mai aproape de mine şi-mi mângâie obrazul cu degetul mare, fără să-şi desprindă nici pentru o clipă privirea din ochii mei.

– Te rog.

Fac un uşor semn de încuviinţare, fără să-mi dau seama de ce mă las înfrântă de slăbiciune. Îşi coboară gura spre a mea şi mă sărută. Închid ochii şi-l las să-şi strecoare limba înăuntru, pentru că o imensă parte din mine se teme la fel de mult ca el că ar putea fi ultima oară când îi simt gura lipită de a mea. Mi-e frică să nu fie ultima oară din viaţă când voi mai simţi ceva, pentru că el e singurul cu care am vrut vreodată să simt.

Îşi schimbă poziţia ajungând să stea în genunchi, ţinându-mi o mână pe obraz şi sprijinindu-se cu cealaltă pe betonul de lângă capul meu. Ridic şi eu mâna şi mi-o strecor în părul lui, trăgându-l mai apăsat spre gura mea. Faptul că-i simt gustul şi răsuflarea amestecându-se cu a mea îmi alungă pe moment toate gândurile la ce s-a întâmplat astă-seară, încuindu-le într-un colţ al minţii. În momentul acesta, mă concentrez doar la el şi la inima mea şi la felul în care ea se umple şi se frânge, în acelaşi timp. Gândul că tot ceea ce simt pentru el ar putea să nu fie împărtăşit, sau nici măcar real, îmi provoacă durere. Totul mă doare. Simt durere în cap, în măruntaie, în piept, în suflet. Înainte, simţeam că sărutul lui poate să mă vindece. Acum, îl simt ca şi cum mi-ar crea o durere fatală de inimă, în adâncul fiinţei mele.

Îşi dă seama că mă las pradă sentimentului înfrângerii, când scâncetele încep să mi se ridice din gât. Buzele i se mută pe obrazul meu, apoi lângă ureche.

– Îmi pare foarte rău, îmi zice, fără să-mi dea drumul. Îmi pare foarte rău. N-am vrut ca tu să ştii.

Închid ochii şi-l împing de pe mine, după care mă ridic în şezut şi inspir adânc. Îmi şterg lacrimile cu dosul palmei şi-mi ridic genunchii, cuprinzându-i strâns în braţe, apoi îmi îngrop faţa între ei, ca să nu mai fiu nevoită să-l privesc.

– Nu vreau decât să vorbeşti, Holder. Ţi-am pus toate întrebările, pe care ţi le-aş putea pune vreodată, pe drumul încoace. Am nevoie să-mi răspunzi acum la ele, ca să mă pot întoarce acasă.

Vocea îmi sună înfrântă şi terminată.

Îşi duce mâna spre ceafa mea, trecându-şi degetele prin păr, încă o dată, şi încă o dată, în timp ce-şi pregăteşte replica. În cele din urmă, îşi drege glasul.

– N-am fost sigur că tu eşti Hope, când te-am văzut prima oară. Prea mă obişnuisem s-o văd în absolut toate necunoscutele de vârsta noastră, încât renunţasem la încercările de a o mai găsi încă de acum câţiva ani. Dar când te-am văzut în magazin şi te-am privit în ochi... am avut sentimentul că, într-adevăr, tu eşti ea. Pe urmă, când mi-ai arătat actul tău de identitate şi mi-am dat seama că nu eşti Hope, m-am simţit ridicol. A fost, într-un fel, acea sonerie pentru trezire de care aveam nevoie, ca să las, în sfârşit, amintirea ei să dispară.

Se întrerupe din vorbit şi-şi plimbă mâna prin părul meu, după care o coboară pe spinare şi o opreşte acolo, dar continuând să descrie încet cercuri cu degetul. Îmi vine să i-o îndepărtez de acolo, dar şi mai mult îmi doresc să rămână unde e.

– Am fost vecini timp de un an cu tine şi cu tatăl tău. Tu, eu şi Les... eram cei mai buni prieteni. Totuşi, e foarte greu să-ţi aminteşti chipul cuiva după atâta vreme. M-am gândit ca ai putea să fii Hope, dar în acelaşi timp mi-am zis că, dacă într-adevăr ai fi ea, n-aş mai avea îndoieli în privinţa asta. Am crezut că, dac-ar fi s-o mai văd vreodată, mi-aş da seama sigur că ea e. În ziua aia, după ce am ajuns acasă de la magazin, am intrat imediat pe internet să-ţi caut numele. N-am reuşit să găsesc nimic despre tine, nici măcar pe Facebook. Am căutat timp de o oră încheiată şi am ajuns să mă enervez într-atât, încât m-am gândit să ies la o alergare ca să mă calmez. Când am trecut de colţ şi te-am văzut oprită chiar în faţa casei mele, mi s-a tăiat respiraţia. Doar stăteai acolo, sleită şi epuizată de cât ai alergat, şi... Dumnezeule, Sky! Erai atât de frumoasă... Încă nu ştiam sigur dacă eşti Hope sau nu, dar în momentul acela întrebarea îmi dispăruse total din minte. Nu mă mai interesa cine erai: doar simţeam nevoia să te cunosc. După timpul petrecut cu tine toată săptămâna, nu m-am putut împiedica să vin acasă la tine în seara aia de vineri. N-am venit cu gândul să-ţi scormonesc în trecut şi nici măcar cu speranţa că s-ar putea întâmpla ceva între noi. Am venit acasă la tine pentru că am vrut să mă cunoşti aşa cum sunt în

realitate, nu din ce ai auzit de la toţi ceilalţi. Iar după ce-am petrecut mai mult timp cu tine în seara aia, nu m-am mai putut gândi la altceva, decât la cum să fac ca să pot petrece şi mai mult timp cu tine. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să mă captiveze atât. Încă mă întrebam dacă o fi posibil... ca tu să fii ea. Curiozitatea mi-a devenit şi mai mare după ce mi-ai spus că ai fost adoptată, dar şi atunci m-am gândit că ar putea să fie o coincidenţă. Dar pe urmă, când ţi-am văzut brăţara...

Se întrerupe din nou şi-şi ia mâna de pe spinarea mea. Îmi strecoară degetele sub bărbie şi-mi ridică faţa dintre genunchi, obligându-mă să-l privesc în ochi.

– Am simţit că mi se frânge inima, Sky. Nu voiam ca tu să fii ea. Îmi doream să-mi fi spus că ai primit brăţara de la prietena ta, sau că ai găsit-o, sau că ai cumpărat-o. După atâţia ani irosiţi, căutându-te în fiecare chip pe care-l priveam, în sfârşit, te găsisem... iar asta m-a distrus. Nu voiam ca tu să fii Hope. Nu voiam decât să fii tu.

Clatin din cap, încă la fel de derutată ca şi până acum.

– Dar de ce nu mi-ai spus? Cât de greu putea să-ţi fie să recunoşti că ne-am cunoscut altădată? Nu înţeleg de ce ai minţit în privinţa asta.

Mă studiază cu privirea timp de câteva clipe, căutând un răspuns îndeajuns de potrivit, după care-mi îndepărtează cu degetele părul care-mi căzuse peste faţă.

– Ce-ţi mai aminteşti despre adopţia ta?

– Nu mare lucru, îi răspund, scuturând din cap. Ştiu că am fost la orfelinat, după ce m-a dat tatăl meu. Ştiu că m-a adoptat Karen şi că ne-am mutat aici, din alt stat, când aveam cinci ani. În afară de asta şi de câteva amintiri răzleţe, nu mai ştiu nimic.

Îşi îndreaptă spinarea şi-şi pune amândouă mâinile pe umerii mei, apăsându-mă cu fermitate, ca şi cum ar începe să-l enerveze faptul că nu ajunge la nimic,

– Toate astea sunt chestiile pe care ţi le-a spus Karen. Eu vreau să ştiu ce-ţi aminteşti tu. Ce-ţi aminteşti tu, Sky?

De data asta, clatin din cap cu mai puţină hotărâre.

– Nimic. Cele mai vechi amintiri ale mele sunt cu Karen. Singurul lucru de care-mi aduc aminte din perioada de dinaintea lui Karen e că am primit brăţara asta, dar numai pentru c-o mai am şi acum,

ceea ce a făcut ca amintirea să-mi rămână fixată. Totuşi, nici nu mai ştiam prea bine cine mi-a dat-o.

Holder îmi cuprinde chipul între mâini şi-şi apropie buzele de fruntea mea. Rămâne cu ele acolo, apăsându-mi capul de gura lui, de parcă s-ar teme să se desprindă, nevrând să fie nevoit să vorbească. Nu vrea să fie nevoit să-mi spună ce anume ştie.

– Hai zi, îi şoptesc. Zi că ţi-ai fi dorit să nu fii nevoit să-mi spui.

Îşi retrage buzele şi-şi lipeşte fruntea de a mea. Are ochii închişi, dar îmi ţine şi acum faţa strânsă între palmele lui. Atât pare de trist, încât îmi vine să-l iau în braţe, cu toată enervarea pe care mi-a provocat-o. Îmi strecor braţele în jurul lui şi-l strâng. El îmi răspunde la îmbrăţişare, trăgându-mă pe genunchii lui. Îi încolăcesc mijlocul cu picioarele, în timp ce frunţile ne rămân lipite. Mă ţine în braţe, dar de data asta îmi dă senzaţia că se ţine de mine, din cauză că planeta lui şi-a deplasat axa, iar eu îi sunt acum centrul de gravitaţie.

– Hai, spune-mi, Holder.

Îşi coboară mâna pe spatele meu, până pe mijloc, şi deschide ochii, depărtându-şi fruntea cât să mă poată privi în timp ce vorbeşte.

– În ziua în care ţi-a dăruit Les brăţara asta, plângeai. Îmi amintesc fiecare amănunt, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Stăteai în curtea ta, cu spatele spre casă. Ne-am aşezat şi noi lângă tine, eu şi Les, şi am rămas mult timp, dar tu tot nu te-ai oprit din plâns. După ce ţi-a dat brăţara, ea a plecat acasă la noi, dar eu n-am putut să mă clintesc. Nu voiam să te las singură acolo, gândindu-mă că s-ar putea să fii iarăşi supărată pe tatăl tău. Mereu plângeai din cauza lui, iar asta mă făcea să-l urăsc. Nu-mi amintesc nimic despre el, în afară de faptul că-l uram din suflet pentru că te făcea să plângi aşa. N-aveam decât şase ani, aşa că nu ştiam niciodată ce să-ţi spun când plângeai. Am impresia că-n ziua aia ţi-am spus ceva de genul *N-ai grijă...*

– *El n-o să trăiască veşnic*, îi completez eu fraza. Îmi amintesc ziua aia. Cum mi-a dat Les brăţara şi cum mi-ai zis tu că el n-o să trăiască veşnic. Sunt două lucruri pe care mi le-am amintit tot timpul. Doar n-am ştiut că tu ai fost.

– Mda, aşa ţi-am zis, încuviinţează el.

Îmi pune din nou mâinile pe obraji şi continuă.

– Iar atunci, am făcut un lucru pe care l-am regretat în fiecare zi a vieţii mele.

Scutur din cap.

– Holder, tu n-ai făcut nimic. Doar ai plecat acasă.

– Exact, confirmă el. M-am dus acasă, chiar dacă ştiam că trebuia să fi rămas cu tine pe iarbă. M-am oprit în curtea din faţa casei mele şi te-am privit cum plângi cu capul între braţele tale, când ar fi trebuit să plângi între ale mele. N-am făcut altceva decât să stau acolo... şi să privesc cum se opreşte maşina lângă trotuar. Am văzut cum se coboară geamul din dreapta şi am auzit cum te strigă cineva pe nume. Am văzut cum îţi ridici privirea spre maşină şi cum te ştergi la ochi. Te-ai ridicat, ţi-ai scuturat de praf pantalonaşii scurţi, după care te-ai dus spre maşină. Te-am văzut cum te urci în ea şi-am ştiut că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, n-ar fi trebuit să stau acolo şi doar să privesc. Dar n-am făcut altceva, deşi trebuia să fiu alături de tine. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, dac-aş fi rămas atunci alături de tine.

Temerile şi regretele din vocea lui îmi fac inima să-şi accelereze bătăile. Reuşesc cumva să găsesc suficientă energie cât să pot vorbi, în ciuda fricii care mă mistuie.

– Ce nu s-ar fi întâmplat niciodată?

Mă sărută din nou pe frunte şi degetele lui mari îmi mângâie delicat pometii. Mă priveşte de parcă i-ar fi frică să nu-mi zdrobească inima.

– Te-au luat. Nu ştiu cine o fi fost în maşina aia, dar te-a luat de lângă tatăl tău, de lângă mine, de lângă Les. Ai lipsit timp de treisprezece ani, Hope.

Sâmbătă, 27 octombrie 2012
11:57 p.m.

Unul dintre lucrurile care-mi plac mult la cărţi este capacitatea de a defini şi de a condensa anumite părţi din viaţa personajelor în capitole. E ceva neobişnuit, pentru că nu poţi s-o faci şi în viaţa reală. Nu poţi să închei, pur şi simplu, un capitol, după care sa sari peste întâmplările pe care nu vrei să le trăieşti, doar ca să deschizi

un nou capitol mai potrivit cu starea ta de spirit. Viaţa nu poate fi împărţită în capitole... ci doar în minute. Evenimentele din viaţa ţi se înghesuie, minut după minut, fără salturi în timp, sau pagini albe, sau sfârşituri de capitole, pentru că, orice s-ar întâmpla, viaţa tot merge mai departe şi înaintează, iar cuvintele continua sa curgă şi adevărurile să se reverse, fie că-ţi place, fie că nu, şi viaţa nu-ţi dă niciodată vreun răgaz ca să-ţi tragi, naibii, sufletul.

Simt nevoia uneia dintre acele pauze dintre capitole. Nu vreau decât să-mi trag sufletul, dar n-am idee cum ar fi posibil.

– Spune ceva, mă îndeamnă el.

Încă îi stau pe genunchi, încolăcită de el. Îmi ţin capul strâns lipit de umărul lui şi am ochii închişi. Mă prinde cu mâna de ceafă şi-şi coboară buzele spre urechea mea, îmbrâţişându-mă mai cu putere.

– Te rog. Spune ceva.

Nu-mi dau seama ce-o vrea să spun. Vrea să mă arăt surprinsă? Şocată? Vrea să plâng? Vrea să ţip? Nu pot să fac nimic din toate astea, din cauză că încă mă străduiesc să cuprind cu mintea ceea ce mi-a spus.

Ai lipsit timp de treisprezece ani, Hope.

Cuvintele lui mi se repetă în minte, ca un disc stricat.

Lipsit.

Sper să fi zis că am lipsit în sensul figurat, adică poate că doar i-am lipsit lui, în toţi aceşti ani. Cu toate astea, mă îndoiesc să fie aşa. L-am văzut cum mă privea când a rostit cuvintele alea şi mi-a fost clar că n-ar fi vrut să le spună. Ştia ce efect urmau să aibă asupra mea.

Poate că, într-adevăr, s-a exprimat în sensul propriu, doar că a încurcat lucrurile. Eram amândoi atât de mici; probabil că nu-şi aminteşte corect succesiunea evenimentelor. Numai că ultimele două luni mi se derulează fulgerător prin faţa ochilor şi tot ce are legătură cu el, toate schimbările lui de personalitate şi de dispoziţie, şi exprimările criptice, totul mi se limpezeşte. Ca, de exemplu, seara când stătea în pragul uşii mele, spunându-mi că m-a căutat toată viaţa. Atunci vorbise la propriu.

Sau în prima seară când am stat chiar aici, pe pistă, şi m-a întrebat dacă am avut o viaţă bună. Şi-a făcut griji timp de treisprezece ani pentru ce s-o fi întâmplat cu mine. Şi atunci vorbise

foarte la propriu, vrând să afle dacă am fost fericită acolo unde am ajuns.

Sau ziua când a refuzat să-şi ceară scuze pentru felul în care s-a comportat în sala de mese, explicându-mi că ştia de ce l-a întors pe dos întâmplarea, dar că deocamdată nu poate să-mi spună. N-am insistat atunci, fiindcă părea că intenţionează sincer să se explice într-o bună zi. Nici într-un milion de ani n-aş fi ghicit de ce l-a necăjit atât vederea brăţării la mâna mea. Nu voia ca eu să fiu Hope, deoarece ştia bine că adevărul avea să-mi zdrobească inima.

Şi avea dreptate.

Ai lipsit timp de treisprezece ani, Hope.

Ultimul cuvânt al propoziţiei face să-mi coboare un fior rece pe şira spinării. Îmi ridic lent capul de pe umărul lui şi-l privesc în ochi.

– Mi-ai zis Hope. Să nu-mi mai spui aşa. Nu e numele meu.

Clatină aprobator din cap.

– Scuză-mă, Sky.

Şi ultimul cuvânt al propoziţiei ăsteia îmi trimite un fior rece pe şira spinării, de asemenea. Mă desprind de el şi mă ridic.

– Nu-mi mai spune nici aşa, rostesc, pe un ton hotărât.

Nu vreau să mi se mai spună Hope, nici Sky, nici Prinţeso, nici în orice alt fel care să mă separe de orice altă parte din mine. Dintr-odată, mă simt de parcă aş fi mai multe persoane diferite, împachetate într-una singură. Una care nu ştie cine e şi nici unde-i e locul, ceea ce mă tulbură. Niciodată nu m-am simţit atât de izolată, de când mă ştiu: ca şi cum n-ar exista nici măcar un om în toată lumea asta în care să pot avea încredere. Nici măcar în mine însămi nu pot să am încredere. Nu pot să mă încred nici chiar în propriile amintiri.

Holder se ridică şi-mi ia mâinile într-ale lui, privindu-mă. Îmi urmăreşte reacţiile, mi le aşteaptă. O să fie dezamăgit, pentru că n-am de gând să reacţionez. Nu aici. Nu acum. O parte din mine ar vrea să izbucnească în plâns în clipa în care el mă cuprinde cu braţele şi-mi şopteşte *N-ai grijă* la ureche. O parte din mine ar vrea să ţipe, şi să urle, şi să-l lovească, pentru vina de a mă fi minţit. O parte din mine ar vrea să-l facă să se învinuiască în continuare pentru că nu a împiedicat ceea ce susţine că s-ar fi întâmplat acum treisprezece ani. Dar cea mai mare parte din mine nu vrea decât ca

totul să dispară. Vreau să mă întorc la perioada când nu simţeam nimic. Îmi lipseşte amorţeala aia.

– Am nevoie de un sfârşit de capitol, zic, mai mult pentru mine, decât pentru el.

Vine după mine, la un pas în urmă.

– Nici măcar nu ştiu ce vrei să spui, îmi zice, cu o voce care sună înfrântă şi copleşită.

Mă prinde de braţ ca să mă oprească, mai mult ca sigur vrând să mă întrebe cum mă simt, dar eu mi-l smucesc şi mă răsucesc pe călcâie, ajungând din nou cu faţa spre el. Nu vreau să mă întrebe cum mă simt, pentru că habar n-am. Parcurg o întreagă gamă de sentimente în clipa asta, unele dintre ele necunoscute mie până acum. Furia, şi fiica, şi tristeţea, şi neîncrederea, toate astea se amplifică în interiorul meu şi vreau să se oprească. Nu vreau decât să nu mai simt tot ceea ce simt, aşa că întind mâinile, îi prind faţa între ele şi-mi apăs buzele pe gura lui. Îl sărut apăsat şi repede, vrând să-i provoc o reacţie, însă el nu face nimic. Nu-mi răspunde la sărut. Refuză să-mi îndepărteze durerile prin asta, aşa că furia mea preia întâietatea: îmi desprind buzele de ale lui, după care-i trag o palmă.

Abia dacă tresare şi asta mă înfurie. Vreau să-l doară, aşa cum mă doare pe mine. Vreau să simtă şi el durerea pe care mi-au provocat-o cuvintele lui. Îl pălmuiesc încă o dată şi el nu se fereşte. Văzând că tot nu reacţionează, îi dau un brânci în piept. Îl îmbrâncesc şi-l împing încă o dată, şi încă o dată... Încercând să-i dau înapoi fiecare fărâmă din suferinţa cu care tocmai mi-a înecat sufletul. Strâng pumnii şi-l lovesc în piept, iar când văd că nici asta nu dă rezultate, încep să ţip şi să-l lovesc şi să mă zbat ca să scap din braţele lui, pentru că ele sunt acum încolăcite în jurul meu. Mă face să mă învârtesc pe loc, până când ajung lipită cu spatele de pieptul lui, iar braţele ne sunt înlănţuite între ele, strâns încrucişate peste abdomenul meu.

– Respiră, îmi şopteşte el în ureche. Calmează-te, Sky. Ştiu că eşti derutată şi speriată, dar sunt aici. Sunt chiar aici. Tu doar respiră.

Tonul îi e calm şi liniştitor, aşa că închid ochii şi mă las pătrunsă de el. Holder simulează o inspiraţie adâncă, mişcându-şi pieptul în ritm cu al meu, forţându-mă să trag aer în piept şi să-i imit

mişcările. Respir de câteva ori lent, profund, odată cu el. După ce vede că nu mă mai zbat în braţele lui, mă întoarce încet cu faţa şi mă strânge la piept.

– N-am vrut să treci prin suferinţa asta, îmi şopteşte, adăpostindu-mi capul între palmele lui. Tocmai de-asta nu ţi-am spus.

În clipa asta, îmi dau seama că nici măcar nu plâng. N-am plâns deloc încă din clipa în care adevărul a ieşit de pe buzele lui şi ţin cu tot dinadinsul să mă împotrivesc lacrimilor care solicită să fie lăsate în libertate. Lacrimile n-au cu ce să mă ajute acum. M-ar face să mă simt şi mai epuizată.

Îmi proptesc palmele în pieptul lui şi-l împing uşor. Am impresia că sunt mai vulnerabilă în faţa lacrimilor când mă ţine în braţele lui, fiindcă îl simt atât de reconfortant. N-am nevoie să mă reconforteze nimeni. Am nevoie să învăţ cum să mă bizui pe mine ca să rămân puternică, pentru că sunt singura în care pot avea încredere... deşi sunt sceptică până şi în privinţa încrederii în mine. Tot ce crezusem că ştiu s-a dovedit că era o minciună. Nu ştiu cine e amestecat în asta, nici cine cunoaşte adevărul, dar ştiu că nu mi-a mai rămas nici măcar un dram de încredere în inimă. Nici faţă de Holder, nici faţă de Karen... şi nici faţă de mine, la drept vorbind.

Fac un pas înapoi şi-l privesc în ochi.

– Aveai de gând să-mi spui vreodată cine sunt? îl întreb, privindu-l furioasă. Dacă nu mi-aş fi amintit niciodată? Mi-ai fi spus? Ţi-era teamă c-o să te părăsesc şi n-o să mai apuci să mi-o tragi? De-asta m-ai minţit tot timpul?

Văd cum jignirea îi umbreşte ochii încă din clipa în care mi se revarsă cuvintele de pe buze.

– Nu. N-a fost aşa. Nu e aşa. Nu ţi-am spus, din cauză că mi-era frică de ce ţi s-ar putea întâmpla. Dacă aş face un denunţ, ai fi luată de la Karen. Mai mult ca sigur, pe ea ar aresta-o, iar pe tine te-ar trimite înapoi să locuieşti cu tatăl tău până când ai împlini optsprezece ani. Asta vrei să se-ntâmple? Ştiu că o iubeşti pe Karen, şi că eşti fericită aici. Nu vreau să-ţi stric totul.

Scot un hohot de râs repezit, clătinând din cap. Raţionamentul lui nu are logică. Nimic din toate astea n-are logică.

– Mai întâi de toate, îi zic, n-ar putea s-o trimită pe Karen la

închisoare, fiindcă pot să-ţi garantez ci ea nu ştie nimic despre asta. În al doilea rând, am împlinit optsprezece ani în septembrie. Dacă vârsta mea ar fi fost motivul nesincerităţii tale, ai fi putut să-mi spui până acum.

Se strânge cu o mână de ceafă şi-şi coboară privirea în pământ. Nu-mi place nervozitatea care emană din el în clipa asta. Pot să-mi dau seama, după cum reacţionează, că încă n-a terminat cu destăinuirile.

– Sky, mai sunt foarte multe lucruri pe care încă trebuie să ţi le explic, începe, ridicându-şi din nou privirea spre mine. Ziua ta de naştere n-a fost în septembrie. Tu te-ai născut pe 7 mai. O să ai optsprezece ani abia peste încă şase luni. Cât despre Karen...

Face un pas spre mine, apucându-mă de amândouă mâinile.

– Ea sigur ştie, Sky. Sigur. Gândeşte-te bine. Cine altcineva ar fi putut să facă una ca asta?

Îmi smulg imediat mâinile dintr-aie lui şi mă retrag cu câţiva paşi. Da, ştiu că, mai mult ca sigur, pentru el a fost o tortură să păstreze un astfel de secret. Pot să văd în ochii lui cât e de chinuitor să-mi spună toate astea. Însă eu i-am acordat prezumţia de nevinovăţie încă de când l-am întâlnit prima dată şi orice părere de rău pe care aş putea s-o am faţă de el tocmai a fost anihilată de faptul că încearcă să-mi spună acum că propria mea mamă ar fi fost, cumva, implicată.

– Du-mă acasă, îi cer. Nu vreau să mai aud nimic. Nu vreau să mai ştiu nimic în seara asta.

Încearcă din nou să-mi ia mâinile într-ale lui, dar îl plesnesc peste ele.

– DU-MA ACASĂ! urlu din răsputeri şi deja pornesc către maşină.

Am ascultat destul. Acum am nevoie de mama. Am nevoie doar s-o văd şi s-o strâng în braţe şi să ştiu că nu sunt complet singură în toate astea, fiindcă exact aşa mă simt acum.

Ajung la gard înaintea lui Holder şi încerc să mă salt în mâini, dar nu pot. Mâinile şi braţele îmi tremură şi sunt slăbite. Încă mă străduiesc, când apare el fără zgomot în spatele meu şi mă ridică. Sar jos de cealaltă parte şi mă duc spre maşină.

Holder se urcă la locul lui şi închide portiera, dar încă nu

porneşte motorul. Rămâne cu ochii pironiţi pe volan şi cu mâna zăbovind pe cheia de contact. Îi privesc mâinile cu un sentiment amestecat, fiindcă tare mult mi le-aş dori pe trupul meu. Vreau să mă ţină cu ele şi să-mi mângâie spatele şi părul, în timp ce-mi spune că totul va fi bine. Dar, în acelaşi timp, i le privesc cu dezgust, gândindu-mă la toate felurile intime în care m-a atins şi m-a ţinut cu ele, ştiind în permanenţă că mă minte. Cum de-a putut să fie cu mine, ştiind ceea ce ştia, dar tot lăsându-mă să cred în minciuni? Nu ştiu cum aş mai putea să-l iert pentru asta

– Ştiu că sunt foarte multe lucruri de înghiţit, îmi spune încet. Ştiu că sunt. Acum o să te duc la tine acasă, dar trebuie să discutăm despre astea mâine.

Se întoarce spre mine, privindu-mă cu o expresie îndârjită.

– Sky, nu trebuie să vorbeşti cu Karen despre asta. Înţelegi? Nu înainte să lămurim totul amândoi.

Încuviinţez, doar ca să-i fac pe plac. Doar nu s-o aştepta, la modul serios, că n-o să vorbesc cu ea despre asta.

Se întoarce cu tot corpul spre mine şi se apleacă, sprijinindu-şi mâna de tetiera mea.

– Vorbesc serios. Ştiu că tu n-o crezi capabilă de aşa ceva, dar, până când nu aflăm mai multe, trebuie să ţii totul numai pentru tine. Dacă-i spui cuiva, întreaga viaţă poate să ţi se schimbe. Acordă-ţi răgazul necesar ca să prelucrezi totul. Te rog. Te rog, promite-mi c-o să aştepţi până mâine. Până stăm din nou de vorbă.

Nuanţa îngrozită din spatele vorbelor lui îmi pătrunde ca un junghi în inimă; încuviinţez din nou, însă de data asta cu toată sinceritatea.

Mă mai priveşte timp de câteva secunde, după care se întoarce încet şi ambalează motorul, apoi intră pe şosea. Mă conduce până acasă, cale de şase kilometri şi jumătate, şi nu mai scoatem o vorbă până când nu ajungem pe aleea din faţa casei mele. Sunt deja cu mâna pe portieră şi dau să cobor din maşină, însă el mă apucă de mâna cealaltă.

– Aşteaptă, îmi zice.

Aştept, dar nu mă mai întorc spre el. Rămân cu un picior în maşină şi celălalt pe alee, cu faţa spre casă. El îşi îndreaptă mâna spre tâmpla mea şi-mi îndeasă o şuviţă de păr după ureche.

– O să fii bine în seara asta?

Nerozia întrebării lui mă face să oftez.

– Cum? întreb, întorcându-mă cu faţa spre el şi lipindu-mi spatele de scaun. Cum aş mai putea să fiu bine, după seara asta?

Mă fixează cu privirea, continuând să-mi mângâie părul cu degetele.

– Mă omoară gândul ăsta... că te las să pleci aşa. Nu vreau să te las singură. Pot să mă întorc peste o oră?

Îmi dau seama că mă întreabă dacă poate să-mi intre pe fereastră şi să stea în pat cu mine, dar imediat scutur din cap în semn de refuz.

– Nu pot, îi răspund, cu vocea întretăiată. Mi-e prea greu acum să te ştiu în preajmă. Am nevoie doar să mă gândesc. Ne vedem mâine, bine?

Încuviinţează şi-şi retrage mâna de pe obrazul meu, punând-o la loc pe volan, după care mă urmăreşte cu privirea cum cobor din maşină şi mă îndepărtez de el.

Sâmbătă, 28 octombrie 2012
12:37 a.m.

Intru în casă şi apoi în living sperând să fiu inundată de senzaţia de confort a cărei nevoie o resimt cu disperare. Aerul familiar şi sentimentul de apartenenţă la casa asta e ceea ce-mi trebuie ca să mă calmez şi să nu mă mai simt la un pas de a izbucni în lacrimi. Aici e casa mea, în care locuiesc împreună cu Karen... o femeie care mă iubeşte şi ar face orice pentru mine, indiferent ce ar putea crede Holder.

Mă opresc în întunericul livingului, aşteptând să fiu învăluită de senzaţia asta, dar nu se-ntâmplă nimic. Privesc în jur, bănuitoare, cu îndoială, şi încep să urăsc faptul că-mi examinez acum viaţa dintr-un unghi de vedere cu totul diferit.

Traversez livingul, oprindu-mă chiar în faţa uşii dormitorului lui Karen. Îmi trece prin minte să mă strecor în pat lângă ea, dar văd că are lumina stinsă. Niciodată n-am simţit atât de mult nevoia de a fi lângă ea, dar nu mă simt în stare să-i deschid uşa. Poate că nu sunt încă pregătită să dau ochii cu ea. Aşa că pornesc mai departe pe

coridor, spre camera mea.

Lumina se strecoară prin crăpătura de sub uşă. Pun mâna pe mâner şi-l răsucesc, apoi deschid încet uşa. O găsesc pe Karen aşezată pe patul meu. Ridică privirea spre mine când aude uşa deschizându-se şi sare imediat în picioare.

– Unde ai fost? mă întreabă.

După înfăţişare, e îngrijorată, însă tonul ei conţine şi o nuanţă de supărare. Sau, poate, de dezamăgire.

– Cu Holder. Nu mi-ai zis niciodată că trebuie să ajung la o anumită oră acasă.

– Stai jos, îmi zice, făcând un gest spre pat. Trebuie să discutăm.

Totul mi se pare schimbat acum la ea. O privesc cu prudenţă. În timp ce clatin din cap în semn de încuviinţare, mă simt de parcă mi-aş preface că joc rolul fiicei ascultătoare. Ca şi cum aş fi într-o secvenţă dintr-un film dramatic de pe Lifetime. Mă duc spre pat si mă aşez, fără să-mi dau seama ce-o fi făcut-o să-şi iasă din sărite. Într-un fel, îmi doresc să fi aflat şi ea tot ce-am aflat eu în seara asta. Mi-ar fi al naibii de mult mai simplu aşa, când i-aş povesti. Se instalează lângă mine şi se întoarce cu faţa.

– Nu mai ai voie să te vezi cu el, rosteşte cu fermitate.

Clipesc de două ori, în principal din cauza şocului provocat de subiectul ales. Nu mă aşteptam să fie vorba despre Holder.

– Ce? întreb dezorientată. De ce?

Îşi vâră mâna în buzunar şi scoate de-acolo telefonul meu mobil.

– Asta ce e? mă întreabă, scrâşnind din dinţi.

Îmi privesc telefonul, pe care-l strânge cu putere în mână. Apasă pe un buton, apoi îl întoarce cu ecranul spre mine.

– Şi astea ce naiba de mesaje mai sunt, Sky? Sunt îngrozitoare! Îţi spune lucruri îngrozitoare, răutăcioase!

Lasă telefonul să cadă pe pat şi mă apucă de amândouă mâinile.

– De ce te complaci să fii cu cineva care te tratează în asemenea hal? Eu credeam că te-am crescut mai bine.

Acum nu mai ridică tonul. Acum, doar joacă rolul mamei îngrijorate.

Îi strâng mâinile, vrând s-o liniştesc. Ştiu că, mai mult ca sigur, o să am probleme din cauza telefonului, dar simt nevoia să-i explic că mesajele nu sunt nicidecum ceea ce-şi închipuie. Însuşi faptul că

purtăm conversaţia asta îmi creează un uşor sentiment de ridicol. În comparaţie cu noile probleme cu care mă confrunt, mi se pare un pic cam infantilă.

– Mamă, el nu le scrie la modul serios. Îmi trimite mesajele alea în glumă.

Scoate un hohot amar de râs şi clatină din cap, în semn de dezacord.

– E ceva nelalocul lui la el, Sky. Nu-mi place cum te priveşte. Nu-mi place cum mă priveşte pe mine. Iar faptul că ţi-a cumpărat un telefon mobil, fără să manifeste nici pic de respect faţă de regulile mele, nu face decât să demonstreze ce respect manifestă el faţă de celelalte persoane. Indiferent dacă mesajele sunt în glumă sau nu, eu n-am încredere în el. Şi sunt de părere că nici tu n-ar trebui să ai încredere în el.

O privesc, făcând ochii mari. Ea continuă să vorbească, dar gândurile din mintea mea devin din ce în ce mai zgomotoase, acoperind orice-ar încerca ea să-mi întipărească în creier. Instantaneu, încep să-mi transpire palmele şi-mi simt în timpane bubuiturile inimii. Toate credinţele ei, toate opţiunile şi regulile îmi trec fulgerător prin minte, iar eu mă străduiesc să le delimitez şi să le clasific în capitolele lor corespunzătoare, dar ele se învălmăşesc laolaltă. Extrag primul gând găsit în mormanul întrebărilor şi i-l adresez fără să stau pe gânduri.

– De ce nu pot să am şi eu telefon? şoptesc.

Nici nu ştiu dac-am rostit întrebarea îndeajuns de tare ca ea să mă audă, dar îi văd buzele oprindu-se din mişcare, ceea ce mă face să fiu destul de sigură că m-a auzit.

– Şi internet, adaug. De ce nu vrei să am acces la internet?

Întrebările încep să-mi otrăvească mintea şi simt că am neapărată nevoie să le scot afară. Toate încep să se aşeze cap la cap, dar eu încă sper să fie doar coincidenţe. Sper că ea m-a ţinut toată viaţa la adăpost pentru că mă iubeşte şi vrea să mă protejeze. Dar, în adâncul sufletului, mi se formează repede sentimentul că am fost adăpostită toată viaţa din cauză că ea m-a ascuns.

– De ce m-ai ţinut să fac şcoala acasă? o întreb, cu o voce mult mai sonoră de data asta.

Mă priveşte cu ochii mari şi mi-e clar că n-are idee ce anume m-

a îmboldit să-i pun întrebările astea tocmai acum. Se ridică şi mă priveşte de sus.

– Nu-ţi dau voie să întorci discuţia asta împotriva mea, Sky. Locuieşti sub acoperişul meu şi-o să-mi respecţi regulile.

Îmi ia telefonul de pe pat şi porneşte spre uşă.

– Eşti pedepsită să rămâi închisă în casă. S-a terminat cu telefoanele mobile. S-a terminat cu iubiţii. Şi mai discutăm noi mâine despre toate astea.

Trânteşte uşa în urma ei, iar eu mă las imediat să cad pe pat, simţindu-mă şi mai deznădăjduită decât în clipa în care am intrat în casă.

Nu se poate să fie adevărat. E doar o coincidenţă. Nu se poate să fie adevărat. Ea n-ar face una ca asta. Strâng din pleoape ca să-mi alung lacrimile şi refuz să cred. Trebuie să existe vreo altă explicaţie. Poate că Holder e derutat. Poate Karen o fi derutată.

Eu ştiu că sunt derutată.

Îmi scot rochia de pe mine şi îmbrac un tricou, după care sting lumina şi mă vâr sub pătură. Sper c-o să mă trezesc mâine dându-mi seama că toată seara asta n-a fost decât un coşmar. Dacă nu, nu ştiu cât aş mai putea să suport, înainte ca să mă prăbuşesc de tot. Privesc concentrată stelele care-mi strălucesc deasupra capului şi încep să le număr. Împing deoparte totul şi pe toţi şi mă concentrez, mă concentrez, mă concentrez asupra stelelor.

Acum treisprezece ani

Dean ajunge în curtea lui, dar se întoarce să mă privească. Îmi ascund din nou capul în îndoitura braţului şi încerc să mă opresc din plâns. Ştiu că ei probabil ar vrea să ne mai jucăm de-a v-aţi ascunselea înainte să vină ora la care trebuie să intru în casă, aşa că ar fi cazul si nu mai fiu tristă, ca să ne putem juca.

– Hope!

Ridic capul spre Dean, dar el nu mai priveşte spre mine. Crezusem că el m-a strigat, dar îl văd că e cu ochii pe o maşină. E oprită în faţa casei mele şi are geamul deschis.

– Vino încoace, Hope, îmi zice tanti din maşină.

Zâmbeşte şi mă cheamă să vin la geamul ei. Mi se pare că o

cunosc, dar nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

Mă ridic şi mă duc să văd ce vrea. Îmi şterg pantalonaşii scurţi de praf şi mă duc spre maşină. Ea zâmbeşte încă şi pare chiar drăguţă. Când ajung lângă maşină, ea apasă pe butonul care descuie uşile.

– Eşti gata să mergem, scumpa mea? Tati al tău vrea să ne grăbim.

Nu ştiam că trebuia să mă duc undeva. Tati nu mi-a zis că mergem undeva azi.

– Unde mergem? o întreb.

Ea zâmbeşte şi pune mâna pe clanţă, după care-mi deschide uşa.

– O să-ţi spun după ce plecăm. Urcă-te şi pune-ţi centura, nu trebuie să întârziem.

Ea chiar nu vrea să ajungă târziu acolo unde mergem. Eu nu vreau ca ea să întârzie, aşa că mă urc pe scaunul din faţă şi închid uşa după mine. Ea închide geamul şi porneşte maşina din faţa casei mele.

Mă priveşte şi zâmbeşte, după care întinde mâna spre bancheta din spate. Îmi dă o cutie cu suc, iar eu i-o iau din mână şi scot paiul din celofan.

– Eu sunt Karen, îmi zice. Şi tu o să stai cu mine pentru un pic de timp. O să-ţi spun totul despre asta când o să ajungem.

Sorb puţin din suc. E de mere. Îmi place mult sucul de mere.

– Dar tati? O să vină şi el?

Karen scutură din cap.

– Nu, scumpa mea. O să fim numai noi două, după ce-o să ajungem acolo.

Îmi vâr la loc paiul în gură, pentru că nu vreau să mă vadă că zâmbesc. Nu vreau să ştie cât mă bucur pentru că nu vine şi tati cu noi.

Duminică, 28 octombrie 2012
2:45 a.m.

Mă ridic în capul oaselor.

A fost un vis.

A fost doar un vis.

Îmi simt inima bătându-mi nebunește în fiecare părticică din corp. Bate atât de tare, încât pot s-o și aud. Gâfâi ca să pot respira și sunt scăldată în sudoare.

A fost doar un vis.

Mă străduiesc să mă conving pe mine însămi că n-a fost decât atât. Vreau, din tot sufletul, să cred că amintirea care tocmai mi-a revenit nu e una reală. Nu poate fi.

Dar este. Îmi amintesc limpede, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. La orice amintire care mi-a revenit în ultimele câteva zile, a mai răsărit câte o alta nouă. Amintiri pe care ori mi le-am reprimat, ori le-am pierdut din memorie din cauză că eram prea mică, îmi revin acum cu toată forța. Lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc. Lucruri pe care-mi doresc să nu le fi știut niciodată.

Arunc pătura de pe mine și mă întind spre veioză. Apăs pe întrerupător și camera se umple de lumină, iar eu scot un țipăt dându-mi seama că mai e cineva în patul meu. Imediat cum îmi scapă țipătul din gât, el se trezește și se ridică brusc în capul oaselor.

– Ce naiba cauți aici? îl întreb, într-o șoaptă sonoră.

Holder aruncă o privire spre ceasul de la încheietură, după care se freacă la ochi cu palmele. Când e suficient de treaz ca să-mi poată răspunde, își pune mâna pe genunchiul meu.

– Nu puteam să te las. Voiam doar să mă asigur că ești bine.

Ridică mâna spre gâtul meu, oprind-o imediat sub ureche, de unde începe să-mi mângâie maxilarul cu degetul mare.

– Ce-ți mai bate inima, remarcă, simțindu-mi pulsul cu vârfurile degetelor. Ești speriată.

Văzându-l aici, în patul meu, atât de grijuliu cu mine... nu pot să fiu supărată pe el. Nu pot să-l învinuiesc. În ciuda faptului că vreau să fiu supărată pe el, pur și simplu nu pot. Dacă n-ar fi fost chiar în clipa asta aici, ca să mă liniștească după revelația pe care tocmai am avut-o, nu știu ce s-ar fi ales de mine. El n-a făcut altceva decât să arunce vina asupra lui pentru absolut orice mi s-a întâmplat mie vreodată. Încep să accept gândul că poate are și el nevoie să fie reconfortat, la fel de mult ca și mine. Pentru asta, îi permit să-mi mai fure o bucată din inimă. Îl apuc de mâna cu care-mi mângâie gâtul si i-o strâng.

– Holder… îmi amintesc.

Vocea îmi tremură şi simt cum lacrimile vor să iasă la suprafaţă. Înghit în sec şi le împing înapoi cu toată forţa care mi-a mai rămas. El se trage repede mai aproape de mine şi mă întoarce complet cu faţa spre el. Îmi pune amândouă mâinile pe obraji şi mă priveşte în ochi.

– Ce-ţi aminteşti?

Scutur din cap, fiindcă nu vreau s-o spun. Însă el nu mă lasă. Mă convinge din ochi, clătinând uşor din cap încurajator, asigurându-mă că e bine s-o spun. Şoptesc cât pot de încet, temându-mă să vorbesc cu glas tare.

– Karen a fost cea din maşină. Ea a făcut-o. Ea a fost cea care m-a luat.

Văd cum durerea şi revelaţia îi pun stăpânire pe trăsăturile feţei; mă atrage la pieptul lui, cuprinzându-mă cu braţele

– Ştiu , murmură, cu buzele în părul meu. Ştiu.

Mă agăţ de tricoul lui şi mă ţin de el, vrând să mă scald în confortul oferit de braţele lui. Închid ochii, dar numai pentru o clipă. El se desprinde şi mă împinge uşor, în clipa în care Karen deschide uşa camerei mele.

– Sky?

Mă răsucesc pe pat şi o văd stând în cadrul uşii, privindu-l furioasă pe Holder. Întoarce brusc ochii spre mine.

– Sky? Ce... ce faci?

Faţa îi e înnegurată de dezorientare şi dezamăgire.

Îmi întorc repede privirea spre Holder.

– Ia-mă de-aici, îi zic în şoaptă. Te rog.

El îmi face un semn de încuviinţare, după care se îndreaptă spre şifonierul meu. Îl deschide, în timp ce eu mă ridic din pat, îmi iau o pereche de blugi din sertarul măsuţei pentru toaletă şi-i trag pe mine.

– Sky? încearcă iar Karen, privindu-ne pe amândoi din prag.

Eu n-o privesc. Nu pot s-o privesc. Face câţiva paşi înăuntru chiar în timp ce Holder desface fermoarul unui sac de voiaj, pe care-l pune pe pat.

– Aruncă-ţi câteva haine aici. Eu mă duc să-ţi iau ce-ţi trebuie din baie.

Vocea îi e calmă şi măsurată, ceea ce-mi mai domoleşte puţin panica de care mă simt cuprinsă. Mă îndrept spre şifonier şi încep să-mi iau bluzele de pe umeraşe.

– Nu pleci nicăieri cu el. Ai înnebunit?

Tonul lui Karen frizează panica, însă eu tot n-o privesc. Îmi arunc în continuare veşmintele în sac. Mă duc spre măsuţa pentru toaletă şi deschid sertarul de sus, luând de-acolo o mână de şosete şi de chiloţi. Mă întorc spre pat, dar Karen îmi taie calea, punându-şi mâinile pe umerii mei şi obligându-mă s-o privesc.

– Sky, repetă ea buimăcită. Ce faci? Ce-ai păţit? Doar n-o să pleci cu el!

Holder revine în cameră cu mai multe obiecte pentru toaletă şi trece drept pe lângă Karen, îndesându-le în sac.

– Karen, eu te-aş sfătui să-i dai drumul, îi zice, cu tot calmul cu care se poate rosti o ameninţare.

Karen pufneşte şi se răsuceşte pe călcâie spre el

– Tu n-o s-o iei de-aici. Dacă faci doar un pas în afara casei cu ea, chem poliţia.

Holder nu-i răspunde. Îşi ridică privirea spre mine şi-mi ia lucrurile din mâini, după care se întoarce şi le pune în sac, închizându-l apoi cu fermoarul.

– Eşti gata? mă întreabă, luându-mă de mână.

Îi fac semn că da.

– Să ştiţi că nu glumesc! urlă Karen.

Lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji şi pare cuprinsă de frenezie, săgetand cu privirea de la unul la celălalt. Văzându-i suferinţa de pe chip, parcă mi se frânge inima, pentru că e mama mea şi-o iubesc, dar nu pot să ignor furia pe care o resimt pentru trădarea din ultimii treisprezece ani ai vieţii mele.

– Chem poliţia! răcneşte ea. N-ai niciun drept s-o iei de-aici!

Îmi vâr mâna în buzunarul lui Holder, îi scot telefonul mobil de acolo şi fac un pas spre Karen. O privesc drept în ochi şi, cu tot calmul de care sunt capabilă, îi întind telefonul.

– Poftim, îi zic. Cheamă poliţia.

Îşi lasă privirea spre telefonul din mâna mea, apoi o ridică la loc.

– De ce-mi faci asta, Sky? mă întreabă, de data asta copleşită de lacrimi.

O iau de mână şi-i îndes telefonul în ea, însă refuză să-l apuce.

– Cheamă-i! Cheamă poliţia, mamă! Te rog.

Acum chiar o implor. O implor să cheme poliţia: să-mi dovedească faptul că greşesc. Să dea dovada că nu are nimic de ascuns. Dovada că nu mă ascunde pe mine.

– Te rog, îi mai zic o dată, încetişor.

Fiecare frântură din inima şi din sufletul meu îşi doreşte ca ea să apuce telefonul şi să sune la poliţie, ca să-mi dovedească mie că m-am înşelat.

Face un pas înapoi şi, în acelaşi timp, inspiră precipitat. Începe să clatine din cap şi aproape sigur îşi dă seama că ştiu, dar nu mai zăbovesc ca să mă conving. Holder mă ia de mână şi mă conduce spre fereastra deschisă. Mă lasă să ies eu prima, după care vine şi el. O aud pe Karen strigându-mă, dar nu mă opresc din mers până când nu ajung la maşina lui. Ne urcăm amândoi, iar el demarează, îndepărtându-mă de singura familie pe care am cunoscut-o cu adevărat vreodată.

Duminică, 28 octombrie 2012
3:10 a.m.

– Nu putem să rămânem aici, îmi zice, oprind în faţa casei lui. Karen ar putea să vină aici după tine. Lasă-mă să dau o fugă înăuntru, să-mi iau câteva lucruri şi mă întorc imediat.

Se apleacă spre mine şi-mi apropie faţa de a lui. Mă sărută, apoi coboară din maşină. În tot timpul cât el e în casă, stau cu capul sprijinit de tetieră, privind afară. Pe cer nu e nici măcar o stea pe care s-o număr. Numai fulgere. Ceea ce mi se pare potrivit pentru ce seară am avut.

Holder se întoarce după câteva minute şi-şi aruncă propriul bagaj pe bancheta din spate. Mama lui stă în pragul casei, urmărindu-l cu privirea. Se duce înapoi spre ea şi-i cuprinde obrajii cu palmele, exact la fel cum face cu mine. Îi spune ceva, dar nu-mi dau scama ce. Ea încuviinţează şi-l strânge în braţe. El vine iar spre maşină şi se urcă la volan.

– Ce i-ai zis?

Îmi ia mâna într-a lui.

– I-am zis că te-ai certat cu mama ta, aşa c-o să te duc în Austin la una dintre rudele tale. I-am zis că eu o să stau la tata pentru câteva zile şi-o să mă întorc curând.

Îşi ridică privirea spre mine şi zâmbeşte.

– Nu-i nimic, ea s-a obişnuit cu plecările mele, din nefericire. Nu-şi face griji.

Întorc capul şi privesc pe geam, în timp ce el iese de pe alee, exact în clipa în care picăturile de ploaie încep să plesnească parbrizul.

– Şi chiar o să stai la tatăl tău?

– Mergem oriunde vrei tu. Totuşi, mă îndoiesc c-o să vrei să mergi în Austin.

– De ce n-aş vrea să merg în Austin? îl întreb, întorcându-mi ochii spre el.

Strânge din buze şi pune în funcţiune ştergâtoarele de parbriz. Îşi lasă o mână pc genunchiul meu şi mi-l mângâie uşor cu degetul mare.

– De acolo eşti, îmi răspunde încet.

Privesc afară pe geam şi oftez. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu. Atât de multe... Îmi apăs fruntea pe sticla rece şi închid ochii, permiţându-le întrebărilor pe care mi le-am reprimat toată seara să iasă din nou la suprafaţă.

– Tatăl meu mai trăieşte?

– Da, trăieşte.

– Dar mama? Chiar a murit când aveam trei ani?

Holder îşi drege glasul.

– Da. A murit într-un accident de maşină, cu câteva luni înainte să ne mutăm în casa de lângă a voastră.

– El tot în casa aia locuieşte?

– Da.

– Vreau s-o văd. Vreau să merg acolo.

Nu-mi răspunde imediat la cererea asta. Mai întâi, trage lent aer în piept, apoi îl scoate afară.

– Nu cred că ar fi o idee bună.

Mă întorc spre el.

– De ce? Probabil că locul meu e mai degrabă acolo, decât oriunde altundeva. El trebuie să afle că sunt bine.

Holder trage pe dreapta şi opreşte motorul. Se sucește pe scaunul lui şi mă priveşte drept în ochi.

– Nu e o idee bună, din cauză că abia acum câteva ore ai aflat despre toate astea. Sunt multe de analizat, înainte să iei vreo decizie pripită. Dacă se-ntâmplă ca tatăl tău să te vadă şi să te recunoască, atunci Karen o să ajungă la închisoare. Trebuie să te gândeşti mult şi să cumpăneşti bine. Gândeşte-te la mass-media. Gândeşte-te la reporteri. Crede-mă când îţi spun, Sky. Atunci când ai dispărut, şi-au întins tabăra pe peluza noastră din faţă şi au stat luni în şir. Poliţiştii m-au audiat de nu mai puţin de douăzeci de ori, în decurs de două luni. Întreaga ta viaţă e pe cale să se schimbe, indiferent ce hotărâre ai lua. Totuşi, vreau să iei hotărârea cea mai bună pentru tine. O să-ţi răspund la orice întrebări ai avea. Te duc oriunde vrei să mergi în următoarele două zile. Dacă vrei să-ţi vezi tatăl, atunci acolo mergem. Dacă vrei să mergi la poliţie, atunci acolo mergem. Dacă nu vrei decât să fugi de toate, atunci asta facem. Dar, deocamdată, nu vreau decât să laşi totul să se sedimenteze. E vorba despre viaţa ta. Despre restul vieţii tale.

Cuvintele lui îmi strâng pieptul ca o menghină. Nici nu ştiu ce mai gândesc. Nici nu ştiu dacă mai gândesc. El a abordat problema din atâtea unghiuri, în timp ce eu n-am idee ce să fac. N-am nici cea mai a naibii de mică idee.

Deschid larg portiera şi ies pe marginea şoselei, în ploaia de-afară. Încep să patrulez de colo-colo, străduindu-mă să mă concentrez la ceva ca să-mi ţin în frâu respiraţia. E frig şi ploaia acum nu doar cade: bombardează. Picăturile enorme îmi ustură pielea şi nu pot să-mi mai ţin ochii deschişi din cauza lor. De îndată ce-l văd pe Holder dând ocol prin faţa maşinii, mă îndrept iute spre el şi-mi azvârl braţele pe după gâtul lui, îngropându-mi faţa în tricoul deja leoarcă.

– Nu pot să fac asta! urlu, încercând să acopăr răpăitul ploii pe asfalt. Nu vreau ca asta să fie viaţa mea!

Mă sărută pe creştet şi se apleacă spre urechea mea.

– Nici eu nu vreau ca asta să fie viaţa ta, îmi răspunde. Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău că am permis să ţi se-ntâmple toate astea.

Îşi strecoară un deget sub bărbia mea şi mă face să-l privesc în

ochi. Statura lui îmi fereşte ochii de usturimea provocată de ploaie, însă picăturile îi şiroiesc pe faţă, peste buze şi în jos pe gât. Părul îi e îmbibat de apă şi lipit pe frunte, aşa că-i îndepărtez o şuviţă de pe ochi. Deja ar cam avea nevoie iar de o tunsoare.

– Hai să facem astfel încât în seara asta viaţa ta să fie alta. Să ne urcăm la loc în maşină şi să ne închipuim că plecăm pentru că asta vrem... nu din cauză că suntem nevoiţi. Putem să ne închipuim că te duc într-un loc minunat... undeva unde ţi-ai dorit totdeauna să mergi. Poţi să te cuibăreşti la pieptul meu şi să discutăm despre cât suntem de entuziasmaţi şi să vorbim despre tot ce-o să facem când o să ajungem acolo. Despre lucrurile importante putem să vorbim şi altădată. Dar, în seara asta... hai să facem astfel încât viaţa ta să fie alta.

Îi apropii gura de a mea şi-l sărut. Îl sărut pentru că are mereu replica perfectă la îndemână. Îl sărut pentru că e mereu alături de mine. Îl sărut pentru că mă sprijină în orice hotărâre îmi închipui că ar trebui să iau. Îl sărut pentru că are atâta răbdare cu mine, cât timp încerc să desluşesc totul. Îl sărut, pentru că nu-mi trece prin minte altceva mai bun de făcut, decât să mă sui înapoi în maşină cu el şi să discutăm despre tot ce-o să facem când o să ajungem în Hawaii.

Îmi desprind buzele de ale lui şi, cumva, în toiul celei mai rele zile din viaţa mea, mai găsesc puterea de a zâmbi.

– Îţi mulţumesc, Holder. Foarte mult. N-aş putea să fac asta fără tine.

Mă sărută din nou uşor pe gură şi-mi răspunde cu un zâmbet.

– Ba da. Ai putea.

Duminică, 28 octombrie 2012
7:50 a.m.

Degetele lui mi se împletesc încet prin păr. Îmi odihnesc capul în poala lui; suntem pe drum de mai bine de patru ore. El şi-a stins telefonul de când am trecut prin Waco, după ce a primit mai multe mesaje imploratoare de la Karen, de pe telefonul meu, prin care-i zicea sa mă aducă înapoi acasă. Dar problema, în cazul de faţă, e că eu nici măcar nu mai ştiu unde ar fi acasă.

Oricât aş iubi-o pe Karen, habar n-am cum să interpretez ce-a făcut ea. Nu există vreo situaţie pe lumea asta care să justifice cumva răpirea unui copil, aşa că nu ştiu dac-o să mai vreau vreodată să mă întorc la ea. Am de gând să descopăr cât pot de multe informaţii despre ce s-a întâmplat în trecut, înainte de a lua vreo hotărâre despre cum să procedez. Ştiu că s-ar cuveni să anunţ imediat poliţia, dar uneori ceea ce se cuvine nu e şi cea mai bună variantă

– Nu cred că ar fi bine să stăm acasă la tatăl meu, îmi zice Holder.

Presupusesem că mă crede adormită, însă clar ştie că sunt cât se poate de trează, din moment ce vorbeşte cu mine.

– O să poposim la un hotel în noaptea asta, continuă el, şi-o să ne gândim mâine la ce trebuie făcut. Asta-vară n-am plecet de la el chiar în cei mai grozavi termeni şi avem şi-aşa destule probleme pe cap.

Încuviinţez, cu capul tot în poala lui.

– Facem cum vrei tu. Eu nu ştiu decât că am nevoie de un pat. Sunt epuizată. Habar n-am cum de poţi tu să mai stai treaz.

Mă ridic în şezut şi-mi întind braţele în faţa mea, exact în timp ce Holder pătrunde cu maşina în parcarea unui hotel.

* * *

După ce rezolvă formalităţile pentru cazare, Holder îmi dă cheia de la cameră şi iese să parcheze mai bine maşina şi să ia bagajele din ea. Vâr cheia în uşă şi o descui, după care intru în cameră. Are un singur pat, ceea ce şi presupusesem c-o să ceară. Am mai dormit în acelaşi pat împreună de mai multe ori, aşa că ar fi fost mult mai stânjenitor dac-ar fi cerut una cu paturi separate.

Se întoarce în cameră după câteva minute şi lasă jos bagajele. Scotocesc prin al meu, căutând ceva în care să dorm. Din nefericire, nu mi-am luat vreo pijama, aşa că-mi aleg un tricou lung şi o pereche de chiloţi.

– Trebuie să fac un duş, îl anunţ.

Îmi iau cele câteva obiecte de toaletă pe care le-am luat cu mine şi fac un duş extrem de prelungit. După ce termin, încerc să-mi usuc

părul, dar sunt prea istovită pentru asta, aşa că mi-l prind într-o coadă udă şi mă spăl pe dinţi. Când ies din baie, îl găsesc pe Holder scoţând lucrurile amândurora din rucsaci şi agăţând tricourile şi bluzele pe umeraşele din şifonier. Mă priveşte în treacăt şi tresare când vede că sunt numai în tricou şi-n chiloţi. Mă studiază, dar numai pentru o secundă, după care întoarce capul, jenat. Încearcă să se comporte cuviincios, gândindu-se la ce zi am avut. Dar eu nu vreau să mă trateze ca şi cum aş fi ceva fragil. În oricare altă zi, ar fi început cu comentariile despre ce am pe mine şi-ar fi fost cu mâinile pe fundul meu în fix două secunde. Aşa, îmi întoarce spatele şi se ocupă să-şi scoată şi ultimele lucruri din rucsac.

– O să fac şi eu un duş rapid, îmi spune. Am umplut frapiera eu gheaţă şi-am luat câte ceva de băut. N-am ştiut dac-o să vrei apă plată sau minerală, aşa c-am luat din amândouă,

Îşi ia o pereche de boxeri şi mă ocoleşte îndreptându-se spre baie, având grijă să nu mă privească. În clipa în care trece pe lângă mine, îl apuc de încheietură. Se opreşte şi se întoarce, ţinând morţiş să mă privească în ochi şi nicăieri altundeva.

– Poţi să-mi faci un serviciu? îl întreb.

– Sigur, îmi răspunde cu toată sinceritatea.

Îmi strecor degetele printre ale lui, după care le ridic spre buze. Îi sărut uşor palma, apoi mi-o lipesc de obraz,

– Ştiu că-ţi faci griji pentru mine. Dar dacă tot ce se-ntâmplă cu viaţa mea te face să te simţi incomodat de faptul că eşti atras de mine, până într-atât încât nici măcar să nu mă poţi privi când sunt aproape goală, asta îmi frânge inima. Tu eşti singurul care mi-a mai rămas, Holder, Te rog, nu mă trata altfel.

Mă priveşte înţelegător, după care-şi retrage mâna de pe obrazul meu. Privirea îi coboară spre buze şi un mic zâmbet îi gâdilă colţul gurii.

– Adică îmi dai verde să recunosc că încă te vreau, chiar dacă viaţa ta a intrat în rahat?

Fac semn din cap că da.

– Să ştiu că încă mă mai vrei îmi e mult mai necesar acum, decât a fost înainte ca viaţa mea să intre în rahat.

Zâmbeşte, apoi îşi coboară buzele spre ale mele, încolăcindu-mi talia cu braţul şi lăsându-şi mâna mai jos, spre fese. Cu cealaltă mă

ține ferm de ceafă, călăuzindu-mi capul în timp ce mă sărută tot mai apăsat. Sărutul lui e exact ce-mi trebuie acum. E singurul lucru care mă poate face să mă simt bine într-o lume plină de nimic altceva decât de rele.

– Eu chiar am nevoie de un duș, îmi spune printre două săruturi. Mai ales acum, când am verde să tratez în continuare la fel!

Mă apucă de fese și mă lipește de el.

– Să nu adormi cât timp o să fiu în baie, pentru că, după ce ies, vreau să-ți arăt cam cât de incredibil sunt de părere că arăți în clipa asta.

– Bun, șoptesc, cu buzele strivite de ale lui.

Îmi dă drumul, după care se duce în baie. Mă întind pe pat exact când dă el drumul la apă. Încerc să văd ceva la televisor între timp, dacă tot n-am mai avut niciodată posibilitatea, dar nu e nimic care să-mi rețină atenția. Au fost douăzeci și patru de ore atât de istovitoare, soarele e deja pe cer, iar noi nici măcar un ne-am culcat. Trag transperantele și draperiile, după care mă târăsc înapoi în pat și-mi pun o pernă peeste ochi. De îndată ce încep să mă cufund în bine-venitul somn, îl simt pe Holder furișându-se în pat lângă mine. Își strecoară un braț pe sub perna mea, iar cu altul îmi cuprinde corpul. Îi simt pieptul cald lipit de spinarea mea și forța brațelor cu care mă înlănțuie. Își petrece degetele printre ale mele și mă sărută ușor pe ceafă.

– Te trăiesc, îi spun în șoaptă.

Mă sărută din nou și oftează cu buzele în părul meu.

– Eu nu cred că te mai trăiesc. Sunt destul de sigur că am trecut mai departe de asta. De fapt, sunt ferm convins că am trecut mai departe de asta, dar încă nu sunt pregătit să ți-o spun. Când e să ți-o spun, vreau să fie ceva distinct de ziua de azi. Nu vreau să ți-o amintești așa.

Îi ridic mâna spre buze și i-o sărut cu delicatețe.

– Și eu pe tine.

Și uite cum, încă o dată, în noua mea lume plină de suferințe și de minciuni, băiatul ăsta găsește cumva o cale de a mă face să zâmbesc.

Duminică, 28 octombrie 2012
5:15 p.m.

Dormim până la prânz. Pe la vremea după-amiezii, când intră Holder în cameră cu mâncare, sunt deja moartă de foame. Au trecut mai mult de douăzeci şi patru de ore de când n-am mai mâncat nimic. Trage două scaune lângă masă şi începe să scoată din sacoşă alimentele şi băuturile. Mi-a luat aceleaşi lucruri pe care i le cerusem cu o seară înainte, după vernisajul expoziţiei, dar pe care n-am mai ajuns până la urmă să le cumpărăm. Desfac capacul milk-shake-ului cu ciocolată şi iau o gură zdravănă, după care îmi despachetez cheeseburgerul. În timp ce mă ocup cu asta, din ambalaj cade o bucăţică pătrată de hârtie, care aterizează pe masă. O ridic şi citesc.

Doar din cauză că nu mai ai telefon şi viaţa îţi e de un dramatism nebun, nu înseamnă că aş vrea să-ţi explodeze orgoliul. Arătai de-a dreptul banal în tricou şi-n chiloţi. Sper sincer c-o să-ţi cumperi azi vreo pijama cu pantaloni, ca să nu mai fiu nevoit să stau toată noaptea cu ochii pe picioarele tale slăbănoage.

După ce las jos biletul şi-mi ridic privirea spre el, îl văd că zâmbeşte. Atât de adorabile îi sunt gropiţele, încât de data asta chiar mă aplec şi-mi trec limba peste una dintre ele.

– Ce-a fost asta? mă întreabă, râzând.

Muşc din cheeseburger şi ridic din umeri.

– Am tot vrut să fac asta încă de când te-am văzut în magazin.

Zâmbetul i se preface într-unul infatuate; se lasă pe spate pe scaun.

– Ai vrut să mă lingi pe faţă de prima oară când m-ai văzut? Aşa obişnuieşti tu să procedezi, când eşti atrasă de câte-un tip?

– Scutur din cap.

– Nu pe faţă, doar pe gropiţe. Şi nu. Tu eşti singurul tip pe care am simţit imboldul să-l ling.

Îmi zâmbeşte plin de încredere,

– E bine. Pentru că tu eşti singura fată pe care am simţit vreodată imboldul s-o iubesc.

Ce mama naibii! N-a afirmat direct că mă iubeşte, dar auzind cuvântul ăsta ieşit din gura lui, simt cum îmi creşte inima în piept. Mai iau o muşcătură din cheeseburger, ca să-mi camuflez zâmbetul, şi-i las fraza să atârne în aer. Încă nu sunt pregătită s-o vad cum pleacă.

Terminăm amândoi de mâncat în tăcere. Eu mă ridic şi strâng de pe masă, după care mă aşez pe pat şi-mi încalţ pantofii.

– Unde pleci? mă întreabă, privindu-mă cum îmi leg şireturile.

Nu-i răspund imediat, din cauză că nu ştiu sigur unde mă duc. Nu vreau decât să ies din camera asta de hotel. După ce termin cu şireturile, mă ridic şi mă apropii de el, după care-l încolăcesc cu braţele.

– Vreau să ies la o plimbare, îi zic. Şi vreau să vii cu mine. Sunt gata să încep cu întrebările.

Mă sărută pe frunte, apoi întinde mâna şi ia cheia de pe masă.

– Atunci, să mergem, îmi răspunde, împletindu-şi degetele cu ale mele.

În apropierea hotelului nostru nu există parcuri, nici poteci pentru plimbări, aşa că nu ne rămâne decât să ne îndreptăm spre curtea interioară. În jurul bazinului cu apă sunt câteva căsuţe din lemn, toate goale. Holder mă conduce spre una dintre ele. Ne aşezăm pe nişte scaune, iar eu îmi las capul pe umărul lui şi privesc apa. Suntem în octombrie, însă temperatura e destul de plăcută. Îmi strecor mâinile pe mânecile tricoului şi mă cuprind singură în braţe, cuibărindu-mă la pieptul lui.

– Vrei să-ţi povestesc ce-mi aduc eu aminte? mă întreabă. Sau ai întrebări concrete?

– Şi una, şi alta. Dar vreau să-ţi ascult mai întâi povestea.

Braţul lui îmi înfăşoară umerii. Degetele mă mângâie puţin mai jos de umăr, iar buzele mă sărută pe tâmplă. Nu mă interesează de câte ori m-a sărutat pe tâmple sau în creştet: mereu mă simt de parcă ar fi prima dată.

– Trebuie să înţelegi cât de ireal mi se pare mie totul, Sky. M-am gândit la ce ţi s-a întâmplat în absolut fiecare zi din ultimii treisprezece ani. Şi când mă gândesc că am trait la doar trei kilometri distanţă de tine, timp de şapte dintre cei treisprezece ani!? Încă mi-e mie greu să conştientizez chestia asta. Iar acum, că

te am în sfârşit aici şi-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat…

Oftează şi simt cum îşi lasă capul pe spătarul scaunului. Face o scurtă pauză, după care continuă.

– După ce-a plecat maşina, am intrat în casă şi i-am spus lui Les că ai plecat cu cineva. Ea m-a tot întrebat cu cine, dar n-am ştiut să-i spun. Mama era în bucătărie, aşa că m-am dus să-i zic şi ei. Numai că ea nu mi-a dat cine ştie ce atenţie. Pregătea masa, iar noi nu eran decât copii. Se deprinsese să un plece urechea la noi. În plus, eu tot nu ştiam precis dacă se întâmplase ceva din ce n-ar fi trebuit să se-ntâmple, aşa că nu eram panicat sau cine ştie cum. Ea mi-a zis doar să mă duc afară şi să mă joc cu Les. După cât era de nonşalantă, m-a făcut să cred că un se petrecuse nimic nelalocul lui. Având şase ani, eram convins că adulţii ştiu totul, aşa că n-am mai zis nimic despre asta. Am plecat cu Les la joacă şi au mai trecut două ore până când a ieşit tatăl tău din casă, strigându-te. Imediat cum l-am auzit că te strigă, am îngheţat. Am rămas încremenit în mijlocul curţii, privindu-l cum stă pe verandă şi te stigă. Abia atunci am ştiut că el habar n-avea că tu ai plecat cu cineva. Am ştiut că făcusem o greşeală.

– Holder a întrerup eu. Nu erai decât un băieţel.

El îşi continuă povestea, fără să-mi ia în seamă remarca.

– Tatăl tău a venit până în curtea noastră şi m-a întrebat dacă ştiu unde eşti.

Se opreşte şi-şi drege glasul. Îl aştept, răbdătoare, să continue, dar îmi dă impresia că simte nevoia să-şi adune gândul. Auzindu-l cum îmi povesteşte ce s-a întâmplat în ziua aia, mă simt de parcă mi-ar spune un basm. Parcă nimic din ceea ce zice n-ar avea vreo legătură directă cu viaţa mea sau cu mine.

– Sky, tu trebuie să înţelegi un lucru. Mie îmi era frică de tatăl tău. Aveam doar şase ani şi ştiam că făcusem o greşeală îngrozitoare lăsându-te singură. Şi deodată mă pomenesc cu tatăl tău, şeful poliţiei, privindu-mă de la înălţimea lui, cu pistolul la vedere prin uniformă. Am intrat în panică. M-am repezit în casă şi am fugit direct în camera mea, unde m-am încuiat pe dinăuntru. El şi cu mama mi-au tot bubuit în uşă timp de o jumătate de oră, însă eram prea speriat ca să deschid şi să recunosc în faţa lor că ştiu ce s-a întâmplat. Reacţia mea i-a neliniştit pe amândoi, aşa că el a cerut

imediat ajutoare prin staţie. Când am auzit maşinile poliţiei oprind în faţa casei, am crezut că veniseră după mine. Încă nu înţelegeam ce ţi se întâmplase. Până să mă convingă mama să ies din camera, trecuseră deja trei ore de când plecaseşi cu maşina aia.

Îmi mângâie şi acum umărul, dar mă ţine ceva mai strâns. Îmi împing mai mult braţele prin mânecile tricoului, ca să-l pot apuca de mână şi să-l ţin.

– M-au dus la secţie şi m-au interogat ore în şir. Voiau să ştie dacă am reţinut numărul de înmatriculare, ce marcă avea maşina care te-a luat, cum arăta persoana, ce anume ţi-a zis. Sky, eu un ştiam nimic. Nu reuşeam să-mi amintesc nici măcar culoarea maşinii. Tot ce puteam să le descriu exact era cu ce fuseseşi îmbrăcată pentru că erai singura pe care puteam s-o vizualizez în minte. Tatăl tău era furios pe mine. L-am auzit răcnind pe holul secţiei că, dacă măcar aş fi spus cuiva imediat despre ce se întâmplase, ar fi fost în măsura să te găsească. Dădea vina pe mine. Când un ofiţer de poliţie te învinuieşte pentru că şi-a pierdut fata din cauza ta, ai tendinţa să crezi că ştie ce spune. Les l-a auzit şi ea urlând, aşa că şi ea a crezut că numai eu am fost de vină. Zile întregi n-a mai vrut nici să stea de vorbă cu mine. Timp de şase ani, trăiserăm în lumea asta perfecată, în care adulţii au totdeauna dreptate, iar oamenilor buni nu li se întâmplă lucruri rele. După care, în decurs de numai un minut, cineva te ia de lângă noi şi tot ce crezuserăm noi că ştim se dovedeşte doar o imagine falsă despre viaţă, confecţionată de părinţi pentru noi. În ziua aia, ne-am dat seama că până şi adulţii fac lucruri orbile. Iar copiii mai şi dispar. Cei mai buni prieteni îţi sunt luaţi de lângă tine şi nici măcar nu poţi să ştii dacă mai trăiesc sau nu. Am urmărit în permanenţă ştirile, aşteptând noi relatări. Săptămâni de-a rândul ţi-au arătat fotografia la televizor, cerându-le tuturor indicii. Fotografia cea mai recentă pe care o aveau cu tine fusese făcută imediat înainte ca mama ta să moară, adică pe când aveai doar trei ani. Îmi amintesc că asta mă enervase şi mă făcuse să mă întreb cum de e posibil să fi trecut aproape doi ani fără să-ţi facă cineva măcar o fotografie mai actuală. Arătau fotografii cu casa voastră, iar câteodată şi cu a noastră. Din când în când, pomeneau şi despre băiatul vecinilor, care văzuse întâmplarea, dar nu putea să-şi amintească vreun amănunt. Mi-aduc

aminte de o seară… ultima seara în care ne-a mai lăsat mama să vedem ştirile la televisor… unul dintre reporteri a arătat o imagine panoramică a ambelor case ale noastre. A amintit despre unicul martor, dar s-a referit la mine ca la *Băiatul care şi-a pierdut Speranţa*. Asta a înfuriat-o atât de rău pe mama, încât s-a repezit afară şi a început să ţipe la reporteri, cerându-le să ne lase în pace. Să mă lase pe mine în pace. Tata a trebuit s-o ia pe sus ca s-o aducă înapoi înăuntru.

Părinţii mei au făcut tot posibilul ca viaţa noastră să fie cât mai normală. După vreo două luni, reporterii au încetat să apară. În sfârşit, au dispărut şi interminabilele drumuri până la secţia de poliţie pentru alte şi alte interogatorii. Lucrurile au început să revină la normal pentru toată lumea din cartier. Pentru toată lumea, în afara mea şi a lui Les. Era de parcă ne-ar fi fost luate toate speranţele noastre, odată cu Hope a noastră.

Faptul că-i aud cuvintele şi-i simt mâhnirea din voce nu-mi stârneşte alt sentiment decât cel de vinovăţie. Ai putea crede că tot ce mi s-a întâmplat a fost atât de traumatizant, încât m-a afectat mai mult pe mine, decât pe cei din jurul meu. Şi totuşi, eu de-abia dacă-mi mai amintesc ceva. A fost o întâmplare total lipsită de importanţă pentru viaţa mea, dar, cu toate astea, practic i-a distrus, pe el şi pe Lesslie. Karen a fost atât de calmă, şi de agreabilă, şi mi-a împuiat capul cu minciuni despre adopţie şi viaţa din orfelinat, încât niciodată nu mi-a trecut prin minte să mă îndoiesc. Aşa cum a spus Holder, la o vârstă atât de fragedă, ai convingerea că adulţii sunt într-atât de sinceri şi de corecţi, încât niciodată nu-ţi trece măcar prin gând să te îndoieşti de ei.

– Atâţia ani mi-am urât tatăl pentru că a renunţat la mine, rostesc încetişor. Nu pot să cred că ea a fost în stare să mă ia de la el. Cum a putut să facă una ca asta? Cum ar putea cineva să faci una ca asta?

– Nu ştiu, fata mea.

Îmi îndrept spinarea, după care mă întorc ca să-l privesc în ochi.

– Am nevoie să văd casa, îi zic. Aş fi vrut să am mai multe amintiri, însă n-am deloc, şi acum îmi e greu. Abia dacă pot să-mi mai amintesc câte ceva foarte vag, cu atât mai puţin despre el. Nu vreau decât să trecem pe-acolo. Am nevoie s-o văd.

Mă mângâie pe brat, clătinând din cap în semn de încuviinţare.

– Chiar acum?

– Da. Vreau să ajung până nu se întunecă.

Pe toată durata drumului, păstrez o tăcere absolută. Am gâtul uscat şi stomacul numai noduri. Mi-e frică. Mi-e frică să văd casa. Mi-e frică să nu fie el acasă şi mi-e frică să nu-l văd cumva. Încă nu vreau cu adevărat să-l văd; nu vreau decât să văd casa care mi-a fost primul cămin. Nu ştiu dacă asta o să mă ajute să-mi amintesc, dar ştiu că e un lucru pe care trebuie să-l fac.

Încetineşte şi opreşte la marginea trotuarului. Privesc spre casele înşirate de-a lungul străzii, temându-mă să-mi desprind privirea de geamul din dreptul meu, fiindcă îmi vine foarte greu să întorc capul în cealaltă parte.

– Am ajuns, mă anunţă el încet. Nu pare si mai fie locuită de cineva.

Întorc capul cu încetineală şi privesc, pe geamul din dreptul lui, prima casă în care am locuit în viaţa mea. S-a făcut deja târziu, şi ziua începe să fie înghiţită de noapte, dar pe cer e încă destulă lumină ca să pot distinge clar casa. Mi se pare cunoscută, dar vederea ei nu-mi readuce imediat vreo amintire. E vopsită în cafeniu, cu ornamente într-un maro închis, însă culorile un mi se par deloc familiare. Dar Holder, ca şi cum mi-ar putea citi gândurile, îmi zice:

– Pe atunci era albă.

Mă răsucesc pe scaunul meu, întorcându-mi faţa spre casă şi străduindu-mă să-mi amintesc ceva. Încerc să mă văd intrând pe uşă şi păşind în living, dar nu reuşesc. E ca şi cum tot ce era legat de casa aia şi de viaţa aia mi s-ar fi şters, cumva, din minte.

– De ce-mi amintesc cum arătau livingul şi bucătăria din casa ta, dar nu pot sa-mi amintesc deloc de ale mele?

El nu-mi răspunde, ştiind, mai mult ca sigur, că în realitate eu nu aştept vreun răspuns. Doar îşi pune mâna peste a mea şi-o lasă acolo, în timp ce fixăm amândoi cu privirile casa care ne-a schimbat pentru totdeauna drumurile vieţii.

Acum treisprezece ani

– Tati al tău îți face petrecere de ziua ta? mă întreabă Les.

Scutur din cap.

– Eu nu am petreceri de ziua mea.

Lesslie se încruntă, după care se așează pe patul meu și ia în mâini cutia despachetată de pe pernă.

– Ăsta e cadoul de ziua ta? se interesează ea.

Îi cutia din măini și-o pun la loc pe pernă.

– Nu. Tati al meu îmi cumpără cadouri tot timpul.

– N-o deschizi? mă întreabă.

Scutur iarăși din cap.

– Nu. Nu vreau.

Ea își împreunează mâinile în poală și oftează, după care-și rotește privirea prin cameră.

– Ai o mulțime de jucării. De ce nu venim niciodată să ne jucăm aici? Mereu mergem numai la mine acasă și e plictisitor acolo.

Mă așez pe podea și-mi iau pantofii, ca să mă încalț. Nu-i mai spun și ei că-mi urăsc camera. Nu-i mai spu că-mi urăsc casa. Nu-i mai spun că mergem mereu la ea, din cauză că mă simt mai în siguranță acolo. Îmi apuc șireturile între degete și mă trag mai aproape de ea, pe pat.

– Poți să-mi legi tu astea?

Mă apucă de un picior și mi-l ridică pe genunchiul ei.

– Hope, trebuie să înveți să-ți legi singură șireturile. Eu și Dean știam să ne legăm șireturile când aveam cinci ani.

Se ridică repede de pe pat și se așează pe podea, în fața mea/

– Uită-te bine la mine, îmi zice. Vezi șiretul ăsta? Îl ții uite-așa.

Îmi pune șireturile în mâini și-mi arată cum să le înnod și cum să trag de ele până când sunt legate așa cum trebuie. După ce mă ajută de două ori să le leg, le dezleagă și-mi spune să fac eu încă o dată, singură. Încerc să-mi aduc aminte cum mi-a arătat ea că trebuie legate. Les se ridică și se duce spre măsuța mea pentru toaletă, în timp ce eu mă străduiesc cât pot să fac o fundă corectă.

– Asta era mama ta? mă întreabă, luând o fotografie.

Privesc imaginea din mâna ei, după care îmi las ochii din nou spre

pantofi.

– Mda.

– Nu ți-e dor de ea ? vrea să știe Les.

Fac semn din cap că da și încerc mai departe să-mi leg șiretul și să nu mă mai gândesc la cât mi-e de dor de ea. Mi-e tare dor.

– Hope, ai reușit! țipă Lesslie pițigăiat.

Se așează iar pe podea, față-n față cu mine, și mă strânge în brațe.

– Ai făcut totul singură. Acum știi să-ți legi șireturile.

Privesc spre pantofi și zâmbesc.

Duminică, 28 octombrie 2012
7:10 p.m.

– Lesslie m-a învățat să-mi leg șireturile, rostesc încet, tot cu privirea spre casă.

Holder întoarce capul spre mine și zâmbește.

– Îți amintești că te-a învățat ea asta?

– Mda.

– Era tare mândră, zice el, mutându-și privirea de cealaltă parte a străzii.

Pun mâna pe mânerul portierei și o deschid, apoi cobor din mașină. Aerul e din ce în ce mai rece acum, așa că întind mâna înapoi spre scaunul meu și-mi iau hanoracul cu glugă, pe care mi-l strecor pe cap.

– Ce faci? mă întreabă Holder

Știu că el n-o să înțeleagă și chiar nu vreau să încerce a mă convinge să mă răzgândesc, așa că închid portiere și traversez strada fără să-i răspund. Vine și el imediat, strigându-mă când ajung să pășesc pe iarbă.

– Trebuie neapărat să-mi văd camera, îi zic, mergând mai departe, știind cumva exact spre care parte a casei să mă îndrept, deși n-am vreo amintire concretă despre dispunerea camerelor.

– Sky, nu se poate. Nu e nimeni aici. E prea riscant.

Iuțesc pașii până când ajung să alerg de-a binelea. Vreau să fac asta, fie cu aprobarea lui, fie fără. Când ajung la fereastra despre care sunt oarecum sigură că dă spre fosta mea cameră, mă întorc și-l privesc.

– Am nevoie să fac asta. Sunt înăuntru lucruri de-ale mamei, pe care le vreau, Holder. Știu că tu nu ești de acord, dar trebuie.

Își pune mâinile pe umerii mei și-i văd limpede îngrijorarea în ochi.

– Nu se poate să intri așa, prin efracție, Sky. El e polițist. Ce-o să faci, o să spargi afurisita aia de fereastră?

– Casa asta e încă și a mea, practic. Nu înseamnă de fapt intrare prin efracție, îi răspund.

Totuși, el a enunțat o problemă reală. Cum aș putea să ajung înăuntru? Strâng din buze și mă gândesc, după care pocnesc din degete.

– Casuța pentru păsărele! exclam. Pe veranda din spate e o căsuța pentru păsărele și înăuntru e o cheie.

Mă întorc și pornesc în fuga spre curtea din spatele casei; rămân șocata când văd că, într-adevăr, e acolo o căsuță pentru păsărele. Îmi vâr degetele înăuntru și, după cum mă așteptam, găsesc o cheie. Mintea omului e o nebunie.

– Sky, nu! insistă el, practic implorându-mă să nu continui cu asta.

– O să intru singură, îl anunț. Știi unde e camera mea. Așteaptă-mă afară, în dreptul ferestrei, și dă-mi de veste dacă vezi pe cineva opridu-se în față.

Oftează adânc, apoi mă apucă de braț în clipa în care vâr cheia în încuietoarea ușii din spate.

– Te rog să nu lași semne evidente că ai fost aici. Și să te grăbești, adaugă, trăgându-mă spre el pentru o îmbrățișare, apoi așteptând să intru în casă.

Răsucesc cheia și verific dacă s-a descuiat ușa.

Apăs pe clanță și văd că a mers.

Intru în casă și închid ușa după mine. Înăuntru e întuneric și oarecum sinistru. Cotesc la stânga și traversez bucătăria, știind oarecum care e ușa camerei mele. Îmi țin respirația și încerc să nu mă gândesc la gravitatea sau la implicațiile a ceea ce fac. Gândul că aș putea fi prinsă mă îngrozește, pentru că un sunt încă sigură nici dacă vreau să fiu regăsită. Fac ce m-a sfătuit Holder și calc cu grijă, nevrând să las în urma mea vreo dovadă că am fost aici. Când ajung la ușa camerei mele, inspir adânc și pun mâna pe mâner, apoi îl

întorc încet. Uşa se deschide şi camera devine vizibilă. Aprin lumina ca s-o pot vedea mai bine.

În afara câtorva cutii stivuite într-un colţ, total îmi pare familiar. Încă arată ca dormitorul unui copil mic, neatins de treisprezece ani. Asta mă duce cu gândul la camera lui Lesslie şi la cum am observat că nimeni nu s-a mai atins de ea după ce a murit. Probabil că e greu să treci peste amintirile palpabile ale existenţei persoanelor iubite.

Îmi trec un deget peste suprafaţa măsuţei pentru toaletă, lăsând o dâră prin praf. Vederea urmei lăsate de degetul meu îmi aminteşte imediat de faptul că nu vreau să las dovezi despre prezenţa mea aia, aşa că-mi ridic mâna şi-o las să cadă pe lângă corp, după care şterg dâra cu mâneca.

Pe măsuţă nu mai e fotografia cu mama mea naturală, unde ştiam că era. Privesc prin cameră, sperând să găsesc vreun lucru de-al ei pe care să-l pot lua cu mine. Nu am nici cea mai mici amintire despre ea, aşa că o poză înseamnă mai mult decât orice aş putea să cer. Nu vreau decât să am ceva care să mă lege de de ea. Am nevoie s-o văd cum arăta, în speranţa că asta îmi va readuce vreo amintire de care să mă agăţ.

Mă apropii de pat şi mă aşez pe el. Camera e decorată având cerul ca tematica şi mi se pare o ironie, dat fiind prenumele pe care mi l-a dat Karen. Pe draperii şi pe pereţi sunt nori şi luni, iar cuvertura e presărată cu stele. Sunt stele peste tot. De genul acelora mari, din plastic, care se lipesc pe pereţi şi pe tavan şi strălucesc pe întuneric. Camera e plină de ele, exact cum e cu stelele de pe tavanul dormitorul meu din casa lui Karen. Mi-aduc aminte cât m-am rugat de Karen să mi le cumpere, când le-am văzut într-un magazin, acum caţiva ani. Ea a fost de părere că e o copilărie, dar eu am insistat că trebuie sa le am. Nici măcar nu-mi dădeam seama precis de ce mi le doresc atât, însă acum începe să-mi fie clar. Înseamnă că mă dădeam în vânt după stele, pe vremea când eram Hope.

Senzaţia de nervozitate deja prezentă în stomac mi se intensifică în clipa în care pun capul pe pernă şi privesc tavanul. Un val familiar de frică mă străbate toată şi întorc capul să privesc spre uşă. E exact acelaşi mâner pentru care mă rugam să nu se răsucească în coşmarul avut acum câteva nopţi.

Inspir adânc şi închid ochii, dorindu-mi ca amintirea asta să dispară. Izbutisem cumva s-o blochez timp de treisprezece ani, însă acum, când sunt pe patul ăsta… nu mai am cum s-o blochez. Amintirea mă învăluie ca o plasă şi nu pot să scap din ea. O lacrimă fierbinte mi se scurge pe obras şi-mi doresc să-l fi ascultat pe Holder. N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată aici. Dacă nu m-aş fi întors niciodată, nu mi-aş mai fi amintit niciodată.

Acum treisprezece ani

Ohşnmam să-mi ţin respiraţia, sperând că el o să mă creadă adormită. Dar degeaba, fiindcă pe el nu-l interesa dacă dorm sau un. Odată am încercat să-mi ţin respiraţia sperând c-o să mă creadă moartă. Şi asta a fost degeaba, fiindcă el nici măcar nu observa că-mi ţin respiraţia.

Mânerul uşii se răsuceşte, iar mie mi s-au terminat trucurile acum şi, chiar dacă încerc să mă gândesc cât mai repede la un altul, nu pot să-l găsesc. Închide uşa după el şi-i aud paşii apropiindu-se. Se aşează lângă mine pe pat, iar eu îmi ţin respiraţia, oricum. Nu pentru că aş crede c-o să-mi meargă de data asta, ci pentru că mă ajută să uit cât mi-e defrică.

– Bună, Prinţesa, îmi zice, dându-mi părul pe după ureche. Ţi-am adus un cadou.

Strâng mai tare din pleoape, fiindcă îmi doresc într-adevăr un cadou. Ador cadourile şi el mi le cumpără mereu pe cele mai frumoase pentru că mă iubeşte. Dar urăsc când mi le aduce noaptea, pentru că niciodată nu le primesc pe loc. Totdeauna mă face să-i mulţumesc pentru ele, mai întâi.

Cadoul ăsta nu-l vreau. Nu-l vreau.

– Prinţeso?

Vocea lui tati mă face mereu să mă doară burtica. Mereu vorbeşte cu mine atât de drăgălaş, iar asta mă face să-mi fie dor de mami. Nu-mi aduc aminte cum suna vocea ei, dar tati zice că semăna cu a mea. Tati mai zice şi că mami ar fi tristă dacă n-aş mai vrea să primesc cadourile de la el, pentru că ea nu mai e ca să i le primească. Asta mă face sa fiu tristă şi să mă simt tare vinovată, aşa că mă întorc pe o parte şi mă uit la el.

– Nu s-ar putea să-mi dai cadoul mâine, tati? îl întreb.

N-aş vrea să-l întristez, dar nu vreau cutia aia acum, seara. N-o vreau.

Tati îmi zâmbeşte şi-mi mângâie părul pe spate.

– Sigur că pot să ţi-l dau mâine. Dar nu vrei să-i mulţumeşti lui tati pentru că ţi l-a adus?

Inima începe să-mi bată foarte tare şi urăsc când mi se-ntâmplă aşa. Nu-mi place cum îmi simt inima şi nu-mi place frica pe care-o simt în stomac. Nu mă mai uit la tati, ci spre stelele de pe tavan, sperând că aş putea să mă gândesc doar la cât sunt ele de frumoase. Dacă o să mă gândesc numai la stele şi la cer, poate că inima n-o să-mi mai bată atât de repede şi burtica n-o să mai doară atât de tare.

Încerc să le număr, dar mă tot opresc la cinci. Nu pot să-mi aduc aminte ce număr vine după cinci, aşa că trebuie s-o iau de la capăt. Trebuie să număr stelele iar şi iar şi numai câte cinci odată, pentru că nu vreau să-l simt pe tati acum. Nu vreau să-l simt pe el, sau mirosul lui, sau să-l aud, aşa că trebuie să le număr şi să le număr, până când n-o să-l mai simt, nici pe el, nici mirosul lui, nici n-o să-l mai adu.

Pe urmă, când tati termină în sfârşit să mă facă să-i mulţumesc, îmi trage la loc cămăşuţa de noapte şi-mi şopteşte: *Noapte bună, Prinţeso*. Mă întorc pe partea cealaltă, îmi trag pătura peste cap, închid ochii şi încerc să un mai plâng iar, dar un pot. Plâng, aşa cum plâng de fiecare dată când îmi aduce tati cadouri noaptea.

Urăsc să primesc cadouri.

Duminică, 28 octombrie 2012
7:29 p.m.

Mă ridic şi privesc patul, ţinându-mi respiraţia de teama sunetelor care mi se urcă din adâncul pieptului.

N-o să plâng.

N-o să plâng.

Lăsându-mă uşor în genunchi, îmi pun mâinile pe marginea patului şi-mi trec degetele peste stelele galbene revărsate pe fundalul albastru închis al cuverturii. Fixez cu privirea stelele, până când încep să se înceţoşeze din cauza lacrimilor care-mi

înnegurează vederea.

Închid ochii, strâns, şi-mi îngrop faţa în moliciunea patului, umplându-mi pumnii cu faldurile mototolite ale păturii. Umerii încep să-mi tremure, fiindcă hohotele pe care m-am străduit să le ţin în frâu îmi izbucnesc cu violenţă. Dintr-o singură mişcare iute, mă ridic, ţip şi smulg pătura de pe pat, azvârlind-o cât colo prin cameră.

Strâng din pumni şi caut înnebunită în jur altceva de aruncat. Înşfac pernele de pe pat şi le arunc în imaginea reflectată de oglindă a unei fete pe care n-o mai recunosc. Privesc cum fata din oglindă se holbează la mine, hohotind jalnic. Slăbiciunea din lacrimile ei mă înfurie. Ne repezim una spre cealaltă, până când pumnii ni se izbesc de sticlă, spărgând oglinda. Urmăresc cu privirea milioanele de cioburi sclipitoare căzând pe covor.

Apuc de margini măsuţa pentru toaletă şi-o împing într-o parte, scoţând un alt ţipat de prea multă vreme zăgăzuit. Când măsuţa ajunge să zacă pe spate, îi smulg sertarele şi împrăştii conţinutul prin cameră, rotindu-mă şi aruncând şi izbind cu picioarele tot ce-mi iese în cale. Mă agăţ de draperiile de un albastru pur şi le smucesc până când se rupe tija, şi ele cad în jurul meu. Mă întind spre cutiile stivuite până sus într-un colţ şi, fără să ştiu măcar ce e în ele, o iau pe cea de deasupra şi o arunc de perete cu toată forţa pe care şi-o poate permite statura mea de un metru şaizeci.

– Te urăsc! urlu din răsputeri. Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

Arunc cu orice văd în faţa ochilor în orice văd în faţa ochilor. Ori de câte ori deschid gura să ţip, simt gustul sărat al lacrimilor care-mi şiroiesc pe obraji.

Deodată, din spate mă cuprind braţele lui Holder şi mă strâng până când nu mai pot să mă mişc. Mă smucesc şi mă scutur şi ţip în continuare, până când acţiunile mele ajung să nu mai fie gândite. Sunt doar reacţii.

– Încetează, îmi zice el calm ia ureche, deloc dispus să-mi dea drumul.

Îl aud, dar mă prefac că nu. Sau, pur şi simplu, că nu-mi pasă. Mă zbat mai departe în strânsoarea lui, însă el nu face decât să şi-o înteţească.

– Nu mă atinge! urlu din adâncul plămânilor, înfigându-mi ghearele în braţele lui.

Nici aşa nu-l tulbur.

Nu mă atinge. Te rog, te rog, te rog.

Vocea firavă îmi reverberează prin minte şi, imediat, mă las moale în braţele lui. Sunt tot mai slabă, pe măsură ce lacrimile îmi devin tot mai puternice, mistuindu-mă. Ajung să nu mai fiu decât un recipient pentru lacrimile care nu contenesc să se reverse.

Sunt slabă şi-i permit lui să învingă.

Holder îşi slăbeşte strânsoarea şi-şi pune mâinile pe umerii mei, după care mă întoarce cu faţa spre el. Nu sunt în stare nici măcar să-l privesc. Mă preling la pieptul lui, epuizată şi înfrântă, apucându-l strâns cu amândouă mâinile de tricou, şi hohotesc, cu obrazul lipit de inima lui. Mă prinde cu o mână de ceafă şi-şi coboară buzele spre urechea mea.

– Sky, îmi zice, cu o voce hotărâtă şi rece. Trebuie neapărat să pleci de-aici. Imediat.

Nu pot să mă urnesc. Tremur atât de tare din tot corpul, încât mă tem că picioarele nu vor vrea să se unească, nici dacă le cer eu. Parcă dându-şi seama de asta, el mă ridică pe braţe şi mă scoate afară din cameră. Mă duce pe sus până de cealaltă parte a străzii şi mă pune pe scaunul din dreapta. Îmi ridică mâna şi o examinează, după care îşi ia geaca de pe bancheta din spate.

– Uite, şterge-te de sânge cu asta. Eu mă întorc înăuntru să mai dreg ce pot.

Închide portiera şi traversează strada în fugă. Eu îmi privesc mâna, mirată să văd că m-am tăiat. Nici măcar nu simt ceva. Mi-o înfăşor cu mâneca gecii lui, apoi îmi ridic picioarele pe scaun şi-mi strâng genunchii la piept, în timp ce plâng.

Nu-mi întorc privirea spre el când ajunge înapoi în maşină. Tot corpul mi se zguduie de hohotele plânsului care încă se revarsă din

mine. Holder ambalează motorul şi demarează, după care îmi pune mâna pe ceafă şi mă mângâie pe păr, în tăcere, pe tot drumul spre hotel.

Mă ajută să cobor şi să merg până în cameră, fără să mă întrebe nici măcar o dată dacă mă simt bine. Ştie că nu, aşa că n-are rost să mai întrebe. După ce închide uşa camerei de hotel în urma noastră, mă duce până la pat, iar eu mă aşez. Îmi împinge umerii, până mă lungesc pe pat, şi mă descalţă. Se duce în baie şi revine de acolo cu o cârpă udă. Îmi ia mâna şi o curăţă. Caută să vadă dacă nu e vreun ciob, apoi mi-o ridică uşurel pâna la buze si mi-o sărută.

– Sunt doar câteva zgârieturi, îmi zice. Nimic prea adânc.

Îmi aranjează perna sub cap şi se descalţă la rândul lui, după care se urcă în pat lângă mine. Trage pătura spre noi şi mă apropie de el, punându-mi capul pe pieptul lui. Mă ţine în braţe şi un mă întreabă nici măcar o dată de ce plâng. Exact aşa cum făcea când era copii.

Încerc să-mi alung din minte imaginea despre ce mi se întâmpla noaptea în camera mea, dar ea nu vrea să plece. Cum e posibil ca un tată să-i facă una ca asta fetiţei lui micuţe… asta-mi depăşeşte sfera de înţelegere. Îmi tot spun că aşa ceva un s-a întâmplat niciodată, că e vorba doar despre imaginaţia mea, însă fiecare părticită din mine ştie că s-a întâmplat cu adevărat. Fiecare părticică din mine, care-şi aminteşte cât de bucuroasă am fost să mă urc în maşina aia, cu Karen. Fiecare din mine care-şi aminteşte de toate nopţile de tăvăleală cu băieţii prin patul meu, când un simţeam absolut nimic, în timp ce priveam stelele de pe tavan. Fiecare părticică din mine care a fost cuprinsă de un atac total de panică în noaptea când eu şi Holder am fost cât pe ce să facem dragoste. Fiecare părticică din mine îşi aminteşte şi aş face orice doar ca să pot uita. Nu vreau să-mi amintesc cum îmi auzeam tatăl, sau cum îl simţeam, noaptea, însă odată cu fiecare clipa trecută, amintirile îmi devin din ce în ce mai vii, ceea ce nu face decât să-mi vină şi mai greu să mă opresc din plâns.

Holder mă sărută pe tâmplă, repetându-mi întruna că o să fiu bine, că nu trebuie să-mi fac griji. Însă el habar n-are. Habar n-are cât de multe îmi amintesc şi ce efect au asupra inimii mele, şi a sufletului, şi a minţii, şi a încrederii mele în omenire, ca întreg.

Când ştiu că lucrurile astea mi le-a făcut singurul adult pe care l-am avut în viaţa mea… un mă mai mir că mi-am blocat toate amintirile. Abia dacă mai ţineam minte câte ceva din ziua în care m-a luat Karen, iar acum îmi dau seama şi de ce. Nu m-am simţit ca şi cum aş fi în toiul unei calamităţi în clipa în care ea m-a răpit din viata mea. Pentru fetiţa pe care propria viaţă o umplea de groază, sunt convinsă că faptul de a fi fost răpită de Karen a însemnat mai degrabă o izbăvire.

Îmi ridic privirea spre Holder şi văd că mă priveşte şi el. Suferă pentru mine, pot să-i văd asta în ochi. Îmi şterge lacrimile cu un deget şi mă sărută uşor pe buze.

– Îmi pare rău. În ruptul capului n-ar fi trebuit să te las înăuntru.

Încă o dată, se învinuieşte pe sine. Mereu se simte de parcă ar fi făcut ceva îngrozitor, în timp ce mie mi se pare că e, nici mai mult, nici mai puţin, decât eroul meu. A trecut prin toate astea alături de mine, ajutându-mă neabătut să-mi depăsesc atacurile de panică şi crizele de frică, până când m-am liniştit. N-a făcut altceva decât să-mi fie alături, dar tot se simte de parcă ar fi, cumva, el de vină pentru toate.

– Holder, tu n-ai greşit cu nimic. Nu te mai scuza atât, îi zic printre lacrimi.

El clatină din cap şi-mi îndeasă după ureche o şuviţă rebelă.

– Nu trebuia să te duc până acolo. Ai prea multe de îndurat după ce tocmai ai descoperit totul.

Mă ridic într-un cot, privindu-l.

– Nu faptul că am fost acolo a însemnat prea mult. Prea mult a fost ceea ce mi-am amintit. Tu n-aveai cum să împiedici ce mi-a făcut tatăl meu. Încetează să te mai socoteşti vinovat pentru tot ce li se întâmplă rău oamenilor din preajma ta.

Îşi strecoară mâna prin părul meu, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Ce tot spui? Ce ţi-a făcut el?

Cuvintele îi ies cu atâtea ezitări, deoarece, mai mult ca sigur ştie. Cred că ştim amândoi ce mi s-a întâmplat în copilărie, doar că n-am vrut să recunoaştem.

Îmi las capul pe pieptul lui, fără să-i răspund. Lacrimile îmi revin cu toată forţa, iar el mă cuprinde strâns cu un braţ pe după spate şi

mă apucă de ceafă cu mâna cealaltă. Îşi apasă obrazul pe creştetul capului meu.

— Nu, Sky, îmi spune în şoaptă. Nu, repetă apoi, nevrând să creadă ceea ce nici măcar n-am zis.

Îl apuc de tricou, strângându-l în pumni, şi plâng, în timp ce el mă ţine în braţe cu atâta convingere, încât mă face să-l iubesc pentru că-l urăşte pe tatăl meu exact la fel de mult ca mine.

Mă sărută pe creştet, fără să-mi dea drumul din braţele lui. Nu-mi spune cât de rău îi pare, nici nu mă întreabă ce-ar putea ca să îndrepte lucrurile, fiindcă ştim amândoi că n-ar avea rost. Niciunul dintre noi nu ştie ce e de făcut în continuare. Tot ce ştiu, în clipa asta, e că n-am unde să mă duc. Nu pot să mă întorc la tatăl meu, cel care deţine de drept tutela asupra mea. Nu pot să mă întorc la femeia care m-a luat prin fraudă. Iar lumina aruncată asupra trecutului meu îmi dezvăluie că sunt încă minoră, aşa că nici pe picioarele mele nu pot să fiu. Holder e singurul din viaţa mea care nu mi-a distrus orice speranţă.

Şi chiar dacă mă simt protejată în braţele lui, imaginile şi amintirile nu vor să-mi fugă din minte şi, orice-aş face şi oricât m-aş strădui, nu mă pot opri din plâns. El mă ţine în braţe, tăcut, iar eu nu mă pot împiedica să mă gândesc că ar fi cazul să încetez. Am nevoie ca Holder să-mi alunge toate emoţiile şi sentimentele astea, pentru puţin timp, fiindcă nu le mai suport. Nu vreau să-mi mai amintesc ce s-a întâmplat în toate nopţile alea în care tatăl meu îmi intra în cameră. Îl urăsc. Cu fiecare dram al fiinţei mele, îl urăsc pe omul care mi-a furat acea primă dată.

Mă ridic în capul oaselor şi-mi apropii faţa de a lui Holder, aplecându-mă peste el. Îmi pune mâna pe obras şi-mi caută privirea, vrând să ştie dacă sunt bine.

Nu sunt.

Lunec cu tot corpul deasupra lui şi-l sărut, dorindu-mi ca el să-mi alunge senzaţiile. Prefer să nu simt absolut nimic, decât să mă mistuie toată ura şi tristeţea din clipa de faţă. Îl apuc de tricou şi încerc să i-l scot pe cap, dar mă împinge de pe el, făcându-mă să mă rostogolesc pe spate. Se ridică într-un cot şi mă priveşte.

– Ce tot faci?

Îmi strecor mâna la ceafa lui şi-l trag spre mine, apăsându-mi

buzele de ale lui. Dac-o să-l sărut îndeajuns, o să cedeze până la urmă şi o să mă sărute şi el. După care total o să dispară.

Îmi pune o mână pe obras şi-mi răspunde la sărut pentru o clipă. Iau mâna de pe el şi dau să-mi scot tricoul, dar el îmi îndepărtează mâinile şi mi-l trage la loc.

– Termină. De ce faci toate astea?

Ochii îi sunt plini de nedumerire şi de îngrijorare. Nu pot să-i răspund la întrebare, fiindcă nici eu nu sunt sigură de ce fac toate astea. Nu ştiu decât că vreau să-mi dispară senzaţia aia, însă e mai mult de-atât. E cu mult mai mult de-atât, deoarece ştiu că, dacă el nu-mi alungă imediat amintirea a ceea ce mi-a făcut omul ăla, n-o să mai pot niciodată să râd, sau să zâmbesc, sau să respir.

Am nevoie doar ca Holder să mi-o alunge.

Inspir adânc şi-l privesc în ochi.

– Fă dragoste cu mine.

Expresia nu i se schimbă, iar acum mă priveşte concentrat. Se ridică brusc de pe pat şi începe să patruleze prin cameră. Îşi trece mâinile prin păr, într-un gest de nervozitate, după care se întoarce pe pat şi se aşează pe marginea lui.

– Sky, nu pot să fac asta. Nici nu-mi dau seama de ce mi-o ceri tocmai acum.

Mă ridic în capul oaselor, temându-mă dintr-odată că el n-o să vrea să meargă până la capăt. Mă apropii repede de marginea patului pe care stă el şi mă ridic în genunchi, apucându-l de tricou.

– Te rog, îi zic. Te rog, Holder. Am nevoie de asta.

Îmi ia mâinile de pe tricoul lui şi se îndepărtează puţin. Clatină din cap, încă total derutat.

– Eu nu fac una ca asta, Sky. Nu facem. Eşti sub influenţa şocului sau... nu ştiu. Nid nu ştiu ce să zic în clipa asta.

Mă las să cad înapoi pe pat, înfrântă. Lacrimile reîncep să-mi curgă şiroaie şi-l privesc cuprinsă de o disperare desăvârşită.

– Te rog.

Îmi las capul în jos, cu ochii spre mâinile împreunate în poală, nefiind capabilă să-l privesc în ochi în timp ce vorbesc.

– Holder... el e singurul care mi-a făcut-o vreodată, îi zic şi-mi ridic încet privirea spre el. Am nevoie ca tu să-i iei şi asta. Te rog.

Dacă ar putea cuvintele să sfâşie sufletele, atunci cuvintele mele

tocmai i-au sfâşiat lui sufletul în două. Se pleoştește la faţă şi lacrimile îi inundă ochii. Ştiu ce-i cer să facă şi detest faptul că-i cer aşa ceva, dar am nevoie de asta. Am nevoie să fac orice pot ca să reduc la minimum durerea şi ura din mine.

– Te rog, Holder.

El nu voia ca prima dată pentru noi să fie aşa. Şi eu mi-aş fi dorit să nu fie, dar uneori astfel de decizii le iau alţi factori în numele tău, alţii decât iubirea. Factori cum ar fi ura. Uneori, când vrei să scapi de ură, te cuprinde disperarea. El ştie ce e ura şi cunoaşte suferinţa şi în clipa asta ştie cât de mare mi-e nevoia, indiferent dacă mi-o aprobă sau nu.

Se întoarce lângă pat şi se lasă în genunchi pe podea faţă-n faţă cu mine, astfel încât ochii să ne fie la acelaşi nivel. Mă prinde de mijloc şi mă trage spre marginea patului, apoi îşi strecoară mâinile pe sub genunchii mei şi mă face să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui. Îmi scoate tricoul peste cap, fără să-şi desprindă nici pentru o clipa privirea din ochii mei. După ce mi-a scos tricoul, şi-l scoate şi pe-al lui. Mă cuprinde cu braţele şi se ridică, luându-mă cu el până la marginea patului. Mă întinde cu blândeţe şi se lasă deasupra mea, sprijinindu-se cu palmele pe saltea de-o parte şi de cealaltă a capului meu, privindu-mă nesigur. Îmi şterge cu degetul o lacrimă care mi se scurge pe tâmplă.

– Bine, rosteşte pe un ton sigur pe el, contrastant cu ce-i trădează ochii.

Se ridică în genunchi şi întinde mâna spre portofelul lui, de pe noptieră. Scoate din el un prezervativ, apoi îşi dezbracă pantalonii tot fără să-şi desprindă privirea de a mea. Mă priveşte de parcă ar aştepta să zărească vreun semn, oricare, că m-aş fi răzgândit. Sau poate mă studiază aşa, fiindu-i frică să nu sufăr un nou atac de panică. Nu sunt sigură că n-o să fie aşa, dar trebuie să merg mai departe. Nu pot să-i permit tatălui meu să fie stăpân pe partea asta din mine nici măcar pentru o secundă în plus.

Degetele lui Holder îmi apucă nasturii blugilor şi-i descheie, apoi îmi trage pantalonii de pe mine. Îmi ridic privirea spre tavan, simţind cum alunec din ce în ce mai departe, cu fiecare pas cu care se apropie el.

Mă întreb dacă nu cumva sunt distrusă. Mă întreb dac-o să pot

găsi vreodată plăcerea de a fi cu el aşa.

Nu mă mai întreabă dacă sunt sigură că asta vreau. Ştie că sunt sigură, aşa că întrebarea rămâne nerostită. Îşi apropie buzele de ale mele şi mă sărută, în timp ce-mi scoate sutienul şi chiloţii. Mă bucur că mă sărută, pentru că aşa îmi oferă un pretext ca să închid ochii. Nu-mi place felul în care mă priveşte de parcă şi-ar dori să fie în clipa asta oriunde altundeva, numai aici, cu mine, nu. Rămân cu ochii închişi chiar şi după ce-şi desprinde buzele de ale mele, ca să-şi pună prezervativul. Când îl simt din nou deasupra, îl trag spre mine, vrând s-o facă mai repede, până nu se răzgândeşte.

– Sky...

Deschid ochii şi-i vad îndoiala pe chip, aşa că scutur din cap.

– Nu, nu mai sta să te gândeşti. Fă-o şi gata, Holder.

Închide ochii şi-şi îngroapă faţa în gând meu, incapabil să mă privească în ochi.

– Pur şi simplu, nu ştiu cum să iau toate astea. Nu ştiu dacă n-o fi o greşeală sau dacă într-adevăr de asta ai nevoie. Mi-e teamă că, dacă o fac, o să-ţi îngreunez şi mai mult situaţia.

Cuvintele lui îmi străpung inima, pentru că ştiu exact ce semnificaţie au. Eu nu ştiu dacă de asta am nevoie. Nu ştiu dacă n-o să distrug totul dintre noi. Ştiu doar că, în clipa asta, îmi doresc cu atâta disperare să-i iau tatălui meu singurul lucru care i-a mai rămas... Încât aş risca totul. Braţele mele, strâns înfăşurate în jurul lui, încep să tremure, iar eu izbucnesc în plâns. El rămâne cu faţa lipită de gâtul meu şi mi-o cuprinde pe-a mea cu o mână, dar imediat cum mă aude că plâng, îl simt cum se străduieşte să-şi stăpânească propriile lacrimi. Faptul că-i provoc tot atâta suferinţă mă face să ştiu că mă înţelege. Îmi îndes şi eu faţa în gâtul lui şi mă ridic spre el, implorându-l fără vorbe să facă ce i-am zis.

Şi asta face. Se postează peste mine, mă mai sărută o dată pe tâmplă, apoi mă pătrunde încet.

Nu scot un sunet, cu toată durerea.

Nici măcar nu respir, cu toată nevoia mea de aer.

Nici măcar nu mă gândesc la ceea ce se-ntâmplă chiar acum între noi doi, din cauză că nu gândesc absolut deloc. Îmi imaginez stelele de pe tavanul meu şi mă întreb, oare dacă aş rupe chestiile alea nenorocite de acolo, ar fi posibil să nu mai trebuiască să le

număr vreodată?

Reuşesc pe deplin să mă detaşez de ceea ce face el, până când rămâne brusc nemişcat deasupră-mi, cu capul încă strâns îngropat în gâtul meu. Răsuflă greu şi, după câteva clipe, oftează şi se desprinde complet de mine. Mă priveşte, apoi închide ochii şi se rostogoleşte de pe mine, aşezându-se pe marginea patului, întors cu spatele.

– Nu pot s-o fac, îmi zice. Simt că nu e bine. Simt că nu e bine, din cauză că tu eşti atât de minunată, iar eu regret absolut fiecare secundă afurisită din toată chestia asta!

Se ridică, îşi trage pantalonii pe el, apoi îşi ia tricoul şi cheia de la cameră de pe măsuţa pentru toaletă. Nu-şi întoarce deloc privirea spre mine şi iese din cameră fără să mai scoată o vorbă.

Sar imediat din pat şi mă vâr sub duş, fiindcă mă simt murdară. Mă simt vinovată pentru că l-am obligat să facă ce a făcut şi sper ca duşul să-mi poată spăla cumva vinovăţia asta. Îmi frec cu săpun fiecare centimetru din corp, până când începe să mă usture pielea, dar fără folos. Am reuşit să iau un nou moment de intimitate şi să-l distrug. I-am putut zări ruşinea pe faţă când a plecat. Când a ieşit pe uşă, refuzând să mă privească.

Opresc apa şi ies de sub duş. După ce mă şterg, înşfac un halat din cuierul de pe interiorul uşii şi mă înfăşor cu el. Îmi perii părul şi-mi pun obiectele de toaletă înapoi în gentuţa pentru cosmetice. N-aş vrea să plec fără să-i spun lui Holder, dar nici nu mai pot să stau aici. Şi nici nu vreau să-l oblig să dea iar cu ochii de mine după ceea ce tocmai s-a întâmplat. Pot să chem un taxi, cares ă mă ducă până în staţia autobuzului şi să dispar înainte să se întoarcă el.

Dac-o avea de gând să se mai întoarcă vreodată.

Deschid uşa şi revin în cameră, fără să mă aştept că l-aş putea găsi stând pe pat, cu mâinile împreunate între genunchi. Îşi ridică brusc ochii spre mine, de îndată ce vede că se deschide uşa de la baie. Mă opresc şi-l privesc, la rândul meu. Are ochii roşii şi un pansament improvizat din propriul tricou, înfăşurat în jurul mâinii şi plin de sânge. Mă reped spre el şi-i iau mâna, desfăcând tricoul ca s-o examinez.

– Holder, ce-ai făcut? îl întreb, întorcându-i mâna pe toate părţile şi cercetându-i rana deschisă de pe articulaţiile degetelor.

Își retrage mâna în grabă și și-o înfășoară la loc cu bucata de tricou.

– N-am nimic, îmi zice, făcând un gest nepăsător.

Se ridica, iar eu mă dau cu un pas înapoi, așteptându-mă să-l văd îndreptându-se iar spre ieșire. Dar, în loc de asta, se oprește drept în fața mea, privindu-mă.

– Îmi pare foarte rău, șoptesc, ridicându-mi ochii spre el. N-ar fi trebuit sa-ți cer așa ceva. Doar simțeam nevoia să…

Mă apucă de amândoi obrajii și-și apasă buzele pe ale mele, întrerupându-mă în mijlocul scuzei.

– Taci, îmi zice, privindu-mă în ochi. N-ai absolut niciun motiv pentru care să te scuzi. Mai devreme, n-am plecat din cauză că m-aș fi supărat pe tine. Am plecat pentru că eram supărat pe mine.

Fac un pas înapoi și mă întorc spre pat, nevrând să văd cum să încă o data vina pe el.

– Nu-i nimic, spun, ridicând pătura de pe pat. Nu trebuia să mă aștept c-o să mă vrei în felul ăsta, chiar acum. A fost o greșeală și o dovată de egoism din partea mea și ceva mult pera deplasat ca să-ți cer să faci asta și chiar îmi pare rău.

Mă întind pe pat și mă întorc cu spatele spre el, cas ă nu-mi poată vedea lacrimile.

– Hai mai bine să dormim, de acord?

Tonul îmi e mult mai calm decât m-am așteptat. Chiar nu vreau ca el să se simtă rău din cauza asta. N-a făcut altceva decât să fie lângă mine cât timp am trecut prin toate astea, iar eu n-am făcut nimic pentru el în schimb. Cel mai bun lucru pe care l-aș putea face, într-un asemenea moment, ar fi să mă despart pur și simplu de el, ca să nu se mai simtă obligat să-mi stea alături în situația asta. Nu mi-e dator cu absolut nimic.

– Tu crezi că am o problemă cu asta din cauză că nu te vreau?

Ocolește patul până pe partea spre care stau cu fața și îngenunchează acolo.

– Sky, eu am o problemă cu asta din cauză că tot ce ți s-a întâmplat îmi zdrobește, naibii, inima și pentru că n-am nici cea mai mică idee despre cum aș putea să te ajut. Vreau să fiu alături de tine și să te ajut să treci prin toate astea, dar fiecare cuvânt care îmi iese pe gură mi se pare cel nepotrivit. De fiecare dată când te ating sau

când te sărut mi-e teamă că tu nu mă vrei. Acum, îmi ceri să mă culc cu tine, pentru că vrei să-i iei lui chestia asta, iar eu te înţeleg. Înţeleg în totalitate unde vrei să ajungi, dar asta nu mă ajută să fac dragoste cu tine, când tu nici măcar nu poţi să mă priveşti în ochi. Mă doare atât de rău, pentru că tu nu meriţi să fie aşa. Tu nu meriţi viaţa asta şi nu există măcar un afurisit de lucru pe care să-l pot face, ca să ţi-o îmbunătăţesc. Vreau să-ţi fac viaţa mai bună, dar nu pot şi mă simt peste măsură de neputincios.

În timp ce vorbea, s-a aşezat pe pat şi m-a tras spre el, dar am fost atât de prinsă de vorbele Iui, încât nici nu mi-am dat seama. Mă încolăceşte cu braţele şi mă ridică pe genunchii lui, apoi îşi înconjoară mijlocul cu picioarele mele. Îmi cuprinde faţa între mâini şi mă priveşte drept în ochi.

– Şi chiar dacă m-am oprit, nici n-ar fi trebuit să încep fără să-ţi spun mai întâi cât de mult te iubesc. Te iubesc nespus de mult. Şi nu merit să te ating până când tu n-o să ştii, ca pe un lucru de necontestat, că te ating pentru că te iubesc şi nicidecum din oricare alt motiv.

Îşi lipeşte apăsat buzele de ale mele, fără să-mi dea nici cea mai mică şansă de a-i răspunde că şi eu îl iubesc. Îl iubesc atât de mult, încât mă doare, fizic. În clipa asta, nu pot să mă gândesc la altceva, decât la cât de mult îl iubesc pe băiatul ăsta şi cât de mult mă iubeşte el şi că, în pofida a tot ce se petrece în viaţa mea, n-aş vrea să fiu în momentul de faţă altundeva, decât aici, cu el.

Încerc să transmit tot ce simt prin intermediul săratului, dar nu e suficient. Mă retrag puţin şi încep să-i sărut bărbia, apoi nasul, apoi fruntea, iar pe urmă sărut lacrima care i se rostogoleşte pe obraz.

– Şi eu te iubesc. Nu ştiu ce-aş fi făcut acum, dacă nu te-aş fi avut pe tine, Holder. Te iubesc atât de mult şi-mi pare atât de rău. Aş fi vrut ca tu să fii primul pentru mine şi-mi pare rău pentru că el ţi-a luat asta.

Holder scutură din cap cu hotărâre şi mă reduce la tăcere printr-un sărut rapid.

– Să nu mai spui asta niciodată. Să nu mai gândeşti asta niciodata. Tatal tău ţi-a luat premiera asta într-un mod de neconceput, dar pot să-ţi garantez că asta-i tot ce ţi-a luat. Pentru că

tu eşti foarte puternică, Sky. Eşti minunată, şi nostimă, şi inteligentă, şi frumoasă, şi foarte puternică, şi curajoasă. Ce ţi-a făcut el nu-ţi răpeşte nimic din tot ce ai tu mai bun. I-ai supravieţuit o dată şi-o să-i supravieţuieşti iar. Ştii că aşa e.

Îşi pune o mână pe pieptul meu, în dreptul inimii, după care îmi ia mâna şi şi-o lipeşte de pieptul lui, peste inima lui. Se lasă în jos până când ajungem cu ochii la acelaşi nivel, vrând să se asigure că sunt aici şi că-i ofer întreaga mea atenţie.

– Dă-le naibii de premiere, Sky. Singurele care contează pentru mine, cu tine, sunt eternităţile.

Îl sărut. Mamă, Doamne, ce-l mai sărut. Îl sărut cu fiecare dram de emoţie care-mi străbate fiinţa. El îmi cuprinde capul în palmă şi mă întinde la loc pe pat, urcându-se deasupra mea.

– Te iubesc, îmi spune. Te iubesc de multă vreme, dar pur şi simplu n-am putut să ţi-o spun. Nu mi se părea corect să-mi spui că mă iubeşti şi tu, în timp ce-ţi ascundeam atâtea.

Lacrimile reîncep să-mi şiroiască pe obraji şi, chiar dacă sunt exact aceleaşi lacrimi care curg din exact aceiaşi ochi, sunt complet noi pentru mine. Nu sunt lacrimi de durere sau de furie… sunt lacrimi provenite din formidabilul sentiment care mă copleşeşte în clipa asta, când îl aud spunându-mi cât de mult mă iubeşte.

– Nu cred că ţi-ai fi putut alege un moment mai bun ca să-mi spui ca mă iubeşti, decât seara asta, îi zic. Mă bucur că ai aşteptat.

Îmi zâmbeşte, privindu-mă fascinat. Îşi apleacă faţa spre mine şi mă sărută, impregnându-mi gura cu gustul lui. Mă sărută uşor şi blând, lăsându-şi buzele să alunece delicat peste ale mele, în timp ce-mi dezleagă halatul. Icnesc în clipa în care-şi strecoară mâna înăuntru, mângâindu-mi abdomenul cu vârfurile degetelor. Atingerea lui de acum îmi dă o cu totul altă senzaţie decât cea de acum doar un sfert de oră. E o senzaţie pe care vreau s-o resimt.

– Doamne, cât te iubesc, îmi zice, mutându-şi mâna de pe abdomenul meu mai jos, dincolo de mijloc. Îşi târăşte lent degetele pe coapsa mea, făcându-mă să scot un geamăt, cu gura lipită de a lui, de unde rezultă un sărut şi mai hotărât. Îşi lipeşte palma desfăcută de gamba mea şi-o apasă uşor, vrând să-şi facă loc peste mine, însă eu tresar şi devin încordată. El îmi simte momentul involuntar de ezitare, aşa că-şi desprinde buzele de ale mele şi mă

privește.

– Ține minte, îmi zice. Te ating, pentru că te iubesc. Nu există alt motiv.

Încuviințez și închid ochii, încă temându-mă că aș putea fi cuprinsă iar de aceeași senzație de amorțeală și de frică. Holder mă sărută pe obraz și-mi trage de marginile halatului, acoperindu-mă.

– Deschide ochii, îmi spune, cu blândețe.

Când îi deschid, întinde un deget și-mi atinge cu el o lacrimă.

– Plângi!?

Îi răspund printr-un zâmbet liniștitor:

– Nu-i nimic. Sunt lacrimi din cele bune.

Clatină aprobator din cap, dar fără să zâmbească. Mă studiază pe moment, după care îmi ia mâna într-a lui, înlănțuindu-și degetele de ale mele.

– Eu vreau să fac dragoste cu tine, Sky. Și cred că vrei și tu. Dar e nevoie să înțelegi ceva, mai întâi.

Îmi strânge mâna și se apleacă, sărutându-mi o nouă lacrimă fugară.

– Știu cât ți-e de greu să-ți permiți să simți. Foarte mult timp, te-ai antrenat să-ți blochezi senzațiile și sentimentele de fiecare dată când se atingea cineva de tine. Dar vreau să știi că tot ce ți-a făcut tatăl tău, fizic vorbind, nu e ceea ce te-a rănit, pe când erai mică. De fapt, tot ce i-a făcut credinței tale în el a fost ceea ce ți-a frânt inima. Ai suferit unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri prin care poate trece un copil, din vina eroului tău... a celui pe care-l considerai un idol... și nici pe departe nu pot să-mi imaginez cum trebuie să te fi simțit. Dar ține minte că lucrurile pe care ți le-a făcut el n-au absolut nicio legătură cu noi doi, când suntem așa, împreună. Când te ating, te ating pentru că vreau să te fac fericită. Când te sărut, te sărut pentru că ai cea mai incredibilă gură din câte am văzut vreodată, și știi că nu mă pot abține s-o sărut. Iar când fac dragoste cu tine... exact asta fac. Fac dragoste cu tine, pentru că sunt îndrăgostit de tine. Conotațiile negative pe care le-ai asociat toată viața cu atingerile fizice nu sunt valabile și pentru mine. Nu sunt valabile pentru noi. Eu te ating pentru că te iubesc și nicidecum din oricare alt motiv.

Cuvintele lui delicate îmi inundă sufletul și-mi domolesc

nervozitatea. Mă sărută uşor şi mă destind în mâna lui... o mână care mă atinge doar din dragoste. Îi răspund, lăsându-mă să mă dizolv complet în braţele lui, permiţându-le buzelor să le urmeze pe ale lui, degetelor să se îngemăneze cu ale lui, ritmului să fie în concordanţă cu al lui. Imediat devin interesată, pregătită să-l cunosc, pentru că vreau şi nicidecum din oricare alt motiv.

– Te iubesc, îmi şopteşte.

În tot timpul cât mă atinge, explorându-mi trupul cu mâinile, cu buzele şi cu ochii, continuă să-mi spună, iar şi iar, cât de mult mă iubeşte. Şi, o dată în viaţă, reuşesc să rămân în totalitate prezentă, dorindu-mi să simt absolut orice-mi face şi-mi spune. Iar când, în sfârşit, aruncă deoparte halatul şi se pregăteşte să vină peste mine, mă priveşte zâmbind, apoi îmi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor.

– Spune-mi că mă iubeşti, îmi cere.

Îi susţin privirea cu o încredere neabătută, vrând ca el să-mi simtă sinceritatea din cuvinte.

– Te iubesc, Holder. Foarte mult. Şi, doar ca să stii... la fel te iubea şi Hope.

Sprâncenele i se depărtează şi printre buze îi ţâşneşte un şuvoi repezit de aer, pe care parcă l-ar fi ţinut în el timp de treisprezece ani, aşteptând exact aceste cuvinte.

– Aş vrea să poţi simţi şi tu ce mi-ai făcut acum, îmi zice şi imediat îmi astupă gura cu a lui, iar mirosul familiar, dulcele lui amestec, mi se strecoară în gură, în acelaşi moment în care pătrunde în mine, umplându-mă cu mult mai mult decât cu el însuşi. Mă umple cu sinceritatea lui, cu iubirea lui faţă de mine şi, pentru moment... mă umple cu o parte din eternităţile noastre. Mă prind strâns de umerii lui şi mă mişc în ritm cu el, simţind totul. Absolut fiecare clipă de frumuseţe.

Luni, 29 octombrie 2012
9:50 a.m.

Mă întorc pe partea cealaltă şi-l văd pe Holder stând lângă mine pc pat, privindu-şi telefonul. Îşi îndreaptă atenţia spre mine când mă simte că mă întind, după care se apleacă să mă sărute, dar eu

întorc imediat capul.

– Mirosul de dimineaţă al respiraţiei, bâigui, dându-mi jos din pat.

Holder râde, apoi reîncepe să-şi studieze telefonul. Pe timpul nopţii am reuşit cumva să-mi iau tricoul pe mine, dar nici măcar nu ştiu când s-a întâmplat asta. Mi-l scot şi mă duc în baie să fac un duş. După ce termin, mă întorc în cameră şi-l găsesc făcând bagajele.

– Ce faci? îl întreb, privindu-l cum îmi împătureşte tricoul şi-l pune la locul lui în rucsac.

Îşi ridică scurt ochii spre mine, dar şi-i întoarce imediat spre hainele împrăştiate pe pat.

– Nu putem să stăm aici la infinit, Sky. Trebuie să vedem ce vrei să faci mai departe.

Mă apropii cu câţiva paşi de el şi inima mi-o ia la goană în piept.

– Dar... dar încă nu ştiu. Nici măcar nu am unde să mă duc.

Îmi sesizează panica din voce şi vine spre mine, dând roată patului şi cuprinzându-mă în braţe.

– Mă ai pe mine, Sky. Linişteşte-te. Putem să ne întoarcem la mine acasă şi să ne gândim la toate. În plus, încă suntem amândoi la şcoală. Nu se poate să nu ne mai ducem, aşa, dintr-odată şi, în mod sigur, nu putem să locuim într-un hotel pentru tot restul vieţii.

Gândul că mă voi întoarce în oraşul ăla, la numai trei kilometri distanţă de Karen, mă stânjeneşte. Mă tem că o apropiere atât de mare de ea mă va împinge spre o confruntare directă şi încă nu sunt pregătită pentru aşa ceva. Nu vreau decât încă o zi. Vreau să-mi mai văd fosta casă, pentru o ultimă dată, în speranţa că-mi va declanşa revenirea altor amintiri. Nu vreau să mă bazez pe Karen ca să aflu adevărul. Vreau să deduc cât pot mai multe de una singură.

– Încă o zi, spun cu voce tare. Te rog, hai să mai stăm doar o zi, după care plecăm. Trebuie să încerc să înţeleg totul şi pentru asta am nevoie să mă mai duc o dată acolo.

Holder se depărtează de mine şi mă priveşte atent, clătinând din cap.

– Nici gând, răspunde, cu fermitate. Nu te las să mai treci iar prin asta. Tu nu te mai întorci acolo.

Îmi pun mâinile pe obrajii lui, într-un gest pe care-l vreau liniştitor.

– Am nevoie de asta, Holder. Îţi jur că n-o să mai cobor din maşină. Îţi jur. Dar am nevoie să mai văd o dată casa înainte să plecăm. Mi-am amintit foarte multe când am fost acolo. Nu vreau decât să-mi recapăt încă vreo câteva amintiri, înainte să mă duci înapoi şi să trebuiască să hotărăsc ce am de făcut.

Oftează şi începe să se plimbe de colo-colo, deloc dornic să-mi încuviinţeze rugămintea disperată.

– Te rog, zic, ştiind că n-o să poată spune nu dacă-l rog în continuare.

Se întoarce cu încetineală spre pat, ia rucsacii cu lucruri şi-i aruncă spre şifonier.

– Foarte bine. Ţi-am promis c-o să fac orice simţi tu că ţi-ar fi necesar. Dar să ştii că nu mai pun toate hainele astea pe umeraşe, mă avertizează, arătând spre rucsacii de lângă şifonier.

Izbucnesc în râs şi mă reped spre el, aruncându-mi braţele pe după gâtul lui.

– Eşti cei mai bun şi mai înţelegător iubit din toată lumea largă.

Suspină, în timp ce-mi răspunde la îmbrăţişare.

– Ba nu, nu sunt, îmi zice, apăsându-şi buzele pe tâmpla mea. Sunt cel mai oropsit iubit din toată lumea largă.

Luni, 29 octombrie 2012
4:15 p.m.

Din atâtea minute câte are ziua, ne-am nimerit să le alegem ca sa poposim vizavi de casa mea, tocmai pe cele zece pe care şi le-a ales tatăl meu ca să pătrundă cu maşina pe alee. De îndată ce i-a văzut maşina oprindu-se în faţa garajului, Holder şi-a dus mâna spre cheia de contact.

Mă întorc şi-mi pun mâna tremurătoare peste a lui.

– Nu pleca, îi zic. Am nevoie să-l văd cum arată.

Holder oftează şi-şi lasă capul pe tetieră, ştiind cât se poate de bine ca ar fi cazul să plecăm, dar în acelaşi timp fiind convins că în niciun caz n-o să-l las să pornească.

Îmi desprind privirea de el şi o îndrept spre maşina de patrulare a pohţiei, parcată pe aleea de vizavi de noi. Portiera se deschide şi coboară un bărbat, echipat în uniformă. E cu spatele spre noi şi ţine

un telefon mobil la ureche. Se află în toiul unei conversaţii, aşa că se opreşte în curte şi continuă să vorbească la telefon, fără să intre în casă. Privindu-l aşa, nu am absolut nicio reacţie. Nu simt absolut nimic, până în momentul în care se întoarce şi-i zăresc faţa.

– O, Doamne, şoptesc tare.

Holder mă priveşte întrebător, dar eu doar scutur din cap.

– Nu-i nimic, îi spun. Numai că mi se pare... cunoscut. N-aveam în minte absolut nicio imagine de-a lui, dar, dac-ar fi fost să-l întâlnesc pe stradă, sigur mi-aş fi dat seama cine e.

Continuăm să-l urmărim amândoi cu privirea. Holder strânge volanul în mâini atât de tare, încât i s-au albit articulaţiile. Îmi cobor ochii spre mâinile mele şi-mi dau seama că la fel de tare îmi strâng şi eu centura de siguranţă.

În cele din urmă, tatăl meu îşi ia telefonul de la ureche şi şi-l vâră în buzunar. Porneşte în direcţia noastră şi mâna lui Holder zboară imediat spre cheie. Icnesc încet, sperând ca el să nu fi aflat cumva că-l supraveghem, dar ne dăm seama amândoi în acelaşi timp că tatăl meu se duce doar spre cutia poştală din capătul aleii, aşa că ne liniştim imediat.

– Ţi-ajunge? mă întreabă Holder, scrâşnind din dinţi. Pentru că nu mai pot să stau aici nici măcar o secundă fără să sar din maşina asta şi să-l snopesc în bătaie.

– Aproape, îi răspund, nevrând ca el să facă vreo prostie, dar totodată nevrând încă să plecăm.

Îl privesc pe tatăl meu cum îşi triază corespondenţa, apoi se întoarce spre casă şi, pentru prima dată, îmi trece o serie de gânduri prin minte.

Dacă s-o fi recăsătorit ?

Dac-o avea şi alţi copii?

Dacă i-o face la fel şi altcuiva?

Palmele încep să-mi transpire pe materialul lucios al centurii de siguranţă, aşa că-i dau drumul şi mi le şterg de blugi. Încep să-mi tremure şi mai mult decât până acum. Dintr-odată, nu mă mai pot gândi la altceva, decât că nu-l pot lăsa să scape aşa. Nu-l pot lăsa în pace, ştiind că e posibil să-i facă la fel şi altcuiva. Am nevoie să aflu. Mi-o datorez mie însămi, ca şi fiecărei fetiţe cu care intră în contact tatăl meu, ca să mă asigur că nu e monstrul malefic ilustrat de

amintirile mele. Şi, ca să ştiu sigur, îmi dau seama că am nevoie să-l văd. Am nevoie să vorbesc cu el. Am nevoie să aflu de ce mi-a făcut ceea ce mi-a făcut.

După ce tatăl meu descuie uşa din faţă şi dispare înăuntru, Holder scoate un enorm suspin de uşurare.

– Acum? mă întreabă, întorcând capul spre mine.

Ştiu, fără cea mai mică umbră de îndoială, că el m-ar imobiliza chiar în clipa asta, dacă s-ar aştepta să fac ceea ce mă pregătesc să fac. Aşa că, nevrând să-i ofer vreun indiciu, mă forţez să zâmbesc şi să încuviinţez.

– Mda, acum putem să plecăm.

Îşi duce din nou mâna spre cheia de contact. În acelaşi timp în care-şi răsuceşte încheietura ca să pornească motorul, eu îmi desfac centura, deschid larg portiera şi-o rup la fugă. Traversez în goană strada şi curtea din faţa casei, până pe verandă. Nu-l aud pe Holder venind după mine. Nu scoate nici cel mai mic zgomot când mă încolăceşte cu braţele şi practic mă desprinde de pământ, coborând treptele cu mine cu tot. Mă duce în braţe, iar eu îl lovesc cu picioarele şi mă străduiesc să-i desfac braţele încleştate în jurul abdomenului meu.

– Ce naiba îţi închipui că faci? se răsteşte el, cu voce scăzută.

Nu mă lasă jos, ci continuă să mă domine cu forţa lui şi să mă care spre ieşirea din curte.

– Dă-mi drumul imediat, Holder, sau încep să ţip! Îţi jur pe Dumnezeu c-o să ţip!

Auzind ameninţarea, mă întoarce cu faţa spre el şi mă zgâlţâie de umeri, privindu-mă cu ochii plini de o dezamăgire totală.

– Nu face asta, Sky. Nu trebuie să mai dai ochii cu el, după tot ce ţi-a făcut. Vreau să-ţi mai acorzi puţin timp.

Îl privesc cu o durere în suflet pe care sunt sigur că mi-o zăreşte limpede în ochi.

– Trebuie să aflu dacă-i mai face asta şi alteia. Trebuie să aflu dacă mai are şi alţi copii. Nu pot să-l las aşa, ştiindu-l de ce e capabil. Trebuie să-l văd. Trebuie să vorbesc cu el. Am nevoie să ştiu că nu mai e acelaşi, înainte de a-mi permite să mă urc înapoi în maşina aia şi să plec.

Holder continuă să clatine din cap.

– Nu face asta. Nu încă. Putem să dăm vreo câteva telefoane. O să găsim mai întâi tot ce se poate afla pe internet. Te rog, Sky.

Îşi coboară mâinile de pe umerii mei pe braţe şi mă împinge uşor spre maşină. Ezit, încăpăţânându-mă mai departe pe ideea că am nevoie să mă văd cu el faţă în faţă. Nimic din ce-aş putea găsi pe internet despre el nu mi-ar spune tot ce pot să obţin doar auzindu-i vocea sau privindu-l în ochi.

– E vreo problemă pe-aici?

Atât eu, cât şi Holder, întoarcem brusc capetele în direcţia din care se aude vocea. Tatăl meu s-a oprit la picioarele scării care duce pe verandă. E cu ochii pe Holder, care încă mă ţine strâns de braţe.

– Domnişoară, tânărul acesta te molestează?

Numai sunetul vocii lui şi tot îmi înmoaie genunchii. Holder îmi simte slăbiciunea, aşa că mă atrage spre pieptul lui.

– Hai să mergem, îmi spune în şoaptă, petrecându-şi braţul pe după umerii mei şi împingându-mă înainte, spre maşina lui.

– Stai!

Încremenesc pe loc, însă Holder încearcă în continuare să mă împingă înainte, cu şi mai multă insistenţă.

– Întoarceţi-vă cu faţa! strigă tatăl meu, pe un ton mai poruncitor de data asta.

Holder se opreşte acum odată cu mine, fiindcă ştim amândoi ce implicaţii poate avea ignorarea ordinelor unui poliţist.

– Joacă-ţi rolul, îmi şopteşte Holder la ureche. E posibil să nu te recunoască.

Încuviinţez şi inspir adânc, după care ne întoarcem amândoi, cu încetineală. Tatăl meu e acum la câţiva paşi în faţa casei şi se apropie de noi. Mă priveşte concentrat, venind spre mine cu mâna pe tocul pistolului. Îmi îndrept repede privirea spre pământ, fiindcă-i citesc limpede pe chip că mă recunoaşte, iar asta mă umple de groază. Se opreşte la câţiva paşi de noi şi ezită. Holder îşi încordcază şi mai mult braţul din jurul meu, iar eu stau în continuare cu ochii în jos, prea înfricoşată ca să mai pot respira.

– Prinţeso?

Luni, 29 octombrie 2012
4:35 p.m.

– Să nu dea naiba s-o atingi!

Holder e cel care urlă şi simt o apăsare sub braţe. Vocea i se aude de aproape şi aşa îmi dau seama că mă ţine în braţe. Îmi las mâinile să-mi cadă pe lângă corp şi simt iarbă între degete.

– Sky, deschide ochii. Te rog.

Mâna lui Holder îmi mângâie obrazul. Îmi ridic încet pleoapele şi privesc în sus. El e deasupra mea, privindu-mă îngrijorat, iar tatăl meu se învârteşte imediat în spatele lui.

– Nu-i nimic, doar ai leşinat. Acum, vreau să te ridici. Trebuie să plecăm.

Mă pune pe picioare şi mă ţine cu un braţ de mijloc, practic ocupându-se el de menţinerea poziţiei mele verticale.

Acum, tata e chiar în faţa mea şi se holbează la mine.

– Tu eşti, zice.

Îl priveşte în treacăt pe Holder, apoi revine spre mine.

– Hope? Mă mai ţii minte?

Ochii îi sunt plini de lacrimi.

Ai mei, nu.

– Hai să mergem, repetă Holder.

Mă împotrivesc şi mă desprind din strânsoarea lui. Îmi privesc tatăl... un om pe al cărui chip sunt, într-un fel, zugrăvite sentimente precum trebuie să fi fost cele de odinioară, când m-a iubit. Mare prefăcut.

– Mă ţii minte? mă întreabă iar, apropiindu-se cu încă un pas.

Dar, odată cu fiecare pas înainte al tatălui meu, Holder mă trage înapoi puţin câte puţin.

– Hope, îţi aminteşti de mine?

– Cum aş fi putut să te uit?

Ironia soţii e că eu chiar îl uitasem. Complet. Uitasem totul despre el şi despre ceea ce mi-a făcut şi despre viaţa pe care am dus-o aici. Dar nu vreau ca el să ştie asta. Vreau să ştie că l-am ţinut minte, ca şi toate lucrurile pe care mi le-a făcut vreodată

– Tu eşti, repetă el, frământându-şi nervos mâna pe lângă corp.

Trăieşti. Eşti bine.

Îşi scoate staţia radio, presupun că vrând să dea raportul. Dar, înainte ca degetul lui să poată apăsa măcar pe buton, Holder se repede şi-i zboară aparatul din mână. Staţia cade pe pământ, iar tatăl meu se apleacă şi-o ia de acolo, după care face un pas prudent înapoi, cu mâna din nou pe tocul pistolului.

– Eu n-aş vrea să ştie cineva că ea e aici, dac-aş fi în locul tău, îi zice Holder. Mă îndoiesc că ţi-ai dori să apară pe prima pagină a ziarelor adevărul că eşti un pervers nenorocit.

Toată culoarea dispare imediat de pe chipul tatălui meu, care-şi întoarce spre mine ochii plini de teamă.

– Ce? întreabă, privindu-mă de parcă nu i-ar veni să creadă. Hope, nu ştiu cine te-o fi luat... dar te-a minţit. Ţi-a spus despre mine lucruri neadevărate.

Acum e mai aproape de mine şi-i văd clar în ochi disperarea şi implorarea.

– Cine te-a luat, Hope? Cine a fost?

Fac un pas spre el, încrezătoare.

– Îmi amintesc tot ce mi-ai făcut. Şi dacă obţin ceea ce m-a făcut să vin până aici, îţi jur c-o să plec şi n-o să mai auzi niciodată de mine.

El continuă să clatine din cap, nevenindu-i să creadă că-şi vede fiica în faţa ochilor. Sunt convinsă că, în acelaşi timp, încearcă să conştientizeze faptul că întreaga lui viaţă e acum în pericol. Cariera lui, reputaţia, libertatea. Dacă mai era posibil, devine şi mai palid la faţă când îşi dă seama că nu mai poate să tăgăduiască. Ştie că ştiu.

– Ce anume vrei?

Arunc o privire spre casă, apoi revin spre el.

– Răspunsuri, îi zic. Şi vreau tot ce mai ai din lucrurile care au fost ale mamei.

Braţul lui Holder îmi încleştează din nou cu putere mijlocul. Îmi pun mâna peste a lui, doar din nevoia de a mă asigura că nu sunt singură în momentul ăsta. Încrederea în forţele mele îmi scade odată cu fiecare clipă petrecută în prezenţa tatălui meu. Totul din el, de la voce, trecând prin expresiile feţei şi ajungând până la mişcările lui, îmi provoacă dureri în abdomen.

Tata aruncă o scurtă privire spre Holder, apoi întoarce Ia loc

capul spre mine.

– Putem să discutăm înăuntru, îmi zice încet, săgetând cu privirea spre casele din jurul nostru.

Agitaţia de care e cuprins nu face decât să dovedească faptul că şi-a cântărit variantele şi a ajuns la concluzia că nu i-au rămas prea multe de ales. Face semn cu capul spre uşa casei şi începe să urce treptele.

– Lasă arma aici, îi cere Holder,

Tatăl meu se opreşte, dar nu se întoarce. Îşi duce încet mâna spre şold şi-şi scoate pistolul de acolo. Îl pune uşurel pe o treaptă a verandei, apoi reîncepe să urce.

– Amândouă, zice Holder.

Tatăl meu se opreşte din nou, chiar în faţa uşii. Se apleacă îşi ridică un crac al pantalonilor, apoi îşi scoate şi pistolul de la gleznă. De îndată ce ambele arme nu-i mai sunt la îndemână, intră în casă, lăsându-ne uşa deschisă. Înainte să intru, Holder mă răsuceşte cu faţa spre el.

– Eu o să rămân exact aici, cu uşa deschisă. N-am încredere în el. Să nu te duci mai departe de living,

Încuviinţez, iar el mă sărută repede şi apăsat, după care îmi dă drumul. Intru în living şi-mi găsesc tatăl stând pe canapea, cu mâinile împreunate în faţa lui. Priveşte fix în podea. Mă îndrept spre scaunul cel mai apropiat de mine şi mă aşez pe marginea lui. Faptul că mă aflu în casa asta şi în prezenţa lui îmi provoacă aglomerarea minţii şi o strângere în piept. Respir de câteva ori lent, încercând să-mi domolesc frica.

Mă folosesc de momentul de tăcere dintre noi ca să descopăr în trăsăturile lui ceva care să-mi semene. Culoarea părului, poate? E mult mal înalt decât mine, iar ochii, atunci când se simte în stare să mă privească, observ că-i sunt de un verde închis, nu ca ai mei. În afară de nuanţa de caramel a părului, nu semăn deloc cu el. Iar faptul că nu semăn deloc cu el mă face să zâmbesc.

Tatăl meu îşi ridică privirea spre mine şi oftează, foindu-se stânjenit.

– Înainte să spui ceva, începe el să vorbească, trebuie să ştii că te-am iubit şi că am regretat ceea ce am făcut în fiecare secundă a vieţii mele.

Nu-i răspund verbal la afirmaţia asta, dar sunt nevoită să-mi înfrânez fizic o reacţie faţă de balivernele lui. Ar putea să-şi petreacă tot restul vieţii cerându-şi scuze şi tot n-ar fi niciodată suficient ca să şteargă măcar una dintre nopţile în care mânerul de la uşa camerei mele s-a răsucit.

– Vreau să ştiu de ce ai facut-o, spun, cu o voce tremurată.

Urăsc faptul că par atât de slabă şi demnă de milă în clipa asta. Parc-aş fi fetiţa care se ruga de el să înceteze. Nu mai sunt fetiţa aia şi sunt al naibii de sigură că nu vreau să par slabă faţă de el.

Se lasă pe spate şi se freacă la ochi.

– Nu ştiu, răspunde exasperat. După ce-a murit mama ta, am reînceput să beau vârtos. Abia după un an s-a întâmplat să mă îmbăt foarte rău într-o seară şi să mă trezesc a doua zi de dimineaţă conştient că am făcut ceva îngrozitor. Am sperat că n-a fost decât un coşmar oribil, dar, când am venit să te trezesc în dimineaţa aia, erai... altfel. Nu mai erai aceeaşi fetiţă fericită ca de obicei. Peste noapte, te transformaseşi cumva într-o persoană căreia îi era groază de mine. Mă uram pe mine însumi. Nici măcar nu ştiam precis ce ţi-am făcut, din cauză că eram prea beat ca să-mi mai aduc aminte, dar oricum îmi dădeam seama că fusese ceva îngrozitor şi-mi pare foarte, foarte rău pentru asta. Nu s-a mai întâmplat şi a doua oară şi am făcut tot posibilul să-mi răscumpăr vina faţă de tine. Ţi-am cumpărat tot timpul cadouri şi ţi-am dat orice-ţi doreai. N-aş fi vrut să-ţi aminteşti de noaptea aia.

Mă apuc cu mâinile de genunchi, ca să nu mă reped în salturi spre el şi să-l strâng de gât. Faptul că încearcă să pretindă că s-a întâmplat doar o singură dată mă face să-l urăsc chiar mai mult decât până acum, dacă mai era posibil. Vorbeşte de parcă ar fi fost un accident. Ca şi cum ar fi spart o cană de cafea sau şi-ar fi îndoit o blestemată de aripă la maşină.

– S-a întâmplat noapte... după noapte... după noapte, îi zic, simţind nevoia să-mi invoc până şi ultimul dram de autocontrol ca să nu ţip la el cât mă ţin plămânii. Mi-era frică să mă duc la culcare şi mi-era frică să mă trezesc şi mi-era frică să fac o baie şi mi-era frică să vorbesc cu tine. Nu eram o fetiţă mică înfricoşată de monştrii din dulap sau de sub pat. Mie îmi era frică de monstrul care ar fi trebuit să mă iubească! Tu ar fi trebuit să mă aperi de cei

ca tine!

Holder e acum lângă mine, în genunchi, strângându-mă de braţ în timp ce urlu la bărbatul aflat de cealaltă parte a încăperii. Tremurând din tot trupul, mă aplec peste Holder, având nevoie să-i simt calmul. Mă mângâie pe braţ şi mă sărută pe umăr, dar mă lasă să spun tot ce simt necesar, fără să încerce nici măcar o dată să mă oprească.

Tatăl meu se prăbuşeşte pe spătarul canapelei şi lacrimile încep să-i şiroiască din ochi. Nu se apără, deoarece ştie că am dreptate. N-are absolut deloc ce să-mi spună. Aşa că doar plânge cu faţa în palme, părându-i rău pentru faptul că a fost, în cele din urmă, demascat, şi câtuşi de puţin pentru ceea ce a făcut în realitate.

– Mai ai şi alţi copii? îl întreb, privindu-l cu asprime în ochii atât de inundaţi de ruşine, încât nici măcar nu sunt capabili să mă privească.

Îşi ia mâinile de pe faţă şi-şi apasă fruntea cu palma, dar ezită să-mi răspundă.

– Mai ai? urlu la el.

Am nevoie să ştiu că nu i-a mai făcut asta nimănui. Că n-o face încă.

Scutură din cap.

– Nu. Nu m-am mai recăsătorit, după mama ta.

Tonul îi e al unui om înfrânt, iar după cum arată, chiar aşa si e.

– Sunt singura căreia i-ai facut-o?

Rămâne cu privirea spre podea, continuând să-mi evite interogatoriul prin tăceri prelungite.

– Îmi eşti dator cu adevărul, insist, neabătută. I-ai mai făcut asta altcuiva, înainte să mi-o faci mie?

Îl simt cum se închide ca un arici. Expresia lui încrâncenată face sa devină evidentă lipsa intenţiei de a mai dezvălui şi alte adevăruri. Îmi las capul între mâini, neştiind ce să fac în continuare. Mi se pare ceva complet greşit să-l las să-şi ducă viaţa la fel ca până acum, dar mă îngrozeşte gândul la ce s-ar putea întâmpla dacă l-aş denunţa. Mi-e frică de cât de mult mi s-ar schimba viaţa. Mi-e frică de faptul că n-o să mă creadă nimeni, din moment ce s-a întâmplat acum atât de mulţi ani. Dar ceea ce mă îngrozeşte mai mult decât orice e teama că l-aş iubi prea mult ca să-i distrug ce i-a mai rămas din

viaţă. Prezenţa lui nu-mi aminteşte numai de lucrurile oribile pe care mi le-a făcut, îmi aminteşte şi de tatăl care a fost odinioară, dincolo de toate astea. Prezenţa în casa lui îmi stârneşte un uragan de sentimente, care mi se amplifică pe dinăuntru. Privesc masa din bucătărie şi încep să-mi revină amintiri plăcute despre discuţiile pe care le-am purtat stând acolo. Privesc uşa din spate şi-mi amintesc cum dădeam amândoi fuga afară pe ea, ca să vedem cum trece trenul în spatele casei noastre. Tot ce mă înconjoară mă umple cu amintiri contradictorii şi nu-mi place faptul că-l iubesc exact la fel de mult pe cât îl urăsc.

Îi şterg ochii de lacrimi şi-mi întorc iar privirea spre el. Fixează în continuare, tăcut, podeaua şi, oricât m-aş strădui să mă abţin, tot văd frânturi din tăticul meu. Îl văd pe omul care m-a iubit aşa cum obişnuia să mă iubească... dar asta, cu mult înainte să devin îngrozită de răsucirea mânerului de la uşă.

Acum paisprezece ani

– Şşt, zice ea, mângâindu-mi părul din spatele urechilor

Stăm amândouă întinse pe patul meu şi ea mă ţine în braţe din spate, cuibărindu-mă la pieptul ei. Mi-a fost rău toată noaptea. Nu-mi place sa-mi fie rău, dar ador felul în care mama mea are grijă de mine atunci cand îmi e.

Închid ochii şi încerc să adorm ca să mă simt mai bine. Sunt aproape adormită când aud mânerul uşii mele răsucindu-se, aşa că deschid ochii. Tati intră în cameră şi zâmbeşte spre mami şi spre mine. Când mă vede, totuşi, nu mai zâmbeşte, fiindcă îşi dă seama că nu mă simt bine. Lui tati nu-i place când mi-e rău, pentru că mă iubeşte si asta îl face să fie trist.

Se lasă în genunchi lângă mine şi-mi pune mâna pe faţă.

– Cum se simte fetiţa mea cea mică? mă întreabă.

– Nu mă simt bine, tati, îi răspund în şoaptă.

Se încruntă când mă aude că spun asta. Trebuia să-i fi spus că mă simt bine, ca să nu se mai încrunte.

Îşi ridică privirea spre mami, care stă lungită pe pat în spatele meu, şi-i zâmbeşte. O mângâie pe faţă exact la fel cum m-a mângâiat pe mine.

– Cealaltă fată a mea cum se simte?

O simt cum îl ia de mână în timp ce vorbește.

– Obosită, îi răspunde. Am stat toată noaptea trează cu ea.

El se ridică și o trage de mână până când se ridică și ea. Îl văd cum o cuprinde în brațe și o strânge, apoi o sărută pe obras.

– Stau eu cu ea acum, îi zice, mângâind-o pe păr. Tu du-te sp te odihnești puțin, bine?

Mami face semn din cap că da și-l sărută din nou, după care iese din cameră. Tati dă ocol patului și se întinde în exact același loc în care fusese mami. Mă cuprinde cu brațele exact la fel ca ea și începe să-mi cânte cântecul lui preferat. El zice că e cântecul lui preferat, pentru că e despre mine.

În lunga-mi viață multe am pierdut.
Da, am văzut durere, războaie-am cunoscut.
Dar nu renunț, nu stau nici la distanță,
Căci am de-a pururi a mea rază de speranță.

Zâmbesc, chiar dacă nu mă simt bine. Și tati al meu îmi cântă, și-mi tot cântă, până când închid ochii și mă fură somnul…

Luni, 29 octombrie 2012
4:57 p.m.

E prima amintire care-mi revine din perioada de dinainte ca lucrurile rele să preia întâietatea. Singura mea amintire de dinainte ca mama să moară. Încă nu-mi amintesc cum arăta, deoarece totul era ca prin ceață, dar îmi amintesc ce simțeam. Îi iubeam. Pe amândoi.

Tatăl meu mă privește acum, cu chipul scăldat complet de mâhnire. N-am nici pic de compasiune față de el, pentru că... unde mi-a fost compasiunea? Știu, în schimb, că el e într-o poziție vulnerabilă acum, iar dacă pot să profit de asta ca să smulg adevărul de la el, atunci asta o să fac.

Mă ridic și Holder încearcă să mă oprească, prinzându-mă de braț, așa că-mi las privirea spre el și scutur din cap.

– Nu sunt probleme, îl asigur.

El încuviinţează şi-mi dă drumul, deşi fără tragere de inimă, permiţându-mi să mă îndrept spre tatăl meu. Când ajung, îngenunchez pe podea în faţa lui şi-l privesc în ochii plini de regrete. Faptul că sunt atât de aproape de el îmi face corpul să se încordeze, iar furia din suflet să se amplifice, dar ştiu că trebuie să procedez aşa, dacă vreau ca el să-mi dea răspunsurile de care am nevoie. Trebuie să-şi închipuie că-l compătimesc.

– Mă simţeam rău, încep calmă. Eram cu mama... eram amândouă în patul meu şi tu te-ai întors de la serviciu. Ea stătuse trează din cauza mea toată noaptea şi era obosită, aşa că tu i-au zis să se ducă să se odihnească.

O lacrimă se rostogoleşte pe obrazul tatălui meu, care încuviinţează, aproape imperceptibil.

– M-ai ţinut în braţe în noaptea aia, aşa cum trebuie să-şi ţină un tată fiica. Şi mi-ai cântat. Îmi amintesc că obişnuiai să-mi cânţi ceva despre raza ta de speranţă.

Îmi şterg ochii de lacrimi şi-l privesc în continuare.

– Înainte ca mama să moară... Înainte să fii nevoit să înduri suferinţa asta... nu mi-ai făcut şi atunci lucrurile alea, nu?

Scutură din cap şi-mi atinge obrazul cu mâna.

– Nu, Hope. Te-am iubit atât de mult. Şi te iubesc şi-acum. V-am iubit, pe tine şi pe mama ta, mai mult decât viaţa însăşi, dar când a murit ea... partea cea bună din mine a murit, tot atunci.

Strâng pumnii, cuprinsă de o uşoară repulsie când îi simt vârfurile degetelor pe obraz. Merg mai departe, totuşi, reuşind cumva să-mi păstrez calmul.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, îi spun hotărâtă.

Şi chiar îmi pare rău pentru el. Îmi amintesc cât de mult o iubea pe mama şi, indiferent de felul în care a ales să-şi alunge durerea, găsesc în mine puterea să-mi doresc ca el să nu fi fost nevoit vreodată să îndure o astfel de pierdere.

– Ştiu că ai iubit-o. Îmi amintesc. Dar faptul că ştiu nu face să-mi fie mai uşor de găsit în sufletul meu iertarea pentru ce-ai făcut. Nu ştiu din ce motiv ceea ce ai tu pe dinăuntru e atât de diferit de ce au alţi oameni... până într-atât, încât să-ţi permiţi să faci ce mi-ai făcut mie. Dar, în ciuda a ceea ce mi-ai făcut, ştiu că mă iubeşti. Şi, oricât

de greu mi-ar fi s-o recunosc... să ştii că te-am iubit şi eu, odată. Am iubit toate părţile bune din tine.

Mă ridic şi fac un pas înapoi, încă privindu-l în ochi.

– Ştiu că nu eşti rău în totalitate. Ştiu asta. Dar, dacă mă iubeşti aşa cum zici... dacă ai iubit-o pe mama cât de cât... atunci o să faci tot ce-ţi stă în puteri ca să mă ajuţi să mă vindec. Măcar atâta lucru îmi datorezi. Tot ce vreau e să fii sincer, ca să pot pleca de-aici cu ceva care să semene a pace. Numai pentru asta sunt aici, înţelegi? Nu vreau decât pace.

Acum hohoteşte de-a binelea şi clatină în semn de încuviinţare din capul cuprins între mâini. Mă întorc la locul meu şi Holder mă înlănţuie strâns cu braţele, încă îngenuncheat alături de mine. Tremuratul îmi devastează încă tot corpul, aşa că mi-l înfăşor cu propriile braţe. Holder simte ce efect au toate astea asupra mea, aşa că-şi lasă degetele să lunece în jos până când dă de degetul meu mic, încolăcindu-l cu al lui. E un gest extrem de mărunt, dar nu putea să găsească altceva mai desăvârşit ca să mă inunde cu sentimentul de siguranţă de care am nevoie din partea lui în clipa asta.

Tatăl meu oftează adânc, apoi îşi lasă mâimle să-i cadă de pe faţă.

– Când am început să beau... s-a întâmplat o singură dată. Am făcut ceva cu sora mea mai mică... dar asta a fost o singură dată.

Îşi ridică ochii spre mine şi-i văd că încă sunt plini de ruşine.

– A fost cu mulţi ani înainte s-o cunosc pe mama ta.

Simt cum mi se frânge inima din cauza sincerităţii lui brutale, dar mai abitir se frânge fiindcă lui i se pare, cumvam scuzabil dacă s-a întâmplat numai o dată. Îmi inghit nodul din gât şi continui cu întrebările.

– Dar după mine? I-ai mai făcut-o şi altcuiva, după ce am fost eu răpită?

Îşi coboară brusc ochii în podea, iar vinovăţia evidentă în comportamentul lui mă izbeşte ca un pumn drept în burtă. Icnesc, stăpânindu-mi cu greu lacrimile.

– Cu cine? Câte?

Scutură încet din cap.

– A fost doar una. M-am lăsat de băut acum câţiva ani şi un m-am mai atins de nimeni de atunci.

Mă priveşte din nou, de data asta cu cu amestec de disperare şi speranţă.

– Îţi jur. Au fost numai trei şi alea în punctele cele mai de jos ale vieţii mele. Când sunt treaz, sunt capabil să-mi ţin sub control nevoile. De-asta nici nu mai beau.

– Cine a fost? îl întreb, dorindu-mi ca el să înfrunte adevărul doar pentru încă vreo câteva minute, înainte ca eu să plec din viaţa lui pentru totdeauna.

Smuceşte din cap spre dreapta.

– Locuia în casa vecină. S-au mutat de-aici când ea avea vreo zece ani, aşa că nu ştiu ce s-o fi întâmplat cu ea. Sunt mulţi ani de-atunci, Hope. N-am mai făcut-o de mulţi ani şi îţi jur că spun adevărul.

Inima mea deodată cântăreşte o tonă. Mâna de pe braţul meu nu mai e şi-mi ridic privirea la timp ca să-l văd pe Holder pierzându-şi firea chiar în faţa ochilor mei.

Faţa i se contorsionează de o insuportabilă suferinţă; se întoarce cu spatele spre mine, înfigându-şi mâinile în păr.

– Les, şopteşte chinuitor. Of, Doamne, nu!

Îşi apasă fruntea de tocul uşii, ţinându-se strâns de ceafă cu amândouă mâinile. Mă ridic imediat şi mă duc spre el. Îmi pun mâinile pe umerii lui, temându-mă că e pe cale să explodeze. Începe să tremure, şi-l simt că plânge, chiar dacă nu scoate nici măcar un sunet. Nu ştiu ce-aş putea să spun sau să fac. El doar spune *nu* întruna şi clatină din cap. Mi se rupe inima pentru el, dar habar n-am cum să-l ajut în clipa asta. Înţeleg acum la ce se referea, când se gândea că tot ce-mi spune este nepotrivit, fiindcă nu găsesc absolut nimic din ce-aş putea să-i spun acum ca să-i fie de ajutor. Aşa că, în loc de cuvinte, îmi lipesc capul de al lui, iar el se întoarce uşor, adăpostindu-mă cu braţul lui.

După cum i se zguduie pieptul, îl simt încercând să-şi ţină furia în frâu. Răsuflarea i se transformă într-o serie de erupţii scurte, în străduania de a-şi recăpăta calmul. Îl strâng mai tare, sperând că-l voi putea împiedica să-şi dezlănţuie mânia. Oricât de mult aş vrea ca el... oricât aş vrea ca el să se răzbune, fizic, pe tatăl meu, pentru ce a făcut cu Les şi cu mine, mi-e teamă că, în momentul ăsta, Holder e prea plin de ură ca să mai găsească în el puterea de a se opri.

Îmi dă drumul din braţele lui şi mă apucă de umeri, împingându-mă mai încolo. Privirea îi e într-atât de întunecată, încât mă determină să trec imediat în defensivă. Mă postez între el şi tatăl meu, neştiind ce altceva aş mai putea să fac ca să-l împiedic să atace, dar e de parcă nici n-aş fi acolo. Când mă priveşte, Holder priveşte direct prin mine. Îmi aud tatăl ridicându-se în spatele meu şi văd cum Holder îi urmăreşte mişcările cu privirea. Mă răsucesc pe călcâie, pregătindu-mă să-i cer tatălui meu să iasă naibii din living, când Holder mă apucă de braţe şi mă îmbrânceşte deoparte din drumul lui.

Mă împiedic şi cad pe podea, privind ca într-un film derulat cu încetinitorul cum tatăl meu îşi strecoară mâna în spatele canapelei şi apoi face stânga-mprejur, ţinând un pistol îndreptat direct spre Holder. Nu sunt în stare să vorbesc. Nu sunt în stare să ţip. Nu sunt în stare să mă mişc. Nu sunt în stare nici măcar să închid ochii. Sunt forţată să privesc.

Tatăl meu îşi duce staţia radio la gură, ţinând cu fermitate pistolul în mâna cealaltă, cu o expresie lipsită de viaţă pe chip. Apasă pe buton şi începe să vorbească, fără să-şi desprindă nici măcar pentru o clipă privirea de pe Holder.

– Ofiţer căzut pe Oak Street, la numărul treizeci şi cinci douăzeci şi doi.

Privirea îmi zboară imediat spre Holder, apoi se întoarce spre tatăl meu. Staţia îi cade din mâini, rostogolindu-se pe pardoseală în faţa mea. Reuşesc să mă ridic, dar încă nu sunt capabilă să ţip. Privirea înfrântă a tatălui meu o întâlneşte pe-a mea, în timp ce el întoarce lent ţeava armei.

– Îmi pare foarte rău, Prinţeso.

Răsună explozia, umplând întreaga încăpere. E asurzitoare. Închid ochi cât pot de strâns şi-mi astup urechile, nestiind sigur nici măcar de unde vine sunetul. E un zgomot ascuţit, ca un ţipăt. Seamănă cu ţipătul unei fete.

E al meu.

Eu sunt cea care ţipă.

Deschid ochii şi văd corpul fără viaţă al tatălui meu la doar câţiva paşi de mine. Holder îmi astupă gura cu palma şi mă ridică, ducându-mă spre ieşire. Nici măcar nu încearcă să mă ia în braţe.

Călcâiele mi se târăsc prin iarbă, iar el mă ţine de mijloc cu o mână şi-mi astupă gura cu cealaltă. Şi când ajungem la maşină, mă apasă în continuare cu palma, înăbuşindu-mi ţipătul. Priveşte agitat în jur, vrând să se asigure că nu există martori la haosul dezlănţuit aici, acum. Eu privesc cu ochii căscaţi şi scutur din cap, doar din dorinţa de a nega, aşteptându-mă ca ultimul minut din viaţa mea să dispară pur şi simplu, dacă refuz să cred în realitatea lui.

– Termină. Trebuie să termini cu ţipatul. Imediat.

Încuviinţez cu mişcări viguroase, crezând cumva că aşa pot să reduc la tăcere sunetul care-mi izbucneşte involuntar din gură. Mă străduiesc să respir şi aud cum aerul îmi intră pe nări în jeturi repezite şi-mi iese tot aşa. Pieptul mi se zbate, iar când observ obrazul lui Holder împroşcat cu sânge, îmi stăpânesc cu greu un nou ţipăt.

– Ai auzit? mă întreabă Holder. Alea sunt sirene de poliţie, Sky. Or să fie aici în mai puţin de un minut. Acum, eu o să-mi iau mâna şi vreau ca tu să te urci în maşină şi să fii cât poţi de calmă, pentru că trebuie neapărat să dispărem dc-aici.

Fac din nou semn de încuviinţare, iar el îşi ia mâna de pe gura mea, după care mă împinge în maşină. Ocoleşte în fugă până pe partea lui şi se urcă repede, după care porneşte motorul şi demarează. Cotim după colţ exact în timp ce două maşini de poliţie îşi fac apariţia la celălalt capăt al străzii pe care am lăsat-o în urmă. Ne îndepărtăm, iar eu îmi las capul să-mi cadă între genunchi, străduindu-mă să-mi refac respiraţia. Nici nu mă mai gândesc la ceea ce tocmai s-a întâmplat. Nu pot. Nu s-a întâmplat. Nu putea să se fi întâmplat. Mă concentrez asupra gândului că totul nu e altceva decât un coşmar oribil şi respir. Respir, doar ca să fiu sigură că trăiesc încă, deşi sunt al naibii de sigură că asta nu seamănă a viaţă.

Luni, 29 octombrie 2012
5:29 p.m.

Intrăm pe uşa camerei noastre de hotel ca doi zombi. Nici nu-mi mai amintesc cum am ajuns în hotel de la maşină. Când ajunge lângă pat, Holder se aşează şi-şi descalţă pantofii. Eu reuşesc să fac doar câţiva paşi, oprindu-mă în locul în care se termină antreul şi începe

camera. Ţin mâinile pe lângă corp şi capul înclinat într-o parte. Privesc fix spre fereastra din cealaltă parte a camerei. Transperantele sunt ridicate, dezvăluind nimic altceva decât imaginea mohorâtă a clădirii din cărămidă de la doar câţiva paşi distanţă de hotel. Nimic altceva, decât un perete solid din cărămidă, fără uşi sau ferestre vizibile. Doar cărămidă.

Aşa cum privesc pe fereastră zidul din cărămidă, tot aşa mă simt privindu-mi propria viaţă. Încerc să-mi zăresc viitorul, dar nu pot să văd mai departe de momentul actual. N-am idee ce-o să urmeze, cu cine o să locuiesc, ce-o să se-ntâmple cu Karen, dac-o să dezvălui ce s-a întâmplat adineauri. Nici măcar nu mă pot hazarda să ghicesc. Nu există nimic altceva, decât un perete solid, între momentul actual şi următorul, şi nici cel mai mic indiciu mâzgălit pe el cu sprayul pentru vopsit.

În cei şaptesprezece ani pe care-i am, viaţa mea n-a fost altceva decât un zid din cărămidă, despărţindu-mi primii câţiva ani de restul. Un bloc solid, delimitând viaţa lui Sky de viaţa lui Hope. Am mai auzit despre oameni care izbuteau cumva să-şi blocheze amintirile traumatizante, dar am crezut mereu că a fost, poate, vorba despre o opţiune conştientă. Eu, la propriu, în decursul ultimilor treisprezece ani, habar n-am avut cine am fost altădată. Am ştiut că eram mică atunci când am fost smulsă din viaţa precedentă, dar, chiar şi-aşa, tot ar fi fost de presupus că-mi vor mai rămâne câteva amintiri. Bănuiesc că, încă din clipa în care am pornit la drum împreună cu Karen, am luat cumva o hotărâre conştientă, chiar şi la o vârstă atât de fragedă, ca să-mi ascund pentru totdeauna amintirile alea. Iar după ce a început Karen să-mi înşire poveşti despre cum am fost *adoptată*, probabil că minţii mele i-a fost mai uşor să se agaţe de minciunile inofensive, decât să-şi amintească hidoasele adevăruri.

Sunt conştientă că n-aş fi putut explica, la vremea aia, lucrurile pe care mi le făcuse tatăl meu, pentru că nu ştiam sigur. Tot ce ştiam era că le uram. Când nu ştii sigur ce anume urăşti, sau nici măcar de ce le urăşti, îţi vine greu să te concentrezi asupra amănuntelor… te concentrezi doar asupra sentimentelor. Ştiu că niciodată n-am avut curiozitatea de a săpa după informaţii legate de trecutul meu. N-am avut niciodată cu adevărat curiozitatea de a afla

cine e tatăl meu şi de ce m-a *dat spre adopţie*. Acum cunosc motivul: undeva, în mintea mea, încă nutream ura şi teama faţă de omul ăla, aşa că mi-a fost mult mai uşor să ridic zidul din cărămidă şi să nu mai privesc niciodată înapoi.

Încă nutresc ură şi teamă faţă de el, chiar dacă nu se mai poate atinge de mine. Eu tot îl urăsc, şi tot sunt înfricoşată de moarte de el, şi tot devastată sunt de faptul că a murit. Îl urăsc pentru că mi-a inoculat lucruri îngrozitoare în memorie, dar reuşeşte cumva să mă facă să-l jelesc, printre toate lucrurile alea îngrozitoare. Eu n-aş vrea să-i jelesc pierderea. Aş vrea să mă bucur de ea, dar, pur şi simplu, nu e genul meu.

Simt cum geaca îmi e scoasă de pe mine. Îmi desprind privirea de zidul din cărămidă care-şi bate joc de mine dincolo de fereastră şi întorc capul, ca să-l văd pe Holder lângă mine. Îmi pune geaca de-a curmezişul pe un scaun, după care îmi scoate tricoul împroşcat de sânge. O tristeţe neprefăcută mă mistuie în clipa în care-mi dau seama că sunt legată din punct de vedere genetic cu sângele fără viaţă care-mi mânjeşte acum veşmintele şi chipul. Holder se mută în faţa mea şi-mi descheie nasturele de la blugi.

El e deja în boxeri. Nici n-am observat când şi-a scos hainele, îmi ridic privirea spre faţa lui şi observ că are pete de sânge pe obrazul drept, cel care a fost expus laşităţii tatălui meu. Ochii îi sunt obosiţi şi se concentrează numai asupra pantalonilor mei, pe care-i face să-mi lunece în jos pe picioare.

– Acum vreau să-ţi ridici picioarele, îmi zice încetişor, după ce se apleacă.

Mă prind cu amândouă mâinile de umerii lui şi-mi scot un picior din blugi, apoi pe celălalt. Rămân cu mâinile pe umerii lui şi cu ochii pe petele de sânge care-i mânjesc părul. Cu un gest instinctiv, ridic mâna şi-mi trec degetele peste o şuviţă de păr, apoi mi le apropii de ochi, ca să le examinez. Încerc să frec sângele între vârfurile degetelor, ca să scap de el, dar e prea gros. Mai gros decât ar trebui să fie sângele.

Şi asta, pentru că nu numai sângele tatălui meu ne-a stropit peste tot.

Încep să-mi şterg degetele pe burtă, străduindu-mă cu disperare să mă descotorosesc de el, dar nu reuşesc decât să mă mânjesc

peste tot. Mi se pune un nod în gât şi nu pot să ţip. E ca în coşmarurile mele, când mi se întâmplă ceva mult prea înfricoşător! Îmi pierd capacitatea de a emite sunete. Holder îşi ridică privirea spre mine, iar eu vreau să ţip, să urlu, să plâng, dar singurul lucru de care sunt capabilă e să fac ochii mari şi să scutur din cap şi să-mi frec în continuare degetele de corp. Când vede cât sunt de panicată, se ridică imediat şi mă saltă în braţe, după care mă duce în mare viteză la duş. Mă plasează în partea opusă celei în care se află para duşului, după care intră în cadă cu mine şi dă drumul la apă. Imediat cum vine apa caldă, închide perdelele, apoi se întoarce spre mine şi mă apucă de încheieturile mâinilor încă disperate să-şi şteargă roşeaţa de pe ele. Mă trage spre el şi ne mutăm amândoi sub jetul de apă caldă. Când simt că apa mă stropeşte peste ochi, icnesc şi sorb o gură uriaşă de aer.

Holder se întinde dincolo de marginea căzii şi ia o bucată de săpun, sfâşiindu-i ambalajul ud. Se apleacă încă o dată şi revine cu o cârpă în mâini. Acum, tremur din tot corpul, chiar dacă apa e caldă. Îmbibă cârpa cu apă, o săpuneşte, apoi mi-o apasă pe obraz.

– Şşt, îmi şopteşte, privindu-mă fix în ochii înnebuniţi de panică. Ţi-l iau de pe tine, da?

Începe să-mi şteargă cu blândeţe faţa, iar eu închid ochii şi-i fac un semn de încuviinţare. Ţin ochii închişi, din cauză că nu vreau să văd cârpa pătată de sânge când o să mi-o ia de pe faţă. Mă înfăşor cu braţele şi rămân cât pot de nemişcată, excepţie făcând tremurăturile care încă-mi zguduie trupul. Durează câteva minute până când reuşeşte să-mi şteargă sângele de pe faţă, de pe braţe şi de pe burtă. După ce-şi termină corvoada asta, bâjbâie cu mâna pe la ceafa mea şi-mi desface elasticul cu care-mi prinsesem coada.

– Uită-te la mine, Sky.

Deschid ochii, iar el îşi lasă uşurel o mână pe umărul meu.

– Acum o să-ţi scot sutienul, bine? Trebuie să te spăl pe cap şi nu vreau să ţi-l pătez cu ceva.

Să mi-lpăteze cu ceva?

Când înţeleg că se referă la ceea ce, mai mult ca sigur, mi-a rămas infiltrat prin păr, încep să intru iar în panică şi-mi trag în jos bretelele sutienului, apoi mi-l scot pur şi simplu pe cap.

– Fă-l să dispară, îi zic, cu voce scăzută şi repezită, vârându-mi la

loc capul sub jetul de apă şi încercând să-mi îmbib părul, trecându-mi degetele prin el. Fă ce faci, numai ia-l de pe mine, adaug, pe un ton şi mai panicat.

Mă apucă din nou de încheieturi şi-mi îndepărtează mâinile din păr, după care mi le pune pe după mijlocul lui.

– Îl iau eu. Tu doar ţine-te de mine şi încearcă să te relaxezi. Mă ocup eu de tot.

Îmi apăs capul pe pieptul lui şi-l strâng mai tare în braţe. Simt mirosul şamponului când şi-l toarnă în mâini şi apoi începe să-mi frece părul cu el, întinzându-l peste tot cu vârfurile degetelor. Face un mic pas înainte, cu tot cu mine, astfel încât apa să-mi curgă pe capul îndesat în umărul lui. Îmi masează şi-mi freacă părul, clătindu-l în repetate rânduri. Nici nu-l întreb de ce-l clăteşte întruna: doar îl las să-l clătească, de oricâte ori crede că e nevoie.

După ce termină, se întoarce cu mine în braţe până când ajunge el sub jetul de apă, şi-şi freacă propriul păr cu şampon. Îmi descleştez braţele de pe mijlocul lui şi mă împing înapoi, nevrând să simt că ar mai ajunge ceva pe mine. Îmi privesc abdomenul şi mâinile şi nu mai văd să-mi fi rămas vreo urmă din tatăl meu pe corp. Când ridic iar ochii, îl văd pe Holder frecându-şi faţa şi gâtul cu o cârpă curată. Rămân pe loc, privindu-l cum spală, calm, tot ce ni s-a întâmplat nu mai departe de acum o oră.

Când e gata, deschide ochii şi mă priveşte cu regret.

– Sky, fii sigură că l-am luat pe tot, bine? Am nevoie să-mi stergi tot ce mi-a scăpat mie.

Îmi vorbeşte atât de calm, de parcă ar vrea să nu mă sfărâm. Dar tocmai tonul lui mă face să înţeleg că exact asta se străduieşte să evite. Se teme că sunt pe cale să mă sfărâm, sau să mă prăbuşesc, sau să mă dau peste cap.

Iar eu mă tem că s-ar putea să aibă dreptate, aşa că iau cârpa din mâinile lui şi mă silesc să fiu puternică şi să-l examinez cu atenţie. Încă mai are o mică pată de sânge deasupra urechii drepte, aşa că ridic cârpa şi i-o şterg. Îmi retrag apoi mâna şi privesc ultimii stropi de sânge rămaşi pe noi doi, apoi trec cârpa pe sub jetul de apă şi-i privesc cum dispar.

– S-a dus de tot, rostesc în şoaptă şi nici nu-mi dau seama precis dacă la sânge mă refer.

Holder îmi ia cârpa din mână şi-o azvârle peste marginea căzii. Îl privesc şi observ că are ochii mai roşii ca înainte şi nu pot să-mi dau seama dacă plânge, fiindcă apa îi şiroieşte pe faţă exact ca lacrimile, dacă ele ar fi prezente. Şi abia atunci, când toate vestigiile fizice ale trecutului s-au dus pe apă, îmi aduc aminte de Lesslie.

Îmi simt din nou inima zdrobită, de data asta pentru Holder. Un hohot de plâns izbucneşte din mine şi, chiar dacă mă plesnesc peste gură, umerii continuă să mi se zguduie. Atunci, Holder mă trage la pieptul lui şi-şi apasă buzele pe părul meu.

– Holder, îmi pare foarte rău. Of, Doamne, cât de rău îmi pare!

Plâng şi mă ţin de el, dorindu-mi ca senzaţiile pe care le trăieşte acum să fie la fel de uşor de spălat ca sângele. Mă strânge atât de tare, încât abia mai pot să respir. Dar ştiu că are nevoie de asta. Are nevoie ca eu să-i simt durerea acum, exact cum am eu nevoie s-o simtă el pe-a mea.

Iau fiecare cuvânt rostit astăzi de tatăl meu şi încerc să mi-l scot, prin intermediul plânsului, din mine. Nu vreau să-mi mai amintesc cum arăta la faţă. Nu vreau să-mi mai amintesc vocea lui. Nu vreau să-mi mai amintesc cât de mult îl urăsc şi, mai ales, nu vreau să-mi amintesc cât de mult l-am iubit. Nimic nu se compară cu sentimentul de vinovăţie resimţit atunci când găseşti loc în sufletul tău ca să iubeşti răul.

Holder îşi duce o mână la ceafa mea şi-mi trage capul pe umărul lui. Îşi apasă obrazul pe creştetul meu şi acum chiar că-l aud cum plânge. E un plâns tăcut, pe care se străduieşte din răsputeri să şi-l stăpânească. Suferă atât din cauza a ceea ce i-a făcut tatăl meu lui Lesslie şi nu mă pot abţine să arunc o parte din vină şi asupra mea. Dac-aş mai fi fost acolo, el nu s-ar mai fi atins niciodată de Lesslie şi ea n-ar mai fi suferit niciodată din cauza asta. Dacă nu m-aş fi urcat în maşina aia cu Karen, poate că Lesslie ar mai fi trăit şi azi.

Îmi strecor mâinile pe sub braţele lui Holder şi-l apuc de umeri. Ridic obrazul şi-mi întorc gura spre gâtul lui, sărutându-l uşor.

– Îmi pare atât de rău... El nu s-ar fi atins niciodată de ea dacă eu...

Holder mă apucă de mâini şi mă împinge cu atâta forţă, încât fac ochii mari şi tresar când îl aud vorbind.

– Să nu îndrăzneşti să mai spui aşa ceva.

Îmi eliberează mâinile şi, foarte repede, îmi cuprinde strâns obrajii între palme.

– Niciodată nu vreau să te aud cerându-ţi scuze pentru nimic din ce a făcut omul ăla. M-ai auzit? Nu eşti tu de vină, Sky. Jură-mi că n-o să te mai laşi în vecii vecilor frământată de vreun gând ca ăsta.

Îi privesc ochii plini de disperare şi de lacrimi. Clatin din cap în semn de încuviinţare.

– Jur, răspund, cu o voce firavă.

El continuă să mă privească în ochi, căutând în ei adevărul. Reacţia lui mi-a împins inima să bată mai cu putere, şocată de cât de repede a respins el ideea că aş fi putut avea o cât de mică vină. Mi-aş fi dorit să se arate la fel de rapid în privinţa propriilor sentimente de vinovăţie, dar nu e.

Nu mai pot să-i îndur privirea, aşa că-mi arunc braţele pe după gâtul lui şi-l strâng la piept. Îşi încleştează şi mai tare braţele în jurul meu, cu o disperare îndurerată. Aflarea adevărului despre Lesslie şi realitatea a ceea ce tocmai am văzut cu ochii noştri ne izbesc pe amândoi şi ne agăţăm unul de celălalt cu toate puterile care ne-au mai rămas. Acum, el nu mai încearcă să fie puternic pentru mine. Iubirea pe care a avut-o pentru Lesslie şi furia resimţită pentru ce i s-a întâmplat ei îi emană prin toţi porii.

Ştiu că Lesslie ar fi avut nevoie ca el să-i simtă suferinţa, aşa că măcar un încerc să-l alin prin vorbe. O plângem amândoi acum, pentru că atunci ea n-a avut pe nimeni care s-o plângă. Îl sărut pe tâmplă cu mâinile înlănţuite de gâtul lui. De fiecare dată când îl ating cu buzele, el mă strânge cu un pic mai multă putere. Îşi plimbă buzele pe umărul meu şi, în scurt timp, ne străduim amândoi să alungăm, prin săruturi, orice urmă a suferinţei pe care n-am meritat-o niciunul dintre noi. Gura lui se îndârjeşte să-mi sărute gâtul din ce în ce mai repede, căutând cu disperare scăparea. Se retrage puţin şi mă priveşte în ochi, iar umerii i se ridică şi coboară odată cu fiecare respiraţie câştigată prin luptă.

Dintr-o singură mişcare iute, îşi repede buzele peste ale mele cu o insistenţă înfocată, ţinându-mă de păr şi de spate cu mâinile lui tremurătoare. Mă împinge cu spatele până în peretele băii şi-şi lasă mâinile să-mi lunece în spatele coapselor. Simt cum se revarsă disperarea din el în timp ce mă ridică şi-mi încolăceşte picioarele pe

după mijlocul lui. Vrea să scape de durere şi are nevoie să-l ajut. Exact cum aveam eu nevoie de el noaptea trecută.

Îmi petrec braţele pe după gâtul lui, trăgându-l spre mine, permiţându-i să mă devoreze, ca o pauză pentru suferinţele lui. Îl las pentru că şi eu simt nevoia unei pauze, la fel de amarnic ca şi el, în clipa de faţa. Vreau să uit de orice altceva.

Nu vreau ca viaţa noastră să fie aşa.

Presându-mă cu corpul de peretele băii, mă prinde de obraji cu mâinile, ţinându-mă nemişcată în timp ce gurile noastre se caută reciproc, nerăbdătoare, ţintind o eliberare de orice fel din realitatea noastră. Eu îmi încleştez mâinile pe omoplaţii lui, în timp ce buzele i se reped, frenetice, în jos pe gâtul meu.

– Spune-mi că e bine, îmi zice, cu răsuflarea tăiată şi buzele apăsându-mi pielea.

Îşi ridică apoi capul spre mine, cercetându-mi agitat ochii în timp ce vorbeşte.

– Spune-mi că e bine dacă vreau să fiu acum înăuntrul tău pentru că, după ce am trecut azi prin atâtea, mi se pare nepotrivit să te doresc în asemenea hal.

Îl apuc de păr şi-i apropii faţa de a mea, astupându-i buzele cu ale mele, sărutandu-l cu atâta convingere, încât nici nu mai e nevoie de cuvinte din partea mea. Scoate un geamăt şi mă desprinde de perete, apoi iese din baie şi se îndreaptă spre pat, cu mine încă încolăcită de el. Nu arată nici urmă de delicateţe în felul în care înlătură ultimele două obiecte vestimentare rămase între noi şi-mi siluieşte gura cu a lui, dar, sinceră să fiu, nu ştiu dacă inima mea ar putea suporta delicateţea în clipa asta.

Se opreşte la marginea patului, aplecat peste mine, cu buzele îngemănate cu ale mele. Se desprinde doar pentru un moment, cât să-şi pună prezervativul, după care mă apucă de mijloc şi mă trage spre marginea patului odată cu el. Îmi ridică piciorul din spatele genunchiului şi-l potriveşte după şoldul lui, apoi îşi strecoară mâna pe sub braţul meu şi mă apucă de umăr. În clipa în care privirile ni se întâlnesc din nou, se împinge în mine fără ezitare. Icnesc din cauza subitei lui izbucniri de forţă, şocată de intensitatea plăcerii care ia locul efemerei dureri fulgerătoare. Îmi înfăşor braţele în jurul lui şi mă mişc odată cu el, în timp ce-mi strânge mai tare

gamba, apoi îmi astupă gura cu a lui. Închid ochii şi-mi las capul să se afunde mai mult în salteaua pe care încercăm să ne alinăm pe moment suferinţele, folosindu-ne de dragostea noastră.

Mă prinde de mijloc şi mă trage spre el, înfigându-şi degetele în şoldurile mele tot mai adânc, cu fiecare zvâcnire ritmică, frenetică, spre mine. Îl apuc de amândouă braţele şi-mi relaxez corpul, lăsându-mă călăuzită de el spre toate căile care i-ar putea fi de ajutor acum. Îşi desprinde gura de a mea şi deschide ochii, în acelaşi timp în care-i deschid şi eu. Ai lui au încă lacrimi proaspete în ei, aşa că-i las braţele libere şi-mi duc mâinile spre faţa lui, încercând să-i alin trăsăturile îndurerate cu mângâierile mele. El continuă să mă privească, dar deodată întoarce capul şi-mi sărută palma, după care se lasă să cadă peste mine, oprindu-se brusc.

Gâfâim amândoi după aer şi-l simt rămas înăuntrul meu, având încă nevoie de mine. Rămâne cu privirea înlănţuită de a mea, în timp ce mă trage spre el şi apoi se ridică odată cu mine. Nu ne desprindem unul de celălalt, nici când se întoarce şi se prelinge pe podea, rezemându-şi spinarea de pat, cu mine călare pe genunchi. Mă apropie încet de el, pentru un sărut. Unul delicat, de data asta.

Felul protector în care mă ţine acum lipită de el, înşirându-mi sărutări pe buze şi pe bărbie... aproape mă face să cred că e un cu totul alt Holder decât cel pe care l-am avut acum doar treizeci de secunde, şi totuşi, întru totul pasional. Acum îl simt frenetic şi încins... iar în minutul imediat următor devine delicat şi persuasiv. Încep să apreciez şi să iubesc imprevizibilul din el.

Simt că vrea să preiau eu acum controlul, dar am emoţii. Nici nu sunt sigură că aş şti cum să procedez. Îşi dă seama de stânjeneala mea şi mă cuprinde pe după mijloc, călăuzindu-mă încetişor, abia mişcându-mă deasupra lui. Mă priveşte concentrat, ca să fie sigur că sunt încă aici, cu el.

Sunt. Atât de total sunt aici cu el, acum, încât nici nu mă pot gândi la nimic altceva.

Îşi ridică o mână spre faţa mea, călăuzindu-mă în continuare cu cealaltă, de după talie.

– Ştii ce simt pentru tine, îmi zice. Ştii cât de mult te iubesc. Ştii că aş face orice îmi stă în puteri ca să-ţi alung suferinţa, da?

Fac semn că da, pentru că, într-adevăr, ştiu. Şi, privindu-l acum

în ochi, văzând sinceritatea pură din ei, îmi dau seama că sentimentele lui faţă de mine au apărut cu mult înaintea momentului de faţă.

– Am al naibii de mare nevoie de asta acum din partea ta, Sky. Am nevoie să ştiu că mă iubeşti la fel.

Totul din el, începând cu vocea şi terminând cu expresia feţei, începe să arate chinuit. Da, aş face orice ca să-i alung suferinţa asta. Îmi strecor degetele printre ale lui şi acopăr amândouă inimile cu mâinile noastre, adunându-mi curajul ca să-i arăt cât de incredibil de mult îl iubesc. Îl privesc drept în ochi în timp ce mă ridic puţin, după cate mă las încetişor înapoi peste el.

Geme adânc, după care închide ochii şi-şi lasă capul să cadă pe salteaua din spatele lui.

– Deschide ochii, îi cer în şoaptă. Vreau să mă priveşti.

Ridică din nou capul, privindu-mă pe sub pleoapele grele. Eu conduc mai departe, lent, acţiunea, nevrând altceva decât ca el să audă şi să simtă şi să vadă exact cât de mult înseamnă pentru mine. Deţinerea controlului îmi oferă o senzaţie cu totul diferită, însă una plăcută. Felul în care mă priveşte mă face să mă simt dorită, aşa cum n-a fost nimeni capabil vreodată să mă facă să mă simt. Într-un fel, el mă face să mă simt necesară. Ca şi cum numai existenţa mea i-ar fi necesară ca să rămână în viaţă.

– Nu mai privi în altă parte, îi zic, mişcându-mă în sus.

Când mă las înapoi peste el, intensitatea senzaţiei îi face capul să se legene uşor, iar mie să-mi scape un geamăt din gât; totuşi, îşi păstrează ochii chinuiţi îndreptaţi cu fermitate spre ai mei.

Acum nu mai am nevoie să mă călăuzească: trupul mi-a devenit o reflexie ritmică a lui.

– Ţii minte prima dată când m-ai sărutat? îl întreb. Clipa aia, când buzele tale le-au atins pe-ale mele? În seara aia, mi-ai furat o bucată din inimă.

Continui în acelaşi ritm, sub privirea lui înflăcărată.

– Dar prima dată când mi-ai zis că mă trăieşti, pentru că nu erai încă pregătit să-mi spui că mă iubeşti?

Îl apăs mai tare cu mâna pe piept şi mă las mai aproape de el, vrând să-l fac să simtă fiecare părticică din mine.

– Cuvintele alea mi-au mai furat o bucată din inimă.

Îşi desface mâna pe care i-am apăsat-o pe inima mea, până când palma îi rămâne complet întinsă pe piele. Fac şi eu acelaşi lucru.

– Dar noaptea în care am descoperit că eu sunt Hope? Ţi-am zis că voiam să fiu singură în camera mea. Când m-am trezit şi te-am văzut în patul meu, mi-a venit să plâng, Holder. Mi-a venit să plâng, din cauză că aveam atât de mare nevoie de tine acolo. Am ştiut, în momentul ăla, că sunt îndrăgostită de tine. Mă îndrăgostisem de felul în care mă iubeai. Când ţi-ai încolăcit braţele în jurul meu şi m-ai strâns cu ele, am ştiut că, indiferent ce s-ar întâmpla cu viaţa mea, tu însemni pentru mine acasă. În noaptea aia mi-ai furat cea mai mare bucată din inimă.

Îmi aplec gura spre a lui şi-l sărut uşor. El închide ochii şi începe să-şi lase din nou capul spre pat.

– Ţine-i deschişi, îi şoptesc, desprinzându-mă de buzele lui.

Îi deschide, privindu-mă cu o intensitate care-mi pătrunde tocmai până în miezul fiinţei.

– Vreau să-i ţii deschişi... fiindcă am nevoie să mă vezi cum îţi dăruiesc chiar şi ultima bucată din inima mea.

Scoate un oftat imens şi aproape că pot să văd, la propriu, cum iese suferinţa din el. Degetele i se strâng în jurul mâinilor mele, iar expresia din ochi i se schimbă instantaneu, de la o disperare intensă, la o dorinţă înflăcărată. Începe să se mişte în ritm cu mine în timp ce ne susţinem reciproc privirile. Noi doi devenim, treptat, unul singur, exprimând prin intermediul trupurilor, al mâinilor şi al ochilor, tot ceea ce cuvintele noastre nu sunt capabile să transmită.

Ne menţinem într-o cadenţă coordonată până chiar în ultimul moment, când el face ochii mari. Îşi lasă capul pe spate, istovit de zguduiturile provocate de eliberarea lui. Când pulsul i se mai domoleşte sub palma mea şi reuşeşte să-mi întâlnească din nou privirea, îşi smulge mâinile din ale mele şi mă apucă de ceafă, sărutându-mă cu o patimă necruţătoare. Se apleacă înainte şi mă împinge cu spatele spre podea, făcând schimb de poziţie dominantă şi pierzându-se cu totul într-un sărut.

Restul serii ni-l petrecem exprimându-ne pe rând sentimentele, fără să pronunţăm nici măcar un cuvânt. Iar când, în sfârşit atingem acel punct al epuizării totale, înlănţuiţi unul de braţele celuilalt, începe să mă fure somnul, odată cu un val de uimire neîncrezătoare.

Tocmai ne-am revărsat unul în celălalt în întregime, cu tot cu inimă şi suflet. N-am crezut niciodată că aş putea să am atâta încredere într-un bărbat încât să-mi împart inima cu el şi cu atât mai puţin să i-o dăruiesc complet.

Luni, 29 octombrie 2012
11:35 p.m.

Nu-l găsesc lângă mine pe Holder când mă întorc pe partea cealaltă şi bâjbâi cu mâna după el. Mă ridic în capul oaselor pe pat şi constat că e întuneric afară, aşa că mă întind şi aprind veioza. Pantofii lui nu sunt acolo unde i-a descălţat, aşa că-mi trag repede hainele pe mine şi ies ca să-l caut.

Trec de curte, fără să-l găsesc în vreuna dintre căsuţe. Tocmai când mă pregătesc să fac stânga-mprejur şi să mă întorc în cameră, îl zăresc întins pe cimentui de lângă piscină, cu mâinile împreunate sub cap şi privirea îndreptată spre stele. Arată incredibil de liniştit acum, aşa că mă hotărăsc să mă duc spre o căsuţă, ca să nu-l tulbur.

Mă fac covrig pe un scaun şi-mi vâr mâinile pe mânecile puloverului, lăsându-mi capul pe spate şi urmărindu-l cu privirea. Pe cer e o lună plină, aşa că toate trăsăturile îi sunt scăldate într-o lumină delicată, făcându-le să pară aproape îngereşti. Privirea îi e pierdută prin văzduh, iar pe chip are o expresie de seninătate care mă reconfortează, fiindcă a putut să găsească în interiorul lui destulă pace cât să treacă peste tot ce s-a întâmplat în ziua care se sfârşeşte. Ştiu cât de mult însemna Lesslie pentru el şi ştiu prin ce trece sufletul lui acum. Ştiu exact ce simte, fiindcă împărtăşim acum aceeaşi suferinţă. Orice ar îndura el, simt şi eu. Orice îndur eu, simte şi el. Aşa se-ntâmplă când doi oameni devin unul singur: nu-şi mai împărtăşesc reciproc doar dragostea. Îşi împărtăşesc, de asemenea, suferinţele, durerile, necazurile şi mâhnirile.

Cu toată catastrofa în care s-a transformat acum viaţa mea, mă simt învăluită de o senzaţie caldă, confortabilă, după ce-am fost cu el în seara asta. Orice s-ar întâmpla, ştiu sigur că Holder mă va ajuta să trec peste fiecare secundă dificilă, poate chiar purtându-mă pe braţe din când în când. Mi-a dovedit că n-o să mă mai simt niciodată complet fără speranţă, atât timp cât face el parte din viaţa mea.

– Vino să te întinzi lângă mine, îmi zice, fără să-ţi desprindă privirea de cerul de deasupra Iui.

Zâmbesc şi mă ridic de pe scaunul meu, apoi mă îndrept spre el. Când ajung, îşi scoate geaca şi o pune sub mine, în timp ce mă las jos pe cimentul rece şi mă cuibăresc la pieptul lui. Mă mângâie pe păr şi privim amândoi cerul, studiind în tăcere stelele.

Frânturi dintr-o amintire încep să-mi fulgere prin minte şi închid ochii, de data asta chiar dorindu-mi s-o retrăiesc. Pare să fie una fericită şi vreau să adun cât mai multe posibil din astea. Îl îmbrăţişez mai strâns şi mă las să mă prăbuşesc cu totul în amintire.

Acum treisprezece ani

– Tu de ce n-ai televizor? o întreb.

Acum sunt deja destule zile de când stau cu ea. E foarte drăguţă şi-mi place aici, dar îmi lipseşte statul la televizor. Nu chiar atât de rău pe cât îmi lipsesc Dean şi Lesslie, totuşi.

– N-am televizor, pentru că oamenii au ajuns dependenţi de tehnologie, iar asta i-a făcut să devină leneşi, îmi răspunde Karen.

Nu-mi dau seama ce-o însemna asta, dar mă prefac că înţeleg. Chiar îmi place să stau în casa ei şi nu vreau să spun ceva care s-o determine să mă ducă înapoi acasă la tati, deocamdată. Nu sunt pregătită să mă întorc.

– Hope, ţi-aduci aminte ce ţi-am spus acum câteva zile, că am ceva foarte important de discutat cu tine?

Sinceră să fiu, nu-mi aduc aminte, dar fac semn din cap că da, prefăcându-mă că ştiu. Ea îşi trage scaunul lângă masă ca să ajungă mai aproape de mine.

– Vreau să fii atenta la ce-ţi spun, bine? E vorba despre ceva foarte important.

Fac iar semn că da. Sper să nu-mi spună c-o să mă ia acum să mă ducă înapoi acasă. Nu sunt pregătită să mă întorc. E adevărat că mi-e dor de Dean şi de Lesslie, dar chiar n-aş vrea să mă întorc la tati acasă.

– Tu ştii ce înseamnă adopţie? mă întreabă.

Scutur din cap, pentru că n-am mai auzit niciodată cuvântul ăsta.

– Adopţia e când cineva iubeşte un copil atât de mult, încât vrea să fie al său sau a sa. Aşa că-l adoptă şi îi devin mami sau tati.

Îmi ia mâna şi mi-o strânge uşor.

– Eu te iubesc atât de mult, încât o să te adopt şi-o să fii fetiţa mea.

Îi zâmbesc, deşi chiar nu înţeleg ce-o vrea să spună.

– O să vii să stai cu mine şi cu tati?

– Un, scumpo, îmi răspunde, scuturând din cap. Tati al tău te iubeşte foarte, foarte mult, dar nu poate să mai aibă grijă de tine acum. Are nevoie să am eu grijă de tine, fiindcă vrea să fie sigur că eşti fericită. Aşa că, de-acum, în loc să stai cu tati al tău, o să stai cu mine, şi eu o să fiu mami a ta.

Am impresia ca-mi vine să plâng, dar nu ştiu de ce. Îmi place mult Karen, dar îl iubesc şi pe tati, în acelaşi timp. Îmi place casa ei, îmi place cum găteşte şi-mi place camera mea. Chiar îmi doresc foarte mult să stau aici, dar nu pot să zâmbesc, din cauză că mă doare burtica. A început să mă doară când mi-a zis ea că tati nu mai poate să aibă grijă de mine. Oare l-am supărat cu ceva? Totuşi n-o întreb dacă l-am supărat. Mi-e frică să nu creadă că tot aş mai vrea să stau cu tati şi c-o să mă ducă înapoi la el. Da, îl iubesc, dar mi-e prea frică să mă întorc şi să stau cu el.

– Îţi pare bine că te adopt? Vrei să stai aici cu mine?

Vreau să stau cu ea, dar sunt şi tristă, din cauză că ne-au trebuit foarte multe minute, sau ore, până să ajungem aici cu maşina. Asta înseamnă că suntem foarte departe de Dean şi de Lesslie.

– Dar prietenii mei? O să pot să-mi mai văd prietenii?

Karen îşi întoarce capul într-o parte şi-mi zâmbeşte, apoi îmi dă părul pe după ureche.

– Scumpa mea, o să-ţi faci o mulţime de prieteni noi.

Îi zâmbesc şi eu, dar mă doare burtica. Eu nu vreau prieteni noi. Îi vreau pe Dean şi pe Lesslie, mi-e dor de ei. Simt că mă ustură ochii şi încerc să nu plâng. Nu vreau să creadă că un m-aş bucura că mă adoptă ea, fiindcă mă bucur.

Karen se apleacă spre mine şi mă ia in braţe.

– Scumpa mea, nu-ţi face griji. O să-ţi vezi iar prietenii într-o bună zi. Dar chiar acum nu putem să ne întoarcem, aşa c-o să ne facem prieteni noi aici, bine?

Fac semn că da şi ea mă săruta pe creştet, în timp ce eu îmi privesc brăţara de la mână. Ating cu degetele inimioara de pe ea şi sper ca Lesslie să afle unde sunt. Sper ca ei să afle că sunt bine, pentru că nu vreau si fie îngrijoraţi din cauza mea.

– Mai e un lucru, îmi zice ea. Şi-o să-ţi placă foarte mult.

Karen se lasă pe spătarul scaunului şi scoate o foaie de hârtie şi un creion, punându-le pe masă în faţa ei.

– Partea cea mai frumoasă când eşti adoptată e că poţi să-ţi alegi singură numele. Ştiai asta?

Scutur din cap. Nu ştiam că oamenii pot să-şi aleagă singuri numele.

– Înainte să-ţi alegem numele, e necesar să ştim ce nume nu putem folosi. Nu putem folosi numele tău de dinainte şi nici nume de alint sau porecle. Ai vreun nume de alint? Vreunul cu care te striga tatăl tău?

Fac iar semn că da, dar nu-l spun.

– Cum îţi zicea el?

Las capul în jos şi-mi dreg glasul.

– Prinţeso, răspund încet. Dar nu-mi place numele ăsta.

Pare tristă când mă aude că spun asta.

– Ei, atunci, n-o să-ţi spunem niciodată Prinţeso, bine?

Clatin bucuroasă din cap. Sunt fericită fiindcă nici ei nu-i place numele ăsta.

– Vreau să-mi spui ce anume te face să fii fericită. Lucruri frumoase, lucruri pe care le iubeşti. Poate alegem un nume dintre ele.

Nici măcar n-am nevoie să le noteze ea, fiindcă există un singur lucru pentru care simt aşa.

– Iubesc cerul, îi zic, gândindu-mă la ce mi-a spus Dean că trebuie să ţin minte mereu.

– Sky, zice ea, zâmbind. Îmi place mult numele. Cred că e perfect. Şi-acum, hai să ne gândim la încă unul, pentru că toată lumea trebuie să aibă două prenume. Ce altceva mai iubeşti?

Închid ochii şi încerc să mă gândesc la altceva, dar nu pot. Cerul e singurul lucru pe care-l iubesc şi e frumos şi mă face fericită când mă gândesc la el. Deschid ochii la loc şi o privesc.

– Tu ce iubeşti, Karen?

Zâmbeşte şi-şi pune coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

– Iubesc multe lucruri. Cel mai mult şi mai mult, pizza. Dar putem să-ţi spunem Sky Pizza?

Chicotesc şi scutur din cap.

– Ar fi un nume caraghios.

– Bine, stai să mă gândesc, zice ea. Dar ursuleţii? Am putea să-ţi zicem Teddy Bear Sky?

Râd şi scutur iarăşi din cap.

Îşi ridică bărbia din palmă şi se apleacă spre mine.

– Vrei să ştii ce-mi place mie mai mult cu adevărat?

– Mda, răspund.

– Îmi plac plantele medicinale. Sunt plante care vindecă oamenii şi-mi place sa le culg, şi să găsesc cum să-i fac pe oameni să se simtă mai bine. Într-o zi, vreau să am propria mia afacere cu plante. Poate, ca să aducă norocul, ar fi bine să alegem un nume de plantă. Sunt cu sutele, iar unele dintre ele au nume chiar foarte frumoase.

Se ridica şi se duce până în hving, ia o carte de acolo şi vine cu ea înapoi la masă. O deschide şi arată o pagină.

– Ce zici despre cimbru? mă întreabă, făcându-mi cu ochiul.

Râd şi-i fac semn că nu.

– Atunci... filimica?

Scutur iar din cap.

– Nici măcar nu pot să spun cuvântul.

– Ai dreptate, zice ea, strâmbând din nas. Bănuiesc că e necesar sa-ţi poţi pronunţa propriul nume.

Priveşte din nou pagina din carte şi mai citeşte cu voce tare câteva nume, dar nu-mi place niciunul. Mai dă o foaie şi mă întreabă:

– Ce-ai zice despre Linden? Adică teiul. E adevărat că e un arbore, dar are frunzele în formă de inimă. Îţi plac inimile?

Fac semn că da.

– Linden, repet după ea. Îmi place numele ăsta.

Ea zâmbeşte şi închide cartea, apoi se apleacă mai mult spre mine

– Ei bine, atunci Linden Sky Davis să rămână. Şi, dacă vrei să ştii, tu ai acum cel mai frumos nume din lume. Hai să nu ne mai gândim

niciodată la numele tău vechi, bine? Promite-mi că, de acum încolo, o să ne gândim numai la frumosul tău nume nou şi la frumoasa ta viaţă nouă.

– Îţi promit, îi zic.

Şi chiar îi promit sincer. Nu vreau să mă mai gândesc la numele meu vechi, sau la vechea mea cameră, sau la toate lucrurile pe care mi le făcea tati când eram prinţesa lui. Îmi iubesc noul nume. Îmi iubesc noua cameră, unde nu mai trebuie să mă gândesc cu groază dacă o să se răsucească mânerul.

Mă întind spre ea şi-o iau în braţe şi ea mă îmbrăţişează, la rândul ei. Asta mă face să zâmbesc, pentru că mă simt exact aşa cum mi-am închipuit că m-aş simţi de fiecare dată când îmi doream ca mama să mai fi trăit ca să mă strângă în braţe.

Marţi, 30 octombrie 2012
12:10 a.m.

Ridic mâna şi-mi şterg o lacrimă de pe obraz. Nici nu-mi dau seama precis de ce-mi curg lacrimile acum: amintirea chiar nu era una tristă. Poate e vorba despre faptul că a fost unul dintre primele momente în care am început s-o iubesc pe Karen. Gândul la cât de mult o iubesc îmi provoacă durere, din cauza a ceea ce a făcut. Mă doare, fiindcă simt că nici măcar n-o cunosc. Simt că există o parte din ea despre care nici n-am ştiut vreodată.

Totuşi, nu asta mă sperie cel mai mult. Cel mai mult mă sperie gândul că singura parte din ea pe care o cunosc... e posibil să nu existe deloc în realitate.

– Pot să te întreb ceva? zice Holder, întrerupând tăcerea.

Încuviinţez cu capul în pieptul lui, ştergându-mi o ultimă lacrimă de pe obraz. Îşi încolăceşte amândouă braţele în jurul meu, vrând să mă încălzească, fiindcă simţise că tremur la pieptul lui. Îmi freacă umerii cu palmele şi mă sărută pe creştet.

– Crezi c-o să fii bine, Sky?

Nu e o întrebare neobişnuită. E una cât se poate de simplă şi de directă, dar în acelaşi timp cred că e cea mai grea întrebare din câte mi s-au pus vreodată.

Ridic din umeri.

– Nu ştiu, îi răspund cu toată sinceritatea, fiindcă îmi doresc să cred c-o să fiu bine, mai ales ştiind că Holder o să-mi fie alături.

Numai că, sinceră să fiu, chiar nu-mi dau seama dacă aş putea să răspund afirmativ.

– Ce anume te sperie?

– Totul, îi răspund repede. Mă îngrozeşte trecutul meu. Mă îngrozesc amintirile care-mi inundă mintea de fiecare dată când închid ochii. Mă îngrozeşte întâmplarea pe care am văzut-o ieri şi ştiu c-o să mă afecteze în nopţile când n-o să fii lângă mine ca să-mi abaţi gândurile. Mă îngrozeşte faptul că e posibil să nu am capacitatea emoţională de a suporta ce s-ar putea întâmpla cu Karen. Mă înfricoşează gândul că nu mai ştiu nici măcar cine e ea.

Îmi ridic capul de pe pieptul iui şi-l privesc în ochi.

– Dar ştii ce anume mă sperie cel mai mult?

Îşi trece mâna prin părul meu, privindu-mă fără întrerupere, vrând să-mi dea de înţeles că e atent.

– Ce? mă întreabă, cu vocea plină de o autentică preocupare

– Mă sperie cât de detaşată mă simt faţă de Hope. Ştiu că suntem una şi aceeaşi persoană, dar mă simt de parcă tot ce i s-a întâmplat ei nu mi s-ar fi întâmplat în realitate mie. Mă simt de parcă aş fi părăsit-o. De parcă aş fi lăsat-o acolo, plângând cu spatele la casa aia, îngrozită pentru veşnicie, atunci când m-am urcat în maşină şi am plecat, pur şi simplu. Acum sunt două persoane total distincte în mine. Sunt fetiţa aia, veşnic speriată de moarte, dar şi fata care a părăsit-o. Mă simt extrem de vinovată pentru că am ridicat zidul ăsta între cele două vieţi şi mi-e teamă că niciuna dintre vieţile astea, sau dintre fetele astea, nu va mai fi vreodată întreagă.

Îmi ascund faţa la pieptul lui, dându-mi seama că, mai mult ca sigur, ceea ce-am spus n-a avut nicio noimă. El mă sărută pe creştet, iar eu îmi ridic iar privirea spre cer, întrebându-mă dac-o să mai pot vreodată să mă simt normală. Îmi era mult mai uşor când nu ştiam adevărul.

– După ce-au divorţat părinţii mei, îmi zice el, mama şi-a făcut griji în privinţa noastră, aşa că ne-a pus, pe mine şi pe Les să mergem la şedinţe de terapie psihologică. N-au durai decât şase luni... dar îmi amintesc că mereu am fost foarte dur faţă de mine însumi, gândindu-mă că eu am fost motivul divorţului lor. Simţeam

că tot ce n-am făcut în ziua în care ai fost luată a abătut asupra lor mult prea mult stres. Acum știu că multe dintre lucrurile pentru care m-am învinuit atunci nu erau în puterile mele. Dar a mai fost ceva, un lucru pe care l-a făcut la un moment dat terapeutul meu, și m-a ajutat oarecum. La vremea aia, m-am simțit de-a dreptul jenat, dar din când în când mă mai surprind și acum făcând asta, în anumite situații. El m-a pus să mă vizualizez așa cum eram în trecut, după care să vorbesc cu ipostaza mea mai tânără și să-i spun tot ce simt nevoia.

Îmi ridică fața spre el, ca să-l privesc în ochi.

– Cred că ar trebui să încerci și tu asta. Știu că sună aiurea, dar chiar ar putea să te ajute. Cred că ai avea nevoie să te întorci în trecut și să-i spui lui Hope tot ce-ți dorești să-i fi putut spune în ziua în care ai părăsit-o.

Îmi proptesc bărbia de pieptul lui.

– Cum adică? Zici că ar trebui să-mi imaginez că vorbesc cu ea?

– Exact, confirmă el. Încearcă doar. Închide ochii.

Îi închid. Nu-mi dau seama prea bine ce anume fac, dar merg oricum mai departe.

– I-at închis?

– Da, răspund, apăsându-mi capul pe pieptul lui, cu o mână în dreptul inimii. Totuși, nu prea știu ce să fac.

– Trebuie doar să te vizualizezi așa cum ești acum. Vizualizează-te cum mergi cu mașina spre casa tatălui tău și oprești de partea cealaltă a străzii. Dar trebuie să-ți imaginezi casa așa cum era pe atunci, precizează el. S-o vezi așa cum arăta pe vremea când tu erai Hope. Poți să-ți amintești casa din vremea când era albă?

Închid și mai strâns ochii și-mi amintesc vag casa zugrăvită în alb, undeva, în adâncurile memoriei mele.

– Da, îi răspund.

– Bun. Acum trebuie să te duci s-o cauți. Să stai de vorbă cu ea. Să-i spui cât e de puternică. Să-i spui cât e de frumoasă. Spune-i tot ce are nevoie să audă din partea ta, Sky. Spune-i tot ce ți-ai dorit să-ți fi putut spune ție în ziua aia.

Îmi golesc mintea de toate celelalte gânduri și-i urmez sugestia. Mă vizualizez așa cum sunt acum și cum ar fi dacă într-adevăr m-aș îndrepta cu mașina spre casa aia. Mai mult ca sigur că aș fi

îmbrăcată cu rochia mea de vară şi aş avea părul prins în coadă, din moment ce e foarte cald. Aproape că simt soarele pătrunzând prin parbriz, încălzindu-mi din nou pielea.

Mă văd cum cobor din maşină şi traversez strada, chiar dacă nu-mi vine deloc să mă apropii de casa aia. Pulsul mi se accelerează imediat. Nu sunt sigură că aş vrea s-o văd, dar procedez aşa cum m-a sfătuit Holder şi continui să merg. De îndată ce-mi apare în faţa ochilor partea laterală a casei, o văd şi pe ea. Hope stă pe iarbă, îmbrăţişându-şi genunchii cu braţele. Plânge cu faţa ascunsă între ei şi-mi zdrobeşte cu desăvârşire inima.

Mă apropii încet de ea, după care mă opresc şi mă aşez, şovăielnică, pe jos, neputând să-mi dezlipesc privirea de fetiţa asta fragilă. Când ajung să stau pe iarbă drept în faţa ei, îşi scoate capul dintre braţele încrucişate şi-şi ridică privirea spre mine. Atunci, simt cum sufletul mi se preface în mici fărâme, din cauză că în ochii ei de un căprui închis nu văd nici urmă de viaţă. Nu văd nici pic de fericire acolo. Cu toate astea, încerc să-i zâmbesc, fiindcă nu vreau să-i arăt cât de mult mă doare suferinţa ei.

Întind mâna spre ea, dar mi-o opresc cu câţiva centimetri înainte de a o atinge. Privirea tristă a ochilor ei căprui coboară spre degetele mele, pe care le studiază atentă. Mâinile îmi tremură acum şi ea vede asta. Poate faptul că mă vede la fel de speriată ca ea mă ajută să-i câştig încrederea, fiindcă îşi înalţă şi mai mult capul, după care îşi desface braţele şi-şi lasă mâna micuţă într-a mea.

Privesc în jos, spre mâna mea din copilărie, ţinută de mâna mea din prezent, dar tot ce-mi doresc e să ţin mai mult decât o mână. Îmi doresc să-i smulg toată suferinţa, toată frica, şi să i le iau pentru totdeauna.

Amintindu-mi de ce zisese Holder că ar trebui să-i spun, îmi îndrept privirea spre ea şi-mi dreg glasul, strângându-i mâna într-a mea.

– Hope, îi zic.

Ea continuă să mă privească răbdătoare, cât timp sondez în adâncurile mele după curajul necesar ca să vorbesc cu ea... să-i spun tot ce are nevoie să afle.

– Ştiai cumva că eşti una dintre cele mai curajoase fetiţe din câte am cunoscut vreodată?

Ea scutură din cap şi-şi lasă privirea în pământ.

– Ba nu, nu sunt, mă contrazice cu voce scăzută, convinsă de ceea ce spune.

Mă întind şi-o apuc şi de cealaltă mână, privind-o drept în ochi.

– Ba da, eşti. Eşti incredibil de curajoasă. Şi-o să treci cu bine de toate astea, pentru că ai o inimă foarte puternică. O inimă capabilă să iubească atât de multe lucruri legate de viaţă şi de oameni, aşa cum niciodată n-ai visat că ar putea o inimă să iubească. Şi eşti frumoasă.

Îmi apăs mâna pe pieptul ei, în dreptul inimii.

– Aici. Ai o inimă foarte frumoasă şi într-o zi cineva o să-ţi iubească inima asta aşa cum merită să fie iubită.

Îşi retrage o mânuţă şi-şi şterge ochii cu ea.

– De unde ştii tu toate astea?

Mă aplec în faţă şi-o iau cu totul în braţe. Îmi răspunde la îmbrăţişare, cuprinzându-mă cu mânuţele ei şi lăsându-se trasă la pieptul meu. Las capul în jos şi-i şoptesc la ureche.

– Ştiu, din cauză că am trecut prin exact aceleaşi lucruri prin care treci tu acum. Ştiu cât de rău te doare inima când tati al tău îţi face lucrurile alea, fiindcă mi le-a făcut şi mie. Ştiu cât de mult îl urăşti pentru asta, dar mai ştiu şi cât de mult îl iubeşti, pentru că e tati al tău. Şi e bine aşa, Hope. E bine că-i iubeşti părţile bune, fiindcă el nu e rău în întregime. E bine şi că-i urăşti părţile alea rele, care te fac să fii atât de tristă. E bine că simţi orice trebuie să simţi. Doar să-mi promiţi că nu te vei simţi niciodată, dar niciodată, vinovată. Promite-mi că n-o să dai niciodată vina pe tine. Nu tu ai greşit. Tu nu eşti decât o fetiţă şi nu eşti vinovată pentru că viaţa e mai grea decât ar fi trebuit să fie. Şi, oricât de mult ţi-ai dori să uiţi că toate astea ţi s-au întâmplat vreodată şi oricât de mult ai vrea să uiţi că partea asta din viaţa ta a existat vreodată, am nevoie să le ţii minte.

Simt că braţele îi tremură acum şi că plânge, tăcută, la pieptul meu. Lacrimile ei mă forţează să le dau frâu liber lacrimilor mele.

– Vreau să ţii minte cine eşti, în ciuda tuturor lucrurilor urâte care ţi se întâmplă acum. Pentru că lucrurile astea rele nu se confundă cu tine. Sunt doar lucruri care ţi se întâmplă ţie. Trebuie să accepţi faptul că tu, aşa cum eşti, şi lucrurile care ţi se întâmplă,

nu sunteţi totuna.

Îi ridic cu blândeţe capul de pe pieptul meu şi o privesc în ochii căprui, înlăcrimaţi.

– Promite-mi că, orice s-ar întâmpla, n-o să-ţi fie niciodată ruşine de ceea ce eşti, indiferent cât de mult ai vrea să-ţi fie. Ce-ţi spun acum poate că nu ţi se pare de înţeles, dar vreau să-mi promiţi că nu vei permite niciodată ca lucrurile pe care ţi le face tati al tău să te definească şi să te separe de ceea ce eşti. Promite-mi că n-o să-ţi pierzi niciodată speranţa, Hope.

Clatină din cap în semn de încuviinţare, în timp ce eu îi şterg lacrimile cu degetele mari.

– Îţi promit, îmi zice.

Îmi zâmbeşte şi, pentru prima oară de când o privesc în ochii ei mari şi căprui, zăresc o urmă de viaţă acolo. O trag în poala mea şi ea îşi înfăşoară braţele de gâtul meu şi o ţin aşa, legănând-o încet, şi plângem amândouă, una în braţele celeilalte.

– Hope, îţi promit că, de acum încolo, n-o să te las niciodată, niciodată. O să te ţin aproape şi-o să te port cu mine, în inima mea, totdeauna. N-o să mai fii singură niciodată.

Plâng, cu faţa în părul lui Hope, dar când deschid ochii văd că plâng în braţele lui Holder.

– Ai vorbit cu ea? mă întreabă.

Încuviinţez, clătinând scurt din cap.

– Da, zic, fără să încerc măcar să-mi stăpânesc lacrimile. I-am spus tot.

Holder se ridică în capul oaselor, aşa că mă ridic şi eu odată cu el. Se întoarce spre mine şi-mi cuprinde faţa între palme.

– Nu, Sky. Nu i-ai spus ei tot… ţi-ai spus ţie. Toate lucrurile astea ţi s-au întâmplat ţie, un altcuiva. S-au întâmplat lui Hope. I s-au întâmplat lui Sky. I s-au întâmplat celei mai bune prietene, pe care am iubit-o acum atâţia ani, şi i s-au întâmplat celei mai bune prietene, pe care o iubesc, şi care mă priveşte chiar acum.

Îşi lipeşte apăsat buzele de ale mele şi mă sărută, după care se retrage. Abia când îi întorc privirea observ că plânge şi el odată cu mine.

– Trebuie să fii mândră pentru faptul că ai trecut cu bine prin tot ce ai avut de îndurat ca fetiţă. Nu te delimita de viaţa aia.

Îmbrăţişeaz-o, fiindcă, naiba să mă ia, sunt tare mândru de tine. Fiecare zâmbet pe care ţi-l văd pe chip mă face pur şi simplu să explodez, fiindcă ştiu de cât curaj şi de câtă putere ai avut nevoie când erai doar o fetiţă, ca să-ţi pui la păstrare partea asta care ţi-a rămas. Cât despre râsul tău... Pentru numele lui Dumnezeu, Sky! Gândeşte-te cât curaj ţi-a trebuit ca să poţi râde iar, după toate câte ţi s-au întâmplat. Iar inima ta... adaugă, clătinând mirat din cap. Faptul că a fost posibil ca inima ta să poată să iubească şi să aibă din nou încredere într-un bărbat e dovada că m-am îndrăgostit de cea mai curajoasă femeie din câte am întâlnit vreodată. Ştiu cât curaj ţi-a trebuit ca să mă îngădui lângă tine, după tot ce ţi-a făcut tatăl tău. Şi-ţi jur că-ţi voi fi recunoscător până la ultima mea suflare pentru că ţi-ai dat voie să mă iubeşti. Îţi mulţumesc mult pentru că mă iubeşti, Linden Sky Hope.

Îmi pronunţă fiecare prenume pe rând, cu încetineală, fără să încerce măcar să-mi şteargă lacrimile, pentru că sunt prea multe. Îmi azvârl braţele pe după gâtul lui şi-l las să mă ţină în braţe. Cu toţi cei şaptesprezece ani ai mei.

Marţi, 30 octombrie 2012
9:05 a.m.

Soarele străluceşte cu putere; razele îi pătrund chiar şi prin pătura cu care mi-am acoperit ochii. Totuşi, nu soarele e cel care mă trezeşte, ci sunetul vocii lui Holder.

– Uite ce e, habar n-ai prin câte a trebuit să treacă ea în ultimele două zile, zice el.

Încearcă să vorbească foarte încet, fie că nu vrea să mă trezească, fie că nu vrea ca eu să aud discuţia. Nu se aude nimeni răspunzându-i, ceea ce înseamnă că vorbeşte la telefon. Dar cu cine naiba o vorbi, în definitiv?

– Îţi înţeleg nevoia de a-i lua apărarea. Crede-mă c-o înţeleg. Dar trebuie să ştiţi amândoi că ea n-o să mai intre în casa aia singură.

Urmează o tăcere prelungită, după care îl aud oftând adânc.

– Trebuie să mănânce mai întâi câte ceva, aşa că mai dă-ne ceva timp. Da, îţi promit. O trezesc imediat după ce închid. O să plecăm până într-o oră.

Nu mai spune la revedere, însă aud zgomotul telefonului lăsat pe masă. După câteva secunde, patul se lasă sub greutatea lui şi îl simt strecurându-şi un braţ în jurul meu.

– Trezeşte-te, îmi şopteşte la ureche.

– Sunt trează deja, îi răspund de sub pătură, dar fără să mă clintesc.

Îi simt capul apăsându-sc pe umărul meu.

– Aşadar, ai auzit? mă întreabă, pe un ton scăzut.

– Cine era?

Îşi schimbă poziţia pe pat şi-mi trage pătura de pe cap.

– Jack. Susţine că aseară Karen i-ar fi mărturisit totul. E îngrijorat din cauza ei. Spune că trebuie neapărat să vorbeşti cu ea.

Inima mi se opreşte din bătaie.

– A mărturisit? îl întreb, cu precauţie, ridicându-mă în capul oaselor.

El încuviinţează.

– N-am intrat în amănunte, dar el pare să ştie despre ce e vorba. Totuşi, i-am povestit despre tatăl tău... numai pentru că voia Karen să ştie dacă te-ai văzut cu el. Când m-am trezit, mai devreme, era la ştiri. Au clasat cazul ca fiind o sinucidere, pe baza faptului că a raportat-o personal. Nici măcar nu se va deschide vreo anchetă.

Mă apucă de mână şi mi-o mângâie cu degetul mare.

– Sky, Jack pare că vrea cu disperare să te întorci. Şi cred că are dreptate... avem nevoie să ne întoarcem, ca să lămurim totul. N-o să fii singură. O să fiu şi eu acolo, o să fie şi Jack. Iar Karen, din câte se pare, vrea să facă tot posibilul ca să vă înţelegeţi. Ştiu că ţi-e greu, dar nu avem de ales.

Vorbeşte de parcă aş avea nevoie să fiu convinsă, când de fapt mă simt pregătită pentru asta. Simt nevoia să mă văd faţă-n faţă cu ea, ca să găsesc răspuns la ultimele întrebări rămase. Arunc de tot pătura de pe mine şi sar din pat, după care mă întind.

– Mai întâi trebuie să mă spăl pe dinţi şi să mă schimb. Pe urmă, putem să plecăm, îi zic.

Pornesc spre baie fără să mai întorc capul, dar simt şi-aşa mândria revărsându-se din el. E mândru de mine.

* * *

Holder îmi întinde telefonul lui imediat după ce pornim Ia drum.

– Poftim, îmi zice. Breckin şi Six sunt amândoi îngrijoraţi pentru tine. Karen le-a găsit numerele în agenda telefonului tău şi i-a tot sunat în weekend, încercând să dea de tine.

– Ai vorbit cu vreunul dintre ei?

– Am vorbit cu Breckin azi-dimineaţă, imediat după ce a sunat Jack. l-am zis că te-ai certat cu mama ta şi ai vrut doar să pleci pentru câteva zile. A fost mulţumit de explicaţie.

– Dar Six?

Îşi întoarce privirea spre mine, zâmbind cu jumătate de gură.

Cu Six ar fi cazul să iei tu legătura. Eu m-am conversat cu ea prin e mail. Am încercat s-o liniştesc cu aceeaşi poveste pe care i-am servit-o lui Breekin, dar n-a înghiţit-o. Mi-a zis că tu şi Karen nu vă certaţi niciodată şi că aş face bine să-i spun adevărul până nu se suie în primul avion spre Texas şi vine să mă ia la şuturi.

Tresar, dându-mi seama că Six e probabil bolnavă de îngrijorare din cauza mea. Nu i-am mai scris de atâtea zile, aşa că mă hotărăsc să-l sun mai târziu pe Breckin şi să-i expediez mai întâi un e-mail lui Six.

– Cum faci ca să-i trimiţi un e-mail cuiva? mă interesez.

Holder izbucneşte în râs şi-mi ia telefonul din mână. Apasă pe câteva butoane, după care mi-l dă înapoi, arătându-mi spre ecran.

– Trebuie doar să scrii aici ce ai de transmis, după care mi-l dai mie şi ţi-l trimit eu.

Scriu un mesaj scurt, informând-o că am descoperit câteva lucruri despre trecutul meu şi am avut nevoie să plec pentru câteva zile. O asigur c-o s-o sun curând şi-o să-i explic tot, deşi un sunt chiar sigură c-o să-i spun tot adevărul. În momentul de faţă, un sunt convinsă că aş vrea să-mi cunoască şi altcineva situaţia. Cel puţin, până când nu am toate răspunsurile.

Holder îmi expediază mesajul, după care mă apucă de mână şi-şi petrece degetele printre ale mele. Eu îmi întorc privirea spre geam şi privesc în sus, spre cer.

– Ţi-e foame? mă întreabă, după ce am parcurs, într-o tăcere deplină, un drum de peste o oră.

Îi fac semn din cap că nu. Mă simt pera agitată ca să pot înghiţi ceva, ştiind că urmeaza să dau ochii cu Karen. Sunt prea agitată

până și ca să pot purta o discuție normală. Sunt prea agitată ca să fiu în stare de altceva, decât să privesc afară pe geam și să mă întreb unde o să mă trezesc mâine dimineață.

– Trebuie să mănânci, Sky. Abia dacă ai gustat câte ceva în ultímele trei zile, iar cu predispoziția ta pentru leșin, nu cred că ți-ar prinde prea rău acum ceva de mâncare.

Știu că n-o să se lase până când nu mă face să mănânc, așa că mă dau bătută.

– Bine, îi răspund, mormăind.

Până la urmă, alege un restaurant mexican de pe marginea șoselei, după ce vede că nu pot să mă hotărăsc unde vreau să mănânc. Comand ceva la întâmplare din meniu, numai ca să-i fac hatârul. Mai mult ca sigur n-o să fiu în stare să înghit nimic.

– Vrei să jucăm Cercetarea la cină? mă întreabă, înmuind o bucățică de tortilla în salsa.

Ridic din umeri. Chiar nu vreau să mă gândesc la ce urmează să fac peste vreo cinci ore, așa că, poate, asta m-ar ajuta să-mi abat gândurile de la problemele mele.

– Cred că da, răspund. Cu o condiție, totuși. Nu vreau să vorbesc despre nimic care să aibă de-a face cu primii câțiva ani din viața mea, cu ultimele trei zile sau cu următoarele douăzeci și patru de ore.

Zâmbește, părând ușurat. Poate că nici el nu vrea să se gândească la toate astea.

– Doamnele au întâietate, îmi spune.

– Atunci, lasă jos bucata aia de tortilla, îi zic, cu ochii pe îmbucătura pe care tocmai se pregătea s-o ducă la gură.

Își coboară privirea spre ea și se încruntă în glumă.

– Atunci, grăbește-te cu întrebarea, fiindcă mor de foame.

Profit de faptul că e rândul meu și iau o înghițitură de suc, după care mușc din bucata de tortilla pe care i-am luat-o din mână.

– De ce-ți place atât de mult să alergi? îl întreb.

– Nu știu precis, îmi răspunde, lăsându-se în spate pe scaun. Am început să alerg când aveam treisprezece ani. Totul a început ca o modalitate de a scăpa de Les și de enervantele alea de prietene ale ei. Câteodată, aveam pur și simplu nevoie să ies din casă. Chițăitul și cotcodăceala unor fete de treisprezece ani pot fi extrem de greu

suportabile. Mie îmi plăcea tăcerea pe care o implica alergatul. Dacă n-ai observat, sunt un fel de gânditor, aşa că asta mă ajuta să-mi limpezesc mintea.

– Am observat, îi spun, râzând. Aşa ai fost mereu?

Zâmbeşte, clătinând din cap.

– Asta ar fi a doua întrebare. E rândul meu.

Îmi ia din mână bucata pe care tocmai mă pregăteam s-o mănânc şi şi-o vâră în gură, după care ia şi o înghiţitură de suc.

– De ce n-ai mai venit la selecţiile pentru lotul de atletism?

Înalţ dintr-o sprânceană şi râd.

– Cam ciudată întrebarea, după atâta vreme. Asta a fost acum două luni.

Clatină din cap, arătând spre mine cu altă bucăţică de tortilla.

– Fără comentarii privitoare la întrebările pe care mi le aleg.

– Foarte bine, zic, râzând. Nu ştiu, pe bune. Şcoala n-a fost tocmai aşa cum am crezut c-o să fie. Nu m-am aşteptat ca fetele celelalte să fie atât de rele. Niciuna dintre ele n-a vrut să stea măcar de vorba cu nune, decât ca să-mi aducă la cunoştinţă cât sunt de curvă. Breckin a fost singurul din toată şcoala care a făcut un cât de mic efort.

– Nu e adevărat, mă contrazice Holder. Ai uitat-o pe Shayla.

Izbucnesc în râs.

– Vrei să spui, Shayna?

– Cum o fi, răspunde el, clătinând din cap. Rândul tău.

Îşi vâră la repezeală în gură o nouă bucată de tortilla şi-mi zâmbeşte.

– De ce-au divorţat părinţii tăi?

Zâmbetul îi devine crispat şi bate uşor darabana cu degetele pe masă, după care ridică din umeri.

– Presupun că le venise vremea, rosteşte, cu indiferenţă.

– Le venise vremea? repet, nedumerită de răspunsul lui atât de vag. Există cumva în zilele noastre o dată de expirare şi pentru căsnicii?

– În cazul unora, da, răspunde el, ridicând din umeri.

Acum, încep să fiu interesată de mecanismele gândirii lui. Sper să nu considere că i-a venit rândul, din moment ce i-am pus deja întrebarea, pentru că vreau cu adevărat să-i aflu punctul de vedere

în privinţa asta. Nu că aş avea în plan să mă mărit prea curând. Şi totuşi, el e cel de care sunt îndrăgostită, aşa că n-ar strica să-i cunosc poziţia, ca să nu rămân şocată peste câţiva ani mai încolo.

– Şi de ce crezi că pentru căsnicia lor ar fi existat o dată de expirare? îl întreb.

– Toate căsniciile au o dată de expirare, dacă intri în ele dintr-un motiv nepotrivit. Căsnicia nu uşurează situaţiile... ci doar le îngreunează. Dacă te căsătoreşti cu cineva sperând că lucrurile se vor îmbunătăţi, ai putea foarte bine să-ţi porneşti deja cronometrul încă din clipa în care spui *da*.

– Şi ce motive nepotrivite au existat pentru căsătoria lor?

– Eu şi Les, îmi răspunde, fără menajamente. Se cunoscuseră de mai puţin de o lună când a rămas mama însărcinată. Tata a luat-o de nevastă, crezând că aşa se cuvine, când de fapt poate că s-ar fi cuvenit în primul rând să nu şi-o tragă cu ea.

– Se mai întâmplă accidente, îmi dau eu cu părerea.

– Ştiu. Tocmai de-aia au şi divorţat.

Clatin din cap, întristată de faptul că vorbeşte cu atâta nepăsare despre lipsa de iubire dintre părinţii lui. Totuşi, presupun că aşa se-ntâmplă după ce-au trecut opt ani. Holder, cel de la vârsta de zece ani, poate că nu s-ar fi arătat atât de nepăsător în privinţa divorţului, care tocmai atunci se întâmpla.

– Dar nu eşti de părere că divorţul ar fi inevitabil pentru toate căsniciile, nu?

Îşi împreunează mâinile şi se apleacă în faţă, mijind ochii.

– Sky, în cazul în care vrei să afli dacă am ceva împotriva căsătoriei, răspunsul e nu. Cândva, în viitorul foarte, foarte, foarte îndepărtat... cum ar fi cel de după terminarea facultăţii... când o să te cer de soţie... ceea ce se va întâmpla sigur într-o zi, fiindcă nu scapi tu de mine... n-o să mă căsătoresc cu tine sperând că o s-o scoatem la capăt cu căsnicia. Când vei deveni a mea, va fi ceva etern. Ţi-am mai zis doar că singurul lucru important pentru mine, legat de tine, sunt eternităţile şi am vorbit serios.

Îi zâmbesc, simţindu-mă cumva un picuţ mai îndrăgostită de el decât fosesem cu treizeci de secunde mai devreme.

– Uau. N-ai avut nevoie de prea mult timp ca să gândeşti cuvintele astea.

Scutură din cap.

– Asta e din cauză că m-am gândit la eternitate încă din secunda în care te-am zărit în magazin.

Mâncarea noastră n-ar fi putut să sosească într-un moment mai oportun, fiindcă habar n-aveam ce-aş putea să-i răspund la asta. Îmi apuc furculiţa şi dau să iau o îmbucătură, dar el se întinde peste masă şi mi-o smulge din mână.

– Nu trişa, îmi zice. N-am terminat şi tocmai mă pregăteam să-ţi pun o întrebare cu adevărat indiscretă.

Ia el o îmbucătură şi mestecă fără grabă, în timp ce-l aştept să-mi adreseze întrebarea lui *cu adevărat indiscretă*. După ce bea un pic, mai ia o îmbucătură şi-mi zâmbeşte, tărăgănându-şi intenţionat rândul, ca să poată mânca.

– Pune-mi odată afurisita aia de întrebare, îl apostrofez, prefăcându-mă enervată.

Râde şi se şterge la gură cu şervetul, după care se apleacă înainte.

– Iei anticoncepţionale? mă întreabă, pe un ton şoptit.

Întrebarea lui îmi stârneşte râsul, pentru că nu înseamnă câtuşi de puţin o indiscreţie când i-o adresezi fetei cu care ai relaţii sexuale.

– Nu, nu iau, îi mărturisesc. Chiar n-am avut deloc motive ca să iau, înainte să dai tu buzna în viaţa mea.

– Ei bine, vreau să iei, îmi spune, pe un ton care exclude orice comentarii. Să te programezi pentru consultaţie săptămâna asta.

Grosolănia lui mă lasă cu gura căscată.

– Ai putea să mă rogi într-un mod mai politicos, să ştii! îi atrag atenţia.

Îşi arcuieşte o sprânceană în timp ce mai bea o gură de suc, după care îşi pune, calm, paharul pe masă, în faţa lui.

– Scuzele mele, zice, zâmbind şi arătându-mi gropiţele. Dă-mi voie să reformutez, atunci, continuă, coborând tonul până la o şoaptă răguşită. Am de gând să fac dragoste cu tine, Sky. Foarte des. Cam de fiecare dată când avem ocazia, pentru că mi-ai cam plăcut în weekendul ăsta, în ciuda circumstanţelor. În consecinţă, ca să pot face dragoste cu tine în continuare, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ţi-ai lua măsuri contraceptive suplimentare, ca să nu ne pomenim

într-o căsnicie provocată de graviditate, cu data expirării înscrisă pe ea. Crezi că ai putea să faci asta pentru mine? Astfel încât să putem face dragoste într-o veselie?

Îl ţintuiesc în continuare cu privirea în timp ce-mi împing paharul gol spre ospătăriţa care se holbează acum la Holder cu gura larg căscată şi-mi menţin seriozitatea pe chip când îi răspund.

– Aşa e mult mai bine, îi zic. Şi răspunsul e da. Cred că se poate aranja.

Clatină din cap o singură dată în semn de aprobare, apoi îşi împinge paharul lângă al meu şi-şi ridică privirea spre ospătăriţă. Fata reuşeşte în sfârşit să se smulgă din transa ei şi ne umple grăbită paharele, după care pleacă. De îndată ce văd că s-a îndepărtat, îi arunc o privire aspră lui Holder, clătinând din cap.

– Tare rău mai eşti, Dean Holder, declar şi izbucnesc în râs.

– De ce? se miră el, făcând pe nevinovatul.

– Ar trebui interzis prin lege ca vorbele *a face dragoste* şi *sex* să-ţi iasă pe gură în prezenţa oricărei alte persoane de sex feminin, cu excepţia celei care ajunge într-adevăr să te aibă. Am impresia că nu-ţi dai seama ce efect ai asupra femeilor.

Holder clatină din cap, încercând să-mi minimalizeze observaţia.

– Vorbesc serios, Holder. Fără să vreau să-ţi umflu orgoliul până explodează, trebuie să te informez că eşti incredibil de ispititor cam pentru oricare femeie dotată cu puls. Cum să-ţi spun... ia gândeşte-te mai bine! Nici nu mai ştiu câţi tipi am cunoscut în viaţa mea, dar din întâmplare tu ai fost singurul care m-a atras vreodată. Explică-mi chestia asta.

– E foarte uşor, răspunde el, râzând.

– Cum aşa?

– Uite-aşa, ripostează el, privindu-mă semnificativ. Tu deja mă iubeai dinainte să mă vezi în ziua aia în magazin. Doar pentru că ţi-ai blocat amintirile despre mine, în mintea ta, nu înseamnă că ţi-ai fi blocat amintirile legate de mine din inimă.

Îşi duce la gură furculiţa plină, dar se opreşte înainte de a înghiţi ceva.

– Poate că, totuşi, ai dreptate. E posibil să fi fost vorba numai de faptul că voiai să-mi lingi gropiţele, zice şi apoi îşi îndeasă furculiţa plină în gură.

– Categoric gropiţele au fost, îl aprob, zâmbind.

Nici nu mai pot să ţin socoteala momentelor în care m-a făcut să zâmbesc, în jumătatea de oră de când suntem aici, şi nici nu ştiu cum am reuşit să înfulec jumătate din ce aveam în farfurie. Simpla lui prezenţă face minuni în cazul unui suflet rănit.

Marţi, 30 octombrie 2012
7:20 p.m.

Suntem la un cvartal distanţă de casa lui Karen, când îl rog să oprească. Aşteptarea din timpul drumului încoace a fost şi-aşa o tortură, însă momentul sosirii în sine e absolut înfricoşător. Habar n-am ce-o să vorbesc cu ea sau cum va trebui să mă comport după ce-i intru în casă.

Holder trage pe dreapta şi opreşte motorul, privindu-mă cu îngrijorare în ochi.

– Ai nevoie de o pauză între capitole? mă întreabă.

Încuviinţez, trăgând adânc aer în piept. El se întoarce şi mă ia de mână.

– Ce anume te sperie cel mai mult legat de întâlnirea cu ea?

Mă sucesc şi eu pe scaun, ca să ajung cu faţa spre el.

– Mă sperie gândul că, indiferent ce mi-ar spune ea azi, n-o să pot niciodată s-o iert. Ştiu că viaţa mi s-a schimbat în bine cu ea, faţă de cum ar fi fost dac-aş fi rămas cu tatăl meu, dar ea n-avea de unde să ştie asta când m-a furat de la el. Faptul c-o ştiu de ce e capabilă face ca iertarea mea să devină imposibilă. Dacă nu pot sa-mi iert tatăl pentru ce mi-a făcut... atunci simt că nici pe ea n-ar trebui s-o iert.

Mă mângâie cu degetul mare pe dosul palmei.

–Poate că n-o s-o ierţi niciodată pentru ce-a făcut, dar poti să-i fii recunoscătoare pentru viaţa pe care ţi-a dăruit-o după aia. A fost o mamă bună pentru tine, Sky. Să ţii minte asta când o să discuţi cu ea, bine?

Răsuflu brusc, iritată.

– Tocmai asta e partea peste care nu pot să trec, îi zic. Faptul că într-adevăr a fost o mamă bună şi că o iubesc pentru asta. O iubesc foarte mult şi mă tem că, după ziua de azi, n-o s-o mai am.

Holder mă trage spre el şi mă îmbrăţişează.

– Şi eu mă tem pentru tine, mărturiseşte, nevrând să pretindă că totul va fi bine, când aşa ceva nu e posibil.

Teama de necunoscut e cea care ne învăluie acum pe amândoi. Niciunul dintre noi nu are habar pe ce drum o va apuca viaţa mea, după ce voi intra pe uşa aia, şi dacă o fi un drum pe care să putem merge împreună.

Mă desprind de el şi-mi pun mâinile pe genunchi, adunându-mi curajul necesar ca să termin odată cu asta.

– Sunt gata, îl anunţ.

El încuviinţează, apoi porneşte din nou maşina şi coteşte după colţ, oprindu-se pe aleea din faţa casei mele. Vederea casei face ca mâinile să-mi tremure chiar mai mult ca până acum. Holder deschide portiera din dreptul lui, exact în momentul în care iese Jack din casă, şi se întoarce spre mine.

– Tu stai aici, îmi zice. Vreau să vorbesc mai întâi cu Jack.

Coboară din maşină şi închide portiera după el. Eu rămân pe loc, aşa cum mi-a cerut, pentru că, sinceră să fiu, nu mă grăbesc deloc să cobor din maşina asta. Stau să privesc cum discută Holder cu Jack timp de câteva minute. Faptul că Jack e aici şi încă o susţine mă face să mă întreb dacă, totuşi, Karen i-o fi spus adevărul despre fapta ei. Mă îndoiesc că el ar mai fi aici dac-ar şti tot adevărul.

Holder se întoarce la maşină, dar de data asta pe partea în care mă aflu eu. Deschide portiera şi se lasă în genunchi lângă mine. Îmi atinge în treacăt obrazul eu mâna, apoi începe să mă mângâie cu buricele degetelor.

– Eşti pregătită? mă întreabă.

Îmi simt capul înclinându-se în semn de încuviinţare, dar nu par să fiu stăpână pe mişcările mele. Îmi văd picioarele coborând din maşină şi mâna întinzându-se spre a lui Holder, dar nu înţeleg cum de mă mişc, când intenţia mea e să rămân pe scaunul meu. Nu sunt încă pregătită să intru în casă, dar mă îndrept oricum spre ea, în mâinile lui Holder. Când ajung în dreptul lui Jack, el se repede să mă îmbrăţişeze. De îndată ce braţele lui familiare mă cuprind, reuşesc să redevin eu însămi şi să inspir adânc.

– Îţi mulţumesc pentru că te-ai întors, îmi zice el. Ea avea nevoie de şansa de a-ţi explica totul. Promite-mi c-o să i-o oferi.

Mă desprind de el şi-l privesc în ochi.

– Dar ştii ce a făcut, Jack? Ţi-a povestit?

Încuviinţează îndurerat.

– Ştiu şi-mi dau seama cât de greu îţi este. Dar trebuie s-o laşi să-ţi spună şi varianta ei.

Se întoarce cu faţa spre casă, ţinându-mă în continuare cu braţul de umeri. Holder mă ia de mână şi mă conduc amândoi până la uşă, ca şi cum aş fi un copilaş fragil.

Dar eu nu sunt un copilaş fragil.

Mă opresc pe trepte şi mă întorc cu faţa spre ei.

– Am nevoie să vorbesc cu ea între patru ochi, le spun.

Ştiu, crezusem c-o să-l vreau pe Holder alături de mine, dar am nevoie să fiu eu însămi puternică. Iubesc felul în care ştie să mă protejeze, dar am în faţă cel mai greu moment din câte am înfruntat vreodată şi vreau să pot afirma că l-am înfruntat prin propriile forţe. Dacă voi fi capabilă să-l înfrunt şi singură, atunci voi şti că am curajul necesar ca să înfrunt orice.

Niciunul nu se împotriveşte, ceea ce mă umple de recunoştinţă faţă de ei, fiindcă îmi demonstrează că amândoi au încredere în mine. Holder îmi strânge mâna şi mă îndeamnă să intru, inspirându-mi siguranţă din privire.

– O să fiu aici, îmi spune.

Trag aer în piept, apoi deschid uşa.

Intru în living, iar Karen se opreşte din patrulat şi se răsuceşte pe călcâie, văzându-mă. De îndată ce ni se întâlnesc privirile, îşi pierde stăpânirea de sine şi se repede în direcţia mea. Nu ştiu ce expresie m-aş fi aşteptat să-i văd pe chip când am intrat pe uşă, dar în mod sigur nu m-am gândit c-o să fie una de uşurare.

– Eşti teafără, exclamă, aruncându-şi braţele în jurul gâtului meu.

Mă prinde cu o mână de ceafă şi mă împinge spre ea, în timp ce izbucneşte în lacrimi.

– Îmi pare foarte rău, Sky, continuă ea. Îmi pare foarte, foarte rău că ai aflat înainte să-ţi pot spune eu.

Face eforturi mari să vorbească, dar hohotele de plâns o copleşesc total. Văzând-o cât de mult suferă, simt că mi se sfâşie inima. Aflarea faptului că m-a minţit nu anulează imediat cei

treisprezece ani în care am iubit-o, aşa că vederea ei nu poate să-mi provoace decât suferinţă.

Îmi cuprinde faţa între palme şi mă priveşte în ochi.

– Îţi jur că voiam să-ţi spun tot adevărul când ai fi împlinit optsprezece ani. Detest faptul că a trebuit să-l descoperi de una singură. Am făcut tot ce-am putut ca să împiedic asta,

O apuc de mâini şi i le desprind de pe obrajii mei, după care trec pe lângă ea.

– N-am idee cum aş putea să reacţionez la orice mi-ai spune în clipa asta, mamă, îi zic, apoi mă răsucesc spre ea şi o privesc în ochi. Am atâtea întrebări, dar mi-e prea frică să le pun. Dacă-mi răspunzi, de unde pot să ştiu că-mi spui adevărul? De unde ştiu că nu mă minţi, aşa cum m-ai minţit în ultimii treisprezece ani?

Karen se duce în bucătărie şi se întoarce cu un şerveţel cu care se şterge la ochi. Inspiră tremurat de vreo câteva ori, încercând să-şi regăsească stăpânirea de sine.

– Vino să stăm jos, scumpa mea, îmi zice, trecând pe lângă mine spre canapea.

Eu rămân în picioare, privind-o cum se aşează pe marginea uneia dintre perne. Îşi ridică spre mine chipul scăldat de suferinţă.

– Te rog. Ştiu că n-ai încredere în mine şi ai absolut tot dreptul, după ce am făcut. Dar dacă-ţi găseşti în suflet puterea de a recunoaşte faptul că te iubesc mai mult decât propria-mi viaţă, o să-mi oferi şansa de a-ţi explica totul.

Văd în ochii ei că spune numai adevărul. Pentru asta, mă hotărăsc să mă îndrept spre canapea şi să mă aşez în partea opusă faţă de ea. Karen inspiră adânc, apoi expiră, ajungând suficient de stăpână pe sine ca să-şi poată începe explicaţia.

– Ca să-ţi pot explica adevărul despre ce ţi s-a întâmplat ţie... am nevoie să-ţi explic mai întâi adevărul despre ce mi s-a întâmplat mie.

Se opreşte şi rămâne tăcută timp de câteva minute, străduindu-se să nu izbucnească iar în plâns. Îi citesc în ochi că, indiferent ce-ar avea de spus mai departe, e ceva aproape cu neputinţă de îndurat pentru ea. Îmi vine să mă duc lângă ea şi s-o iau în braţe, dar nu pot. Oricât aş iubi-o, pur şi simplu nu pot s-o consolez.

– Am avut o mamă minunată, Sky. Ai fi iubit-o foarte mult. Se

numea Dawn şi ne iubea, pe mine şi pe fratele meu, din toată fiinţa ei. Fratele meu, John, era cu zece ani mai mare ca mine, aşa că n-a trebuit să trecem niciodată prin rivalităţile obişnuite ale fraţilor în timp ce cresc. Tata a murit când aveam nouă ani, aşa că John a fost mai degrabă capul familiei pentru mine, decât un frate. Era protectorul meu. El era un frate foarte bun, iar ea era o mamă foarte bună. Din nefericire, când aveam treisprezece ani, faptul că John îmi era ca un tată a devenit o realitate din ziua în care a murit mama.

John avea doar douăzeci şi trei de ani şi era proaspăt absolvent de facultate la vremea aia. Nu aveam alte rude dispuse să se ocupe de mine, aşa că el a făcut ceea ce era de făcut. La început, totul a mers bine. Eu îi simţeam lipsa mamei mai mult decât ar fi trebuit şi, sinceră să fiu, lui John îi venea foarte greu să se descurce cu tot ce i se aşternuse acum în faţă. Tocmai începuse să meargă la noul lui serviciu, abia ieşit din facultate, şi situaţia era dificilă pentru el. Pentru noi amândoi. Până să împlinesc eu paisprezece ani, factorii de stres de la noul lui serviciu începeau deja să-l doboare. S-a apucat de băutură, iar eu m-am apucat să mă răzvrătesc, întârziind acasă mai mult decât trebuia în destule ocazii.

Într-o seară, când am ajuns acasă, l-am găsit foarte furios pe mine. Cearta noastră s-a transformat în scurt timp într-o încăierare fizică, iar el m-a lovit de mai multe ori. Nu se mai întâmplase până atunci să dea în mine şi asta m-a îngrozit. Am fugit în camera mea, iar el a venit după câteva minute ca să-şi ceară scuze. Deja mă speriase comportamentul lui din ultimele câteva luni, din cauza abuzului de alcool. Acum, adăugând şi faptul că tot din cauza asta ajunsese să mă lovească... eram îngrozită de el.

Karen se foieşte puţin, apoi întinde mâna după un pahar cu apă. Îi privesc mâna în timp ce duce paharul la gură şi observ că-i tremură degetele.

– A încercat să se scuze, dar eu am refuzat să-i ascult. Încăpăţânarea mea l-a enervat şi mai tare, aşa că m-a îmbrâncit, trântindu-mă pe pat, şi a început să urle la mine. A tot urlat, fără să se mai oprească, spunându-mi că i-am distrus viaţa. Mi-a zis că ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare că face atâtea pentru mine... că-i sunt datoare pentru faptul că e nevoit să trudească atât, ca să aibă grijă de mine.

Karen îşi drege glasul şi alte lacrimi noi i se formează în colţurile ochilor, în timp ce se luptă să-mi povestească mai departe adevărul dureros al trecutului ei. Îşi ridică privirea spre mine şi pot să-mi dau seama că îi e aproape imposibil să dea frâu liber cuvintelor pe care le are acum în vârfiii limbii.

– Sky... rostește ea, cu suferinţă în glas. Fratele meu m-a violat în noaptea aia. Şi nu numai în noaptea aia, ci a continuat aşa aproape în fiecare noapte care a urmat, timp de doi ani încheiaţi.

Îmi duc amândouă mâinile la gură şi icnesc. Sângele mi se scurge năvalnic din cap, dar am senzaţia că mi se scurge şi din tot restul corpului. Mă simt total pustiită auzindu-i cuvintele, fiindcă mi-e groază să aud ceea ce cred că se pregătește să-mi spună. Privirea ei e încă şi mai goală decât mă simt eu în clipa asta. Şi, decât s-o mai aştept să-mi spună ea, prefer să i-o iau înainte şi s-o întreb eu.

– Mamă... John este... a fost tatăl meu, nu-i aşa?

Încuviinţează repede, cu lacrimile curgându-i din ochi.

– Da, scumpa mea. El a fost. Îmi pare rău.

Tot corpul mi se zguduie când hohotele izbucnesc în voie, iar braţele lui Karen mă cuprind de îndată ce primele lacrimi încep să-mi curgă din ochi. Îmi arunc braţele pe după gâtul ei şi-o apuc de gulerul bluzei.

– Îmi pare foarte rău că ţi-a făcut una ca asta, îi zic, plângând.

Karen se aşează lângă mine pe canapea şi ne ţinem în braţe una pe cealaltă în timp ce deplângem ceea ce ne-a făcut bărbatul pe care amândouă l-am iubit din tot sufletul.

– Dar nu s-a terminat, îmi zice. Vreau să-ţi povestesc totul, bine?

Încuviinţez, iar ea se desprinde de mine şi-mi ia mâinile într-ale ei.

– După ce am împlinit şaisprezece ani, i-am povestit unei prietene ce-mi făcea el. Ea s-a dus să-i povestească mamei sale, care l-a reclamat. Pe vremea aia, John era de trei ani în efectivele poliţiei şi începuse să-şi facă un renume. Când a fost audiat în legătură cu reclamaţia, a pretins că inventasem totul, din cauză că nu mă lăsase să-mi văd iubitul. Până la urmă, a fost disculpat şi au clasat dosarul, însă eu am ştiut că n-o să mai pot niciodată să mă întorc în aceeaşi casă cu el. Am stat la câteva prietene până când am terminat liceul,

după alţi doi ani. Cu el n-am mai vorbit niciodată.

Au trecut şase ani până să-l mai văd. Pe atunci, aveam douăzeci şi unu şi eram în facultate. S-a întâmplat într-un magazine şi el era în raionul celălalt când i-am auzit vocea. Am rămas încremenită, incapabilă să mai respir, cât timp am ascultat ce discuta. I-aş fi putut recunoaşte vocea oriunde. O voce care te îngrozeşte n-o poţi uita niciodată, orice-ar fi.

Numai că, în ziua aia, nu vocea lui a fost cea care m-a paralizat... ci a ta. L-am auzit vorbind cu o fetiţă, iar asta m-a dus imediat cu gândul înapoi la toate nopţile alea în care m-a molestat. Mi s-a făcut rău de la stomac, ştiindu-l de ce e capabil. V-am urmărit de la distanţă, privindu-vă cum comunicaţi. La un moment dat, el s-a depărtat cu câţiva paşi de căruţul cu cumpărături şi am reuşit să-ţi întâlnesc privirea. Tu m-ai privit îndelung şi mi s-a părut că eşti cea mai frumoasă fetiţă din câte am văzut vreodată. Dar, în acelaşi timp, erai şi cea mai distrasă fetiţă din câte am văzut vreodată. Mi-am dat seama, încă din clipa în care ţi-am văzut ochii, că-ţi făcea exact ce-mi făcuse şi mie. Puteam să-ţi citesc în ochi deznădejdea şi frica, în timp ce mă priveai.

Următoarele câteva zile mi le-am petrecut încercând să aflu tot ce se putea despre tine şi despre relaţia ta cu el. Am aflat ce s-a întâmplat cu mama ta şi că el te creştea singur. Până la urmă, mi-am adunat curajul şi am sunat la poliţie pentru un denunţ anonim, sperând că el va primi în sfârşit ceea ce merita. După o săptămână, aveam să aflu că, în urma discuţiilor cu tine, Serviciul pentru Protecţia Copilului a clasat imediat cazul. Nu ştiu precis dacă poziţia lui înaltă în cadrul poliţiei o fi avut ceva influenţă în clasarea cazului, dar sunt aproape convinsă că aşa a fost. Oricum, era a doua oară când scăpa nepedepsit. Nu puteam suporta gândul de a te lasa să stai cu el, ştiind ce ţi se întâmpla. Sigur că aş fi putut să procedez şi altfel, dar eram tânără şi speriată de moarte pentru tine. Nu ştiam ce altceva să fac, din moment ce legea ne trădase deja pe amândouă.

După alte câteva zile, m-am hotărât. Dacă nimeni altcineva nu voia să te ajute să scapi de el... atunci aveam să te ajut eu. Din ziua în care m-am oprit cu maşina în faţa casei tale, n-o să pot uita niciodată imaginea fetiţei aceleia distruse, care plângea cu capul între braţe, stând singură pe iarbă. Când te-am strigat pe nume, tu

ai venit spre mine, apoi te-ai suit în maşină cu mine şi... am plecat, fără să mai privim vreodată înapoi.

Karen îmi strânge mâinile între ale ei şi mă priveşte cu o expresie îndârjită.

– Sky, îţi jur din tot sufletul meu că n-am vrut să fac altceva decât să te apăr de el. Am făcut tot posibilul ca să-l împiedic să te găsească. Să te împiedic pe tine să-l găseşti pe el. De atunci, n-am mai vorbit niciodată despre el şi am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să te ajut să treci peste ce ţi s-a întâmplat, astfel încât să poţi avea o viaţă normală. Am ştiut că n-o să te pot ascunde la infinit. Am ştiut că va veni o zi când va trebui să înfrunt consecinţele a ceea ce am făcut... dar nimic din toate astea nu mai avea importanţă pentru mine. Şi nimic din toate astea nu are importanţă pentru mine nici acum. Nu voiam decât să fii la adăpost până când vei ajunge suficient de matură ca să nu mai poţi fi trimisă vreodată înapoi la el.

În ziua de dinaintea celei în care te-am luat, am venit la tine acasă când nu era nimeni acolo. Am intrat, pentru că voiam să găsesc unele lucruri care ar putea să-ţi aducă o mângâiere, după ce aveai să ajungi în siguranţă, cu mine. Ceva de genul unui obiect cu care-ţi place să dormi sau un ursuleţ din pluş. Dar, imediat cum am ajuns în camera ta, mi-am dat seama că nimic din casa aia n-ar putea să-ţi aducă vreo mângâiere. Dacă era să semeni cât de puţin cu mine, însemna că tot ce-ar avea vreo legătură cu el ţi-ar aminti de ceea ce ţi-a făcut. Aşa eă n-am mai luat nimic, pentru că nu voiam să-ţi aminteşti de ceea ce ţi-a făcut.

Se ridică şi iese fără o vorbă din încăpere, întorcându-se după puţin timp cu o cutiuţă din lemn, pe care mi-o pune în mână.

– Totuşi, n-aş fi putut să plec fără astea. Am ştiut că, atunci când va veni ziua în care va trebui să-ţi spun adevărul, atunci vei vrea să afii totul şi despre mama ta. N-am putut să găsesc prea multe, dar ce am reuşit să găsesc, ţi-am păstrat.

Ochii mi se umplu de lacrimi în timp ce-mi plimb degetele pe cutiuţa din lemn care conţine singurele amintiri rămase în urma unei femei despre care nu mai credeam c-o să am vreodată şansa de a mi-o aminti. Nu deschid cutiuţa. Nu pot. Trebuie s-o deschid când voi fi singură.

Karen îmi potriveşte părul pe după ureche, iar eu îmi ridic iar

privirea spre ea.

– Ştiu că n-a fost corect ceea ce am făcut, dar nu regret. Dacă ar trebui s-o fac din nou, doar ca să te ştiu în siguranţă, n-aş sta pe gânduri. Mai ştiu şi că, probabil, tu mă urăşti din cauză că te-am minţit. Nu mă deranjează, Sky, pentru că te iubesc îndeajuns cât pentru noi amândouă. Niciodată să nu te consideri vinovată pentru ce simţi referitor la ce ţi-am făcut eu. Discuţia şi momentul ăsta mi le tot plănuiesc de treisprezece ani încoace, aşa că sunt pregătită pentru orice te-ai decide să fac şi pentru orice hotărâre ai lua. Vreau să procedezi cum e cel mai bine pentru tine. Anunţ eu poliţia chiar acum, dacă asta vrei să fac. Sunt mai mult decât dispusă să le spun tot ce ţi-am spus ţie adineauri, dacă asta te-ar ajuta să-ţi găseşti liniştea. Dacă vrei să aştept până când împlineşti cu adevărat optsprezece ani, ca să poţi să locuieşti în continuare în casa asta până atunci, asta o să fac. O să mă predau în clipa în care vei avea dreptul legal de a-ţi purta singură de grijă şi n-o să-ţi pun niciodată solicitarea sub semnul întrebării. Dar, indiferent ce-ai alege, Sky, indiferent ce te-ai hotărî să faci, să nu ai grija mea. Să ştiu că eşti acum în siguranţă e tot ce mi-aş putea dori vreodată. Indiferent ce va urma pentru mine, merită, pentru fiecare secundă din cei treisprezece ani de care am avut parte împreună cu tine.

Privesc cutiuţa şi continui să plâng, neavând nici cea mai mică idee despre ce să fac. Nu ştiu ce e corect şi ce e incorect şi nici dacă ce e corect e incorect în situaţia asta. Dar ştiu că nu pot să-i răspund chiar acum. Simt că, după tot ce mi-a povestit ea adineauri, tot ce-am crezut eu că ştiu despre dreptate şi corectitudine tocmai s-a întors ca o palmă peste faţa mea.

Îmi ridic din nou privirea spre ea şi clatin din cap.

– Nu ştiu, îi spun în şoaptă. Nu ştiu ce vreau să se-ntâmple. Ce anume vreau, nu ştiu, însă ştiu de ce aş avea nevoie. Am nevoie de o pauză dintre capitole.

Mă ridic, iar ea rămâne aşezată, urmărindu-mă cu privirea cum mă îndrept spre ieşire. Nu sunt în stare s-o privesc în ochi când deschid uşa.

– Am nevoie de puţin timp ca să mă gândesc, îi spun, încet, în timp ce ies din casă.

În clipa în care uşa se închide după mine, braţele lui Holder mă

învăluie deja. Ţin cutiuţa din lemn într-o mână şi-mi încolăcesc celălalt braţ de gâtul lui, ascunzându-mi faţa în umărul lui. Plâng peste tricoul lui, fără să ştiu nici de unde să încep analiza a tot ce am aflat acum.

– Cerul, îi zic. Am nevoie să privesc cerul.

El nu-mi pune întrebări. Ştie precis la ce mă refer, aşa că mă ia de mână şi mă conduce până la maşină. Jack se strecoară înapoi în casă, în clipa în care Holder şi cu mine ieşim de pe alee.

Marţi, 30 octombrie 2012
8:45 p.m.

Holder nu mă întreabă deloc ce mi-a zis Karen, cât timp am fost în casă cu ea. Ştie că o să-i spun când o să mă simt în stare, dar acum, în clipa asta, nu cred că pot. Cel puţin, până nu ştiu ce vreau să fac mai departe.

Opreşte pe dreapta când ajungem la aeroport, dar într-un loc aflat vizibil mai departe decât cel obişnuit. Când ne apropiem de gard, mă cuprinde mirarea să văd o poartă descuiată. Holder ridică zăvorul şi o deschide, invitându-mă printr-un gest să trec.

– Era şi o poartă? îl întreb derutată. Şi-atunci, de ce-am sărit gardul de fiecare dată?

Îmi răspunde cu un zâmbet şiret.

– Erai în rochie, în celelalte două dăţi când am fost aici. Ce haz mai avea să intrăm pe poartă?

Cumva, şi nu-mi dau seama cum, găsesc în mine puterea să râd. Intru pe poartă şi el o închide după mine, însă rămâne de cealaltă parte. Mă opresc şi întind mâna spre el.

– Vreau să vii cu mine, îi zic.

– Eşti sigură? Credeam ca astă-seară ai vrea să fii singură, să te gândeşti.

Scutur din cap.

– Îmi place să fiu lângă tine acolo. Nu m-aş simţi bine dacă aş fi singură.

Deschide poarta şi-mi ia mâna într-a lui. Înaintăm pe pistă şi ne ocupăm locurile obişnuite sub stele. Aşez cutiuţa din lemn lângă mine, încă nefiind sigură că aş avea curaj s-o deschid. În momentul

de faţă, nu mai sunt cu adevărat sigură de nimic. Stau aşa, nemişcată, timp de mai mult de o jumătate de oră, gândindu-mă în tăcere la viaţa mea... la viaţa lui Karen... la viaţa lui Lesslie... şi simt că hotărârea pe care va trebui s-o iau e necesar să fie una pentru noi toate.

– Karen e mătuşa mea, spun cu voce tare. Mătuşa mea naturală.

Nu ştiu precis dac-o spun cu voce tare pentru Holder sau vreau doar s-o aud eu însămi.

Holder îşi încolăceşte degetul mic de al meu şi întoarce capul spre mine.

– Sora tatălui tău? mă întreabă, ezitant.

Încuviinţez, iar el închide ochii, dându-şi seama ce semnificaţie are asta pentru trecutul lui Karen.

– De-asta te-a şi luat, adaugă, pe un ton care dă de înţeles că i se pare pe deplin logic. Ştia ce-ţi făcea el.

Îi confirm deducţia cu un semn din cap.

– Ea vrea să mă hotărăsc, Holder. Vrea să aleg ce-o să fie în continuare. Problema e că eu nu ştiu care ar fi alegerea potrivită.

Acum îmi ia mâna cu totul într-a lui, cu degetele îngemănate.

– Asta pentru că niciuna dintre alegeri n-ar fi cea potrivită, îmi spune. Câteodată, trebuie să alegi dintr-o serie de variante nepotrivite, fără să ai vreuna potrivită. Trebuie doar s-o alegi, dintre variantele nepotrivite, pe cea care ţi se pare cel mai puţin nepotrivită.

S-o oblig pe Karen să plătească pentru ceea ce a făcut dintr-un total altruism ar fi, fără îndoială, cea mai rea dintre variantele nepotrivite. Inima mea ştie asta, dar tot trebuie să poarte o luptă cu ea însăşi ca să accepte că fapta ei e una care trebuie să rămână fără alte consecinţe. Ştiu că ea nu şi-a dat seama la vremea aia, dar luându-mă de la tatăl meu, doar a provocat ceea ce i s-a întâmplat lui Lesslie. E greu să ignor gândul că, răpindu-mă, Karen a provocat indirect nenorocirea de care a avut parte prietena mea cea mai bună: cealaltă fată din viaţa lui Holder pe care el simte că a dezamăgit-o.

– Trebuie să te întreb ceva, îi zic.

El mă aşteaptă, în tăcere, să vorbesc mai departe, aşa că mă ridic în şezut şi-mi cobor privirea spre el.

– Nu vreau să mă întrerupi, bine? Doar să mă laşi să spun până la capăt.

Îşi pune mâna peste a mea şi face un semn de încuviinţare, aşa că încep să vorbesc.

– Ştiu că tot ce a făcut Karen a fost doar pentru că a vrut să mă slaveze pe mine. Hotărârea pe care a luat-o a provenit din dragoste… nu din ură. Dar mi-e teamă că dacă nu spun nimic… dacă păstram totul doar pentru noi... asta ar putea să te afecteze. Fiindcă, ştiu bine, tot ce i-a făcut tatăl meu lui Les a fost numai din cauza că nu mai eram eu acolo, ca să fiu în locul ei. Şi mai ştiu că în niciun caz Karen n-avea cum să fi prevăzut ce urma să facă el. Ştiu că a încercat şi varianta corectă, denunţându-l, înainte să devină atât de disperată. Dar ce-o să se-ntâmple cu noi? Cu tine şi cu mine, când o să încercăm să ne întoarcem la ce-a fost înainte? Mi-e teama că tu o s-o urăşti pe Karen totdeauna... sau că, până la urma o să ajungi să ai resentimente faţă de mine, pentru oricare varianta aş alege în seara asta. Şi nu spun că nu vreau să simţi orice ţi-ar cere inima să simţi. Dacă inima ta ţi-ar cere s-o urăşti pe Karen pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Les, te-aş înţelege. Probabil că am nevoie doar să ştiu că, indiferent ce aş alege…

Mă străduiesc să găsesc cum să-mi exprim gândul în cel mai elocvent mod posibil, dar nu reuşesc. Uneori, e cel mai greu să pui tocmai cele mai simple întrebări. Îl strâng de mână, privindu-l în ochi.

– Holder... tu o să fii de acord?

Mă priveşte, cu o expresie impenetrabilă. Îşi înlănţuie degetele de ale mele şi întoarce ochii din nou spre cerul de deasupra noastră.

– Tot timpul, începe el să vorbească, pe un ton scăzut. În tot anul care a trecut n-am făcut altceva decât s-o urăsc pe Les şi să-i port pică pentru ce-a făcut. Am urât-o, pentru că amândoi am dus exact aceeaşi viaţă. Am avut exact aceiaşi părinţi, care au trecu prin exact acelaşi divorţ. Am avut exact aceeaşi cea mai bună prietenă, care ne-a fost răpită din vieţile noastre. Am împărtăşit exact aceeaşi suferinţă din cauza a ce s-a întâmplat cu tine, Sky. Ne-am mutat în acelaşi oraş, în aceeaşi casă, cu aceeaşi mama şi la aceeaşi şcoală. Lucrurile care s-au întâmplat în viaţa ei au fost exact aceeaşi lucruri care s-au întâmplat în a mea. Numai că ea totdeauna le-a suportat

mult mai greu. Uneori, noaptea, o auzeam plângând. De fiecare dată, mă duceam să mă întind lângă ea şi s-o ţin în braţe, dar au fost foarte multe cazuri când îmi venea pur şi simplu să urlu la ea şi să-i reproşez că e mult mai slabă decât mine. Apoi, în noaptea aia... când am descoperit ce-a făcut... am urât-o. Am urât-o pentru că s-a lăsat atât de uşor învinsă. Am urât-o pentru faptul de a fi crezut că viaţa ei a fost mult mai grea decât a mea, când de fapt erau exact la fel.

Se ridică în capul oaselor şi se întoarce cu faţa spre mine, apucându-mă de amândouă mâinile.

– Acum ştiu adevărul. Ştiu că viaţa ei a fost de un milion de ori mai grea decât a mea. Iar faptul că încă zâmbea şi râdea în absolut fiecare zi, fără ca eu să am câtuşi de puţin habar prin ce porcărie a avut de trecut... mă face, în sfârşit, să-mi dau seama cât de curajoasă a fost ea, în realitate. Şi nu e vina ei că n-a ştiut cum să se descurce cu toată situaţia asta. Mi-aş fi dorit să fi cerut ajutorul cuiva sau să-i fi mărturisit cuiva ce-a păţit, dar fiecare tratează în felul lui lucrurile astea, diferit faţă de ceilalţi, cu atât mai mult când crede că n-are pe nimeni alături. Tu ai putut să-ţi blochezi amintirile şi aşa ai reuşit să te descurci. Cred că a încercat şi ea asta, numai că era mult mai mare când i s-a întâmplat, aşa că i-a fost imposibil. În loc să blocheze totul şi să nu se mai gândească niciodată la asta, ştiu că a ajuns să facă exact contrariul. Ştiu că asta i-a mistuit viaţa, bucată cu bucată, până când n-a mai putut să îndure.

Şi n-ai cum să spui că fapta lui Karen ar avea vreo legătură directă cu ceea ce i-a făcut tatăl tău lui Les. Dacă ea nu te-ar fi smuls din casa lui, mai mult ca sigur că el tot i-ar fi făcut aceleaşi lucruri lui Les, fie că ai fi fost şi tu acolo, fie că nu. E vorba de cum era el. E vorba de ceea ce făcea el. Prin urmare, la întrebarea ta, dacă o consider vinovată pe Karen, răspunsul e nu. Singurul lucru pe care mi-aş fi dorit să-l fi făcut Karen altfel... e s-o fi luat şi pe Les cu ea.

Mă încolăceşte cu braţele şi-şi apropie gura de urechea mea.

– Hotărăşti oricum vrei. Orice simţi că ţi-ar face sufletul să se vindece mai repede... asta vreau eu pentru tine. Şi asta ar vrea şi Les pentru tine.

Îl strâng şi eu în braţe, lăsându-mi capul pe umărul lui.

– Mulţumesc, Holder.

Mă ţine în braţele lui, fără să scoată un sunet, în timp ce mă

gândesc la hotărârea care nici nu prea mai e acum o hotărâre. După un timp, mă desprind de el şi-mi pun cutiuţa în poală. Îmi plimb degetele peste capacul ei, şovăind să-i ating închizătoarea. Până la urmă, o împing uşor şi ridic încet capacul, închizând ochii, ezitând să văd ce se află înăuntru. Odată ce capacul e ridicat, trag adânc aer în piept şi deschid ochii, ca să constat că privesc drept în ochii mamei mele. Iau fotografia cu degetele tremurătoare, privind chipul femeii care n-ar fi putut să fie alta decât creatoarea mea. De la gura şi ochi, până la pomeţi, sunt ea leită. Fiecare părticică din mine e din ea.

Las jos fotografia şi o iau pe următoarea de dedesubt. E una care îmi provoacă revenirea la suprafaţă a şi mai multor emoţii fiindcă ne înfăţişează pe amândouă. Eu cred că n-am mai mult de doi ani şi stau în poala ei, ţinând-o cu amândouă braţele de gât. Ea mă sărută pe obraz şi eu privesc spre obiectiv cu un zâmbet mai mare decât viaţa însăşi. Lacrimile îmi cad pe fotografia din mâinile mele, aşa că le şterg şi i-o întind lui Holder, dimpreună cu prima. Vreau să vadă şi el pentru ce simţeam o nevoie atât de disperată să mă întorc în casa tatălui meu.

În cutiuţă mai e un singur obiect. Îi iau şi-mi înfăşor lănţişorul pe degete. E un medalion din argint, în formă de stea. Îl deschid şi înăuntru găsesc fotografia mea, de când eram bebeluş. Pe interior, în cealaltă jumătate a medalionului, e inscripţia *Raza mea de Speranţă.*

Desfac lănţişorul şi mi-l potrivesc la gât. Holder întinde mâinile şi apucă ambele părţi ale închizătorii, în timp ce eu îmi ridic părul. O închide, eu îmi las părul să cadă la loc, iar el mă sărută pe tâmplă.

– E frumoasă. Exact ca fata ei, îmi zice, dându-mi înapoi fotografiile şi sărutându-mă delicat.

Se opreşte cu ochii pe medalionul meu. Îl deschide şi îl studiază timp de câteva secunde, zâmbind. Apoi, îl închide şi mă priveşte din nou în ochi.

– Eşti pregătită?

Pun fotografiile la loc în cutiuţă şi închid capacul, după care-mi ridic privirea încrezătoare spre el şi încuviinţez.

– Sunt.

Marți, 30 octombrie 2012
10:15 p.m.

De data asta, Holder intră cu mine în casă. Karen și Jack sunt pe canapea, iar el o ține de mână și cu brațul celălalt pe după umeri. Ea își îndreaptă privirea spre mine când intru, iar Jack se ridică în picioare, pregătindu-se să ne lase din nou singure.

– Nu, stai, îi zic eu. Nu trebuie să pleci. N-o să dureze mult.

Cuvintele mele îl neliniștesc, dar nu spune nimic, în replică. Se îndepărtează cu câțiva pași de Karen, ca să mă pot așeza lângă ea pe canapea. Pun cutiuța pe masa din fața ei, apoi mă așez. Mă întorc spre ea, conștientă de faptul că nu știe ce-i rezervă viitorul. În ciuda faptului că n-are habar ce-aș fi putut să aleg și ce-o să se-ntâmple cu ea, tot mă privește cu un zâmbet liniștitor. Vrea să-mi dea de înțeles că e de acord cu orice aș fi ales.

Îi iau mâinile într-ale mele și o privesc drept în ochi. Vreau ca ea să simtă și să creadă tot ce mă pregătesc să-i spun, pentru că nu vreau ca între noi să mai existe altceva, în afara adevărului.

– Mamă, îi zic, privind-o cât de încrezătoare mă simt capabilă. Când m-ai luat de la tata, știai care erau potențialele consecințe ale alegerii tale, dar nu te-ai oprit, chiar și-așa. Ți-ai riscat întreaga viață doar ca să mi-o salvezi pe-a mea și n-aș putea niciodată să te fac să suferi din cauza unei astfel de alegeri. Faptul că ți-ai sacrificat viața pentru mine e mai mult decât ți-aș fi putut cere vreodată. N-am de gând să te judec pentru ce-ai făcut. Cel mai potrivit lucru pentru mine, în clipa asta... e să-ți mulțumesc. Așa că, îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult pentru că mi-ai salvat viața, mamă.

Lacrimile îi curg acum chiar mai abundent decât mie. Ne cuprindem reciproc în brațe și plângem. Plângem, ca de la mamă la fiică. Plângem, ca de la mătușă la nepoată. Plângem, ca de la victimă la victimă. Plângem, ca de la supraviețuitoare la supraviețuitoare.

* * *

Nici pe departe nu pot să-mi imaginez ce viață o fi dus Karen în ultimii treisprezece ani. Fiecare alegere pe care a făcut-o a fost numai și numai în beneficiul meu. Își asumase gândul că, odată ce

eu voi împlini optsprezece ani, îmi va mărturisi ce-a făcut şi se va preda, suportând consecinţele. Iar faptul de a şti că mă iubeşte într-atât, încât ar fi dispusă să-şi sacrifice întreaga viaţă doar pentru mine, mă face să mă simt nedemnă, acum, când ştiu că doi oameni de pe lumea asta mă iubesc într-un asemenea fel. Aproape că e prea mult de acceptat pentru mine.

Aflu că într-adevăr, Karen ar vrea să facă următorul pas în privinţa lui Jack, însă ezitase, ştiind că ar putea să-i zdrobească inima când el ar afla adevărul. Dar nu se aşteptase ca Jack s-o iubească necondiţionat... la fel cum mă iubeşte ea pe mine. Mărturisindu-i trecutul ei şi alegerile pe care a trebuit să le facă, doar l-a determinat să fie şi mai sigur pe iubirea lui faţă de ea. Presupun că până în weekend el se va muta de tot în casă.

Întreaga seară, Karen îmi răspunde, răbdătoare, la toate întrebările. Cea mai importantă dintre ele e că nu înţelegeam cum de-am putut avea un nume legal şi documente care să-l ateste. Karen a râs la întrebarea asta şi mi-a explicat că, având destui bani şi cunoştinţe unde trebuie, a putut să mă *adopte* corespunzător legilor statului şi să-mi obţină cetăţenia după ce am împlinit şapte ani. Nici n-o mai întreb de amănunte, pentru că mi-e frică să le aflu.

O altă întrebare la care aveam nevoie de răspuns era şi cea mai evidentă: dacă am putea acum să avem televizor. Aşa am aflat că ea nu dispreţuieşte nici pe departe atât de mult tehnologia, pe cât mă lăsase să înţeleg de-a lungul anilor. Am o presimţire că mâine o să cam facem ceva cumpărături din raionul cu produse electronice.

Împreună cu Holder, i-am explicat lui Karen cum a ajuns el să descopere cine sunt. La început, ea n-a reuşit să înţeleagă cum de a putut exista o legătură atât de puternică între noi, la o vârstă atât de fragedă… într-atât de puternică, încât el să-şi amintească de mine. Dar, după ce-a mai văzut un timp ce comunicare există între noi, cred că s-a convins de realitatea legăturii noastre. Din nefericire, pot să-i observ şi îngrijorarea din ochi, de fiecare dată când se apleacă el să mă sărute sau îşi pune mâna pe piciorul meu. În definitiv, e mama mea.

După ce mai trec vreo câteva ore şi ajungem cu toţii în cel mai liniştit punct posibil de atins după un astfel de weekend, ne hotărâm să mergem la culcare. Holder şi Jack îşi iau rămas-bun de

la noi două, iar Holder o asigură pe Karen că n-o să-mi mai expedieze niciodată vreun mesaj menit să-mi dezumfle orgoliul. Totuşi, îmi face cu ochiul peste umărul ei când spune asta.

Karen mă îmbrăţişează mai mult decât am fost îmbrăţişată vreodată într-o singură zi. După ultima îmbrăţişare a serii, mă duc în camera mea şi mă vâr în pat. Trag pătura pe mine şi-mi împreunez mâinile sub cap, privind stelele de pe tavan. Mă gândesc dacă să le rup de-acolo, fiindcă poate n-ar avea ca efect decât readucerea la suprafaţă a altor amintiri neplăcute. Totuşi, mă hotărăsc să nu. Le las acolo, pentru că, de-acum, când le privesc, ele îmi amintesc de Hope. Îmi amintesc de mine şi de toate obstacolele peste care a trebuit să trec ca să ajung în punctul acesta al vieţii mele. Aş putea să stau aici şi să-mi plâng singură de milă, întrebându-mă de ce-a trebuit ca toate astea să mi se-ntâmple tocmai mie... Dar n-o să fac una ca asta. N-o să stau să-mi doresc o viaţă perfectă. Întâmplările care te doboară în viaţă sunt doar încercări care te forţează să alegi: capitulezi şi rămâi la pământ sau te scuturi de ţărână şi te ridici chiar mai semeţ decât erai înainte ca viaţa să te fi doborât. Eu aleg să mă ridic, mai semeaţă ca înainte. Probabil c-o să mai fiu doborâtă de vreo câteva ori înainte ca viaţa asta să-şi încheie socotelile cu mine, dar pot să garantez că n-o să rămân niciodată la pământ.

Aud un uşor ciocănit în fereastră, imediat înainte s-o aud ridicându-se. Zâmbesc şi mă retrag repede pe partea mea a patului, făcându-i loc lângă mine.

– Astă-seară nu mai am parte de o primire la fereastră? mă întreabă în şoaptă, în timp ce lasă fereastra în jos.

Vine spre pat pe partea mea şi ridică pătura, după care se vâră lângă mine.

– Ai îngheţat, remarc, cuibărindu-mă în braţele lui. Ai mers pe jos până aici?

Scutură din cap şi mă strânge în braţe, apoi mă sărută pe frunte.

– Nu, am alergat până aici.

Îşi lasă o mână să-i lunece până la fesele mele.

– A trecut mai mult de o săptămână de când nu ne-am mai antrenat, niciunul dintre noi. Fundul tău începe să devină de-a dreptul enorm.

Râd şi-i trag un pumn în umăr.

– Nu uita, insultele au haz doar sub forma SMS-urilor. Apropo de asta... să înţeleg că ţi-ai recăpătat telefonul?

Ridic din umeri.

– Chiar nu mă interesează să-mi recapăt telefonul ăla. Sper ca oropsitul meu iubit să-mi ia un iPhone de Crăciun.

Râde şi se rostogoleşte peste mine, strivindu-şi buzele îngheţate de ale mele. Contrastul dintre temperaturile buzelor noastre e suficient ca să-i smulgă un geamăt. Mă sărută până când tot corpul lui ajunge la o temperatură cu mult deasupra celei a camerei.

– Ştii ce? mă întreabă, ridicându-se în coate şi privindu-mă cu adorabilul lui zâmbet, dotat cu gropiţe.

– Ce?

Vocea lui coboară iar cu o octavă, la tonul acela liric, zeiesc.

– N-am făcut niciodată dragoste în patul tău.

Mă gândesc timp de o jumătate de secundă la afirmaţia lui după care scutur din cap şi-l împing să se rostogolească la loc pe spate.

– Şi aşa o sa rămână, atât timp cât e mama la doi paşi de-aici.

Izbucncşte în râs şi mă prinde de mijloc, trâgându-mă deasupra. Îmi las capul pe pieptul lui, iar el mă înfăşoară strâns cu braţele.

– Holder? îl maimuţăresc eu.

– Vreau ca tu să ştii un lucru, îmi zice. Şi n-o spun în calitate de iubit al tau şi nici măcar de prieten. O spun pentru că trebuie s-o spună cineva.

Îşi opreşte din mişcare mâna cu care-mi mângâia braţul, ca şi pe cealalta, de pe mijlocul spinării.

– Sunt tare mândru de tine.

Închid ochii, înghiţindu-i cuvintele şi expediindu-ie direct spre inimă. Îşi apropie buzele de părul meu şi mă sărută, fie pentru prima oară, fie pentru a douăzecea, fie pentru a milioana… da' cine mai stă să numere?

Îl îmbrăţişez mai strâns şi răsuflu.

– Mulţumesc.

Ridic capul şi-mi sprijin bărbia de pieptul lui, privindu-l, în timp ce el îmi zâmbeşte.

– Şi nu pentru ceea ce tocmai ai spus îţi mulţumesc, Holder. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru toate. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai

dat curaj să pun mereu întrebările, chiar şi când n-aş fi vrut să aflu răspunsurile. Îţi mulţumesc pentru că mă iubeşti aşa cum mă iubeşti. Îţi mulţumesc pentru că-mi demonstrezi că nu trebuie să fim neapărat puternici, ca să fim prezenţi unul pentru celălalt… că nu-i nimic dacă unul dintre noi e slab, atât timp cât suntem împreună. Şi-ţi mulţumesc pentru că m-ai găsit, în fine, după atâţia ani.

Îmi târăsc degetele pe pieptul iui, până când ajung la braţ. Trasez cu ele fiecare literă a tatuajului, după care mă aplec, îmi lipesc buzele de el şi-l sărut.

– Dar, cel mai mult şi mai mult, îţi mulţumesc pentru că m-ai pierdut acum atâţia ani... fiindcă viaţa mea n-ar mai fi fost acum aceeaşi, dacă tu n-ai fi plecat atunci de lângă mine.

Trupul mi se saltă şi coboară la loc de uriaşul lui oftat. Îmi cuprinde faţa între mâini şi încearcă să zâmbească, însă zâmbetul nu reuşeşte să ajungă până la ochii plini de suferinţă.

– De câte ori mi-am imaginat cum ar fi dacă te-aş regăsi vreodată... niciodată nu mi-a trecut prin minte că ai putea să sfârşeşti prin a-mi mulţumi pentru că te-am pierdut.

– Să sfârşesc? repet eu, fiindcă nu-mi place deloc cuvântul ales de el.

Mă ridic şi-l sărut scurt pe buze, apoi revin la loc.

– Sper că ăsta nu e sfârşitul, pentru noi, adaug.

– Pe naiba, normal că nu e sfârşitul, exclamă ei.

Îmi potriveşte o şuviţă răzleţită după ureche şi rămâne cu mâna acolo.

– Şi aş vrea să pot spune că vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, dar nu pot. Amândoi mai avem destule probleme de rezolvat. După tot ce s-a întâmplat cu mine, cu tine, cu mama ta, cu tatăl tău şi după tot ce ştiu că s-a întâmplat cu Les... vor fi zile de care nu cred c-o să ştim cum să trecem. Dar vom trece. Vom trece, pentru că ne avem unul pe celălalt. Aşa că nu-mi fac griji pentru noi. Nu-mi fac absolut deloc griji pentru noi.

Îi sărut gropiţele şi zâmbesc.

– Nici eu nu-mi fac griji pentru noi. Şi, doar ca să se ştie, nu cred în finalurile cu *au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi*.

Afirmaţia mea îl face să râdă.

– Foarte bine, pentru că n-o să ai aşa ceva. Tot ceea ce-o să ai sunt eu.

– Asta-i tot ce-mi trebuie, îi răspund. Mă rog... îmi trebuie lampa. Şi scrumicra. Şi telecomanda. Şi jocul ăla cu palete. Şi tu, Dean Holder. Dar asta-i tot ce-mi trebuie.

Acum treisprezece ani

– El ce tot face acolo? o întreb pe Lesslie, privind afară, prin fereastra livingului, spre Dean.

Stă întins pe spate, pe aleea din faţa casei lor, cu privirea spre cer.

– Visează la stele, îmi răspunde. Face asta tot timpul.

Întorc capul spre ea.

– Cum adică, visează la stele?

Les ridică din umeri.

– Nu ştiu. Aşa zice el, când stă mult timp cu ochii pe cer.

Privesc din nou pe fereastră şi-l mai urmăresc un timp. Nu ştiu ce-o fi aia, să visezi la stele, dar pare să fie ceva care mi-ar plăcea şi mie. Iubesc stelele. Ştiu că şi mama mea le iubea, pentru că mi-a umplut camera cu ele.

– Vreau şi eu, îi zic. Putem să mergem şi noi, să visăm la stele?

Îmi întorc privirea spre Les, dar ea tocmai îşi scoate pantofii.

– Eu nu vreau să merg. Poţi să te duci tu, iar eu o s-o ajut pe mama să termine odată cu popcornul ca să ne uităm lafilm.

Îmi plac serile după care am voie să rămân peste noapte cu Lesslie. Îmi plac toate zilele în care nu trebuie să fiu acasă. Mă preling jos de pe canapea şi mă duc până la uşa de la intrare, mă încalţ, apoi mă duc afară şi mă întind lângă Dean, pe alee. Nici măcar nu întoarce capul spre mine când mă aşez lângă el. Stă mai departe cu ochii pe cer, aşa că fac şi eu la fel.

Stelele sunt foarte strălucitoare în seara asta. Niciodată nu le-am mai văzut aşa, până acum. Sunt mult mai frumoase decât cele de pe tavanul meu.

– Uau. Cât e defrumos!

– Ştiu, Hope, zice el. Ştiu.

E linişte, timp îndelungat. Nu ştiu dacă stăm să privim stele

minute în şir, sau ore, dar le privim întruna, fără să vorbim. Dean chiar nu vorbeşte prea mult, în general. E mult mai tăcut decât Lesslie.

– Hope? Vrei să-mi promiţi ceva?

Întorc capul spre el, dar îl văd că e tot cu ochii spre stele. N-am mai promis nimănui nimic până acum, decât lui tati. A trebuit să-i promit că n-o să spun nimănui cum mă pune el să-i mulţumesc şi nu mi-am călcat promisiunea, chiar dacă uneori aş vrea. Dac-ar fi vreodată să-mi calc promisiunea faţă de tati, Dean ar fi cel căruia i-aş spune, fiindcă ştiu că el nu ar mai spune nimănui.

– Da, ii răspund.

Întoarce capul şi mă priveşte, dar ochii par să-i fie trişti.

– Ştii, când uneori tati al tău te face să plângi.

Fac semn din cap că da, încercând să nu plâng doar pentru că mă gândesc la asta. Nu-mi dau seama de unde ştie Dean că tati e mereu motivul pentru care plâng, dar e clar că ştie.

– Vrei să-mi promiţi că, atunci când o să te facă el să fii tristă, tu o să te gândeşti la cer?

Nu ştiu de ce-o vrea el să-i promit aşa ceva, dar oricum clatin din cap că da.

– Dar de ce?

– De-aia.

Îşi întoarce din nou faţa spre stele.

– Pentru că totdeauna cerul e frumos. Chiar şi când e întunecat, sau ploios, sau noros, tot e frumos de privit. E preferatul meu, fiindcă ştiu că dacă vreodată o să mă simt rătăcit, sau singur, sau speriat, nu trebuie decât să privesc în sus, iar el o să fie acolo, oricear fi... şi ştiu că totdeauna o să fie frumos. La asta poţi să te gândeşti când te face tatăl tău să fii tristă, ca să nu mai trebuiască să te gândeşti Ia el.

Zâmbesc, chiar dacă lucrul despre care vorbim mă face să fiu tristă. Dar stau mai departe cu ochii pe cer, la fel ca Dean, şi mă gândesc la ce mi-a spus. Sufletul mi se bucură acum, ştiind că are unde să se ducă, atunci când nu vreau să fiu unde sunt. Acum, când o să-mi fie frică, o să mă gândesc doar la cer şi poate asta o să mă ajute să zâmbesc, ştiind că el totdeauna o să fie frumos, orice s-ar întâmpla.

– Îţi promit, îi spun în şoaptă.

– Bun, răspunde el.

Întinde mâna spre mine şi-şi încolăceşte degetul mic de-al meu.

Mulţumiri

Când am scris primele meie două romane, n-am folosit cititori beta şi nici bloggeri. (Din neştiinţă, nu intenţionat.) Nici măcar nu ştiam ce înseamnă ARC .

Of, ce bine-ar fi fost să ştiu.

Le mulţumesc TUTUROR bloggerilor care s-au străduit din răsputeri să-şi răspândească dragostea pentru lectură. Voi sunteţi, fără discuţie, colacul de salvare pentru scriitori şi vă mulţumim pentru tot ceea ce faceţi.

Mulţumiri extrem de speciale pentru Maryse, Tammara Webber, Jenny şi Gitte, de la Totallybookedblog.com, Tina Reber, Tracey Garvis-Graves, Abbi Glines, Karly Blakemore-Mowle, Autumn, de la Autumnreview.com, Madison, de la Madisonsays.com, Molly Harper, de la Toughcriticbookreviews.com, Rebecca Donovan, Nichole Chase, Angie Stanton, Sarah Ross, Lisa Kane, Gloria Green, Cheri Lambert, Trisha Rai, Katy Pcrez, Stephanie Cohen şi Tonya Killian, pentru răbdarea pe care au avut-o să-mi ofere păreri atât de amănunţite şi incredibil de folositoare. Ştiu că v-am sâcâit al naibii de mult pe cei mai mulţi dintre voi pe durata întregii luni decembrie, aşa că vă mulţumesc că mi-aţi îndurat atât de multe, multe şi iar multe fişiere *actualizate*.

Şi... AOLEU! Niciodată n-o să-ţi pot mulţumi îndeajuns, Sarah Augustus Hansen. Nu doar că mi-ai creat cea mai frumoasă copertă din toate timpurile, ci pentru că mi-ai îndeplinit rugăminţile pentru un milion de schimbări, doar ca până la urmă să ne oprim la propunerea ta iniţială. Răbdarea ta faţă de mine nu cunoaşte limite. Pentru asta, declar că Holder e al tău. Bun.

Pentru soţul meu, care insistă să fie menţionat la mulţumirile pentru cartea asta, fiindcă mi-a sugerat acel singur cuvânt care m-a ajutat să-mi termin acea singură propoziţie a acelui singur paragraf din acea singură scenă. Fără cuvântul acela (*stavilarele* a fost, oameni buni) nu cred că romanul acesta ar mai fi putut ajunge la

bun sfârşit. <<< Aşa mi-a cerut el să scriu. Dar, într-un fel, are dreptate. Fără acel singur cuvânt sugerat de el, mai mult decât probabil că romanul ar fi mers mai departe bine mersi. Însă fără sprijinul, entuziasmul şi încurajările lui, n-aş fi putut să scriu vreodată nici măcar un cuvânt.

Pentru familia mea (şi anume pentru Lin, fiindcă ea are mai multă nevoie de mine decât oricine altcineva). Nu-mi amintesc prea bine chipurile tuturor şi îmi vine greu să-mi aduc aminte majoritatea numelor voastre, dar acum, când cartea aceasta e gata, jur să vă răspund la apelurile telefonice şi la mesaje, să vă privesc în ochi când vorbiţi cu mine (în loc să stau cu privirea pierdută pe tărâmul ficţiunii), să mă duc la culcare mai devreme de patru dimineaţa şi niciodată, în vecii vecilor, să nu mai citesc vreun e-mail în timp ce vorbesc cu voi la telefon. În orice caz, până nu încep să scriu la următoarea carte.

Şi pentru cei mai buni trei copii din toată lumea largă. Mi-e al naibii de dor de voi toţi. Da, da, băieţi... Mami tocmai a njurat. Iar.